

ΘΗΣΑΥΡΟΣ

ΤΑ ΚΡΥΟΠΑΓΗΜΑΤΑ ΔΕΝ ΕΙΝΕ ΠΙΑ ΕΠΙΚΙΝΔΥΝΑ

Η θερμοκρασία και ο ρόλος της ηπαρίνης

Πριν από έναν χρόνο, μερικοί νεαροί Γάλλοι εξερευνήται, υπό την ηγεσία του Μωρίς Χερζόγκ, κατάρβωσαν ν' αναρριχηθούν στο Άναπούρνα (Νεπάλ), που είναι η ψηλότερη κορυφή, όπου ανέβηκαν ως σήμερα άνθρωποι. Άλλα η θερμοκρασία ήταν εξαιρετικά χαμηλή πάνω από τα 8.000 μέτρα κι' οι τολμηροί εξερευνήται πλήρωσαν ακριβά την τόλη τους. Έχασαν άλλος ένα δάκτυλο, άλλος ένα χέρι, άλλος ένα πόδι. Δεν είναι λίγα, εξ' άλλου, τα ατυχήματα από κρυοπαγήματα μεταξύ των στρατιωτών που πολεμούν στην Κορέα.

Οι έπιστήμονες αναρωτήθηκαν ανέκαθεν γιατί ένα παγωμένο μέλος του σώματος προσβάλλεται πάντοτε σχεδόν, από γάγγραινα, δηλαδή από νέκρωση των ιστών. Το μέλος αυτό σαπίζει στην κυριολεξία και κινδυνεύει να πέσει. Μόνον ένας έπειγων άκρως ηρωϊσμός μπορεί να προλάβει την επέκτασι της γάγγραινας.

Για ένα διάστημα, πιστεύθηκε ότι αυτή η νέκρωση ήταν αποτέλεσμα της τελείας αποξήρανσης των ιστών. Άλλα τα πειράματα του Σαρλ Ρισε και του Ροσούλ Πικτέ απέδειξαν πως αυτή η αντίληψις δεν ήταν σωστή. Οι δύο διαπρεπείς Γάλλοι έπιστήμονες, επέγωσαν τελείως ψάρια και βατραχοειδή, και κατόπιν τα ξαναθέρμαναν και τα ξανάφεραν στη ζωή.

Λίγο καιρό μετά τον τερματισμό του πολέμου, δύο Άμερικανοί έπιστήμονες, οι δόκτορες Κουρτ Λάσκ και Μπόουντ, υποστήριξαν ότι η νέκρωση των ιστών είναι συμφορητικό φαινόμενο. Σύμφωνα με τη θεωρία τους, οι μεμβράνες των μικρών τριχοειδών αγγείων τεντώνονται μέχρι του μη περαιτέρω από το κρύο. Το νέο κύμα αίματος που έρχεται από την καρδιά, επιφέρει τότε τη διάρηξί τους. Το πλάσμα εκρέει πλέον και τα ερυθρά αιμοσφαίρια σχηματίζουν σωρούς, που σταματούν την κυκλοφορία. Οι ιστοί δεν αναζωογονούνται πια με οξυγόνο και πεθαίνουν.

Η γενική αντίληψις που επικρατούσε ως προχθές ήταν ότι τα παγωμένα μέλη δεν έπρεπε να εκτεθούν απότομα στη θερμότητα κι' ότι ο καλύτερος τρόπος αναζωογονήσεως των ήταν οι έντριβές τους με χιόνι ή τριμμένο πάγο. Άλλα, κατά τον πόλεμο, οι Γερμανοί στρατιωτικοί γιατροί απέδειξαν ότι αυτή η αντίληψις ήταν σφαλερή κι' εφαρμόσαν την αντίθετη τακτική, δηλαδή την ταχεία κι' απότομη θέρμανσι των παγωμένων μελών.

Η επαναστατική αυτή αντίληψις στη θεραπεία των κρυοπαγήματων, δοκιμάσθηκε με επιτυχία από τον Άμερικανό έπιστήμονα Χάρρις Σουμάχερ, το πανεπιστημίου της Ίντιανά. Όπως απέδειξαν τα γενόμενα πειράματα, η ιδεώδης θερμοκρασία για την αναζωογόνησι ενός παγωμένου μέλους πρέπει να είναι λίγο ανώτερη από τη θερμοκρασία του σώματος. Ο δόκτωρ Σουμάχερ πειραματίσθηκε αρχικά σ' ένα ποντικό, πατώνοντας την ούρα του. Τα πειράματα αυτά απέδειξαν ότι η ταχεία αναζωογόνησις είναι προτιμώτερη από τη βραδεία, που δεν προλαμβάνει πάντοτε τη γάγγραινα.

Μια άλλη αξιοσημείωτη πρόδοσι στη θεραπεία των κρυοπαγήματων έπετεύχθη με τη χρησιμοποίησι της «ηπαρίνης», μιας ουσίας που έχει την ιδιότητα να παρεμποδίζει την πήξι του αίματος. Χάρις σ' αυτήν, το αίμα γίνεται πιο «ρευστό» κι' αποφεύγονται έτσι οι επικίνδυνες συσσωρεύσεις ερυθρών αιμοσφαιρίων, που φράσσουν τα αγγεία. Η ένεσις της ηπαρίνης πρέπει να γίνει μόλις εκζηλωθούν τα πρώτα συμπτώματα του κρυοπαγήματος. Γιατί η ουσία αυτή είναι ανίσχυρη όταν η εμφραξις των αγγείων έχει αρχίσει πιά.

Τα αποτελέσματα που επετεύχθηκαν με τη χρησι της ηπαρίνης, ξεπέρασαν τις προσδοκίες των έπιστημόνων.

Οι Άμερικανοί έπιστήμονες ασχολούνται με την παρασκευή μιας αντιπηκτικής ουσίας, που θα είναι δυνατόν να παίρνεται από το στόμα. Ο δόκτωρ Ίρβινγκ Ράιτ ανακοίνωσε τελευταία ότι η ουσία αυτή είναι έτοιμη σχεδόν κι' ότι τα γενόμενα πειράματα σε ζώα απέδειξαν πως επενεργεί μετά παρέλευσι μιας ώρας από τη λήψι της.

Μπορεί να ειπωθεί, λοιπόν, ότι με την θερμοθεραπεία, από το ένα μέρος και την ηπαρίνη, από τ' άλλο, τα κρυοπαγήματα έπαψαν να είναι πια επικίνδυνα, όπως κατά το παρελθόν. Σήμερα είναι δυνατόν να θεραπευθούν ασφαλώς, αν όχι να προληφθούν.

Δόκτωρ ΜΠΕΡΝΑΡ ΕΒΕΛΜΑΝ

ΒΟΥΒΕΣ ΤΡΑΓΩΔΙΕΣ

Πρωτότυπο διήγημα

Ο Ό Άδάμ Σαντίν κούνησε το κεφάλι του και συμπέρανε σκληρά:

—Γιατί θάπρεπε να λυπηθώ αυτό το μηχανικό που σκότωσε τη γυναίκα του; Έπειδή ήταν ζηλιάρης; Μπορούσε να συχωρέσει ή να χωρίσει τη γυναίκα του. Δεν μ' αρέσουν οι τραγωδίες....

Ο Πάολο Σκάντι δεν απάντησε, κίτταξε μόνο περίεργος το γέρο συνομιλήτη του.

—Έσύ είσαι ακόμα νέος, ξανάπε ο Σαντίν, μοιάσεις μ' έμέ όταν είχα την ηλικία σου...

Ο Σκάντι κατάλαβε πως ο γέρος θα του διηγόταν την ιστορία του.

—Δεν είχα πάντα αυτό το μαγαζί με τα ψικά, είπε ο Σαντίν. Ήμουνά άλλοτε ένας καλός τεχνίτης. Δούλευα στο Άλμπισόλα και κάθε Σάββατο πήγαινα στη Βιντιμίλια, δηλαδή στη γυναίκα μου, γιατί τότε ήμουνά παντρεμένος. Έκείνη την ήμερα, ένας εργάτης έπεσε από τη σκαλωσιά. Έγώ που ήμουνά ο αρχιεργάτης φρόντισα να τον μεταφέρουν στο νοσοκομείο. Έτσι ανάθεσα στο δοσθό μου να περάσει απ' τη Βιντιμίλια και να ειδοποίηση τη γυναίκα μου ότι θα γύριζε την Κυριακή.

Ευτυχώς ο εργάτης ήταν ελαφρά τραυματισμένος κι' έτσι έφυγα το ίδιο βράδυ. Η γυναίκα μου ήταν ένας τύπος πολύ ευαίσθητος. Έφτασα σπίτι μου όταν πια η νύχτα είχε προχωρήσει αρκετά. Σκέφτηκα πως η γυναίκα μου θα κοιμόταν και μητκά σιγά-σιγά. Είδα τότε πως στο σαλονάκι υπήρχε φώς. Προχώρησα με προφύλαξι και τότε, απ' τη μισάνοιχτη πόρτα αντίκρυσα τη γυναίκα μου πεσμένη στο ντιβάνι να κλαίει με λυγμούς και να λήη:

—Άντρέα, γιατί μ' έγκαταλείπεις έμένα, που σ' αγαπάω τόσο πολύ; Γιατί θές να φύγης; Γιατί θές να με κάνης να πεθάνω;

Ο Άντρέας ήταν ο δοσθός μου, ένας παλιός κι' αγαπητός φίλος. Τί νομίζεις, λοιπόν, πως έκανα; Ότι άρχισα τις φωνές; Όχι, ξανάφυγα σιγά-σιγά και βρέθηκα σε λίγο στο δρόμο. Έπρεπε να τη σκοτώσω; Εύκολα το λέει κανείς. Δεν χρειάζεται βέβαια κουράγιο γι' αυτό, άπλως άπελπισία και μίσος. Την αυγή ξαναπήρα το τράινο και πήγα στην Άλμπισόλα. Από κεί τηλεγράφησα στη γυναίκα μου πως θ' άργούσα να γυρίσω.

—Υστερα σκέφτηκα να έκδικηθώ το φίλο της, ψυχρά και υπολογισμένα. Το μεσημέρι ήρθε κι' ο Άντρέας στην Άλμπισόλα. Όταν τελείωσε η δουλειά, την ώρα που τρώγαμε, μου είπε:

—Ξέρεις φεύγω απ' εδώ. Θυμάσαι κάποια θέσι άρχιεργάτου που μου πρότειναν στο Τουρίνο; Με θέλουν να πάω άμέσως. Έτσι θα πάω ναμαι δοσθός και θα κερδίζω πιο πολλά. Φεύγω άποψε.

—Μονάχος σου; ρώτησα.

—Τί θέλεις να πής;

—Άφινεις τη Τζένια εδώ; Θέλω να πω τη γυναίκα σου;...

—Τί σχέσι έχει η γυναίκα μου; είπε εκείνος άγρια.

—Ό! τίποτα...

—Τί σχέσι έχει η γυναίκα μου; ξανάπε, ενώ μου είχε πιάσει το μπράτσο και το έσφιγγε.

—Γιατί θυμώνεις; Τί έπαθες; ρώτησα.

—Βλέπεις οι άντρες είναι έτσι πλασμένοι; κλέβουν την τιμή του

άλλου, μα δεν θέλουν οι άλλοι να τους κλέβουν την τιμή τους. Είχα ρίξει από υπολογισμό την υπόνοια στην ψυχή του. Μεγάλο σαράκι, ξέρεις η υπόνοια. Φαντάσθηκε πως εγώ και η γυναίκα του... Έφυγε τέλος και δεν τον ξαναείδα.

—Μα και η γυναίκα μου έφυγε για πάντα! Πέθανε ύστερ' από λίγους μήνες από κάποιο κρυολόγημα.

—Υστερα από λίγο καιρό ξαναείδα την Τζένια, τη γυναίκα του Άντρέα, μια άσήμαντη, μα χαριτωμένη γυναίκο, που ποτέ μου δεν την είχα προσέξει. Ήταν ντυμένη πένθιμα. Ο Άντρέας είχε σκοτωθί σε κάποιο δυστύχημα.

—Από τότε που είχαν έγκατασταθί στο Τουρίνο, όπως μου είχε πια η γυναίκα του, ο Άντρέας είχε καταντήσει άνυπόφορος, νευρικός, φιλόποπτος.

—Φαντάσου, μου είπε η Τζένια, ήθελε να του όμολογήσω πως εσύ κι' εγώ... Φώναζε, ούρλιαζε και μούλεγε πως με είχε άπατήσει κι' αυτός με τη δική σου γυναίκα! Άν είναι δυνατόν! Ήταν ένας ζηλιάρης! Η ζωή μου υπήρξε μαζί του άληθινή κόλασι!

—Βλέπεις, φίλε μου, ο Άντρέας με είχε πληγώσει θανάσιμα, μα κι' εγώ τον είχα πληγώσει με τον ίδιο τρόπο. Είχα έκδικηθί ψυχρά δίχως περιστοφρα. Νά οι τραγωδίες, οι π ρ α γ μ α τ ι κ έ ς τραγωδίες!...

—Έπειτα απ' όλα αυτά άγόρασα αυτό το μαγαζί, εδώ στη Βιντιμίλια και ζώ μονάχος.

Ακολουθήσε μακριά σιωπή. Έξω είχε αρχίσει να βρέχη...

Ο Πάολο Σκάντι μπήκε στο μικρό του αυτοκίνητο και τράβηξε για το Κιάδαρι, όπου δρισκόταν το σπίτι του.

Έφτασε εκεί τις τρείς μετά τα μεσάνυχτα. Μπήκε σπίτι του σιγά. Ήταν θεοσκότεινα. Πήγε διαστικά στην κρεββατοκάμαρα για να ξυπνήσι τη γυναίκα του, τη Ρόζυ, να την άγκαλιάσει, να τη γεμίσι φιλιά. Άναψε το φώς και είδε το κρεβάτι άδειο! Η Ρόζυ έλειπε.

Οι άδρες περνούσαν. Ο Πάολο έτρεμε και χίλιες δυο σκέψεις βασάνιζαν το μυαλό του. Όστε και η γυναίκα του;...

Η Ρόζυ γύρισε το πρωί, δροσερή, γελαστή. Γιατί δεν την είχε ειδοποίησι για το γυρισμό του; Είχε κοιμηθί σε μια φίλη της. Ένώ τάλεγε αυτά, κίτταζε με τρόπο το άκρο πρόσωπο του άντρός της.

—Δεν με πιστεύεις; Μπορείς να τηλεφωνήσης, αγάπη μου, είτε με φωνή που έτρεμε.

—Τί λόγος; σκέφτηκε ο Πάολο. Μπορεί ναχη συνεννοηθί με τη φίλη της;... Προσποίηθηκε λοιπόν πως την πίστευε. Έπρεπε να την πιστέψι. Κι' άς τούλεγε ψέμματα. Γιατί κι' αυτός, όπως τόσο άλλοι, άποστρεφόταν τις τραγωδίες. —Ισως αυτό να ήταν άνανδρος, ίσως άχι. Ήθελε άπλως να ζήσει ήρεμα, να μην ταραξί τα νερά που έκρυβαν τόσο λάσπη στο βάθος τους;...

Κι' όταν η Ρόζυ τον φίλησε, ο Πάολο έκλεισε τα μάτια του και είχε το κουράγιο να της πη:

—Δεν θα μπορέσης ποτέ σου να καταλάβης πόσο σ' αγαπώ!...

ΑΝΤΡΙΑΝΑ ΝΤΕ ΓΚΙΣΛΙΜΠΕΡΤΙ

Θησαυρός

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΡΗΣΙΣ

Τ'Ιδιοκτησις — Ι. Γ. ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ — Διεύθυνσις

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΣΑΝΤΑΡΟΖΑ & ΓΗΛ.: 27-135-29-967 ΤΙΜΗ ΔΡΧ. 4000

ΚΟΖΕΡΙ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

Λόγια της Άποκρηάς

Τελευταίες μέρες. Λίγα είκοσι-ετάρω ακόμα θα την έχουμε μαζί μας και η Άποκρηά τα χαράματα της Κυριακής θα τινάξει από πάνω της σερπαντίνες και κομφετί για ν' άποσπυρή από την πίστα της.

Πολύ με άπασχολούσε στα παιδικά μου χρόνια η τύχη της. Τί ν' άπογίνεται — άναρωτιόμουν — η τελευταία Άποκρηά, ύστερα από την τελευταία Κυριακή της; Ά-τονούν όμως με τον καιρό οι περιέργειες. Πράχτει το πορόν της χαράς από το μέλλον της. Δεν έχουμε να κερδίσουμε τίποτα ψάχνοντας να βρούμε ποιά είναι η επομένη της χαράς — της Άποκρηάς στην περιπτώσι μας. Αντί να ενδιαφερόμαστε για το αύριο, γιατί να μη χαρούμε το σημερά της. Η τροχιά του σημερα αυτού διαγράφεται από τον ήμεροδείκτη. Δεν περισσεύουν μεγάλα περιθώρια. Όσα χρειάζονται για ένα ποτηράκι, για μια σάμπα, για ένα σφίσιμο μέσης, για ένα ψίθυρο που μεταδίδει τους δρασμούς αισθημάτων και αισθήσεων.

Ελάτε, να ζήτε, κλείστε άπόψε το βιβλίο της λογικής και της συνέσεως. Μεγάλοι δυνάστες του ανθρώπου, δεν μας άφίνουν χαμόγελο στα χείλη, δεν μας άφίνουν στιγμές ένδυσιασμών και εξάρσεων. Έρχονται σάν τον υπηρέτη έκείνον του Φιλίππου που πήγαινε κάθε πρωί έξω από τον κοιτώνα του και του θυμίζει την ματαιότητα των ανθρώπων και τις υποχρεώσεις του. «Φίλιππε, θυμήσου ότι είσαι θνητός». Δόστε έντολή στον υπηρέτη σας, τις τελευταίες αυτές μέρες να μη σας κάνη την υπόμνησι. Και λίγο έξω νου. Δεν είναι ζωή μια ζωή που ξοδεύεται με το σταγονόμετρο και με το διαδήτη. Χρειάζεται και κάποια φυγή από την πεπτημένη. Την άναζητεί η ψυχή, τη θέλει ο οργανισμός. Γι' αυτό και η σοφία των πατέρων άδρισε την περίοδο των μικρών άταξιών. Κάτι τρέχει, που θα πιούμε κανένα ποτήρι παραπάνω και θα φυσήσουμε τη σερπαντίνα μας στο ντεκολτέ που μας χαμογελά από το γειτονικό τραπέζακι του καμπαρέ.

Έχουμε συνηθίσει από την άγωγή και από την παράδοσι να έξογκνώνουμε τις λοξοδρομίες μας και να βλέπουμε την άμαρτία στίς πιο άπλες τέρψεις. Ένας σκληρός τύραννος κρυβεται στην ψυχή του καθενός, και μόλις κάνουμε πως γλυτρουμε από την ευθεία χτυπά το καμπανάκι του και μας άνακαλεί στην τάξι. Σά να σφάξαμε κανένα. Σά να φάγαμε το ξένο δικίο. Σά να διαπράξαμε καμμία από τις πράξεις που ντροπιάζουν τον άνθρωπο... Έννοια σας κι' είμαστε λιγώτερο κακοί και άμαρτωλοί από ότι νομίζουμε. Μιά γενιά βασανισμένων ανθρώπων. Από το 1912 ήσυχο ψωμί δεν φάγαμε. Πόλεμοι, άνατροπές, επαναστάσεις, κατοχή, το φάσμα τώρα νέων άναστατώσεων. Ποιές άμαρτίες δεν έξαγο-

ράζονται με τέτοιες δοκιμασίες; Και διατάχετε ακόμα ν' άφίσετε τον έαυτό σας στην περίπτωσηί της χαράς;

Λουκέτο για ένα βράδυ στο σινάφι των έσωτερικών βασανιστών σας. Μη τους επιτρέψετε να κυκλοφορήσουν. Σφραγίστε τ' αυτιά στη φωνή της όργης τους. Μήπως προκειται να τους άγνοήσετε για όλα τα χρόνια σας; Δεν σας μείνει ούτε μια έβδομάδα για την άνηπακοή. Είναι τόσο άπαραίτητη για το φρεσκάρισμα σας... Μαραίνει η συνεχής δουλειά στη Λογική. Η ζωή δεν είναι μόνο πράξις αριθμητική, πρόσθεσι και άφίρεσι, υπολογισμός, σκέψι, πρόβλεψι, προσπάθεια, μόχθος άγωνία για το σημερα, δέος για το αύριο. Είναι — πρέπει να είναι — και λίγο «έξω νους», «φούρνος να μη καπνίσει», «τσιμέντο να γίνη», «ας πάη και το παλιόμπελο»... Συνθήματα που επενόησε ο άνθρωπος για να δίνη κουράγιο στον έαυτό του, όταν δεν ακολουθεί κατά γράμμα τον οδηγό της λογικής.

Σε όλες τις γενεές το ίδιο. Η έκτροπη από τη Λογική δεν είναι φαινόμενο μόνο των καιρών μας. Τη γνώρισα και οι παλαιοί καλοί και-ροί». Δε διασκέδαζαν οι παλαιότεροι λιγώτερο ή περισσότερο από μας. Ούτε μπορείτε να πητε ότι διασκέδαζαν σεννότερα. Μόνο που τα κριτήρια ήταν διαφορετικά. Όπως διαφορετικός ήταν ο τρόπος της διασκέδασης. Οι επιτρέπεται σημερα, άποτελούσε τότε άμαρτία. Η οικειότητα που βλέπουμε άνόμεσα στα δυο φύλα, άν έκδηλώνονταν τότε, είχε τη σφραγίδα της διαθοράς. Το καπνισμα της γυναικάς, σε δημόσιο μάλιστα χώρο, το ποτό, ώρισμένες έκδηλώσεις που παρατηρούνται στίς μέρες μας ήταν σημεία καταπτώσεως. Πιο άυστηρό το πρωτόκολλο. Οι χοροί τους δεν ήταν όσο τολμηροί είναι οι δικοί μας. Άλλα στην ουσία διαφορά δεν υπήρχε.

Η Άποκρηά είναι το ελαφρυντικό της τρέλλας. Άπαράτητο όργανο της χαράς, που και φραστικά ακόμα συνδέεται με την παραφροσύνη. Όχι δε μόνο στη δική μας γλώσσα. Όλοι οι λαοί με το ζουρλομανδύα ντυνούν τα γλέντια τους. Κι' όσο πιο έντονο το γλέντι τόσο πιο μεγάλη η τρέλλα.

—Πως περάσες;

—Μούρλια! Γλέντι τρελλά!

—Άς κάνη κι' άλλως. Άν ήταν γνωστικό, δεν θα ήταν γλέντι. Το γλέντι είναι η άρνησι της στυγνής λογικής.

Λίγη τρέλλα ζητά άποψε ο έαυτός σας. Μη του στερησετε ότι του όφείλετε. Δικαίωμα άπαράγραπτο. Άν το καταπατήσετε τον άδικείτε. Και γιατί να το καταπατήσετε; Όπου και νάναι θα ημερώση η μέρα της φρονήσεως. Ο διαδότης και το σταγονόμετρο τάλι εις ενέργειαν. Μέσα περισυλλογής και προσευχής. Έβδομάδα καθαρμού. Η έλπί και το κάρδωσ. Η λαγάνα και ο χαλδός. Το λιβάι και Κύριε των Δυναμειών. Άποψε όμως; Άς καηί και το πελεκούδι άποψε. Το καλεί η βραδυά.

Π. ΠΑΛΑΙΟΛΟΓΟΥ

Ο σύζυγος: Μά τι κέφι είν' αυτό που χεις άπόψε αγάπη μου; Όλο γροθιές στο φέσι μου βάρεις!...

(Του Β. Χριστοδοούλου)

Λυρικά τραγούδιο

Μιά βραδυά καρναβαλιού

Τώρα πια που από την κούρασι γερνάμε κι' απ' το έρωτα, έπέσαμε τις σκάλες μια βραδυά καρναβαλιού, θα τη θυμάμαι μια βραδυά, κάπως αλλοιώτικη απ' τις άλλες... Μιά βραδυά που σ' είχα δη σ' ένα χορό και μπουκέττα μενεξέδες σου πετούσα, τόχες νοιώσει άγαπημένη μου, θαρώ πόσο μ' άρεσες και πόσο σε ποθούσα!...

Βελουδένια μάσκα είχες, μα οι ματιές σου μαρτυρούσαν έναν πόθο που λαμπύριζε και μου δείχνανε τις άσδυστες φωτιές σου μέσα τον κόσμο που με βάλε εατρίφογυριζε. Και σε πήρα να χορεύουμε... Θυμήσου, —στού γλέντιού και του κεφιού τη συναυλία— κι' έτσι άγκαλιάσα καλή μου, το κορμί σου με συγκίνησι, με αγάπη, με δειλία...

Και χορεύαμε...—δυά άγνωστοι ακόμα — και δεν ξέρω πως, μου ήρθε να σου πω κάποια λέξι, που μου έστειλε στο στόμα η καρδιά μου και στην είπα: Σ' αγαπώ... Τότε, γέρνοντας λιγάκι το κεφάλι, —είχες νοιώσει την καρδιά μου να χτυπά— μου ψιθύρισε: Σαν είνε Καρανάβι άγαπά κανέναν, δίχως ν' αγαπά...

Θα περάση η Άποκρηά και θα με χάσης κι' ίσως πια για μένα ούτε θα νοιαστής, σε πέντ' έξη μέρες που θα με ξεχάσης σ' άλλες πάλι άγκαλιές θα ξεχάσης. —Όχι, σουπα... —Ναι, μου είπε. Τέτοια βραδυά κάποια μάσκα, ο χορός ή το κρασί την καρδιά μας άν την βρούνε λίγο άδεια τη γεμίζουν... Έτσι τόπαθες και σύ!

Έτσι έσβυσε η κάθε μου έλπίδα και σε λίγο, χωριστά κι' οι δυο, επίναμε κι' από τότε φως μου, δεν σε ξαναείδα κι' έτσι άγνωστοι και ξένοι πάλι μείναμε και περάσανε τα χρόνια και λυπάμαι που τη φλόγα των ματιών σου την εξέχασα και γι' αυτό το βράδυ έκείνο το θυμάμαι γιατί δρῆκα κάποια τύχη... και την έχασα!

ΔΗΜΗΤΡΗΣ ΓΙΑΝΝΟΚΑΚΗΣ

Τα δρώματα της καρδιάς

Η ΑΓΑΠΗ ΤΗΣ ΦΑΥΣΤΑΣ

Κυττάζω το πορτραίτο της Φαύστας και θυμάμαι τον τραγικό έρωτά μας.

Ήμουν τότε ένα παιδί και κάθε μέρα πήγαινα στο σπίτι των μικρών Σ... Η-μαστε φίλοι στενοί και διασκεδάσαμε πολύ. Η Μπιάνκα ήταν τύπος αγροίτικος, μελαγχρονί και δυνατή, ενώ η ξαδέλφη της, η Φαύστα, ήταν ξανθή και λεπτή, με μεγάλα γαλάζια κι όνειρο-παρμένα μάτια. Προτιμούσα τη συντροφιά της Φαύστας, που ήταν για μένα το πιο γλυκό καταφύγιο.

Κάναμε μαζί ρομαντικούς περιπάτους στο λόφο με τις μυρτιές και περνούσαμε εκεί ευτυχισμένες ώρες. Η Φαύστα ξεκοιλιόταν πάνω στα γόνατά μου κι' εγώ της έπαιζα με τη φουσάρικα ένα βουκολικό τραγούδι.

Ο έρωτάς μας ήταν αγνός, αλλά μεγάλος για τις μικρές καρδιές μας. Μια μέρα, στόλισα το κεφάλι της μ' ένα στεφάνι από αγριολούλουδα και σφίγγοντάς την πάνω μου την έκανα βασίλισσα της καρδιάς μου και της όρκιστκα να την αγαπάω αιώνια. Η Φαύστα έ-κλαιγε από συγκίνηση.

—Θα σ' αγαπώ κι' εγώ πάντα, Μάριο, μου είπε.

Και φιληθήκαμε για πρώτη φορά στο στόμα.

Πέρασαν χρόνια από τότε και το αίσθημά μου για τη Φαύστα δεν άλλαξε. Μά ο πόλεμος μ' άπαιόκρινε

απ' αυτή και μ' έριξε σ' ένα στρατόπεδο συγκεντρώσεως, όπου πέντε χρόνια υπέφερα τα πάνδεινα. Μόνο η ανάμνησι της Φαύστας με κρατούσε στη ζωή.

Τέλος, ο Θεός θέλησε να γυρίσω μια μέρα στην πατρίδα μου. Όλοι οι αγαπη-μένοι μου ήταν ζωντανοί. Η Φαύστα όμως ήταν άρρωστη. Είχε κατηρήσει η σκιά του έαυτού της. Κυτ-ταζα μ' αγωνία τ' ώραίο της πρόσωπο, το τόσο άδυ-νατισμένο τώρα, το σώμα της, το άλλοτε τόσο άρμο-νικό. Καυμένη Φαύστα! Τα γλυκά της μάτια γύρευαν απελπισμένα τον έρωτα, Η συντροφιά μου της έφερε κά-ποια ανάκούφισι και υπορέ-νατισμένο τώρα, το σώμα της, το άλλοτε τόσο άρμο-νικό. Καυμένη Φαύστα! Τα γλυκά της μάτια γύρευαν απελπισμένα τον έρωτα, Η συντροφιά μου της έφερε κά-ποια ανάκούφισι και υπορέ-

—Θα σ' αγαπώ κι' εγώ πάντα, Μάριο, μου είπε. Και φιληθήκαμε για πρώτη φορά στο στόμα.

Πέρασαν χρόνια από τότε και το αίσθημά μου για τη Φαύστα δεν άλλαξε. Μά ο πόλεμος μ' άπαιόκρινε

Μια μέρα δεν μπόρεσα ν' ανθέξω πιά. Η Φαύστα εί-χε άποκοιμηθή. Πήγα και βρήκα τη Μπιάνκα στο σα-λόνι. Δίχως να διατάσω της είπα τον έρωτά μου, και τη θεοβίωσα πως δεν αισθα-νόμουν παρά μια αδελφική στοργή για τη Φαύστα. Τό-τε εκείνη έπεσε κλαίγοντας από χαρά και πόνο μαζί στην αγκαλιά μου και μου ομολόγησε πως κι' αυτή μ' αγαπούσε. Προσέθεσε όμως πως δεν θα δεχόταν τον έ-ρωτά μου, γιατί η Φαύστα θα πέθαινε αν τ'ό μάθαινε. Αγαπούσε πολύ την ξα-δέλφη της και δεν ήθελε να την προσδώσει. Απόμεινα δούλος. Έπρεπε να θυσιά-στουμε και οι δυο για τη Φαύστα. Ήταν καθήκον μας.

Ξαφνικά, ένας πνιγμένος λυγμός κι' ένας υπόκωφος γδούτος μάς έκαναν ν' ανα-πηδήσουμε. Έτρεξα έξω απ' το σαλόνι. Μπρος στο κατόφλι, η Φαύστα κείτοταν λιπόθυμη. Τη σήκωσα στην αγκαλιά μου και τη μετέ-φερα στο κρεβάτι της. Ο-ταν άνοιξε τα μάτια της, με κύτταξε με τόση αγωνία που δεν μπόρεσα να κρατήσω τα δάκρυά μου. Θάχε ακούσει τις φωνές μας και θέλοντας νάρθει να μάς βοη, είχε πα-ραστή στην έρωτική μας έ-ξουολόγησι.

Προς το βράδυ, η Φαύ-στα ήσυχασε κάπως, φαίνο-ταν χαρούμενη και μάλιστα γελοῦσε, ξενόιαστα. Τη φί-λησα κι' έφυγα.

Γύρισα σπίτι μου, μὰ στις τέσσερες το πρωί, πε-λιδή, τρέμοντας συγκορμη, η Μπιάνκα ήρθε και με ξύ-πνισε, λέγοντάς μου πως η Φαύστα είχε δηλητηριαστή-καί ήταν πολύ άσχημα. Η απελπισία την είχε οδηγή-σει στην τρελλιά αυτή από-φαςι. Δεν ξέρω τί ένοιωσα όταν βρέθηκα μπροστά της Φτωχή έρωτευμένη κοπέλ-λα! Αισθάνομαι τον έαυτό μου πολύ ένοχο...

Ο γιατρός, που τόν κα-λέσαμε άμέσως, είπε πως θα ζώσε λίγες ώρες ακό-μα. Θάβινα και δέκα χρό-νια της ζωής μου για να τη γλυτώσω απ' το θάνατο. Ένοιωθα αφάνταστη όδύνη. Θάβεινα με την υπορούσα να τη σώσω, μὰ το δηλη-τήριο είχε κάνει καλά τη δουλειά του.

Κάποια στιγμή, η Φαύ-στα άνοιξε τα μάτια της και με σδυμένη φωνή με παρακάλεσε να της τραγο-δήσω το τραγούδι που της έλεγα άλλοτε με τη φουσα-ρόνικα. Τραγουδήσα με τα δάκρυα στα μάτια, ενώ το πρόσωπό της Φαύστας έ-παινε σιγά-σιγά ένα κέ-ραιο χρώμα.

—Θα σ' αγαπώ ως το θά-νατο! ψέλλισε ξαφνικά έπα-ναλαμβάνοντας τον τελευταίο στίχο του τραγουδιού και με το τρεμάμενο χέρι της έ-νωσε το δικό μου με το χέρι της Μπιάνκας, που γονατι-στή, μπρος στο κρεβάτι, έκλαιγε με λυγμούς.

Έξω, ο ήλιος έλουζε το άνοιξιότατο πρωινό κι' ο ού-ρανός ήταν καταγάλανος. Η άμοιρη Φαύστα είχε ά-φουδισι πιά την τελευταία της πνοή!...

ΜΑΡΙΑ ΚΑΖΑΜΠΕΛΛΑ

ΘΕΑΤΡΙΚΑ παρασκήνια

Πιχάντιχο ρεπορτάζ

Θα διαβάσατε ίσως, ότι στην 'Αμερική, η διάσημος τραγουδίστρια της Μετροπόλι-ταν 'Αστριντ Βάρνεϋ, προσεφέρθη νά... να-νουρίζη με τη γλυκεία φωνή της θρέψη πλουσιών, λόγω της κρίσεως, με 500 δολ-λάρια την ημέρα!

Η ίδια κρίσις παρατηρείται τόν τελευ-ταίο καιρό και στην 'Ελλάδα: Η κατα-νάλωσις στους δίκους έχει περιοριστή στο ελάχιστον και τα τραγούδια, όσο και αν είνε ώραία πολύ δύσκολα έχουν σουζέ.

Είνε σχετικός γνωστή η περίπτωση μιας νεαρής 'Ελληνίδας τραγουδίστριας, που για να δικαιολογήση τόν μισθό της στο κέν-τρο όπου εργαζόταν έκτελούσε ταυτοχρό-νως και καθήκοντα, εοηθού στο μαγειρείο, όπως και μιας άλλης στην Κύπρο, που έλ-λείπει εργασία άναγκάστηκε να γίνη... καμαριέρα σ' ένα μεγάλο ξενοδοχείο!

Περίοδος καλλιτεχνικών συνοικειών.

Έτσι, κατόπιν ενός φλογερού έρωτικού ειδυλλίου αναγγέλλονται ως προσεχείς οι γάμοι της γνωστής ήθοποιού Έλέας Κα-στράτη, με έξνο διπλωμάτη.

Από την Κομοτινή αναγγέλλονται ως προσεχείς οι άρραβάνες της νέας διασαρ-χίνας του μουσικού θεάτρου Καλής Καλό, με γνωστό εργοστασιάρχη της πόλεως.

Πολλά λέγονται τέλος για το ειδύλλιο της 'Αλέκας Στρατηγού, του θιάσου Κρί-τα, μ' ένα γνωστότατο γιατρό της Κων-σταντινουπόλεως, που θα έχη όπως φαίνε-ται, πολύ σύντομα, αίσιο τέλος.

—Ο θιάσος Καλουτά-Μακρή-Νέζερ, έδωσε στη Βηρυττό 5 παραστάσεις και παρυσίασε ένα έντελως πρωτότυπο πρό-γραμμα.

Το πρόγραμμα αυτό με κομπέρ τόν Λάμπρο Κωνσταντάρα περιλαμβάνει, σπα-νιόλικα τραγούδια της Μπελίντας, έλλη-νικά τραγούδια της Σμαρούλας, γαλλικά τραγούδια του Μανιατάκη και ελληνικά και τουρκικά τραγούδια τών αδελφών Κα-λουτά. Επίσης πολλά χορευτικά σκέτς του Καστρινού και της Χρυσ. Ζώκα κι' ένα θε-αματικό φινάλε από ελληνικά νησιώτικα μοτίβα μ' όλο το θίασο επί σκηνής.

—Η κωμωδία του θεάτρου «'Αλίκη» «Πέγκ, καρδούλα μου» που παίζεται επί τρεις μήνες συνεχώς απ' τόν θίασο Μου-σούρη, με κοσμοσυρροή, έσπασε όλα τα μεταπολεμικά εισπρακτικά ρεκόρ του θεά-τρου. Συγκεκριμένα, σε 125 παραστάσεις που έβωσε έως τώρα, πραγματοποιήσε κα-θαρή εισπραχή 300 περίπου εκατομμυρίων, με 58 χιλιάδες θεατές!

—Με γοργό ρυθμό συνεχίζονται οι ζυ-μώσεις για την καλοκαιρινή θεατρική σαι-ζόν. Μετά το όριστικό ναυγίο του «'Α-θηναίου», που όφειλεται στο υπερβολικό ποσοστό που ζήτησε, προκειμένου για θέα-τρο, ο ιδιοκτήτης του ακινήτου, φέρνοντας πλέον, ως βέβαια μουσικά θέατρα, μόνο τρία: Τα «Βέμπο», «'Ακροπόλ» και «'Σα-μαρτζή».

Το θέατρο «Βέμπο» που εξασφάλισε τη συνεργασία τών συγγραφέων κ.κ. Σακελ-λάριου-Γιαννακόπουλου, του σκηνογράφου κ. 'Ανεμογιάννη και του σκηνοθέτου κ. Μόρντο, διεκδικεί τώρα, με τεράστιο μι-σθό, την Νίκη Ντέμις.

Στο «'Ακροπόλ» έξ άλλου, μετά τούς νέους συνδυασμούς του επιχειρηματία κ. Κρίτα που στρέφεται τώρα προς το θέατρο «'Σμαρτζή», ως βέβαιο στέλεχος είνε μόν-ο η Ντιριντάουσα, διεκδικείται δέ και ο Πέτρος Κυριακάς.

—Ως βέβαια θαριέτι, έξ άλλου φέρονται για το καλοκαίρι το «Βερντέ» της Κού-λας Νικολαΐδου, με συνεργασία της Μπέ-πας Δόξα, το «Ραντάρ» του Μανέλλη, το «Περοκέ» του Ματτέου, το «Πάλλας» Πει-ραιώς και το «Κρυστάλ» Χαροκόπου.

—Τρίτη στη σειρά, ύστερ' απ' την Νι-κολαΐδου και την 'Αλθα, η Μαίρη Λω έ-φυγε για το Παρίσι, προκειμένου να τρα-γουδήση στο φεστιβάλ της «Ουνέσκο».

—Ο χορός τών Θεατρικών Συγγραφέ-ων που δίδεται, αύριο έραδυ στο «'Ακρο-πόλ» περιλαμβάνει ξεχωριστού ενδιαφέρον-τος καλλιτεχνικές εκπλήξεις.

Οι τρεις σπουδαιότερες θα είνε, η έμ-φάνισις της Νίκης Ντέμις σ' ένα σκέτς... πρὸς, μαζί με τόν Κώστα Μουσουρή, του θιασαρχού Βασίλη 'Αργυροπούλου μαζί με την Μιράντα Μυράτ σ' ένα... σατυρικό νού-μερο και το «κλού» ή εμφάνισις της 'Ελ-λης Λαμπέτη σ' ένα «ποτ-πουρί» από τα γνωστότερα «ρεμπέτικα» τραγούδια. Θα την συνοδεύσουν οι άσοι του λαϊκού τρα-γουδιού, Τσιτσάνης, Μητσάρας, Χιώτης κλπ.

Ο ΘΕΑΤΡΟΦΙΛΟΣ

Τ'ό Καρναβάλι ξεψυχά

—τρείς μέρες μόνον μοναχά—
ο κόσμος έχει κουραστή
από χορούς και πάρτυ,
μὰ μπαίνει πιά Σαρακοστή
στις δώδεκα του Μάρτη

Και όσοι έρριχτήκανε στα γλέντια μ' άπληστία
τις προσευχές θ' αρχίσουνε καθώς και τη νηστεία.

Σε λίγο ή 'Αποκρηά θα έχη ξεχαστή.
Βαδίζουμε πλησίον για τη Σαρακοστή,
μὰ θάτανε μονότονο, αν έγγραφα ξανά
για έκεινα τα πασιγνωστα τα «σαρακοστιανά»
—τουρσιά, λαγάνες, άχινούς, χαλέαδες, ταραμάδες—
για τα όποια γράφτηκαν άμετρητες κρυάδες!
Δέν θέλω να υπερεδνωμαι με θέματα κοινά
γι' αυτό τα περιφρόνησα τα «σαρακοστιανά»
κι' εδιάλεξα για θέμα μου κάτι πρωτοφανές:
τις Σαρακοστιανές!

Καλά ντε!... Μή μου βάξετε άμέσως τις φωνές;
Κι' αν ίσως δέν τις ξέρετε τις «Σαρακοστιανές»
σας έξηγώ λεπτομερώς, σε όλους σας εν γένει,
γυναίκα «Σαρακοστιανή» τί ακριβώς σημαίνει.
Λοιπόν ή «Σαρακοστιανή», αγαπητοί μου, εν πρώτοις
«ποιότης» είνε πάντοτε κι' ούδέποτε «ποσότης»,
τη βλέπεις και σου φαίνεται σαν εξαύλωμένη
και σου κεντά την όρεξι, άλλ... δέν σε χορταίνει!

Παράξενο μή σας φανή,
ή κάθε Σαρακοστιανή
έχει κορμί άέρινο και δαχτυλίδι μέση
και σ' όλους τούς «έκλεκτικούς» πάρα πολύ άρέσει

Βεβαίως έρωτεύεται κι' εκείνη, έρε παιδιά,
και δυνατά αισθάνεται στα στήθη καρδιοχτύπι
κι' αποδεικνύει πως συχνά χτυπάει μια καρδιά
κι' όταν... δέν έχει λίπη!

Έχει, καθώς θα ξέρετε, μία τάγια θαυμαστή,
«πληθωρισμός» κι' «επάρκεια» δέν ξέρει τί έστι
και αποφεύγει πάντοτε να την σφιχταγκάλιασης
από το φόβο τόν τρελλό
μήπως αυτό το μπιμπέλο
το λιώσει και το σπάσει!

Είνε κομψή, κομψότατη —το νοιώθει και το ξέρει—
έχει λεπτό παράστημα και βάδιμα επίσημο,
κι' αν ένα «γεύμα» πονηρό κάποτε σου προσφέρει
θάν' ασφαλώς νηστίζιμο!

Μα όσο κι' αν της λείπουνε τα πάχη και τα λίπη
ή νοστιμιά, το θέλγητρο κι' ή χαρά δέν της λείπει
γι' αυτό δέν πρέπει άπιστευτο ποτέ να σου φανή,
αν δής σπουδαία γόησσα μία «Σαρακοστιανή».

Έξ άλλου άντρες μερικοί
μυστηριοι κι' εκνευριστικοί
με οίκτο βλέπουν τις παχειές και με βαρυθυμία
και δείχνουν σεις αδύνατες μεγάλη... αδυναμία!

Έκτός αυτού —μήν πάρете τα λόγια μου στ' άστυα—
στα δίχτυα «Σαρακοστιανής» αν τύχη να πιαστής,
θα συνεχίσης, φίλε μου, μοιραίως την... νηστεία
και είνε υπερέβαιον πως... δέν θα κολαστής!...

Συνογραφέας : Σωτηρίου Γ.
Γρα. Τάδρια

Μασκαραλίκιον

Ποθήσας τας 'Απόκρεω σφοδρώς να μπερμπανδεύσω
και μετά θήλεος τινός δέντως ν' αποκρεύσω
εις έσπερίδα κοσμικήν μετέβην έσπενυσμένως
έχων χαράν άπέραντον και φλογόβολαν μένος.
Και εις την πίσταν του χορού εν τάχει καταφθάσας
τας άνιγενέσεις ήχησον εϋθύς, ο έμβαγάσας,
ότε —ω Ζεϋ!— τα έχασον κι' έμεινον κεχηνώς
έν όψει ευρισκόμενος κομψής κολομβινός.
'Ηγουν ήσθάνθην πολλὰ κλωνς έρωτικούς βρασμούς
κι' όρων της κολομβίνας μου τούς τόσους πειρασμούς
γοργώς την έπλησίασον με ύφος ζωηρόν
κι' ήρξάμεθα χορεύοντες σαμποσιδή χορόν.
Κι' αφού έστροβιλίσθημεν εις της πιστός τόν χώρον
και ήναψαν ο δύστηνος σφοδρώς και κατά κόρον
έθεσαν χείρα παράντα εις τα παγνά της νέας
και ήγισαν πεπονηρώς τρελλώδεις επαφείας.
Κι' ενώ τα πάντα έβαινον καλώς κι'
(άναντιροήτως
εις πιερρότος ξαφνικώς προστρέξας ά-
προσκλητώς
με ήδραξεν μετά θυμού —όπόσον έξε-
(τράπη!—
κι' άνέκραξεν εσθασιόσι : «Τί της
(κολλάς ρε χάπι;...»
Κι' εν άκαρει με ήπασεν με τρόπον
(γάρ άνοίκειον
και μιάν πιατέλλαν συλλαδών με μένος
(και άντάραν
την ύψωσεν με δύναμι—φρικτόν μα-
(σκαραλίκιον!—
και κοτιγιόν την φόρεσε εις την σο-
(φήν μου κάραν!...

Ο ΓΕΡΟ-ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΣ

ΧΡ.Κ.ΧΑΙΡΟΠΟΥΛΟΥ

Το κορίτσι

ΤΟΥ ΛΙΜΑΝΙΟΥ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ
ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

«Η Τζένη άναγκάζεται να ξαναπάει στο ποστράδιο γιατί της σώθηκαν τα χρήματα. Ο κ. Κορνήλιος της δίνει ραντεβού για το βράδυ, την παίρνει και πηγαίνουν σε κάποιο κέντρο. Το ίδιο γίνεται αρκετές βραδιές, ώπου φτάνει ένα τηλεγράφημα απ' το Παρίσι: «Η κ. Ζερμαίν γυρίζει. Αυτό άνακουφίζει τη Τζένη. Θα γλυτώσει κάπως απ' τον άπαισιο κ. Κορνήλιο».

12^{ον} —Γιατί με δρίζεις, Τζενούλα;... τη ρώτησε μόνο ησυχά.
—Είνε βροσιά ή αλήθεια;...
—Με ξαναδρίζεις;

Της χάιδεψε τα μαλλιά, μ' έκνευριστική τρυφερότητα:
—Εγώ, μία φορά, σ' αγαπάω πάντα... ξανάπε.

—Θα τολμήσετε να... «μ' αγαπάτε» κι' άφου γυρίσει η γυναίκα σας;...

—Πάντα! δίσταθηκε να της άπάντησε με κομική πεποίθηση. Κι' επί τέλους, αν μιά πολυζαλία αυτή η ηλικιωμένη χοντρή κυρία, δεν έχουμε παρά να την άποχαιρετήσουμε μ' όλο το σεβασμό που της χρωστίεται, και να φύγουμε οι δύο μας, εγώ κι' εσύ!...

—Να φύγουμε;... Και πού να πάμε;
—Όπουδήποτε! Δεν είπαμε πως ο κόσμος όλος είναι δικός μας;

—Άποφασισμένη να τον ταπεινώσει με κάθε τρόπο, η Τζένη έσκυψε στ' αυτή του: —Και... λεφτά;... ρώτησε σιγά.

—Τί έννοεις;... έκανε εκείνος άναστατωμένος, ταπεινωμένος.

—Νά, άς πούμε ότι φεύγουμε έσείς κι' εγώ. Πώς θα ζήσουμε;...

—Δηλαδή, δεν μ' έχεις άξιο να σε ζήσω;

—Όχι!

—Μου τ'ό λες έτσι άπότομα... Σά να θές να με μαστιγώσεις μ' αυτό τ'ό «όχι».

—Άφιστε τα μεγάλα λόγια... «Η αλήθεια μία φορά είναι αυτή: «Ότι έχετε λεφτά μόνο όσο δρισκόσατε μέσ' στο μοδιστράδιο: αν φύγετε, είσαστε χειρότερος από μένα...».

—Με συγχωρείς, μικρή μου Τζένη... της άπάντησε φανερά δυσανεκτικός. Κάνεις πολύ μεγάλο λάθος... Δεν είναι δυνατό να ξέρεις τα μυστικά μου... Πάντως, σου δίνω τ'ό λόγο μου ότι μπορώ να ζήσω μία γυναίκα...
—Ελάτε δά! Τ'ό ξέρω... «Ηθελα μονάχα να σας πειράξω...»
—Α!... «Ελεγα κι' εγώ...»
—Άλλωστε, τί σημασία έχει αν μπορώ ή όχι να με ζήσετε; Εγώ δεν πρό-

κειται φυσικά, να φύγω ποτέ μαζί σας... —Γιατί;

—Σοβαρεύτηκε άπότομα η Τζένη και τού άπάντησε με σφιγμένα χείλια:

—Γιατί δεν ζω παρά με την έλπίδα να ξεφύγω κάποτε από τ'ό νύχια σας, κύριε Κορνήλιε!...

Γύρισε και την κύτταξε. Τά μάτια της λάμπανε γεμάτα μίσος... Τά είδε, και φοβήθηκε έκανε μάλιστα μία κίνηση πρ'ός τ'ά πίσω.

—Κατάλαβα... μουρμούρισε άπογοητευμένος. Δεν θά μ' αγαπήσεις ποτέ με την καρδιά σου...

—Τί τη θέλετε την καρδιά μου; τού πέταξε άγριεμένη. Τί σχέσι μπορεί να έχετε σεις με την καρδιά μου;...

Της χάιδεψε μηχανικά τ'α μαλλιά:

—Συχασε... της είπε γλυκά. Μη θυμώνεις. Ξέρω ότι δεν μ' αγαπάς, κι' όμως, εγώ σε λατρεύω...

—Είστε πολύ καλός! τού άποκρίθηκε μ' ένα χαμόγελο γεμάτο σαρκασμό.

Σε δύο μέρες, ένα μεσημεράκι, έφτασε η κυρία Ζερμαίν, χοντρή όπως πάντα, ξανθή, πληθωρική... Ο κ. Κορνήλιος κατέβηκε υποχρεωτικά από νωρίς τ'ό πρωί στο Χασάνι για να την υποδεχτεί. Κι' εκείνη πιά, έπεσε στην άγκαλιά του πούχε άνοιχτή πρόθυμα για να σφίξει τις σάρκες της με μία παρωδία υποκριτικού έρωτα... Κι' η ζωή ξαναέλαβε γεμάτη πυρετική δουλειά στο μοδιστράδιο: «Ορίστηκε μία μέρα για την επίδειξι των καινούργιων μοντέλων πούχε κουβαλήσει από τ'ό Παρίσι ή μοντέρνα μοδιστρά της «Αθήνας. Τυπωθήκανε προσκλήσεις γαλλικά σε γυλιστερα χαρτονάκια και την ώρισμένη μέρα η σάλα της κ. Ζερμαίν γέμισε με όλη την άφρόκρεμα τού άθηναϊκού σπουτισμού, της πρωτευουσας καταιοδοξίας. «Η Τζένη, φυσικά, θριάμβευσε πάλι: «Απάνω στις κρουστές της γάμπες πέσανε σαν κύματα από μετάξι από βελούδο κι' από ατάλα, οι τουαλέτες της συνδυασμένης σοφίας τού Παρισιού. Ο κ. Κορνήλιος καμάρωνε κι' άναγκάστηκε μαζί: Αυτό τ'ό ύπεροχο γυναικείο πλάσμα, αυτό τ'ό αγαλματένιο κορμί, τού άνηκαν, ήτανε δικά του! Και τώρα, με άλυσοδεμένες άναγκαστικά τις αισθήσεις του, ήταν υποχρεωμένος να υποκρίνεται τόν άδιάφορο, παίζοντας τ'ό ρόλο τού σκέτου προϊσταμένου, πού ήτανε άναγκασμένος να φέρεται με τυπική εύπρεπεια σ' όλους, κι' άς έκρυβε μέσα του φωτιά και λαύρα...

«Η Τζένη πάλι, ήταν ένθουσιασμένη: Είχε ήσυχάσει πιά από τόν κ. Κορνήλιο!

—Εντάξει, πού να πάμε;... «Όπουδήποτε! Δεν είπαμε πως ο κόσμος όλος είναι δικός μας;»

—Άποφασισμένη να τον ταπεινώσει με κάθε τρόπο, η Τζένη έσκυψε στ' αυτή του: —Και... λεφτά;... ρώτησε σιγά.

—Τί έννοεις;... έκανε εκείνος άναστατωμένος, ταπεινωμένος.

—Νά, άς πούμε ότι φεύγουμε έσείς κι' εγώ. Πώς θα ζήσουμε;...

—Δηλαδή, δεν μ' έχεις άξιο να σε ζήσω;

—Όχι!

—Μου τ'ό λες έτσι άπότομα... Σά να θές να με μαστιγώσεις μ' αυτό τ'ό «όχι».

—Άφιστε τα μεγάλα λόγια... «Η αλήθεια μία φορά είναι αυτή: «Ότι έχετε λεφτά μόνο όσο δρισκόσατε μέσ' στο μοδιστράδιο: αν φύγετε, είσαστε χειρότερος από μένα...».

—Με συγχωρείς, μικρή μου Τζένη... της άπάντησε φανερά δυσανεκτικός. Κάνεις πολύ μεγάλο λάθος... Δεν είναι δυνατό να ξέρεις τα μυστικά μου... Πάντως, σου δίνω τ'ό λόγο μου ότι μπορώ να ζήσω μία γυναίκα...
—Ελάτε δά! Τ'ό ξέρω... «Ηθελα μονάχα να σας πειράξω...»
—Α!... «Ελεγα κι' εγώ...»
—Άλλωστε, τί σημασία έχει αν μπορώ ή όχι να με ζήσετε; Εγώ δεν πρό-

κειται φυσικά, να φύγω ποτέ μαζί σας... —Γιατί;

—Σοβαρεύτηκε άπότομα η Τζένη και τού άπάντησε με σφιγμένα χείλια:

—Γιατί δεν ζω παρά με την έλπίδα να ξεφύγω κάποτε από τ'ό νύχια σας, κύριε Κορνήλιε!...

Γύρισε και την κύτταξε. Τά μάτια της λάμπανε γεμάτα μίσος... Τά είδε, και φοβήθηκε έκανε μάλιστα μία κίνηση πρ'ός τ'ά πίσω.

—Κατάλαβα... μουρμούρισε άπογοητευμένος. Δεν θά μ' αγαπήσεις ποτέ με την καρδιά σου...

—Τί τη θέλετε την καρδιά μου; τού πέταξε άγριεμένη. Τί σχέσι μπορεί να έχετε σεις με την καρδιά μου;...

Της χάιδεψε μηχανικά τ'α μαλλιά:

—Συχασε... της είπε γλυκά. Μη θυμώνεις. Ξέρω ότι δεν μ' αγαπάς, κι' όμως, εγώ σε λατρεύω...

—Είστε πολύ καλός! τού άποκρίθηκε μ' ένα χαμόγελο γεμάτο σαρκασμό.

Σε δύο μέρες, ένα μεσημεράκι, έφτασε η κυρία Ζερμαίν, χοντρή όπως πάντα, ξανθή, πληθωρική... Ο κ. Κορνήλιος κατέβηκε υποχρεωτικά από νωρίς τ'ό πρωί στο Χασάνι για να την υποδεχτεί. Κι' εκείνη πιά, έπεσε στην άγκαλιά του πούχε άνοιχτή πρόθυμα για να σφίξει τις σάρκες της με μία παρωδία υποκριτικού έρωτα... Κι' η ζωή ξαναέλαβε γεμάτη πυρετική δουλειά στο μοδιστράδιο: «Ορίστηκε μία μέρα για την επίδειξι των καινούργιων μοντέλων πούχε κουβαλήσει από τ'ό Παρίσι ή μοντέρνα μοδιστρά της «Αθήνας. Τυπωθήκανε προσκλήσεις γαλλικά σε γυλιστερα χαρτονάκια και την ώρισμένη μέρα η σάλα της κ. Ζερμαίν γέμισε με όλη την άφρόκρεμα τού άθηναϊκού σπουτισμού, της πρωτευουσας καταιοδοξίας. «Η Τζένη, φυσικά, θριάμβευσε πάλι: «Απάνω στις κρουστές της γάμπες πέσανε σαν κύματα από μετάξι από βελούδο κι' από ατάλα, οι τουαλέτες της συνδυασμένης σοφίας τού Παρισιού. Ο κ. Κορνήλιος καμάρωνε κι' άναγκάστηκε μαζί: Αυτό τ'ό ύπεροχο γυναικείο πλάσμα, αυτό τ'ό αγαλματένιο κορμί, τού άνηκαν, ήτανε δικά του! Και τώρα, με άλυσοδεμένες άναγκαστικά τις αισθήσεις του, ήταν υποχρεωμένος να υποκρίνεται τόν άδιάφορο, παίζοντας τ'ό ρόλο τού σκέτου προϊσταμένου, πού ήτανε άναγκασμένος να φέρεται με τυπική εύπρεπεια σ' όλους, κι' άς έκρυβε μέσα του φωτιά και λαύρα...

«Η Τζένη πάλι, ήταν ένθουσιασμένη: Είχε ήσυχάσει πιά από τόν κ. Κορνήλιο!

—Εντάξει, πού να πάμε;... «Όπουδήποτε! Δεν είπαμε πως ο κόσμος όλος είναι δικός μας;»

—Άποφασισμένη να τον ταπεινώσει με κάθε τρόπο, η Τζένη έσκυψε στ' αυτή του: —Και... λεφτά;... ρώτησε σιγά.

—Τί έννοεις;... έκανε εκείνος άναστατωμένος, ταπεινωμένος.

—Νά, άς πούμε ότι φεύγουμε έσείς κι' εγώ. Πώς θα ζήσουμε;...

—Δηλαδή, δεν μ' έχεις άξιο να σε ζήσω;

—Όχι!

—Μου τ'ό λες έτσι άπότομα... Σά να θές να με μαστιγώσεις μ' αυτό τ'ό «όχι».

—Άφιστε τα μεγάλα λόγια... «Η αλήθεια μία φορά είναι αυτή: «Ότι έχετε λεφτά μόνο όσο δρισκόσατε μέσ' στο μοδιστράδιο: αν φύγετε, είσαστε χειρότερος από μένα...».

—Με συγχωρείς, μικρή μου Τζένη... της άπάντησε φανερά δυσανεκτικός. Κάνεις πολύ μεγάλο λάθος... Δεν είναι δυνατό να ξέρεις τα μυστικά μου... Πάντως, σου δίνω τ'ό λόγο μου ότι μπορώ να ζήσω μία γυναίκα...
—Ελάτε δά! Τ'ό ξέρω... «Ηθελα μονάχα να σας πειράξω...»
—Α!... «Ελεγα κι' εγώ...»
—Άλλωστε, τί σημασία έχει αν μπορώ ή όχι να με ζήσετε; Εγώ δεν πρό-

κειται φυσικά, να φύγω ποτέ μαζί σας... —Γιατί;

—Σοβαρεύτηκε άπότομα η Τζένη και τού άπάντησε με σφιγμένα χείλια:

—Γιατί δεν ζω παρά με την έλπίδα να ξεφύγω κάποτε από τ'ό νύχια σας, κύριε Κορνήλιε!...

«Όσο κι' αν έννοιωζε τη νεανική της σάρκα σημαδεμένη από την καυτερή σφραγίδα της ντροπής: ζούσε τώρα με την έλπίδα ότι ο καιρός θα την έσθυνε αυτή τη σφραγίδα σιγά-σιγά, μαζί με τη θύμηση τού έλκείνου ανθρώπου πού την είχε άποτυπώσει άπάνω της... Άπόφευγε κι' να τού μιλάη άκόμα, επίτρεπτε να βρίσκεται μαζί του μόνο κοντά σε άλλα πρόσωπα—ιδίως στην κ. Ζερμαίν—και ο κ. Κορνήλιος πιά ήταν όλο έρωτική άγανάκτησι. Τί να κάνει όμως;...

«Ενα πρωί, η Τζένη, δγαίνοντας από τ'ό σπίτι της, τόν ηύρε μπροστά της, φάντη-μπαστούνι... Την έπιασε με λαχάρα από τ'ό μπράτσο και την τράβηξε μαζί του. Έκείνη, ύστερα από την πρώτη δυσάρεστη έκπληξι, προσπάθησε να τού ξεφύγει:

—Άφίστε με!... Άφίστε με!... τού φώναζε παλεύοντας μ' όλη της τη δύναμη.

—Νά σ' άφίσω;... Τί λές;... Εγώ έκανε όλόκληρο ταξίδι πρωί-πρωί για να σε δω, και τώρα θά σ' άφίσω;...

—Τί με θέλετε;...

—Ρωτάς;... Έχω τρελλαθεί, Τζένη!

—Μπά; Γιατί;...

«Αναψε και κόρωσε ο κ. Κορνήλιος: —Μά ωστόσο γιατί;... Έπειδή είσαι σ' άναίσθητη, νευρίζεις ότι κι' εγώ δέ βασανίζομαι, δεν υποφέρω;...

—Νά πάψετε να υποφέρετε... Νά τ'ό πάρετε άπόφασι...

—Ποιό;

—Ότι όλα εκείνα πού ξέρατε τελειώσανε για πάντα...

—Μπά;... Έτσι λές;...

—Δεν λέω έτσι: έτσι είναι...

Προσπάθησε να την πάρη με τ'ό καλό: —Άκουσε, Τζενούλα... Έσύ είσαι καλό κορίτσι, κι' έξυπνο...

—Λοιπόν;... Γιατί ή καλωσύνη μου κι' ή έξυπνάδα μου να με κάνουν να συνεχίσω την έλεεινή αυτή ίστορία μαζί σας;...

«Αστράψανε τ'α μάτια τού κ. Κορνήλιου: —Την καλωσύνη σου την άφισω... άπάντησε σιγά, άπειλητικά. «Η έξυπνάδα σου όμως, θά σου δώση να καταλάβης, χωρίς άλλο, ότι δεν μπορείς να τ'α καταφέρεις στη ζωή χωρίς έμένα. χωρίς τη βοήθειά μου...

Με πείσωση, τού άπάντησε η Τζένη:

—Θά τ'α καταφέρω!...

—Με τη μητέρα σου άρωστη;...

—Με τη μητέρα μου άρωστη...

Γέλασε με κακία ο φοβερός άνθρωπος: —Τότε, είτε φαίνεται ότι σκέπτεσαι να ζητήσης από άλλον βοήθεια, δίνοντάς του, φυσικά, ό,τι αρνίσαι να δώσης πιά σε μένα...

Κατακόκκινη τού άπάντησε η Τζένη: —Κι' αυτό άκόμα!... Έχετε δίκιο... Αν χρειαστώ λεφτά, προτιμώ να δωθ' σ' όποιονδήποτε άλλον, παρά σε σας!...

Με μία τελευταία προσπάθεια, εκείνος τη ρώτησε μελιχλικά, γλυκά:

—Γιατί, Τζενούλα;...

—Γιατί σας μισώ! Ξέσπασε η Τζένη. Γιατί σας συχαίνομαι... Σας νοιώθω σαν ένα δρώμικο έρπετο, και μόνο πού σας βλέπω άνατριχιάζω!... Νά, μάθατε τ'ό γιατί!...

Τόν άφισε, εκεί, στη μέση τού έρημου δρομάκου, κι' έφυγε τρέχοντας. Έκείνος την κύτταξε όσο άπομακρυνότανε, με τ'α χείλια σφιγμένα, με τ'α μάτια του γεμάτα κακία...

10.

Στ'ό μοδιστράδιο, ο κ. Κορνήλιος δεν έδειξε τίποτα στην άρχή. Ψυχρός, παγερός, τυπικός μαζί της, χωρίς καμιά συζήτηση άλλη, έκτός από καμιά τυπική λέξι της δουλειάς, έδινε την έντύπωση ότι είχε άποφασίσει να γίνη ο προϊστάμενος και να την κατεβάση κι' εκείνη στη θέση του άπλου μανεκέν. «Η Τζένη βάταν ένθουσιασμένη, αν δεν φοβότανε κάτω απ' αυτή την ήρεμη τυπικότητα τη θύελλα της κακίας και της προστυχίας του, πού προετοιμάζε —ήτανε σίγουρος!...— την έκδικησι...

Τώρα δρούλευαν έντατικά. «Απ' τ'ό πρωί ως τ'ό βράδυ, και, πολλές φορές, κάνανε και νυχτέρι. Πραγματικό νυχτέρι αυτό, όχι σαν τ'ό άλλο... «Η Τζένη γιά να προσθέτη κάτι στ'ό μικρό της μεροκάματο, βοηθούσε

και στ'ό ράφιο. Κι' έτσι, γύριζε πολλές φορές άργά τη νύχτα, σκοτωμένη απ' τη δουλειά, με λίγα χαρτονούσματα πάρα πάνω μέσα στ'ό τσαντάκι της...

«Ενα πρωί, η κ. Ζερμαίν μάζεψε όλα τ'α κορίτσια στη μεγάλη σάλα. «Ηταν επίσημη, άγριεμένη, σχεδόν άπειλητική...

—Άκούστε είτε, εδώ μέσα γίνεται μία άτιμία: κάποια απ' όλες σας κλέβει τ'α κροκί και τ'α πουλάει αλλού... «Η Στεφανία έβγαλε τουαλέτες επάνω σε σχέδια άγορασμένα άποκλειστικά από μένα στ'ό Παρίσι...

Τά κορίτσια κυτταχτήκανε τ'ό ένα με τ'ό άλλο. Ποιά να τάχε κάνει αυτό απ' όλες;... «Η Τζένη μονάχα δεν κύτταξε καμιά, δεν γαυήλωσε τ'α μάτια της. Τί είχε να φοβηθεί, άφου ήταν άθωα, άφου έννοιωζε την άθωότητά της σαν τ'ό πιά άδιάσειστο επίθετο στην κατηγορία της μοδίστρας;...

—Δεν μιλάει καμιά σας;... ξανάπε η κ. Ζερμαίν. Δεν έλνει να όμολογήση αυτή πού τ'όκανε;...

Πάλι σιωπήλα τ'α κορίτσια. «Αήσυχαι, με τις καρδούλες τους πού χτυπάγανε ξετρελλαμένες κάτω απ' τις φθινές τους ποδιές...

Κάτι έσκυψε κι' είτε ο κ. Κορνήλιος στ'ό αυτή της γυναίκας του. Έκείνη έννεψε κατασφαιτικά με τ'ό κεφάλι.

—Λοιπόν, θά σας ψάξουμε όλες!... είτε ο κ. Κορνήλιος. «Η άνάγκη θά μάς κάνει να μεταχειριστούμε αυτό τ'ό μέσον, προσδλητικό για όσες δεν φαίνε, για να βρούμε εκείνη πού φταιεί...

Παγωμένα τ'α κορίτσια, περάσανε όλα μπροστά απ' τόν κ. Κορνήλιο, πού έψαζε τις τσέπες τους χωρίς να βοη τίποτα. Τη Τζένη δεν την έψαξε καθόλου.

—Τά τσαντάκια σας!... πρόσταξε ύστερα.

Βγήκανε τ'α κορίτσια, και γυρίσανε κουβαλώντας ή καθεμιά τ'ό φταχτό της τσαντάκι. Ο κ. Κορνήλιος άρχισε να τ' άνοιγη ένα-ένα, να δαζή τ'α φτωχικά πράματα, τ'α λίγα λεφτά, να έδιδπλώνη τ'α αισθηματικά μυστικά πού βρισκόντουσαν γραμμένα άπάνω σε τσαλακωμένα χαρτιά...

Ξαφνικά, στάθηκε άπειλητικός! Μέσ' από μία τσάντα, έδίδπλωσε ένα, δύο, τρία σχέδια φορεμάτων... Σά θηρίο, χύμηξε η κ. Ζερμαίν και τ' άσπαξε απ' τ'α χέρια του.

—Οί τουαλέτες μου!... ούόληξε. Νά-την ή άπόδειξι!...

Γύρισε σκοτεινό τ'ό βλέμμα της γύρω-γύρω, και ρώτησε:

—Ποιανός είν' ή τσάντα;...

«Η Τζένη στεκότανε σά χαμένη. «Η τσάντα ήτανε δική της. Ένοιωθε ότι μία τρομερή άτιμία παιζόταν εις βάρος της. Δεν μπορούσε να καταλάβη με κανέναν τρόπο πώς είχανε δοθεί αυτά τ'α σχέδια μέσα στην τσάντα της...

—Ρωτάω, ποιανός είν' αυτή ή τσάντα;... δρυχήθηκε πάλι η κ. Ζερμαίν.

«Η Τζένη προχώρησε ένα βήμα:

—Δική μου, κυρία... είτε σιγά.

—Α, δική σου!... Έπρεπε να τ'ό καταλάβω... Βρώμικο σκουλήκι, πού σε μπάσαμε εδώ μέσα πεινσμένο, σε ταίσαμε, σε ζεστάνανε, για να μάς πληρώσης στ'ό τέλος έτσι, με μία κλεψιά, με μιά άτιμία...

Με δάκρυα στ'α μάτια, η Τζένη άπάντησε:

—Κυρία, σας όρκίζομαι ότι δεν καταλαβαίνω πως βρέθηκαν αυτά τ'α σχέδια μέσ' στην τσάντα μου...

—Δεν καταλαβαίνεις, είπες;... Άπλούστατα: Τάκλεψε για να π'ας να τ'α πουλήσης στη Στεφανία...

—Όχι... Σας όρκίζομαι...

—Πώς βρέθηκαν τότε μέσ' στην τσάντα σου;...

—Δεν ξέρω...

—Π'αψε τ'α παιδιάριασμα και τ'α κλάματα, κλέφτρα!...

«Υψωσε ξαφνικά τ'ό κορμί της η Τζένη, και στ'α μάτια της στεγνώσανε τ'α δάκρυα:

—Μη με δρίζετε!... φώναξε δυνατά.

—Μπά;... έκανε με ειρωνεία ή μοδίστρα. Έσένα σ' έννοχούνε τ'α λόγια, κι' όχι τ'α έργα;...

—Δεν έκλεψα, σας είπα...

—Τότε, πως βρέθηκαν στην τσάντα σου τ'α παριζιάνικα κροκί;...

—Ξέρω κι' εγώ;... Μπορεί να τάβαλε κανένας άλλος εκεί μέσα;...

—Κανένας άλλος έ!... Και ποιός;... Και γιατί;...

Ζύγωσε τότε ή μικρή, ή άδύνατη ύπηρετριούλα πού άνοιγε την πόρτα, ή Φρόσω:

—Ξέρω εγώ ποιός... είτε σιγά μ'α σταθερά.

«Η κ. Ζερμαίν κύτταξε τη χλωμή πορτιέρισσα από πάνω ως κάτω:

—Ξέρεις, λές, εσύ ποιός έβαλε τ'α σχέδια μέσα στην τσάντα της δεσποινίδος άπό δά;...

—Ναί, ξέρω... ξανάπε ή Φρόσω.

«Όλα τ'α κορίτσια περιέμεναν με κομένη την άνάσα τους. Ο κ. Κορνήλιος, χλωμός, δάγκανε τ'α λεπτά του χείλια.

—Πέστονε, λοιπόν!... πρόσταξε η κ. Ζερμαίν.

«Η Φρόσω πήρε μία βαθείά άνάσα, κι' άπάντησε:

—Είνε ο κ. Κορνήλιος!...

«Ενα «ά!» από δέκα στόματα ακούστηκε. «Η κ. Ζερμαίν άρπαξε τη μικρή άπό τ'ό μπράτσο, και την κουνήσε δυνατά:

—Τί είπες, χτικιάρικο;... τη ρώτησε.

—Την αλήθεια... άπάντησε ή Φρόσω. Τ'ό ξέρω, τώρα θά με δώσετε, μ'α δεν μπορούσα ν' αφήσω να διώξετε τη Τζένη σαν κλέφτρα...

Ο κ. Κορνήλιος έμεινε σιωπηλός. «Η πληθωρική γυναίκα του τούρριξε μία περαστική άγριεμένη ματιά, κι' ύστερα γύρισε στη Φρόσω πάλι:

—Πώς τ'ό ξέρεις ότι ο κ. Κορνήλιος έβαλε τ'α κροκί μέσ' στην τσάντα της Τζένης;...

—Τόν είδα... άπάντησε ή μικρή. Σε μία στιγμή, σήμωρα, άνοίγοντας την πόρτα της κάμαρας πού γδύνονται τ'α κορίτσια, τόν είδα να κρατάη μία τσάντα, και κάτι να χώνει μέσα... Έκλεισε γρήγορα-γρήγορα την πόρτα για να μη με καταλάβη και βρώ κανένα μπελά. Έκείνη την ώρα δεν υπόρρεα να έξηγήσω τί μπορούσε να κλέψη από μιά φτωχιά τσάντα ένας πλούσιος κύριος όπως ο κ. Κορνήλιος... Τώρα όμως, τ'α έξηγώ όλα...

Ξανάριξε μιά άγριεμένη ματιά στ'όν άντρα της ή κ. Ζερμαίν και ρώτησε:

—Καλά όλ' αυτά, γιατί όμως να βάζη τ'α σχέδια ο κ. Κορνήλιος στην τσάντα της Τζένης;... Είχε κανένα λόγο να τη δυσφημίση, να τη βγάλη κλέφτρα;...

Τώρα, άνακατέυτηκε θαρορετά στη συζήτηση ή Τζένη:

—Οι δικές σου εἶνε δωμιές καὶ ψευ-
τιές!... ἔεσπασε ἡ Τζένη. Ἀτιμεί!...
—Πῶς μιλάς ἐτσι;... ἔκανε ὁ κ. Κορ-
νήλιος.
—Γιατί;... Νὰ φοβηθῶ μὴ μὲ διώξετε;...
Ὁ δρεμένος δὲν φοβάται τὴ βροχή... Μία
καὶ θὰ φύγω λοιπόν, ἀς θγάλω τὸ ἄχτι
μου, λέγοντας τὴν ἀλήθεια...
Παγερὴ σιγὴ ἀκολούθησε γιὰ λίγο. Ὑ-
στερα, ἀκούστηκε ἡ φωνὴ τῆς Τζένης, γε-
μάτη συγκρατημένο, δουδὸ πόνο:
—Μπήκα ἐδῶ μέσα γιὰ νὰ δουλέψω...
Εἶχα ἀνάγκη νὰ δουλέψω... Εἶχα νὰ θρέ-
ψω, ἔκτος ἀπ' τὸν ἑαυτὸ μου, τὴν ἀρρω-
στη μητέρα μου... Ἀπὸ τίς πρώτες μέρες,
ὁ κύριος αὐτὸς μοῦδειε προτίμησι... Μὲ
κυνηγοῦσε πάντα, παραφύλαγε νὰ μὲ δὴ τὴν
ὥρα πού ἄλλαζε, μὲ ἀγκάλιαζε στὰ κλε-
φτά... Στὸ τέλος, ἐκμεταλλεύτηκε τὴν οἰ-
κονομικὴ μου στενωπὴ... Λεῖπατε σείς,
κ. Ζεραίν, στὸ Παρίσι, κι' ὁ κύριος ἀπὸ
δῶ ἦταν ἐλεύθερος νὰ κἀν ὅ,τι ἤθελε, νὰ
ἐκμεταλλεῖται ὅπως ἤθελε ἓνα φτωχό, δυ-
στυχημένο κορίτσι...

Οἱ λυγροὶ πνίξαν τὴ φωνή της. Κου-
νας δὲν μιλοῦσε. Ἐνα-δυὸ κορίτσια ἀκού-
πιζαν κορυφὰ τὰ μάτια τους...
—Δὲν ἔρω πὼς μπόρεσα νὰ τοῦ δο-
θῶ... Ἐάνπε σὲ λίγο ἡ Τζένη. Ἦταν ἡ
πιὸ μεγάλη, ἡ πιὸ υπεράνθρωπη θυσία πού
μποροῦσα νὰ κἀν στὴ μητέρα μου!... Κι'
ἦταν μεγάλη θυσία, γιατί, μὲ τὸν τρόπο
αὐτό, ἔχονα γιὰ πάντα τὸν ἑωστὰ μου —
γιατί εἶχα κι' ἐγὼ ἓναν ἑωστὰ, πού τὸν ἔ-
πνιξα μὲ τὰ ἴδια τὰ χεῖρα μου γιὰ νὰ ὑ-
ποταχθῶ ἀδιαμαρτυρία στὴν οἰκτὴ προ-
σταγὴ τῆς ἀνάγκης...

Τώρα, κλαίγανε ὁλοὶ τὰ κορίτσια. Ἡ κ.
Ζεραίν μόνον ἔμεινε παγερὴ, κι' ὁ κ. Κορ-
νήλιος χλωμὸς κι' ἀνεξίχνιαστος...

—Ὅταν γυοῖσατε, κ. Ζεραίν, συνέχισε
ἔσπερ' ἀπὸ μιά καινούργια σιωπὴ ἡ Τζένη,
ἔλπισα ὅτι ὁ οἰκτὴρ αὐτὴ ἱστορία εἶχε πιά
τελειώσει... Δὲν εἶχε πιά εὐκαιρίες νὰ μοῦ
μιλᾷ μὲς' στὸ μοδιστράδικο ὁ κ. Κορ-
νήλιος. Κι' ἐγὼ τὸν ἀπόφευγα ἐπίμονα...
Ὡστόσο, ἓνα πρωί, τὸν εἶδα νὰ ξεπροβάλλει
μπροστὰ στὸ σπίτι μου... Θέλησε νὰ μὲ
πείσει νὰ ἑασιπῶς μαζί του. Τοῦ ἀρνήθηκα
ἐπίμονα, τοῦ εἶπα ὡμὰ τὴ γνώμη μου γι'
αὐτὸν καὶ γιὰ τὴν συμπεριφορὰ του, κι' ἔ-
φυγα... Τὸ ἀποτέλεσμα τὸ εἶδα σήμερα:
Ὁ κ. Κορνήλιος θέλησε νὰ μὲ θγάλῃ κλέ-
φτα γιὰ νὰ ἐκδικηθῇ τὴν ἀρνησί μου, τὴν
περιφρόνησί μου!...

Ἡ ἴδια παγερὴ σιγὴ ἀκολούθησε καὶ τὰ
τελευταία λόγια τῆς Τζένης. Ὁ κ. Κορνή-
λιος δάγκωνε νευραλισμένους τὸ φιλό του
μουστάκι...

Τὴ σιγὴ τὴν ἔκοψε ἡ φωνὴ τῆς κ. Ζε-
ραίν:

—Δὲν ἔρω πόσα ἀπ' αὐτὰ πού μᾶς εἴ-
πες εἰν' ἀλήθεια... ἔκανε ἐπίσημα. Μία φο-
ρὰ ἐδῶ μέσα δὲν ἔχεις πιά θέσι!...

—Τὸ ἔρω, κι' οὔτε θέλω νάχω θέσι!...
ἀπάντησε μὲ δύναμι ἡ Τζένη, τινάζοντας
περήφανα τίς μπουκλες τῶν μαλλιών της.
Δὲν μὲ ὠφέλησε πολὺ τὸ μοδιστράδικο σας,
κ. Ζεραίν...

—Ἀς ἦσουν πιὸ μυαλωμένη... ἀπάντη-
σε σκληρὰ ἡ μοδίστρα.

—Ἡ πιὸ λίγο δυστυχισμένη... συμπλή-
ρωσε σιγὰ ἡ Τζένη.

Γύρισε, κύτταξε τὰ δακρυσμένα ματά-
κια πού τὴν κυττάζανε μὲ συμπόνοια, καὶ
εἶπε συγκινημένη:

—Γεῖά σας, κορίτσια!... Δὲν θὰ σὰς
ἐξάσω ποτέ...

Καὶ θῆκε ἅπ' τὸ δωμάτιο, περήφανη,
μὲ τὸ κεφάλι ψηλὰ, γεμάτη πείσμα...

Τότε, ὁ κ. Κορνήλιος ζύγωσε τὴ χλω-
μὴ πορτιέριον, τὴ Φρόσω:

—Κι' ἐσύ... σφουρίξε.
—Τί κι' ἐγώ;... ἔκανε ἐκείνη, παγω-
μένη.

—Δίνε του κι' ἐσύ...
—Μὲ διώχνετε;...
—Ναί...
—Γιατί εἶπα τὴν ἀλήθεια;...
—Ναί...

Ἦταν ὡμὸς κυνικός... Ἡ Φρόσω θῆκε
κι' αὐτὴ ἀπ' τὸ δωμάτιο...

Στὴν ἔξοδο, συναντήθηκε μὲ τὴ Τζένη.
—Σὲ διώχουν κι' ἐσένα, φτωχία μου
Φρόσω... τῆς εἶπε αὐτὴ

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ἡ συνέχεια.

Πάντως ἡ προτίμησίς μου ἔπρεπε σὲ μιά μελα-
χροινή, πού ἦταν μεταμφιεσμένη σὲ βυζαντι-
νὴ πριγκίπισσα...

ΜΙΑ ΑΝΑΜΝΗΣΙ ἀπὸ τὸν Χορὸ τῶν Συντακτῶν

Δημοσιογραφικὲς ἀναμνήσεις τοῦ
συνεργάτου μᾶς κ. Κ. ΠΟΛΙΤΗ

Οἱ κάπως παλαιότεροι Ἀθηναῖοι, ἀλλὰ
καὶ οἱ μᾶλλον νεώτεροι θὰ θυμοῦνται βέ-
βαια τὸν περίφημο χορὸ τῶν Συντακτῶν,
πού ἦταν κάθε χρόνο τὸ «κλῶ» τῆς Ἀπο-
κρατικής περιόδου. Ὁ χορὸς αὐτὸς ἐξε-
κίνησε ἀπ' τὸ Δημοτικὸ Θέατρο ἀπ' τὰ πρώ-
τα χρόνια τῆς ἰδρύσεως τῆς Ἐνώσεως καὶ
μετεστράφησε κατόπιν στὰ «Ὀλύμπια» ὅ-
που καὶ ἐξέπνευσε, ἀργότερα.

Οἱ γλεντζέδες τῆς τελευταίας ἀποκρά-
τικής βραδυᾶς δὲν ἤξεραν τί ἐστοίχιζε ὁ
χορὸς αὐτὸς στοὺς συντάκτες σὲ κόπους,
σὲ ἰδρώτα, σὲ τρεχάματα, σὲ στίψιμο τοῦ
μυαλοῦ γιὰ τὸ κατέβασμα ἰδεῶν. Γιατί ἔ-
πρεπε νὰ διατηρηθῇ ἡ παράδοσις πού εἶχε
δημιουργηθῇ καὶ διότι κάθε χρόνο ἔπρεπε
νὰ παρουσιασθῇ κατ' ἀλὺτερον ἀπὸ πέρυ-
σι. Αὐτὸ ἦταν κανὼν.

Ἀποτελοῦσε, λοιπόν, γιὰ τὴν Ἐνωσι ὁ
χορὸς κάθε φορὰ μιά μεγάλη μάχη, πού
ἔπρεπε ὁπωσδήποτε νὰ κερδηθῇ. Γι' αὐτὸ
καὶ τὸ Διοικητικὸ Συμβούλιον τοῦ Σωμα-
τείου ἀπ' τὴν ἀρχὴ τοῦ ἔτους ἔκανε ἐπι-
στράτευσι τῶν ἐιδικότητων. Ὑπῆρχαν μερι-
κοὶ πού εἶχαν ζήσει τὴν ἱστορίαν τοῦ χοροῦ
αὐτοῦ ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμὴ τοῦ λανσα-
ρίσματός του. Αὐτοὶ δὲν μποροῦσαν νὰ
λείψουν ποτὲ ἀπ' τὸ Ἀνώτατο Ἐπιτελεῖο.

Ὁ μακαρίτης Θεόδ. Καλογερίκος, ἐξαιε-
τος ἀνθρωπος καὶ λαμπρὸς δημοσιογράφος,
ἔπαιξε ἐπὶ πολλὰ χρόνια ρόλον ἀρχι-
επιτελάρχου τοῦ χοροῦ. Δὲν ἦταν καθόλου
κοσμικὸς τύπος κι' ὅμως ἐπὶ ἑβδομάδες
ἀφιέρωνε τὸν ἑαυτὸ τοῦ στὴν προσπάθειαν
τῆς ἐπιτυχίας ἐνὸς κοσμικοῦ γεγονότος.

Τοῦ πλέον κοσμικοῦ τῆς Ἀθήνας.

Εἶνε πολλοὶ οἱ συνάδελφοι πού μὲ τίς
ἐπίμονες προσπάθειάς του ἐδημιούργη-
σαν καὶ ἐστερέωσαν τὴν ὥραιαν παράδοσι
τοῦ χοροῦ τῶν Συντακτῶν. Δὲν μπορῶ νὰ
τοὺς θυμῶ, οὔτε καὶ νὰ τοὺς ἀναφέρω ὁ-
λους. Πρόχειρα σημειώω τοὺς ἀλησμόνη-
τους συνάδελφους Ἀνδρέα Μεταξά, Βασί-
λειον Βεκιάρη, Ἀργέλλο καὶ Στάθη Ἀσημακό-
πουλο. Ἐπίσης τοὺς κ.κ. Στῆ. Κτενάδα,
τὸν Τίμο Μωραϊτίνη, τὸν ἦδη πρόεδρο τῆς
Ἐνώσεως Ν. Κρανιωτάκη, τὸν Ν. Ζαρίφη,
πρόεδρο ἐπίσης ἐπὶ πολλὰς περιόδους, τὸν
Ἀρ. Καμπάνη, τὸν Δαραλέξη.

Ἐπειδὴ πρέπει νὰ εἶμαι πολὺ δίκαιος,
ὀφείλω νὰ δηλώσω ὅτι ἂν ἐπρόκειτο πο-
τέ νὰ ἀπονεμηθῶν ἀναμνηστικὰ μετάλλια
ἐξαιρέτων πράξεων σὲ ὅσους συνέδελφον

στὴ δημιουργίαν τῆς ὥραιας παραδόσεως
τοῦ χοροῦ τῶν Συντακτῶν, ἐγὼ δὲν θὰ τὸ
ἐπαίρνω ἢ ἐν πάσῃ περιπτώσει δὲν ἔπρε-
πε νὰ τὸ πάρω. Ἐπειδὴ, γιὰ λόγους πού
δὲν μπορῶ τώρα νὰ ἐξηγήσω δὲν αἰσθάν-
θηκα ποτὲ στὴ ζωὴ μου τὴν ἀνάγκη νὰ μά-
θω νὰ χορεύω, δὲν εἶδον μεγάλη προθυ-
μία νὰ ἀναμειχθῶ στὰ τῆς ὁργανώσεως τῆς
ἀποκρατικής ἐσπερίδος, ἢ ὅταν ἤμουν ὑ-
ποχρεωμένος νὰ ἀναμειχθῶ. Ἐμπλεγα μὲ πά-
ρα πολὺ πεζὰ ζητήματα: εἰσιτηρίων, δια-
φημίσεων, τάξεως μέσα στὴν αἴθουσα κλπ.

Εἶχα τὴν ἐντύπωσι ὅτι τὸ ζήτημα τῆς
διαθέσεως τῶν εἰσιτηρίων —ὡς γνωστὸν
γιὰ τὰ θεωρεῖα ἐγίνετο δημοπρασία— ἦ-
ταν τὸ ἀπλούστερο ἀπ' ὅλα, ἀλλὰ ἡ πραγ-
ματικότης ἦταν ἐντελὴς διαφορετικὴ. Γιατί
τὰ εἰσιτήρια ἦσαν συνδυασμένα καὶ μὲ τίς
προσκλησεις καὶ ἐκείναι πού διεκδικοῦσαν
δικαίωμα δωρεᾶν εἰσόδου ἦσαν συνήθως
πενταπλάσιοι ἐκείνων πού μποροῦσαν νὰ
χωρέσουν ἡ αἴθουσα, ὁ ἐξώστης καὶ τὰ θε-
ωρεῖα τῶν «Ὀλυμπίων».

Ἐνεργότατα ἀναμειχθῆκα μιά καὶ μόνη
φορὰ στὸ χορὸ τῶν Συντακτῶν: τὸ 1931.
Αὐτὸ ἐπειδὴ συνέβη νὰ εἶμαι ἀντιπρόεδρος
τοῦ σωματείου μᾶς — πρόεδρος ἦταν καὶ
τότε ὁ κ. Κρανιωτάκης — καὶ κατ' ἀνάγκη
ἀνέλαβα «σοβαρὲς» ὑποχρεώσεις. Με-
ταξὺ ἄλλων εἶχα ἐπιφορτισθῇ μὲ τὴν ἐπι-
πείαν τοῦ διοικισμοῦ τῶν «Ὀλυμπίων», πού
θὰ ἦσαν βυζαντινὸς καὶ θὰ μετέβαλλε τὴν
σάλλα τοῦ θεάτρου σὲ... μυθικὸ βυζαντινὸ
παλάτι. Τὴν καλλιτεχνικὴ ἐργασία ἀνέλα-
βαν καὶ ἐξετέλεσαν θαυμάσια οἱ κ.κ. Κα-
στανάκης καὶ Σπαχής. Ἡ σκηνὴ εἶχε μετα-
δελθῇ σ' ἓνα εἶδος αἰδοῦσης τοῦ Θεοῦ, ὡ-
ς αὐτὸ νὰ σημαίνει ὅτι εἰσάγετε πάρα
πολὺ μὲ τίς ἀνάλογες αἰδοῦσες τῶν αὐ-
τοκρατορικῶν παλατιῶν.

Κατὰ τ' ἄλλα ὁ χορὸς τῶν Συντακτῶν
τοῦ 1931 ἦταν μεγαλοπρεπέστατος. Οἱ
«βασίλισσες» τῆς καλλονῆς τῆς ἐποχῆς, ἀλ-
λὰ καὶ ὅλοι οἱ «βασίλεις» τοῦ πλούτου βρι-
σκονταν στὰ «Ὀλύμπια».

Τότε, καὶ προτοῦ γίνῃ ἡ κλήρωσις τοῦ
καθιερωμένου λαχείου, ρίχτηκε ἡ ἰδέα νὰ
βραβεύθῃ ἡ καλύτερη χορευτρία τῆς Βρα-
δυᾶς. Καταρτίστηκε στὰ διαστικά μιά ἐ-
λανθόδικος ἐπιτροπὴ, τῆς ὁποίας... δὲν γνω-
ρίζω πῶς βρέθηκε μέλος. Ἐγὼ ὅμως δὲν ἔ-
ξερα νὰ χορεύω καὶ φυσικὰ δὲν ἤμουν κα-
τάλληλος νὰ ἀνακαλύψω τὴν καλύτερη χο-
ρευτρία τῆς βραδυᾶς. (Καὶ πῶς νὰ τὴν ἀ-
νακαλύψω κανεῖς, ἀφοῦ χόρευαν χίλια ζευ-
γάρια μαζί σὰν παρωμένες σαρόδελλες).

Πάντως ἡ προτίμησίς μου ἔπρεπε σὲ μιά
μελαχροινή, πού ἦταν μεταμφιεσμένη σὲ
βυζαντινὴ πριγκίπισσα καὶ τῆς ὁποίας
μοῦ ἔκαναν ἐντύπωσι τὰ μάτια, τὰ φουδία,
τὰ χεῖλη, τὰ βυζαντινὰ σκουλαρίκια, τὸ
στέμμα, ἡ πολυχρῶμη ἐσθία. Ὅλα πλὴν
τῆς χορευτικῆς ἱκανότητος. Αὐτῆς τὴ βρά-
βεισι εἰσηγήθηκα, ἀλλὰ δὲν μὲ ἤκουσαν τ'
ἄλλα μέλη τῆς ἐπιτροπῆς. Διότι οἱ ἄνθρω-
ποι ἤξεραν χορὸ καὶ δὲν δυσκολεύτηκαν νὰ
διαπιστώσουν ὅτι ἡ βυζαντινὴ πριγκίπισσα
ἦταν ἡ χειρότερη χορευτρία τῆς βραδυᾶς.

Κατὰ τίς 7 τὸ πρωὶ τὰ «βυζαντινὰ ἀ-
νάκτορα» τῶν «Ὀλυμπίων» παρουσιαζόν-
ταν τὸ ἐξῆς θέαμα: Στὸ δάπεδο ὑψονόταν
δουὰ ἀπὸ κομφετὶ καὶ σορπαντῆ. Τὰ πε-
ρισσότερα τροπαεῖα ἦσαν ἀναποδογυρι-
σμένα, καθὼς καὶ οἱ καρέκλες. Μπουκάλια
σαμπάνιας, κρασιοῦ, κονιάκ, θερμοῦ κλπ.
ἦσαν πεταγμένες ἐδῶ κι' ἐκεῖ. Πού καὶ πού
ἀνεμίζονταν κομμάτια ἀπὸ ταυτόλεξες ἢ ἀ-
πὸ μεταξωτὰ ὑφάσματα, πού εἶχαν ἀπο-
σπασθῇ ποῖδες ἔξω ἀπὸ ποῖες «βυζαντινές»
τουαλέττες. Καὶ στὶς γωνίες χόρευαν μερι-
κὰ ζευγάρια, πού δὲν ἐνοῦσαν νὰ πει-
σθῶν ὅτι ἐνημέρωσε κι' ὅτι ἔπρεπε νὰ πα-
ραχωρήσουν τὴ θέσι τους στὶς καθαρί-
στριες...

ΚΩΣΤΑΣ Ζ. ΠΟΛΙΤΗΣ
Ἀλληλεγραφία

Α. Π., Θεσσαλονίκη: Λυποῦμαι θαυμάσια,
πού δὲν διαθέτω τὴν διεύθυνσίν σου.

Δ. Σ. τα μέλ., Ἀμφισσα: Διάδασα μὲ
προσοχὴ τὸ γράμμα σας. Δὲν ἔχετε πολὺ δι-
κη ὡς πρὸς τὴν εἰδικὴν περίπτωσιν γιὰ τὴν ὁ-
ποία κάνετε λόγο. Πάντως ἐντάξει.

Κ. Παπαλ., Στρατιῶν Β.Σ.Τ. 903:
Μόλις ἐρῶ καιρὸ θὰ ἀπαντήσω στὶς ἀπορίες
σας.

ἘΛΕΥΘΕΡΟΝΑΙ

Μὲ τὸ φακὸ τοῦ μαιεύ

ΓΙΑ ΛΟΓΟΥΣ οἰκονομῶν θὰ πε-
ριορισθῇ ὅπως λέγει μιά ὑπεύ-
θυνη ἀνακοίνωσις, ὁ ψεκασμὸς μὲ
Ντι-Ντι-Τι. Καλὰ νὰ γίνουν οἰκο-
νομίαι στὴν εἰσαγωγὴ ηλεκτρικῶν
ψυγείων, αὐτοκινήτων, ηλεκτρικῶν
πλυντηρίων κλπ. γιὰ τὴν ἐξοικο-
νόμησι συναλλάγματος... Οἰκονομί-
ες ὅμως στὸ Ντι-Ντι-Τι εἶνε κατὰ
ποῦ δὲν τὸ χωρεῖ ὁ νοῦς τοῦ ἀν-
θρώπου. Ἐφέτος τὸ καλοκαίρι θα-
χουμε τὴ φοβερὴ περιπέτειαν τοῦ
νεροῦ. Εἶνε ἀνάγκη νὰ χυθῇ καὶ τὴν
περιπέτειαν τῆς ἐλνοσσίας;

★

ΦΧΟΥΝ καταστροφὴ ἢ ἀφαιρεθῇ
ἀπὸ πολλὰ σημεῖα τῶν ἀθηναί-
κων δρόμων τὰ δοχεῖα ἀπορριμμά-
των. Καὶ φυσικὰ δὲν φταῖνε οἱ δι-
αβάτες ὅταν ρίχνουν τὰ σκουπίδια
τους — χαρτιά, κουτιά τσιγάρων
κλπ. — κατὰ μεσῇ τοῦ δρόμου.

Γιὰ νὰ μὴ γκρινιάζουμε λοιπὸν δι-
σκῶς ἐναντίον ἐκείνων πού δὲν εὐ-
θύνονται — τὸν περιπατητῶν —
πρέπει νὰ φροντίσῃ ὁ Δήμος νὰ
ἐγκαταστήσῃ δοχεῖα σ' ὅλα τὰ ση-
μεῖα τῶν κεντρικῶν δρόμων καὶ κα-
τὰ πικνὰ ἀστυνόμενα. Ἀς μὴ ξε-
χνούμε ἄλλως τε πῶς βρισκόμαστε
στὴν ἀρχὴ τοῦ «ἔτους τοῦ Ἀπο-
δήμου Ἑλληνισμοῦ»...

★

Η ΕΠΙΣΗΜΗ ἐξαγγελία τῶν δη-
μοτικῶν ἐκλογῶν γιὰ τίς 15
Ἀπριλίου ἔβαλε σὲ ψυχικὴ δοκι-
μασία πλὴθὺν κόσμον. Οἱ ὑποψή-
φιοι δημαρχοὶ καὶ δημοτικοὶ σύμβου-
λοι βρίσκονται ἤδη σὲ ζῶντὴ κινή-
σι γιὰ τὴν ἐτοιμασίαν φωτογραφί-
ων, κλισέ, λόγων, ἐγκυκλίων, ἐπι-
στολῶν κτλ. Φυσικὰ δὲ δεινοπαθῶ-
νται πάλι οἱ τοῖχοι τῶν Ἀθηνῶν —
ἂν καὶ αὐτὴ τὴ φορὰ θὰ φιλο-
ξενήσουν καὶ τίς συμπαθεῖς φυσι-
ογνωμίες τῶν ἀντιπροσώπων τοῦ
ὠραίου φύλου — ἀλλὰ θὰ γίνῃ καὶ
λίγους «ζήριος», τὸν εὐχάριστο ἀν-
τικτυπο τοῦ ὁποίου θὰ αἰσθανθῶν
ὠρισμένη ἐπαγγέλματα. Οὐδὲν κα-
κὸν αἰμῆς καλοῦ, κατὰ τὸ σοφὸ
ρητὸ τῶν προγόνων μας...

★

ΜΑΣ ΓΡΑΦΟΥΝ ἐνδιαφερόμενοι
ὅτι οἱ ἐκπαιδευτικοὶ λειτουργοὶ —
ἀνώτεροι καὶ κατώτεροι — τῶν
ἰδιαίτων σχολείων δὲν παρακολου-
θοῦν στὶς αὐξήσεις καὶ λοιπές πα-
ροχές τοὺς συναδέλφους τῶν τῶν
δημοτικῶν ἐκπαιδευτηρίων. Αὐτὸ εἶ-
νε ἀδίκον, ὅχι μόνον ἐπειδὴ οἱ ἐκπαι-

★

ΠΑΡΑΚΟΛΟΥΘΗΣΤΕ στὴ σελ. 39 τὴ
νέα συναρπαστικὴ σειρά:

ΤΡΑΓΙΚΕΣ καλλονές

Συγκλονιστικὲς περιπέτειες
τῆς ζωῆς ὀνομαστῶν γυναικῶν
πού ἡ ἐξωτική, ἡ ωριαία ὡμορ-
φία τους γίνεται ἀφορμὴ νὰ ὑπο-
φέρουν σκληρὰ, νὰ μὴ χαροῦν ἀ-
πόλυτα τὸν ἑωστὰ, νὰ καταστρα-
φῶν καὶ νὰ πεθάνουν μακριὰ ἀπ'
τὸν κόσμον, λησμονημένες ἀπ' ὁ-
λους.

Ἱστορικὲς ἀρχόντισσες καὶ
κοπέλλες τοῦ λαοῦ πού δοκίμα-
σαν τρομακτικὰ μαρτύρια καὶ πι-
κρὲς ἀπογοητεύσεις, ἀπλῶς καὶ
μόνον γιὰτὶ ἦσαν ὥραιες σὰν
ἄγγελοι!...

★

ΕἶΝΑΙ ἀδύνατον νὰ συνηθίσουν
οἱ παλαιοὶ Ἀθηναῖοι στὶς μετα-
πολεμικὲς ὀνομασίες μερικῶν κεν-
τρικῶν δρόμων. Μπαίνει κάποιος
μεσόκοπος σ' ἓνα ταξί:

—Ὁδὸς Σταδίου δίνει ἐντολὴ
στὸν σωφ.

Ἐκείνος, νεαρὸς ἀκόμη, ἐρωτᾷ:
—Δηλαδή Τσάρτσι;

—Σταδίου παιδί μου. Πού θε-
λεῖς νὰ μὲ πάς;

Δίδεται ἡ ἐξηγήσις καὶ ὁ ἐπιβά-
της πείθεται ὅτι τὸ ταξί καλῶς
τρεχεῖ.

Χαρακτηριστικὸ ὅμως εἶνε κατὰ
ἄλλο. Κάποιος συμπάλλει πού ἔ-
χει τὸ γραφεῖο του στὴν ὁδὸ Ἀ-
καδημίας (Ροῦβέλτ κατὰ νεωτέραν
μετονομασίαν) ἐλαβε ἓνα γράμμα:
Κύριον Π.Κ. ὁδὸς Φραγκλῖνου Ροῦ-
βέλτ ἀριθ. τὰδε.

Δὲν τὸ ἀνοίξε καὶ ὅταν ξαναεἶδε
τὸν διανομέα τοῦ φάναξ:

—Λάθος ἔγινε. Δὲν εἶνε γιὰ μέ-
να τὸ γράμμα αὐτό.

★

Οἱ ΤΡΕΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΤΕΣ

δευτικοὶ εἴτε ἰδιωτικοὶ εἶνε εἴτε δη-
μόσιοι ἔχουν τὸ... ἴδιο στομάχι, ἀλ-
λὰ καὶ διότι τὰ ἰδιωτικὰ ἐκπαι-
δεύτρια προσφέρουν τίς ἴδιες —
πολλὰς φορὲς καὶ ἀνώτερες — ὑπε-
ρσίες ἀπὸ τὰ δημόσια. Πάντως σὲ
ὠρισμένες περιπτώσεις — διανο-
μὴ ὑφάσματος ἢ εἰδικῆς διανομῆς
τροφίμων — δὲν θὰ ἔπρεπε νὰ λη-
σμονοῦνται οἱ ἰδιωτικοὶ ἐκπαιδευ-
τικοί...

★

ΜΕΣΑ στὰ πλήθη τῶν ζητημά-
των πού ταλανίζουν τὴ ζωὴ μας
ὑπάρχει καὶ ἓνα διορκὸς ἀνεκῶν-
μενο ζήτημα... πατάτας. Πότε μᾶς
λένε οἱ ἀρμόδιες ὑπηρεσίες ὅτι ἡ
ἐγχωρία παραγωγὴ φθάσει καὶ πα-
ραφθάνει. Πότε μᾶς πληροφοροῦν
ὅτι ἡ γτόπια πατάτα εἶνε ἀκριβὴ,
δὲν πουλιεῖται καὶ σαπίζει... Πότε
βεβαιώνουν ὅτι ἡ ἐγχωρία παραγω-
γὴ εἶνε... ἀνεπαρκεστῆ. Καὶ πο-
τε — αὐτὸ εἶνε τὸ τελευταῖον καὶ
ἐκπληκτικότερον — ὅτι πρέπει νὰ
ἀκριβαίνει ἡ ἐλληνικὴ πατάτα γιὰ
νὰ μὴ ὑπάρξῃ νὰ συναγωνίζεταί τὴν
ξένη! (Ἐν τῷ μεταξὺ φέρομε πάλι
αὐτὲς τίς ἡμέρας 5 χιλ. τόννου
ἀπὸ τὸ ἐξωτερικὸ μὲ τὸ συνάλλα-
μα πού... μᾶς περισσεύει).

Ὅποιοι μποροῦν νὰ θγάλῃ σαφὴ
συμπεράσματα ἀπὸ τὴν ὑπόθεσι
τῆς πατάτας, δικαιούται νὰ διεκ-
δικῇ τὸ βραβεῖο εὐφύας...

★

ΔΕΝ ΑΡΚΕΙ ἡ χωρὶς οἶκου δίω-
ξις τῶν ἀσυνειδήτων ἐκείνων
πού νοθεύουν τὴν στρεπτομυκίνη, τὴν
πενικιλίνη καὶ τὰ ἄλλα ἀντιβιο-
τικὰ φάρμακα καὶ τὰ κυκλοφοροῦν
κυρίως στὶς πόλεις καὶ τὰ χωριά
τῆς ὑπαιθρου. Χρειάζεται, παρὰ
ἅλλα πρὸς τὰ ἀστυνομικὰ μέτρα,
νὰ χαλαρωθῶν οἱ μεγάλοι περιο-
ρισμοὶ καὶ νὰ διευκολυνθῇ ἡ εἰσα-
γωγὴ ἀντιβιοτικῶν φαρμάκων σὲ
ἐπαρκεῖς ποσότητες.

Εἶνε ὁ μόνος τρόπος νὰ χτυπηθῇ
ἀποτελεσματικὰ ἡ νοθεία. Γιατί ἀ-
πλούστατα, ὅσοι ἔχουν ἀνάγκη θὰ
καταφύγουν στὰ φαρμακεία καὶ ὁ-
χι στοὺς ὑπόπτους μεσολαβητάς...

★

ΔΕΝ ΥΠΟΣΤΗΡΙΖΟΥΜΕ ὅτι κα-
λῶς ἀπακρύνθηκαν ἀπὸ τὴν
πλατεῖαν τοῦ Δημοτικοῦ Θεάτρου οἱ
παραγκοῦχοι, ἀλλὰ πρέπει νὰ βρε-
θῇ τρόπος νὰ ἐξασφαλίσουν τὴ ζωὴ
αὐτοὶ οἱ ἄνθρωποι. Ὁ ἐντε-
λὸς πρό

Η Πατρίτσια Ρόκ με μία αποκρηάτικη μάσκα...

Η Αμερική είχε, ως γνωστόν, η χώρα των παραδόσεων και το Χόλλυγουντ η πόλις όπου συμβαίνουν τα πιο παράξενα πράγματα της Αμερικής. Φαντάζεστε λοιπόν τι θα γίνεται στην κινηματογραφούπολη κατά τις ημέρες της Αποκρηάς, κατά τις οποίες ολόκληρο τον κόσμο οι εξωφρενισμοί φτάνουν στο κατακόρυφο.

Οι αστέρες που δεν χάνουν ποτέ καμία ευκαιρία προκειμένου να διασκεδάσουν απασχολούν κατά τις ημέρες αυτές το χρήμα τους ασυλόγηστα. Τα νυχτερινά κέντρα του Χόλλυγουντ συναγωνίζονται μεταξύ τους σε πρωτότυπες επινοήσεις για να τραβήξουν όσο το δυνατόν περισσότερους πελάτες. Τα καλύτερα γλέντια δεν γίνονται όμως στα κέντρα αυτά. Τα αποκρηάτικα πάρτυ που οι αστέρες διοργανώνουν στα σπίτια τους είναι εκείνα που κάνουν το κέφι να φτάσει στο κατακόρυφο. Η λέξις εξωφρενισμός δεν είναι αρκετή για να χαρακτηρίσει τα όσα συμβαίνουν στα πάρτυ αυτά. Ο ανταγωνισμός μεταξύ των καλλιτεχνών για να παρουσιάσουν κάτι το νέο και το πιο εντυπωσιακό τους κάνει να εγγιζούν τα όρια της παραφροσύνης.

Τα περισσότερα που θα αναφέραμε έχουν μείνει αξεχάστα όχι μόνο σ' εκείνους που τα είδαν αλλά και σ' ολόκληρο το Χόλλυγουντ.

Σ' ένα τελλό πάρτυ μεταμφιεσμένων που διοργάνωσε στο σπίτι του ο Κίρκ Ντάγκλας ο Άλαν Λάιντ γνώρισε δυο αδελφές που ήταν και οι δυο τόσο ωραίες ώστε δεν ήξερε σε ποιές απ' τις δυο να χαρίσει την προτίμησή του. Ο Άλαν φορούσε ένα μαύρο ντύσιμο και μία μεγάλη μάσκα που δεν επέτρεπε σε κανένα να τον αναγνωρίσει. Ωστόσο οι δυο αδελφές πολιορκούσαν τον άγνωστο προσώπιδαφο προσπαθώντας, η καθεμία για λογαριασμό της, να κερδίσει την ευνοία του. Ο Άλαν δρεβήκε. Έτσι σε δύσκολη θέση γιατί, όπως είπαμε, οι δυο νέες ήταν εξ' ίσου ωραίες, Αποφάσισε τότε να τις υποβάλει σε μία δοκιμασία για να δει ποιά από τις δυο αξίζει περισσότερο από απόψεως αισθημάτων και ψυχικής ανωτερότητας. Τους είπε, λοιπόν, πως θα τους αποκάλυπτε ποιός ήταν υπό τον όρο να το κρατήσουν μυστικό. Τις παρέσυρε όμως σε μία μισασκοτεινή γωνιά κι' ενώ η Κάριν Μπούθ σ' ένα αποκρηάτικο γλέντι...

Τα εξωφρενικά αποκρηάτικα πάρτυ των αστέρων

για, κοσμήματα και ό,τι άλλο πολύτιμο είχαν επάνω τους. Έβαλαν κατόπιν μέσα στο φέρετρο την πλούσια λεία τους κι' εξαφανίστηκαν.

Ένα από τα πιο αξιολύπητα θύματα της βραδυάς αυτής υπήρξε η στάρ Κάριν Μπούθ που βρισκόταν τότε στα πρώτα της βήματα. Η Κάριν για να πάει στο πάρτυ είχε δανειστεί ένα μαργαριταρένιο κολλίε και αναγκάστηκε κατόπιν, για δυο ολόκληρα χρόνια, να κάνει αιματηρές οικονομίες για να μπορέσει να το ξεπληρώσει.

Το 1947 βρισκόταν στο Χόλλυγουντ και η Πατρίτσια Ρόκ. Αυτή δεν γνώρισε καμιά δυσάρεστη περίπτωση αλλά έδωσε ένα ωραίο μάθημα σε κάποιον παντρεμένο συνάδελφό της που της έκανε άγριο κόρτε. Ο κύριος αυτός — το όνομά του η Πατρίτσια δεν το αποκάλυψε ποτέ — διοργάνωσε στο σπίτι του ένα χορό μεταμφιεσμένων και φυσικά, κάλεσε και την δυσωπή Πατρίτσια. Την ανάγκασε μάλιστα να του υποσχεθεί πως στο χορό αυτό θ' αντάλλασσαν το πρώτο τους φιλή. Φαντάζεστε όμως την απογοήτευσή του Ρωσάιου όταν είδε την Πατρίτσια να καταφθάνει μεταμφιεσμένη σε... καναρίνι, με το κεφάλι μέσα σ' ένα χρυσό κλουβί!

ΠΑΤ ΚΕΝΕΝΤΥ

☼☼

Δεν δέχθηκε

Επρότειναν στη Λίντα Κρίστιαν να είναι η παρτενιά του συζύγου της Τάυρον Πάουερ στο προσεχές του φιλμ «Εκτός τόπου και χρόνου». Εκείνη όμως αρνήθηκε, γιατί φοβάται μήπως η συνεργασία αυτή καταστρέψει τη συζυγική τους ευτυχία, όπως συνέβη και με πολλά άλλα αντρώγα.

Ντόροδυ Μάι Γκοναίρ
Μπάρτ Λάινγκαστερ

Η έδικοισή της άπατημένης

Ο Στέφος Καστρίτης κύτταζε με βλέμμα πόθου την όμορφη κουινιάδα του, καθώς είχε σταθεί, όρθη ανάμεσα στις κοιλίες του αρχαίου ναού, αντίκρου στη θαλάσσια του Σούνιου, με τα ξανθά της μαλλιά άνεμισμένα από τον μπάτι.

Η χαριτωμένη κοπέλλα είχε έρθει τελευταία από τη Βενετία — όπου έμενε με την οικογένειά της — για να ιδεί την αδελφή της. Κι' εκείνο το πρωινό είχαν κανει έκδρομη στο Σούνιο οι δύο τους — ή 'Αντα είχε μείνει στο σπίτι, γιατί ήταν λίγο αδιάθετο το παιδάκι τους, ή μικρή Φωτούλα.

— Λοιπόν, Μαρινέλλα; ρώτησε ο Στέφος τη νέα, σά να περιμένε απόκρισι σέ προηγούμενη κουδένια τους.

— Λοιπόν τί; έκανε εκείνη.

Και του χαμογέλασε προκλητικά.

— Σού άρέσει να με βασανίζεις;

— Ω, σάντα Μαντόνα! στέναξε η νέα. Δέν σου τό είπα πώς είσαι πολύ έγωιστής;...

— Ένα αγαπώ, Μαρινέλλα!...

— Ένα μήνα τώρα ο Στέφος κι' η όμορφη κουινιάδα του έπαιζαν ένα επίκίνδυνο παιχνίδι. Κάτω από την ευεργετική ακιά της συγγενείας, με τό πρόσχημα της αφέλειας και της έγκαρδιότητας, είχαν άρχεισει ένα προκλητικό κόρτε κι' άφήνονταν επίπολα να παρασέρνονται σέ μίαν αίσθηματική τρέλλα.

— Μαρινέλλα, σέ παρακαλώ! είπε πάλι ο Στέφος κι' έκανε να προχωρήσει πρós τό μέρος της.

— Όχι δά!... γέλασε υποχωρώντας με νάκι, η κοπέλλα. Δέν θά με πιάσεις!

Ο Στέφος δέν κρατήθηκε άλλο. Τινάχτηκε μπρός κι' άρχισε να την κυνηγά. 'Επί τέλους την έφτασε. 'Η κοπέλλα είχε σταματήσει κουρασμένη, λαχανιάζοντας, κοντά στους δρόμους. Τό στήθος της άνεδοκατέβαινε άπ' τό τρέξιμο προκλητικά.

— Μ' έπιασες!... φώναξε γελαστά. Κουράστηκα ξέρεις.

Μά δέν πρόλαβε να τελειώσει. Ο Στέφος την είχε κιόλας άγκαλιάσει σφιχτά και μ' έβασι κόλλησε τά χείλη του στά δικά της...

Αυτό τό ένοχο και δίαιο πάθος, πού είχε φουντώσει, τρέλλα κι' άσυλλόγιστα άνάμεσα στη νέα και στό Στέφο, δέν ήταν δυνατό να μείνει κρυφό.

Ακόμα και μέσα στο σπίτι άλλαξαν κλεφτά ένα γοργό χάδι, ένα φίλι. Τους τύφλωνε τό πάθος.

Ός πού μία μέρα ή άπατημένη σύζυγος τό άνακάλυψε από μία μοιραία σύμπτωση! Καθώς φρόντιζε τό νοικοκυριό της, έν άπα-

μεσήμερο, ξαφνικά τό βλέμμα της έπεσε τυχαία στόν καθρέφτη του διαδρόμου. Και πάνω στό κρύσταλλο είδε κατάπληκτη τό είδωλο του Στέφου και της αδελφής της τους είδε, σ' ένα διαστικό μά παράφορο άγκάλιασμά τους, να φιλιούνται με τέτοιο πάθος, πού δέν άφινε — άλλοίμονο! — καμιά άμφιβολία για τόν παράνομο έρωτά τους.

Δέν πίστευε στά μάτια της ή άμοιρη ή 'Αντα. Τής ήρθε ζάλη, πόνεσε ή καρδιά της, ένα δάραθρο άνοιχτηκε μπρός της... Την πρόδιναν μέσα στό σπίτι της άυστολα, άναίσθητα!...

Όταν άργότερα ή Μαρινέλλα κι' ο Στέφος κατέβηκαν για έναν περίπατο στό Παλιό Φάληρο, παίρνοντας μαζί τους και τη λατρευτή της κορούλα, ή 'Αντα, κλειστήκε μέσα στην κάμαρά της κι' άσχιζε να κλαίει σπαραχτικά.

— Έκλαιγε για τήν αγάπη πού είχε στό Στέφο της και για τήν άπιστία του. — Έκλαιγε για τήν εύτυχία πού έκανε και για τήν τύχη του άθώου παιδιού της.

Και μέσα στό παραζάλισμά της και στην άπογοήτευσή πού ένοιωθε, μία σκοτεινή ιδέα καρφώθηκε στό μυαλό της: Τί την ήθελε πιά τή ζωή, άφού ή εύτυχία της είχε γαθή, άφού ο ίδιος της ο σύζυγος κι' ή ίδια της ή αδελφή την είχαν προδώσει οκτρά; Τής έρχόταν να δάλη, τώρα, άμέσως, ένα τέλος στή ζωή της, να γαθή άπ' τόν κόσμο...

Μά άξασαν τινάχτηκε πάνω, με άλλαγμένο ύφος, παίρνοντας μία ξαφνική απόφασι: — Όχι!... όχι! Δέν μπορούσε να πεθάνει ή ίδια, δέν έπρεπε ν' άφήσει τό κοριτσάκι της όρφανό! Κι' ύστερα, γιατί να θυσιάσει αυτή; Για να δώσει την εύκαιρία στους ένόχους, όταν εκείνη θά κατέβαινε στόν τάφο, να χαρούν έλεύθερα τόν άνομο έρωτά τους;...

— Αν κάποιοι έπρεπε να τιμωρηθούν, ήταν ακόριδώς εκείνοι, οι ένοχοι.

— Αυτοί, αυτοί πρέπει να λείψουν!... μουμούρισε μονολογώντας.

Κι' έσφιξε με πείσμα τις γροθίες της. Ένα κύμα μίσους σηκώθηκε μέσα της: Θά έκδικιόταν, όπως άπόποτε, ή 'Αντα!...

Είχε περάσει τό μεσημέρι, όταν εκείνοι γύρισαν άπ' τόν περίπατό τους. 'Ηταν χαρούμενοι και όλοένα άστεϊεύονταν.

Η 'Αντα τους υποδέχτηκε με φαινομενική έγκαρδιότητα, κατάφερε μάλιστα να τους γελήσει. Πρώτα φρόντισε για τό παιδάκι της, τό τάισε καί τόδαλε να κοιμηθή.

Και ύστερα, βοηθούμενη άπ' την αδελφή της, έστρώσε τό τραπέζι για φαγητό.

Σερβίρισε τό φαί και κάθισαν κι' οι τρεις στό τραπέζι.

— Έχω μιάν όρεξι, διαβολευμένη! είπε γελαστά ο Στέφος.

— Κι' εγώ τό ίδιο! συμφώνησε ή Μαρινέλλα.

Και καθώς τάλεγαν αυτά, ή 'Αντα τους είδε ν' άλλαζον κουφά ένα πανοπό βλέμμα. Τί φοίκη!...

Αυτό τό τελευταίο αίσθημα άηδίας και περιφρονήσεως πού ένοιωθε, την έκανε να διώξη κάθε δισταγμό για τή φοβερή απόφασι πού είχε πάρει και είχε έκτελέσει μόλις μία στιγμή προτύτερα: Είχε ρίξει κουφά στό πιάτο καθενός τους από μία γερή δόσι στρουνίνης.

— Έμπροστί λοιπόν, τί περιμένετε; τους παρώτρυνε μ' ένα σαρκαστικό γέλιο. Καλή όρεξι!...

— Άρχισε κι' ή ίδια να τρώει, ενώ μία άγρια χαρά άστράφτε στά μάτια της.

Λίγη ώρα κατόπιν ο Στέφος κι' ή Μαρινέλλα σπαρταρούσαν άπ' τους πόνους. Φώναξαν ένα γιατρό. Μά δέν μπόρεσε να σώσει παρά μόνο τό Στέφο. 'Η Μαρινέλλα πέθανε άπ' τό δηλητήριο!...

Κι' ο άπιστος διως σύζυγος την άκούθησε μετά ένα χρόνο στόν τάφο, σωστό έρείπιο από τις τύψεις κι' από την άπόγνωση...

Η 'Αντα στή φυλακή! Κι' ή Φωτούλα όρφανή κι' όρημη!...

Ποτέ σιωπορά δέν δεβεμείλιωσε τόσο άνελέπτα ένα εύτυχισμένο σπίτι!...

ΒΕΡΘΕΡΟΣ

Χιούμορ

Η εξήγησις

— 'Ο Μάριος κι' ο 'Ολιέ, οι δύο άνετανόητοι Μαρσεγιέζοι, συζητούν και άνταλλάσσουν τις αιώνιες τερατολογίες τους.

— Έγώ πού με βλέπεις, λέει ο Μάριος, μπορώ να φάω είκοσι αυγά, χωρίς διακοπή.

— Χαρά στό πρώτο, του άπαντάει περιφρονητικά ο 'Ολιέ. Έγώ μπορώ να φάω είκοσι ντουζίνας αυγά μέσα σέ πέντε λεπτά.

— Είκοσι ντουζίνες σέ πέντε λεπτά; Κάπως υπερβολικά τά λές.

— Μάλιστα!

— Αδύνατον, 'Ολιέ.

— Και όμως, Μάριε, μπορώ να τά φάω.

— Είσαι άρχιψεύταρος! Πώς θά καταφέρεις να φάς είκοσι ντουζίνες, δηλαδή 240 αυγά; Και μάλιστα σέ πέντε λεπτά;

— Μά έννοω αυγά... βέγγας!

— Ένας άνθρωπος του λαού παραδίδει στην άστυνομία ένα σκυλάκι πολυτελείας πού έρχηκε στό δρόμο.

— Σίγουρα, θαρβή ή κυρία του να τό ζητήσει... λέει.

— Μά πώς ξέρετε ότι άνήκει σέ κυρία; τόν ρωτάει ο άστυνόμος.

— Γιατί, σ' όλο τό δρόμο, δέν έκανε άλλο παρά να χαζεύη στις βιτρίνες τών μαγαζιών τής μόδας!

Στό βιβλιοπωλείο:

— Θάβηλα τό βιβλίο «Πώς να γίνετε ένατομυμνιοχόι».

— Δυστυχώς, κύριε, δέν έχομε...

— Παραμύθια για τά παιδιά!

Ο ύπάλληλος στό διευθυντή του:

— Παντρεύομαι μεθαύριο, κύριε Παράλιδη, και δέν έχω πεντάρα. Μπορείτε να μου δώσετε 500 χιλιάδες ως προκαταβολή άπ' τό μισθό μου;

Ο διευθυντής, πού εινε καλός, μά όχι και εύπιστος, τού δίνει τά χρήματα κι' ύστερα τού λέει χαμογελώντας:

— Μη γοιμάς τώρα, φίλε μου, πώς είσαι υποχρεωμένος να παντρευτής!...

Μερικούς μήνες μετά τό γάμο της, ή γυναίκα τού κ. Σπαγγοραμένου κάνει έγχέριση σκυλαιοειδίτσας. Σε λίγες μέρες, ο χειρουργός λέει στόν άντρα της:

— Αυτή ή έγχέριση έπρεπε νάχε γίνη δυό ή τρία χρόνια νωρίτερα.

Την άλλη μέρα λοιπόν, λαβαίνει τό λογαριασμό του γιατρού... ο πατέρας τής άρρωστης!

Ο Μανώλης πάει στρατιώτης, γιατί κάλεσαν την κλάσι του. Πριν ντυθή όμως, πρέπει να περάσει στό μπάνιο. Και οι άλλοι φαντάροι μόλις τόν βλέπουν γυμνό, βάζουν τις φωνές:

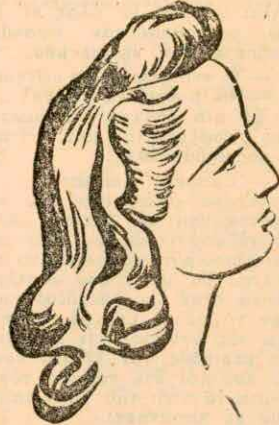
— Τι βρωμιά είν' αυτή, μωρέ; Δέν έχεις πλύθ ποτέ σου;

— Ε, καλά, τί κάνετε έτσι; άπαντά ο Μανώλης. Σάμπως έχω ξαναπάει στρατιώτης;

Σ' ένα διευθυντή δραματικού θιάσου, παρουσιάζεται ένας νεαρός και ζητεί να προσληφθή ως ήθοποιός. Ο διευθυντής τόν ρωτάει:

— Και έχεις γυμναστή σέ δραματικούς ρόλους;

— Ακούς εκεί! Αφού τρεις φορές ως τώρα... παντρεύτηκα!...

Η Βαρβάρα Στάνγουϊκ

ΤΑ ΝΕΩΤΕΡΑ ΤΩΝ ΑΣΤΕΡΩΝ

Σύντομες ειδησεύλες

* Πριν από μερικούς μήνες — είμαστε άπ' τους πρώτους πού τό άναγγείλαμε — κάτι δέν πήγαινε καλά στό ζευγάρι Ρόμπερτ Τάιηλορ — Βαρβάρα Στάνγουϊκ. Σήμερα τό ζευγάρι αυτό, έχει πιά χωρίσει και άπεκαλύφθη πώς την απόφασι αυτή την πήρε τόν 'Οκτώβριο τού 1950, ενώ ο Ρόμπερτ γυρίζει ακόμα στή Ρώμη τό «Κόδ Βάντις».

Μέιτε τώρα να ίδούμε αν ή 'Ιταλίδα στάλσει Λέα ντέ Λας θά πάρη τη θέση της Βαρβάρας Στάνγουϊκ, μία κι' αυτή έγινε άφορητή να διαλυθή τό «τέλειο ζευγάρι», όπως χαρακτηρίζαν οι 'Αμερικανοί τό μέγχορ πού τινος εύτυχισμένο άντρώπου.

* Η 'Αμερική διάλεξε τους πιό κομψοτυμένους άνδρες της. 'Ιδου οι τρεις πρώτοι πού άναφέρονται στόν κατάλογο: Στρατηγός 'Αϊζενχάουερ, Γκρέγκορ Πέκ και Μπόμπ Χόπ. Ο τελευταίος κέρδισε τόν τίτλο χάρις στις άμέτρητες και πάντοτε ιδιότυπες γραβάτες του.

* Ο Χάμφρεϊ Μπόγκαρτ γυρίζει τό πρώτο του φίλμ στά στούντιο της «Φόξ». Για πρώτη φορά θά έχη για παρτεναίτη την Κάθριν Χέπμπορν. Η ταινία θά εινε έγχρωμη και θά τιτλοφορηται «Βασίλισσα της Άρκικής».

* Στό τέλος ενός χρόνου, οι 'Αμερικανοί κριτικοί του κινηματογράφου δίνουν τόν τίτλο «Αστέρια της αύριου» σέ 10 νέους ήθοποιούς πού με τόν ρόλο τους σ' ένα φίλμ της χρονιάς παρέχουν την δεδαίτητα ότι τό άστρο τους θ' άνέβη πολύ ψηλά στό κινηματογραφικό στερέωμα. 'Ιδου τά 10 όνόματα: Μάριλιν Μονρόε, Ντέμπρα Πέιτζετ, Τζέφ Τσάντλερ, Χόγουαρντ Κήλ, Μάλα Πάουερς, Μάριο Λάντζα, Μάρμπαρα Μπέιτς, Μίτσι Γκρίνηγορ, Πατρίτσια Γουάιμυρ (σύζυγος τού 'Ερρολ Φλύν) και Γκόρντον Μάκ Ραίη.

* Στό τέλος ενός χρόνου, οι 'Αμερικανοί κριτικοί της μουσικής διαφώνησαν στίς προγνώσεις τους αυτές.

* Στό νέο του έγχρωμο φίλμ «Στή Ριβιέρα» πού ο Ντάννυ Κεϊν γυρίζει έκ τού φυσικού στή Ριβιέρα, ο διάσημος κωμικός και μίμος, σκροπιάει άφθονα φίλα μισοί.

* Στό τέλος ενός χρόνου, οι 'Αμερικανοί κριτικοί της μουσικής διαφώνησαν στίς προγνώσεις τους αυτές.

* Στό τέλος ενός χρόνου, οι 'Αμερικανοί κριτικοί της μουσικής διαφώνησαν στίς προγνώσεις τους αυτές.

* Στό τέλος ενός χρόνου, οι 'Αμερικανοί κριτικοί της μουσικής διαφώνησαν στίς προγνώσεις τους αυτές.

* Στό τέλος ενός χρόνου, οι 'Αμερικανοί κριτικοί της μουσικής διαφώνησαν στίς προγνώσεις τους αυτές.

* Στό τέλος ενός χρόνου, οι 'Αμερικανοί κριτικοί της μουσικής διαφώνησαν στίς προγνώσεις τους αυτές.

* Στό τέλος ενός χρόνου, οι 'Αμερικανοί κριτικοί της μουσικής διαφώνησαν στίς προγνώσεις τους αυτές.

* Στό τέλος ενός χρόνου, οι 'Αμερικανοί κριτικοί της μουσικής διαφώνησαν στίς προγνώσεις τους αυτές.

* Στό τέλος ενός χρόνου, οι 'Αμερικανοί κριτικοί της μουσικής διαφώνησαν στίς προγνώσεις τους αυτές.

ΠΑΤ ΚΕΝΕΝΤΥ

ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑ

Ιστορίες ΤΗΣ ΖΩΗΣ

Μαθήματα χορού

Κάθε χρόνο πού φτάνουν οι 'Απόκριες, γυρίζω με τό νού μου μερικά χρόνια πίσω και θυμάμαι πώς έμαθα, ή για να μάι είλικρινής, πώς δέν έμαθα χορό.

Για μένα ο χορός εινε δώπας και τά γράμματα. Υπάρχουν άνθρωποι επίδεκτικοί χορευτικής μαθήσεως και άλλοι έντελώς άνεπίδεκτοι. Και τόν Φρέντ 'Αστair να τους δάλης δάσκαλο και να τους αναλάβη εργολαβία, δέν θά μπόρεσουν, οι καμμένοι, να πάρουν τά πόδια τους.

— Εφτασα στά είκοσι μου χρόνια, χωρίς ν' άποκτήσω ιδέα χορού. 'Επήγαινα τακτικά σέ δεγγέρες, τρώγαμε, πίναμε, λέγαμε καλαμπούρια και ήμουν άρκετά εύθυμος ως τη στιγμή πού άρχισε ο χορός.

Οι νεαροί σηκώνοντοσαν και χόρευαν με τις ντάμες κι' εγώ καθόμουν σέ μία πολυθρόνα, άπόμερος και ξεχασμένος και τους κύτταξα σάν μούφος. Οι άλλοι ντάς, άρπαζαν τις ντάμες, τις έσφιγγαν κι' έφερναν γύρους και όλο κάτι κρυφολέγαν άπάνω στό χορό κι' εγώ έμενα εκεί, στή γωνιά μου, σάν άνθρωπος χωρίς σημασία.

— 'Ημουν ένας άχρηστος τύπος, ένα δάρος πές καλύτερα, ένα μηδενικό. Πού και πού με ρωτούσε καμμία κοπέλλα:

— Μά εσείς δέν χορεύετε;

— Όχι! άπαντούσα.

— Γιατί;

— Γιατί θεωρώ τό χορό σάν ένα ήλιθιο πράγμα!

Αυτή τη θεωρία είχα βρή, για να δικαιολογήσω τη χορευτική μου άμάθεια.

— Τί εινε, δηλαδή, ο χορός;

— Για έλάτε να τό συζητήσουμε, παρακαλώ. Δυό άνθρωποι πιάνονται και κάνουν ρυθμικά ήματα, όπως οι άγριοι της ζούγκλας, όταν ψήνουν κανέναν περιγνήτη, πού έπεσε στά χέρια τους. Τί κάνετε, δηλαδή, πού χορεύετε; Δυό ήματα έ-

τσι, δυό άλλοις και να παίξη ή μουσική. Κι' έπειτα; Τί

Για έλάτε να τό συζητήσουμε, παρακαλώ. Δυό άνθρωποι πιάνονται και κάνουν ρυθμικά ήματα, όπως οι άγριοι της ζούγκλας, όταν ψήνουν κανέναν περιγνήτη, πού έπεσε στά χέρια τους. Τί κάνετε, δηλαδή, πού χορεύετε; Δυό ήματα έ-

τσι, δυό άλλοις και να παίξη ή μουσική. Κι' έπειτα; Τί

Για έλάτε να τό συζητήσουμε, παρακαλώ. Δυό άνθρωποι πιάνονται και κάνουν ρυθμικά ήματα, όπως οι άγριοι της ζούγκλας, όταν ψήνουν κανέναν περιγνήτη, πού έπεσε στά χέρια τους. Τί κάνετε, δηλαδή, πού χορεύετε; Δυό ήματα έ-

τσι, δυό άλλοις και να παίξη ή μουσική. Κι' έπειτα; Τί

Για έλάτε να τό συζητήσουμε, παρακαλώ. Δυό άνθρωποι πιάνονται και κάνουν ρυθμικά ήματα, όπως οι άγριοι της ζούγκλας, όταν ψήνουν κανέναν περιγνήτη, πού έπεσε στά χέρια τους. Τί κάνετε, δηλαδή, πού χορεύετε; Δυό ήματα έ-

τσι, δυό άλλοις και να παίξη ή μουσική. Κι' έπειτα; Τί

Για έλάτε να τό συζητήσουμε, παρακαλώ. Δυό άνθρωποι πιάνονται και κάνουν ρυθμικά ήματα, όπως οι άγριοι της ζούγκλας, όταν ψήνουν κανέναν περιγνήτη, πού έπεσε στά χέρια τους. Τί κάνετε, δηλαδή, πού χορεύετε; Δυό ήματα έ-

τσι, δυό άλλοις και να παίξη ή μουσική. Κι' έπειτα; Τί

Για έλάτε να τό συζητήσουμε, παρακαλώ. Δυό άνθρωποι πιάνονται και κάνουν ρυθμικά ήματα, όπως οι άγριοι της ζούγκλας, όταν ψήνουν κανέναν περιγνήτη, πού έπεσε στά χέρια τους. Τί κάνετε, δηλαδή, πού χορεύετε; Δυό ήματα έ-

τσι, δυό άλλοις και να παίξη ή μουσική. Κι' έπειτα; Τί

Για έλάτε να τό συζητήσουμε, παρακαλώ. Δυό άνθρωποι πιάνονται και κάνουν ρυθμικά ήματα, όπως οι άγριοι της ζούγκλας, όταν ψήνουν κανέναν περιγνήτη, πού έπεσε στά χέρια τους. Τί κάνετε, δηλαδή, πού χορεύετε; Δυό ήματα έ-

τσι, δυό άλλοις και να παίξη ή μουσική. Κι' έπειτα; Τί

Για έλάτε να τό συζητήσουμε, παρακαλώ. Δυό άνθρωποι πιάνονται και κάνουν ρυθμικά ήματα, όπως οι άγριοι της ζούγκλας, όταν ψήνουν κανέναν περιγνήτη, πού έπεσε στά χέρια τους. Τί κάνετε, δηλαδή, πού χορεύετε; Δυό ήματα έ-

τσι, δυό άλλοις και να παίξη ή μουσική. Κι' έπειτα; Τί

Για έλάτε να τό συζητήσουμε, παρακαλώ. Δυό άνθρωποι πιάνονται και κάνουν ρυθμικά ήματα, όπως οι άγριοι της ζούγκλας, όταν ψήνουν κανέναν περιγνήτη, πού έπεσε στά χέρια τους. Τί κάνετε, δηλαδή, πού χορεύετε; Δυό ήματα έ-

τσι, δυό άλλοις και να παίξη ή μουσική. Κι' έπειτα; Τί

Για έλάτε να τό συζητήσουμε, παρακαλώ. Δυό άνθρωποι πιάνονται και κάνουν ρυθμικά ήματα, όπως οι άγριοι της ζούγκλας, όταν ψήνουν κανέναν περιγνήτη, πού έπεσε στά χέρια τους. Τί κάνετε, δηλαδή, πού χορεύετε; Δυό ήματα έ-

τσι, δυό άλλοις και να παίξη ή μουσική. Κι' έπειτα; Τί

Για έλάτε να τό συζητήσουμε, παρακαλώ. Δυό άνθρωποι πιάνονται και κάνουν ρυθμικά ήματα, όπως οι άγριοι της ζούγκλας, όταν ψήνουν κανέναν περιγνήτη, πού έπεσε στά χέρια τους. Τί κάνετε, δηλαδή, πού χορεύετε; Δυό ήματα έ-

τσι, δυό άλλοις και να παίξη ή μουσική. Κι' έπειτα; Τί

Για έλάτε να τό συζητήσουμε, παρακαλώ. Δυό άνθρωποι πιάνονται και κάνουν ρυθμικά ήματα, όπως οι άγριοι της ζούγκλας, όταν ψήνουν κανέναν περιγνήτη, πού έπεσε στά χέρια τους. Τί κάνετε, δηλαδή, πού χορεύετε; Δυό ήματα έ-

τσι, δυό άλλοις και να παίξη ή μουσική. Κι' έπειτα; Τί

Για έλάτε να τό συζητήσουμε, παρακαλώ. Δυό άνθρωποι πιάνονται και κάνουν ρυθμικά ήματα, όπως οι άγριοι της ζούγκλας, όταν ψήνουν κανέναν περιγνήτη, πού έπεσε στά χέρια τους. Τί κάνετε, δηλαδή, πού χορεύετε; Δυό ήματα έ-

τσι, δυό άλλοις και να παίξη ή μουσική. Κι' έπειτα; Τί

σκοπό έκπληρώνετε, παρακαλώ; Πιό άνόητο θέαμα από τους ανθρώπους πού χορεύουν, δέν μπορεί να γίνη! Γι' αυτό δέν χορεύω και να με συγχωρήτε.

Κουνούσαν τό κεφάλι τους και με παρατούσαν.

Άλλοτε πάλι εύρισκε άλλες δικαιολογίες:

— Δυστυχώς, με πονεί τό πόδι μου...

— 'Η «δέν έχω διάθεσι άπόψε» ή «έχω πένθος!» ή «είχα κάποια άπογοήτευσή στή ζωή μου κι' έχω βάλει τάμα να μη χορέψω πριν περάσει ένας χρόνος!»

Δικαιολογίες κατ'ά το πρόσωπο και τις περιστάσεις. Μεσα μου όμως υπέφερα. Ζήλευα αυτά τά ζευγάρια πού χόρευαν, αυτούς τους άνόητους νεαρούς πού έσφιγγαν τόσα λαχταριστά κορμιά στήν άγκαλιά τους και μού έρχόταν να κλάψω από τη θλίψη μου. Και πιά πολύ, ζήλευα όταν οι φίλοι μου μού άράδιαζαν τις κατακτήσεις τους.

— Έδώσα ραντεβού στή Νίνα!

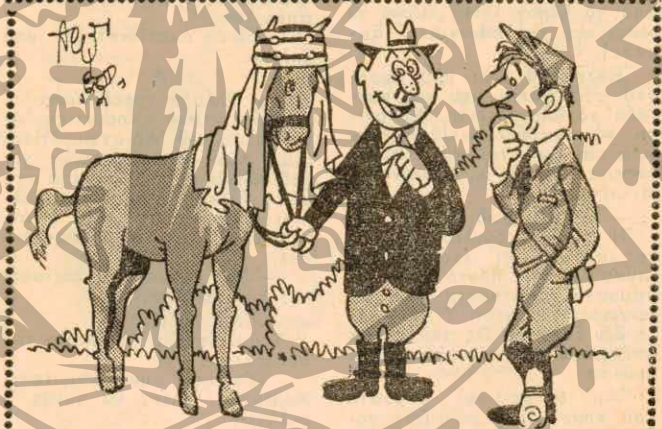
— Πώς;

— Την ώρα πού χορεύαμε!

— Ένα σωρό είδύλλια ψηνόντοσαν κάτω από τη μύτη μου ανάμεσα σ' ένα ταγκό και σέ μια ρούμπτα κι' εγώ έλεγα πώς ο χορός εινε ήλιθιο έφευρεσις!

— Πρέπει να μάθης χορό! είπα στόν έαυτό μου. Άλλοιώς να πές να πνιγής!

— Ένας φίλος μου με σύστησε σέ κάποιο χοροδιδάσκαλο. Πήγαμε μαζί στό χοροδιδασκαλείο του, μία ύπόγεια συνοικιακή αίθουσα, πού είχε τό μεγαλοπρεπή τίτλο «Ακαδημία Χορού». Έκει μέσα δηλαδή, καθόβαινε ζυλό άπέλεκτο κι' έβγαίνε ακαδημαϊκός.

Το έφερα για τόν 'Ιαπόδρομο... Είπε καθαρόαιμο άραβικό άλογο!...

(Τού 'Αρχέλαου)

—Από κεί είχε βγῆ κι' ὁ φίλος μου.

—Κύριε Λαυρέντιε, τοῦ εἶπε, σου φέρνω ἕνα μαθητὴ. Νὰ τὸ δὴλως φεφτέρι.

—Ὁ κ. Λαυρέντιος ἦταν ἕνας δλοσυρὸς τύπος με πολλὰ μαλλιά καὶ μουλωχτὴ φυσιογνωμία.

—Ξέρεις καθόλου νὰ παίρνῃς τὰ πόδια σου; με ρώτησε.

—Μόνο γιὰ νὰ περπατᾶω! ἀπάντησα.

—Ὁ ἀρχίσουμε, δηλαδή, ἀπὸ τὸ ἄλφα. Θάρθῃς αὐριο στὶς ἑξῆ καὶ σου δώσω τὸ πρῶτο μάθημα. Ἐλὰ νὰ σὲ ἐγγράψω.

Μὲ ἐνέγραψε καὶ τοῦδωσα τὰ πρῶτα δίδακτρα. Ἐπῆγα τὴν ἄλλη μέρα. Ὁ Λαυρέντιος μ' ἀρχισε ἀπὸ τὴ θεωρία:

—Γιὰ νὰ λάβῃς μιὰ ἰδέα περὶ χοροῦ, μοῦ εἶπε, πρέπει νὰ ἔχῃς ὑπ' ὤψιν σου ὅτι ὁ χορὸς μοιάζει με τὸ ρολόι! Μὲ τὴ διαφορά ὅτι ἐνῶ στὸ ρολόι οἱ δείκτες πηγαίνουν ἀπὸ δεξιὸν πρὸς ἀριστερά, στὸ χορὸ τὰ πόδια μας πηγαίνουν ἀπὸ ἀριστερὰ πρὸς δεξιὰ. Ἐννόησες;

—Μάλιστα, ἀπάντησα καὶ κύτταξα τὸ ρολοὶ μου.

—Ἐλὰ, λοιπόν, ν' ἀρχίσουμε ἀπὸ τὸ φός!

Ἔβαλε στὸ γραμμόφωνο τὴ Ριρίκα, με πῆρε ἀγκαλιὰ καὶ μ' ἐσοῦρνε. Τὸν ἀκολουθοῦσα χωρὶς βούλησι, ὅπου με τράβαγε.

Πότε-πότε ἔφεπτα ἀπάνω τοῦ. Τὰ πόδια μου, ποὺ τὰ αἰσθανόμουν σὰν δυὸ κομμάτια μολύβι, ὑπερδενόντουσαν στὰ δικά του καὶ λίγο ἐλείψαν, σὲ μιὰ στιγμή, με πέσουμε κι' οἱ δυὸ κατὰ γῆς.

—Μὲ συγχωρεῖτε, κ. Λαυρέντιε, παρατήρησα, ἀλλὰ δὲν πρέπει νὰ μοῦ πῆτε πρῶτα πόσα δῆματα θὰ κάνω ἐμπρός καὶ πόσα πλάγια; Ἐτοί ἔχω ἀκούσει πὼς γίνεται.

—Αὐτὸ εἶνε παλιὸ σύστημα, μοῦ ἀπάντησε. Ἐγὼ ἔχω τὸ νέο σύστημα, τοῦ λορογοιού. Τὸ φός εἶνε περπατήμα! Νὰ περπατᾶς με τὴ μουσικὴ! Γιὰ περπατᾶς μόνος σου, νὰ ἰδῷ.

Ξανάβαλε τὴ Ριρίκα.

—Ἐμπρός! Περπατᾶ! Ἀρχισὰ νὰ περπατᾶω, ἀλλὰ ὁ Λαυρέντιος με σταμάτησε ἀμέσως.

—Ἀνάποδα πᾶς, χριστιανέ μου! Πηγαίνει ὅπως τὸ λορογοῖ! Ἐγὼ σου εἶπα ἀντίθετα ἀπὸ τὸ λορογοῖ! Νὰ κύττα τὸ λορογοῖ σου καὶ κανόνισε! Ἐμπρός!

Ἐφερα τὸ χέρι μου μπροστὰ στὰ μάτια μου καὶ κύτταξα τὸ λεπτοδείκτη. Κανόνισα νὰ τραβάω ἀντίθετη πορεία καὶ φαίνεται πὼς τὰ κατὰφερα γιὰτὶ ὁ Λαυρέντιος φώναζε:

—Ὡραία! Βάδιζε!...

Ἡ Ριρίκα δουλεύονταν στὸ γραμμόφωνο, κι' ἐγὼ περπατοῦσα ἔχοντας πάντα τὸ ρολοὶ μπροστὰ στὰ μάτια μου, με τεντωμένο τὸ χέρι. Τίποτ' ἄλλο δὲν ἔβλεπα. Ὡς ποὺ ἔπεσα ἀπάνω σὲ μιὰ καρέκλα με τὰ μούτρα.

—Ἀμ' βλέπε καὶ μπροστὰ σου, κακομοιρῇ! φώναξε ὁ χοροδιδάσκαλος. Ἀεῖντε, φτάνει γιὰ σήμερα! Νὰ κάνῃς ἐξάσκῃ καὶ στὸ σπίτι!

Πραγματικά, τὸ θρόνο σφύριζε τὴ Ριρίκα κι' ἔφηναν νύκτους στὸ δωμάτιό μου.

—Πολὺ εὐκόλο πρᾶμα εἶνε ὁ χορὸς, εἶπα.

Καὶ κοιμήθηκα εὐχαριστημένος.

Τὴν ἄλλη μέρα ξαναπῆγα γιὰ μάθημα. Ὁ Λαυρέντιος με παραλαβε πάλι καὶ μ' ἐσοῦρνε.

—Καὶ τώρα θὰ μάθουμε τίς στροφές! μοῦ εἶπε.

—Πῶς θὰ τίς μάθουμε;

—Θὰ σοῦ κάνω ἐγὼ τὸν καβαλλιέρο καὶ θὰ με ἀκολουθῇς!

Καὶ ξανὰ ἡ Ριρίκα. Ἀλλὰ ἀπὸ ἀκόλουθῃσι μὴδέν. Στὴν πρώτη στροφή τοῦφουγα ἀπὸ τὰ χέρια. Με ξαναδούτηξε, πολὺ ἀγριεμένος.

—Ἄλλοι στὸ δεύτερο μάθημα τόχουν μάθει κι' ὅλας τὸ φός! Ἐσὺ ἀκόμα δὲν μπορεῖς νὰ σοῦρῃς τὰ πόδια σου. Μὰ εἶνε εὐκόλο πρᾶμα. Κῦρτα παιδί μου! Ὅριστε! Κῦρτα ἐμένα!...

Τὸν κύτταξα. Ἀλήθεια, εὐκόλο πρᾶμα!

—Ἀεῖντε κι' ἐσὺ τώρα! Ὁχι με τὸ δεξί! Μὲ τ' ἀριστερὸ ἀρχίζουμε. Ἐμπρός... Στροφή τώρα!

Ἀλλὰ στὴ στροφή σταμάτησα. Ἀπελπισμένος ὁ Λαυρέντιος με ἄρπαξε ἀπὸτομα ὅπως ἕνας φορτοεκφορτωτὴς δουτᾶει ἕνα σακκὶ ἀλεύρι.

Ἐγὼ ὅμως εἶχα χάσει ἐντελῶς τὸ ἥθικό μου καὶ τὴν ψυχραιμία μου. Μὲ τραβούσε, με στριφογύριζε, ἀλλὰ ἐγὼ, ἀντὶ νὰ χορεύουν τὰ πόδια μου, αἰσθανόμουν πὼς χορεύε τὸ μυαλό μου. Στὸ χορὸ ἀπάνω τοῦδωσα καὶ δυὸ-τρὶς κλωτσίες, τοῦ πάτησα τὸν καλὸ καὶ με παράτησε μ' ἕνα «ὦχ!».

Ἐγιναν ἀκόμα πεντέξῃ μαθήματα. Πάντα ἔκανα λάθος καὶ ἀρχίζα ἀνάποδα καὶ ὁ Λαυρέντιος ἀναγκαζόταν νὰ μοῦ ἐπαναλαμβάνῃ πολλές φορές τὴ θεωρία τοῦ «λορογοιού».

—Βρὲ τὸ λοροῖ νάχῃς πάντα στὸ νοῦ σου! Ἀμὰ ἔχῃς τὸ λοροῖ στὸ νοῦ σου ποτὲ δὲν κάνεις λάθος!...

Καὶ κατάντησα νάχω μόνο τὸ «λοροῖ» στὸ νοῦ μου. Ὁπου κι' ἂν ὀρισκόμουν μὸλὶς ἔβλεπα «λοροῖ» στέκομουν σὰν μαγνητισμένος καὶ κύτταξα τὸ δείκτη τῶν δευτερολέπτων.

—Μάλιστα! Τὸ ρολοὶ πηγαίνει ἔτσι. Ἀρὰ ἐγὼ πρέπει νὰ πηγαίνω ἀντιστροφῶς. Σύμφωνα. Ἀλλὰ ἂν δόλωμε τὸ ρολοὶ ἀντίθετα, τί γίνεται;

Καὶ στὸν ὕπνο μου ἀκόμα ὅλο ρολογια ἔβλεπα. Στὸ ἔβδωμο μάθημα ὁ Λαυρέντιος με ἀπέριψε:

—Εἶσαι ἀνεπίδεκτος! μοῦ δῆλωσε.

Καὶ ἄλλαξα χοροδιδάσκαλο. Με πῆγαν στὴ «Χορευτικὴ Ἀκαδημία» τοῦ Ἀρίστου. Ἦταν ἕνας πολὺ συμπαθητικὸς χοροδιδάσκαλος, με φιλῶντα στὴ μέση, ἀλλὰ με μπόλικα καλλιτεχνικὰ μαλλιά στὶς μπάντες. Εὐγενικὸς καὶ γλυκομίλητος.

—Ἀπὸ τὸ ρολοὶ θ' ἀρχίσουμε; τὸν ρώτησα.

—Ποῖο ρολοὶ;

Τοῦ ἀνέπτυξα τὴ θεωρία τοῦ συναδέλφου του.

—Τρίχε! μοῦ ἀπάντησε. Χορευτὴς θέλεις νὰ γίνῃς ἢ ρολογᾶς;

—Χορευτὴς!

—Λοιπόν, τί τὸ θές τὸ ρολοῖ; Ὁ χορὸς εἶνε μαθηματικά. Μετᾶμε τὰ δῆματα καὶ τίποτ' ἄλλο. Ὅριστε τὸ φός! Εἶνε ἑξῆ δῆματα ὅλα κι' ὅλα.

Τάμαθες; Εἶσαι ἐν τάξει! Λοιπόν, ἀρχίζουμε. Ἐνὰ, δύο, τρία, τέσσερα, πέντε, ἑξῆ. Στόπ. Ἐνὰ, δύο, τρία, τέσσερα, πέντε, ἑξῆ. Τέσσερα μπροστὰ, δύο πλάγιως. Ἐνὰ, δύο, τρία, τέσσερα, πέντε, ἑξῆ. Στόπ. Ἐνὰ, δύο, τρία, τέσσερα, πέντε, ἑξῆ. Στόπ. Ἐνὰ... δύο... τρία... Καὶ τώρα με τὴ μουσική!

Ἔβαλε ἕνα φός καὶ ἀρχισε τίς διαταγές:

—Ἐνὰ, δύο, τρία... ὄχι ἔτσι! Εἶσαι ἐκτὸς χρόνου! Νὰ πηγαίνῃς σύμφωνα με τὴ μουσική!... Ἐνὰ, δύο, τρία, τέσσερα... ὄχι! Τὰ μπερδεύεις!

Τὸ πρῶτο μάθημα τελείωσε γρήγορα.

—Νὴ κάνῃς ἐξάσκῃ στὸ σπίτι σου, μοῦ εἶπε, ὅταν ἔφουγα. Νάχῃς πάντα στὸ νοῦ σου ὅτι ὁ χορὸς εἶνε μαθηματικά. Θὰ βαδίζῃς καὶ θὰ λές: Ἐνὰ, δύο, τρία, τέσσερα καὶ πέντε ἑξῆ πλάγιως. Καὶ στόπ. Καὶ ξανὰ ἀπ' τὴν ἀρχή.

Τέσσερα μαθήματα ἀκόμα καὶ ἀποτέλεσμα μὴδέν. Στὸ πέμπτο μάθημα κατάλαβα ὅτι ὅλοι μάθαιναν χορὸ κι' ἐγὼ μάθαινα ἀριθμητική!

★

Ἐπῆγα σὲ ἄλλο χοροδιδάσκαλο. Στὸν κ. Ριρή, ποὺ εἶχε καὶ τὸν τίτλο: «Εἰδικὸς διὰ δυσκόλους μαθητὰς».

Ὁ χορὸς εἶνε τέμπο, μοῦ εἶπε ἐκεῖνος. Ν' ἀκολουθῇς τὸ τέμπο τῆς μουσικῆς καὶ κάνε ὅτι θέλεις. Ἀμὰ εἰσαι μέσα στὸ τέμπο, τὰ πόδια πάνε μόνο τους!...

Αὐτὸς ὁ χοροδιδάσκαλος, λοιπόν, εἶχε μεγάλη ὑπομονή. Στὸ εἰκοστὸ μάθημα μοῦ εἶπε:

—Ἐγὼ θὰ σὲ μάθω χορὸ, ὁ κόσμος νὰ χαλάσῃ.

Ὁ Ριρὴς εἶχε καὶ πιανίστα, μιὰ στεγνὴ ἡλικιωμένη, με γυυλιά. Ἀρχισε νὰ παίξῃ.

Ἐμπρός! με δίδαξε ὁ Ριρὴς. Ἀκολοῦθα τὸ τέμπο καὶ κάνε ὅτι θέλεις. Περπατᾶ, πῆδα, κλωτᾶ ἀλλὰ πάντα με τέμπο.

Τόβαλα πείσμα. Μέσα σὲ ὀχτὼ μῆνες, ἔμαθα δυὸ-τρὶς χορούς. Πάντα με καβαλλιέρο τὸν υπομονετικὸν αὐτὸν χοροδιδάσκαλο, τὰ κατὰφερνα μιὰ χαρά.

—Καλὰ τὰ πᾶς! μοῦ εἶπε. Νάρθῃς αὐριο στὶς ἑξῆ ποὺ ἔχουμε μικτὸ γκρούπ, νὰ χορέψῃς με ντάμα!

★

Ἦταν τὸ βάπτισμα τοῦ πυρός. Καὶ ἤμουν πολὺ συγκινημένος. Γιὰ πρώτη φορά θὰ χορεύα με θηλυκό. Ὁ Ριρὴς μοῦ σύστησε τὴ ντάμα μου:

—Ἐλενίτσα, πάρε τὸν κύριο νὰ χορέψετε!

—Πολὺ εὐχαρίστως! εἶπε ἡ Ἐλενίτσα μασώντας μαστίχα. Ὅριστε κύριε!...

—Ὅπως χορεύεις μαζί μου, θὰ χορέψῃς καὶ με τὴ δεσποινίδα! Ἐμπρός!

Ἦμαστέ κι' ἄλλα ζευγάρια. Ἀκούστηκαν οἱ πρώτες νότες τοῦ πιάνου. Ἐσφίξα τὴ γραβάτα μου καὶ πῆρα στὴν ἀγκαλιὰ μου τὴν Ἐλενίτσα. Ἐκείνη τὴ στιγμή ἐσθυσέ ὁ κόσμος στὰ μάτια μου. Κατάλαβα τί θὰ πῇ τράκ! Ἡ καρδιά μου χτυποῦσε γρήγορα, τὰ γόνατά μου λύγισαν—καὶ μέσα στὸ ζαλισμένο μυαλό μου πρόβαλε ἕνα τεράστιο ρολοῖ.

Ἡ ἀριθμητικὴ καὶ ἡ συμβουλὴ τοῦ Ριρὴ «κάνε ὅτι θέλεις, φτάνει νάσαι στὸ τέμπο!» Ὁ

ἄλλοι χορεύαν κι' ὅλας κι' ἐγὼ στέκομουν σὰν ἀγαλμα μπροστὰ στὴ ντάμα μου.

—Τί περιμένετε; με ρώτησε. —Νὰ πιάσω τὸ τέμπο!...

Σὲ μιὰ στιγμή ἐννοίωσα μιὰ σπρωξιά πίσω μου. Ἦταν ὁ χοροδιδάσκαλος.

—Ἐμπρός! Χορεύετε!

Ἐκανα ἀπὸ μετὶ μου τὸ σταυρό μου καὶ ἀρχισα. Ἀλλὰ τὸ σάστισμα μου ἦταν τέτοιο, ποὺ οὔτε καταλάβαινα τί ἔκανα. Τὸ μόνο ποὺ ἀντελήφθηκα ἦταν ὅτι ὑπερδενόντουσαν τὰ πόδια μου με τὰ πόδια τῆς ντάμας, ὅτι κλωτῆσα μερικὸς ποὺ ἔτυχαν κοντὰ μου καὶ ὅτι πάτῃσα τὸν ἄγριο τὸ πόδι τῆς Ἐλενίτσας ποὺ με παράτησε:

—Αὐτὸς δὲν ξέρει τί τοῦ γίνεται! εἶπε στὸν κ. Ριρή, ποὺ ἦρθε ἐπὶ τόπου νὰ πληροφορηθῇ.

—Γιατὶ, βρὲ παιδί μου; με ρώτησε. Γιὰ ἔλα μαζί μου.

Ἀμέσως ἀνάκτησα τὴν ψυχραιμία μου. Χόρεψα περίφημα.

—Αὐτὸ εἶνε! μοῦ εἶπε γελαστός. Γιὰ ἔλα ἐδῶ Φιφὴ! Χόρεψε με τὸν κύριο!

Ἐγιναν πάλι τὰ ἴδια, με τὴ Φιφὴ.

—Δὲν ξέρω, κ. Ριρή, τί μοῦ συμβαίνει, τοῦ εἶπα. Μὲ σὰς χορεύω ὥραία. Μὲ τίς ντάμες δὲν τὰ κατὰφερνα!

—Δὲν πειράζει! Αὐριο πάλι. Θὰ στρώσῃς!

Ἀμ' ποὺ νὰ στρώσω. Δυὸ μῆνες παιδεύομουν, με τὸ ὕδιο πάντα ἀποτέλεσμα. Κάθε φορά τάκανα θάλασσα καὶ κατὰληγα νὰ πίνω ἕνα διπλό κονιάκ καὶ νὰ φεύγω ντροπισμένος. Οὐμᾶι κατὰία θραδιά ποὺ με πῆραν τὰ δάκρυα ἀπὸ τὸ παράπονο. Στὸ τέλος κατάντησα νὰ με βλέπουν οἱ ντάμες καὶ νὰ γυρίζουν τὰ μούτρα τους ἄλλου. Κρί ὄχι ἄδικα. Εἶχα ξεσχίσει τρία ζευγάρια κάλτσες με ἰσορίθμει κλωτσίες. Καὶ τὰ παράτησα!

Εὐλογημένη, ὅμως, ἄς εἶνε ἡ Κική, ὅπου κι' ἂν θρίσκεται. Ἦταν φιλενάδα κάποιου φίλου μου—ἀργότερα παντρεύτηκαν—κι' οὕτῃ, χορευταροῦ με πατέντα, με παράλαβε μιὰ μέρα.

—Ἐγὼ θὰ σὲ μάθω χορὸ! μοῦ εἶπε.

Καὶ μ' ἔμαθε. Πῶς τὸ κατὰφερε; Δὲν ξέρω!

Ἐκεῖνο ποὺ ξέρω, εἶνε ὅτι ἀπὸ τὴν πρώτη φορά χόρεψα μαζί τῆς ὑποφερτά. Καὶ χόρεψα χορούς ποὺ οὔτε τοὺς εἶχα μάθει. Πάντα τὴ ρωτοῦσα:

—Τί χορὸς εἶν' αὐτός, Κική, ποὺ χορεύουμε;

—Ροῦμπα!...

Ἡ δᾶλε ἐξίτασιόν. Ἡ φός ἀγκυαί.

Ἐτοί πῆρα θάρρος καὶ ρίχτηκα στὸ χορὸ χωρὶς «λοροῖ» καὶ προπαίδια. Ἐνα κοῦσουρι μοῦχε μείνει μονάχα! Ὁταν χορεύω ἄς πούμε, ροῦμπα καὶ ἡ δεύτερη μουσικὴ εἶνε σάμπα ἐγὼ ἔχω ὑπ' ὤψιν μου τὸν προηγούμενο καὶ κάνω τὰ ἄλλα δῆματα. Ἀλλὰ, τέλος πάντων, κανεὶς δὲν εἶνε τέλειος σ' αὐτὸν τὸν κόσμο...

Κι' ὁ μόνος χορὸς ποὺ τὸν χορεύει κανεὶς εὐκόλα χωρὶς νὰ τὸν ἔχῃ μάθει, εἶνε ὁ χορὸς τοῦ Ἡσαΐα... ἀπ' τὸν ὁποῖο δύσκολα μπορεῖ νὰ ξεφύγῃ κανεὶς.

ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑΣ

Παρένθεσι χαράς...

(Η σκηνή σ' ένα μικρό ισόγειο δωματάκι, κάπου σ' ένα μακρινό «τέμενος». Συμβατική επίπλωση, που δείχνει την αγωνία του γούστου όταν ξέρει να «ξεστάνει» ατμόσφαιρες αλλά έχει πενιχρά οικονομικά μέσα.

ΕΚΕΙΝΗ: Άσπρη «κόπια» τού γνωστού «μοντέλου» της νόστιμης κοπελλίτσας που κυκλοφορεί σε χιλιάδες «άντιτυπα» στους δρόμους, στα σινεμά, στα ζαχαροπλαστεία: Μελαχροινή, λίγο πικάντικη στο ύφος, γλυκό στόμα, ξέφτια μαύρα ματάκια, μαλλάκια «φλού». Κορμί όρεκτικό, χωρίς καμμία καλλιτεχνική τελειότητα. Έχει τη «μπαρτέ ντι ντιάμπλ» — την ωμορφιά του μικρού ερωτικού δι-βλίου της Νιότης. Είκοσι χρονών.

ΕΚΕΙΝΟΣ: Κι' αυτός ξένος κοινός νεαρός, παρμένος απ' τις εκατοντάδες χιλιάδες του απρόσωπου αρσενικού πλήθους που αθετείται στα υπαλλήλικα γραφεία ή κυκλοφορεί διασπασμένος στους δρόμους. Κανένα ιδι-

αίτερο χαρακτηριστικό. 26 χρονών.

Είπε βράδυ. Έκείνη πλέκει με φανερό ανία μια μπλέ λίζε. Έκείνος διαβάζει μηχανικά εφημερίδα.

ΕΚΕΙΝΗ (μελαγχολικά): Άποκρητικό Σαββατόβραδο άποψε...

ΕΚΕΙΝΟΣ (άφρημένα): Ναι... άποκρητικό Σαββατόβραδο.

ΕΚΕΙΝΗ (παράται το πλέξιμο): Δεν ξέρω γιατί... αλλά μουχεται να κλαίω.

ΕΚΕΙΝΟΣ (μ' ανήσυχο ένδιαφέρον): Είσαι λυπημένη;... Σούκανα τίποτα εδώ;

ΕΚΕΙΝΗ: Όχι! Έσύ τι να μου κάνεις; (Βουρκωμένη).

ΕΚΕΙΝΗ: Ή Ζωή φταίει! Φταίει και για τους δυο μας!...

(Σηκώνεται και γυρίζει στον τοίχο για να κρύψει τη δάκρυά της).

ΕΚΕΙΝΟΣ (πίνει κοντά της, ήσυχα, διακριτικά): Μά τι έχεις, Μαίρη; Τ' είπ' αυτό το άσπρη πυρετικό παροληρημα;

ΕΚΕΙΝΗ (γυρίζει απότομα το μικρό νεανικό προσωπάκι της που φοράει άσπρη αλυσίδα την πικρή «άποκρητική μάσκα» του κλαμένου χαμόγελου). Τίποτα, Γιώργο μου!.. Μή με παρεξηγήσεις...

(Μικρή σιγή)

ΕΚΕΙΝΟΣ (άναστενάζοντας): Ξέρω, Μαίρη, τι έχεις... (Σ' α' μονόλογο ήρωος πρωτόλειου έργου άδέξιου συγγραφέα)...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Κι' αυτός ξένος κοινός νεαρός, παρμένος απ' τις εκατοντάδες χιλιάδες του απρόσωπου αρσενικού πλήθους που αθετείται στα υπαλλήλικα γραφεία ή κυκλοφορεί διασπασμένος στους δρόμους. Κανένα ιδι-

στο δρόμο τραγουδώντας ευθύμα το γλυκό τραγουδάκι: «'Ασ' τα τα μαλλάκια σου... άνακατωμένα...». Νά!... Λες και τους έδαλε ή Ζωή έπιπιδες, να μάς θυμίσουνε πως υπάρχουν νεάτα... γλέντι κι' Άποκρη... (Άλλάζει το ύφος κι' ύψώνει τον τόνο της φωνής)... Ξέρω καλά γιατί είσαι λυπημένη. Είσαι μόλις είκοσι χρονών... Είν' ο πρώτος χρόνος που παντρεύτηκες... το πρώτο καρναβάλι μας ύστερ' απ' το γάμο... (Υποψία νευρικού λυγμού που την πνίγει με κόπο ο άνδρισμός του). Μά τι να γίνω, Μαίρη; Τι να κάνω;... Πώς να σε πάω έξω; (Παρασύρεται απ' τον κρυφό του καύμο). Δεν υπάρχουν λεπτά, Μαίρη. Τό ξέρεις... Είπε όλα μετρημένα. Π' έ'πε κι' να είναι μετρημένα. 'Ο μισθός μου φτάνει μόλις για να φυτοζωούμε. Κι' όλα μου τ' άλλα σχέδια, είνε όνειρα που δεν έχουν ακόμη καμμία θετική έλπιδα να μπούνε στην πραγματικότητα. Δεν περιμένει ούτε μια πεντάρα. Μετρώ και τα τσιγάρα μου... Και το τράμ... (μικρή σιγή). 'Ισως ήταν λάθος που σε παντρεύτηκα... Μπορούσες νάχης άλλ'η τύχη... κι' άπόψε νάσουνα δουτηγμένη στα μιτζού και στ' άρώματα, στο καλύτερο κέντρο της Αθήνας...

ΕΚΕΙΝΗ (άσπρη έκρηξι): Είσ' άνόητος! 'Η μάλλον εγώ είμαι άνόητη, που παιδιάρίζω και σε κάνω να λυπάσαι, χωρίς λόγο! (Τον άγκαλιάζει)...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Σε δεκαίνω πως είμ' ευτυχισμένη! (Τον νίτσει). Άληθινή ευτυχισμένη!...

ΕΚΕΙΝΗ: Άποκρη και σαχλαμάρες! Τι θα πη άποκρη; Μόλις φτιάξουνε λίνο τα οικονομικά μας και θα δγούμε και θα γλέντησουμε και θα ζήσουμε τη ζωή μας όπως μας άρέσει. Δεν μας φτάνει δα και τα χρόνια!... (Φίλι). Συχώρεσε με που είμ' άνόητη!...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Έχεις την ωραιότερη ψυχή του κόσμου! (Άπότομο μεθύσι). Ντύσου, άγάπη μου! Σήμερα πηρά το «δεκαπενθήμερο» του μισθού μου. Είπε άρκετά λεφτά. Πάμε να γλεντήσουμε, να χορεύουμε, να τραγουδήσουμε τη ζωή και την άγάπη!...

ΕΚΕΙΝΗ (τελευταίος διασταγμός): Και... και το νοίκι... 'Ο μπακάλης;... Τό ηλεκτρικό;...

ΕΚΕΙΝΟΣ (πάντα σ' α' μεθυσμένος πιερόττος της ζωής): 'Ω, μη μου θυμίζεις τώρα τέτοιες πεζότητες!... Έχει ο Θεός! Κάπως θα τα δολέψουμε... Θα δουλέψω και τ' άπογέματα σε κανένα γραφείο. (Βιαστικά). Έλα, ντύσου, μην καθυστερήσεις. 'Η ώρα περνάει! Και κάθε ώρα που περνάει, συντομεύει τη ζωή!... (Φίλι).

(Έκείνη τρέχει ζωηρή και χαρούμενη στο διπλανό δωμάτιο κι' εκείνος σιγοτραγουδάει τη προσωρινή, άμερικανική ευτυχία του: «'Αστα τα μαλλάκια σου... άνακατωμένα»).

(Αυλαία)

Δ. Κ. ΕΥΑΓΓΕΛΙΔΗΣ

ΕΛΛΗΝΕΣ ΚΑΛΙΤΕΧΝΕΣ
'Ο Κώστας Γρυπάρης, ένας απ' τους έκλεκτους νέους ιταίερ. Έκτος απ' τις εμφανίσεις του σε διάφορα κέντρα, έχει «γυρίσει» σε διάσκεψη άρκετά τραγούδια του.

ΤΥΦΛΟ ΘΗΡΙΟ
'Η τίγρις αυτή, που άνήκει σ' ένα άμερικανικό ζωολογικό κήπο, λόγω της μεγάλης ηλικίας της είνε σχεδόν τυφλή. Τό γεγονός αυτό που έχει κάνει τόσο ήμερη, ώστε οι μικροί έπισκέπτες του κήπου την πλησιάζουν άφοβα για να τη χαϊδέψουν.

ΠΡΩΤΟΤΥΠΗ ΕΞΗΓΗΡΕΤΗΣΙΣ
'Ενα απ' τα μεγαλύτερα έμπορικά καταστήματα της Βιέννης για να εξυμνήσουν τους πελάτες του, εγκατέστησε στις διάφορες εισόδους του απ' ένα μηχανήμα σ' αυτό που έλεπετε στη φωτογραφία μας. Πρόκειται για ένα μηχανήμα λήψας φωταυγίες, χωρίς στο όπιο μπορεί κανείς, όταν τό κατάστημα είνε κλειστό ν' άποτυπώσει μια παραγγελία του, ή όποια, μόλις ξανανοιξη τό κατάστημα, θα έκτελεσθί με την παράδοσι της στο σπίτι του πελάτη.

ΚΟΜΜΑΤΙΚΑ παρατσούκλια

Τό γιλέκο με τ' χρυσά κουμπιά

Κατά την Έπανάστασι στα τρία πρώτα - πρώτα έλληνικά πολιτικά κόμματα, τό «Γαλλικό» τού Ι. Κωλέτη, τό «Αγγλικό» τού Α. Μαυροκορδάτου και τό «Ρωσικό» τού Α. Μεταξά, που τό υποστήριζε κι' ο Θ. Κολοκοτρώνης είχαν δοθή παράξενες κι' άπροσδόκητες όνομασίες, παρατσούκλια μάλλον.

Δεν είνε όμως γνωστό στον πολυκόσμο πως δόθηκαν στους άπαδούς των τριών αυτών κομμάτων τα τρία εξωφρενικά παρατσούκλια: «Μπαρλαίοι» δηλαδή, για όσους άκολουθούσαν τό «Αγγλικό» κόμμα, «Μοσχομαγκίτες» για τους φίλους τού Γαλλικού και «Ναταίοι» για όσους άκολουθούσαν τό Ρωσικό.

Τών κομματικών αυτών παρατσούκλιων ή άγγραφη ιστορία είνε άπλη: Προήλθαν απ' τα όνοματα τριών παλιότερων φανατικών όπαδών των κομμάτων. Έτσι έχουνε τον πολιτικόμην και φωνακλά Β. Μπαρλά που... χάρισε τό «Μπαρλαίοι» στους όπαδούς τού «Αγγλικού» κόμματος. 'Υστερ' έχουνε έναν άλλο λαϊκό τύπο, Κερκυραίο, τό Νάπα, μεγάλο θορυβοποιό των καρινιών τού Ναυπλίου, απ' όπου δγνέ τό «Ναταίοι» για τους φίλους τού Ρωσικού κόμματος.

Και τέλος, απ' τό Μόσχα, παλιό άρχηγό κλέφτικης «μ' α γ κ α ς» (διμοιρίας) κατά την Έπανάστασι, και φανατικότατο όπαδό, μα και παλληκαρά τού Γαλλικού κόμματος, προήλθε τό «Μοσχομαγκίτες» για τους φίλους τού Κωλέτη.

Μιά εποχή (1835) αυτά τα τρία ιστορικά κόμματα κινδύνευαν να διαλυθούν. Είχε ενθικισθί τότε (μήνας Μάιος) ο βασιλεύς Όθων και, καθώς ήταν φυσικό, ή Άντιβασίλεια καταρτήθηκε. Διατηρήθηκε όμως, ο Άρμανσπεργκ, τό πρώτο μέλος της, ως άρχισμαματίας της Έπικρατείας, δηλαδή Πρωθυπουργός. Αυτός μόλις άνάλαβε τό νεά του καθήκοντα άποφάσισε να έκμηδενίσθ τα κόμματα — για να μη τά έχη έμπόδιο στην πολιτική του — «έκτοπιζοντας» τους άρχηγούς τους κι' άφινώντας τα άκέφαλα. Πάνει, λοιπόν, και στέλνει τον Κωλέτη, πρέσβη στο Παρίσι, τον Μαυροκορδάτο, στο Λονδίνο και τό Μεταξά, στη Μαδρίτη.

Παρακολουθήστε στη σελ. 25 τη νέα εξαιρετικού ενδιαφέροντος ιστορική σειρά τού έκλεκτού συνεργάτου μας κ. ΔΗΜ. ΓΑ-ΤΟΠΟΥΛΟΥ

ΒΑΣΙΛΙΚΗ,
Η ΩΡΑΙΑ ΑΘΗΝΑΙΑ ΠΟΥ
ΕΓΙΝΕ ΣΟΥΛΤΑΝΑ

Πρόκειται για τη μυθιστορηματική ζωή και τις καταπληκτικές περιπέτειες της πεντάμορφης Αθηναίας άρχοντοπούλας Βασιλικής Άργυράδου, που κλειστήκε τον 17ον αιώνα στο χαρμί τού Σουλτάνου Άχμέτ του Α', τον γοήτευσε με την ασύγκριτη καλλονή της, νίκησε με τη χάρι της τις άλλες χανουμισσες κι' ευεργέτησε με τη μεγάλη έπιρροή της τη σκλαβωμένη πατρίδα της. Στην ιστορία αυτή περιγράφεται ή ζωή των Αθηναίων στα χρόνια της σκλαβιάς και ή όνειρεμένη κι' έξωτικη ζωή των χαρμενιών.

Έτσι ο Άρμανσπεργκ έμεινε έλεύθερος και άπόλυτος κυρίαρχος. Είχε φτάσει ή ώρα του! Άλλά δεν χάρισε τό θρόνο του. Πολύ γρήγορα έδωσε τό άστρο του. Και να πως συνέβησαν τα πράγματα:

Όταν ο Όθων πήγε στο Μόναχο για να τελήση τους γάμους του, ή αύλή εκεί πέρα, με έπί κεφαλής τό βασίλεια Λουδοβίκο, τον πατέρα του, άποφάσισε την άντικατάστασι τού Άρμανσπεργκ. Πριν λοιπόν γυρίσθ ο βασιλιάς με την ωραία νεόνυμφη τη βασίλισσα Άυαλία, ή τύχη τού Άρμανσπεργκ είχε κιόση. Κι' ο άντικαταστάτης του συνώδευε τό βασιλικό ζευγάρι, στο ταξίδι του για την Έλλάδα.

Τόσος ήταν ο ζήλος τού Όθωνος γι' αυτή την άντικατάστασι ώστε, μόλις έφτασε στον Πειραιά (Φεβρ. 1837) ύπόγραψε μέσα στο πλοίο τό διάταγμα τού διορισμού ως πρωθυπουργού τού άλλου Βασιλείου συμβούλου και ύπουργού τού κράτους, Ρούντχαρτ. Μ' αυτή τη μεταβολή άλλώς κι' ή έξωτερική πολιτική της Έλλάδας. Άπό άγγλόφιλη (με τον Άρμανσπεργκ) γίνεται ρωσόφιλη με τον καινούργιο Πρωθυπουργό. Χαλαρώνουν, λοιπόν, άπότομα, τότε (1837) κι' οι ως την ώρα εκείνη πολύ φιλικές σχέσεις της Άγγλικής Πρεσβείας με την Έλληνική κυβέρνηση. Άφορμή να έκδηλωθ ή δυσάρεσκεια τού Άγγλου πρεσβευτή έδωσε ένα γιλέκο! Μάλιστα, τό γιλέκο της στολής τού ίπποκόμου τού Άγγλου πρέσβη στην Αθήνα, Λάουν.

Μιά μέρα, που ο ίπποκόμος τού Λάουνς έπλενε τό πεζοδρόμιο της Πρεσβείας, κατάβρεξε, δίχως να τό θέλη, με τό ποτιστήρι, έναν άστυνομικό κλητήρα, που περίεργε απ' κεί. Βουτάει ο κλητήρας τον ίπποκόμο και τον κλείνει στο φρέσκο.

Άναστατώνει όμως κι' ή πρεσβεία την κυβέρνηση μετά τό έπείσθδιο αυτό, και της κάνει ζήτημα μεγάλο: Πώς έπιασαν άνθρωπο απ' τό προσωπικό της, και τον φυλάκισαν, χωρίς να προειδοποιήσουν, γι' αυτό, τον Λάουνς, σύμφωνα με τό διεθνή νόμιμα; Οι έλληνικές Άρχες αφινιδιάστηκαν, τότε, και ήσαν πρόχειρη δικαιολογία τό πως δεν έξερανε ότι ο ίπποκόμος ήταν τού Πρέσβη και γι' αυτό τον πιάσανε. 'Η πρεσβεία όμως ούτε ν' άκούση τέτοια δικαιολογία:

«Πώς — έλεγε — και δεν είδατε τό γιλέκο που φόραγε ο ίπποκόμος, τό χρωματιστό με τις κόκκινες και μπλε ρίγες, και με τ' χρυσά κουμπιά;»

«Δεν είδαμε τίποτα! Άπάντουσαν οι άλλοι. 'Ο ίπποκόμος δεν φόραγε γιλέκο!»

Λοιπόν, φόραγε ή δεν φόραγε γιλέκο ο ίπποκόμος; Όλη ή Αθήνα κουβέντιαζε και φιλονεικούσε για τό γιλέκο εκείνο. Σιγά-σιγά, όμως, ή κυβέρνηση άρχισε να υποχωρή και τέλος έδωσε ικανοποίησι στον Λάουνς με αίτησι συγνώμης κλπ.

Τό ζήτημα είχε κάνει μεγάλο κόρητό τα χρόνια εκείνα σ' όλη την Έλλάδα. Μα οι πατριώτες, έκτος από λίγους, πίστευαν, με τον άνοικονόμητο έθνικό εγωισμό τους, πως ή κυβέρνηση τους δεν είχε δώσει καμμία ικανοποίησι.

Γιατί τέτοια θα δινόταν — όπως έλεγαν — μονάχα αν ο άστυνομικός κλητήρας άλυσοδεμένος έτοπιζέτο άπάντου απ' τό σπίτι τού Άγγλου πρέσβη και έμενεν, κατ' αυτόν τον τρόπον, εκεί έπί 24 ώρες!...

Είχαν άσφαλώς φαντασία άσάβηλη και μεγάλη ιδέα για τό Ρωμαϊκό οι άνθρωποι τού καιρού εκείνου...

Γ. Α. ΚΥΡΙΑΚΙΔΗΣ

Αθηναϊκά έδικαιρα

Άποκρητικό γλέντι

Άπόκρη, μωρέ παιδιά! Τούτ'στι Καρναβάλι! Κι' από τό κέφι τρέλονται μούρα κανείς να δάλη. Άπόκρη που διαρκούν περίπου ένα μήνα, κι' άκόμα δεν μάς τύλιξε μια πηχά σερπαντίνα!

Στα κέντρα πάνε μερικοί για άσπρα και φός-τρότ. Άφίνουν τό σακκάκι τους για τό γνωστό «τάμπλ (ντ'ότ).

Κι' έχει τό κέφι τό τρελλό τέτοια έπιτυχία, που έπιγραφή χρειάζεται στα κέντρα... «ΗΣΥΧΙΑ!»

Διάσκεψις άναπληρωτών

Μία άρχα άκτις φωτός που έλπίζω να μη σβύση. Συνέρχεται «τετραμερής» διάσκεψις στο Παρίσι, που πρόκειται τό πρόγραμμα, λείι, να καθορίσθ, που έπίσημη διάσκεψις, μετά, θα συζητήσθ!

Είν' ο Γκρομύκο άρχηγός των Ρώσων πάλι έφέτο. Μά αυτή, τώρα, ή σύσκεψις, δεν παίρνει από... έτο! Κι' έτσι, λοιπόν, φαντάζομαι, αν κι' έχω άγωνία, ότι θα καταλήξουνε σε μία συμφωνία.

Κι' έτσι αυτή ή διάσκεψις σαφώς και καθαρά, δίχως πολλά τσακώματα, έτούτη τη φορά, σε μία σειρά τα κρίσιμα τα θέματα θα δάλη, έφ' ών μετά θα... τσακωθούν οι τέσσερις Μεγάλοι!

Τα είδικά δελτία

Αυτό είνε πλέον γεγονός. «Όχι, δεν είν' άστείον! Άρχίζει ή διανομή συντόμως των δελτίων, γι' αυτές, λείι, τας «είδικας» τρώφιμων διανομάς, που θα γινούν στους μισθωτούς εις «εϋθηνας τι- (μάς)»

Μην παραλείψετε, λοιπόν, να έπωφεληθίτε. Σπεύσατε να τά πάρτε και μην καθυστερήτε, τα «είδικά» δελτία σας και να τα κορνιζάρετε, γιατί, δεδαίως, τρώφιμα δεν πρόκειται να πάρτε!

Τα φάρμακα

Σε μία πολύ κατάλληλη κι' έπίκαιρη στιγμή των έγχωρίων αύξάνεται φαρμάκια ή τιμή. Κι' έτσι που άκριβαίνουνε, σχεδόν κάθε λιγάκι, στο τέλος πιά κατάντησαν τα φάρμακα... φαρμάκι!

Ποδοσφαιρικά στοιχήματα

Όπως στις κουρσες γίνεται, καθώς άνακοινούται, των «στοιχημάτων» σύστημα τώρα καθιερούται, έπίσης στην ήρωική του ποδοσφαίρου μάλλα, όπου οι πιστοί θα δάζουν στοιχήματα μεγάλα. Στη μάλλα και στα άλογα, κατ' έντολην τού

(Κράτους, θα σπεύδουν τώρα οι πιστοί για τα στοιχήματα (τους).

Άπποδρόμος — ποδοσφαίρο, σύστημα μεγαλείο. Και έτσι οι φανατικοί θα χανούν τα λεφτά τους, άλλοι σε πόδια τέσσερα κι' άλλοι σε πόδια... δύο! Άλλος θα παίξθ τον Ντορ, που τρώει τα σανά, κι' άλλος θα παίξθ τη γερή κλωστή τού Πετσανά!

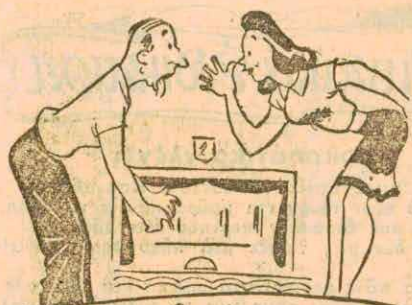
Ο νέος κομήτης

Ο κόσμος κατετρόμαξε, Δύσι κι' Ανατολή με μία άνακρίνωσι τρομακτική πολύ. Ο άστρονόμος Μάρκοβιτς έξηγγειλε μία μέρα, ότι πλανήτη φοβερό εύρηκε στον αϊθέρα, που έτρέχε πυριφλεγής με λύσσα και όργη, κι' έρχότανε να συγκρουήσθ άγρίως με τη Γη! Μά άστρονόμοι έτεροι που κύτταξαν με κυάλια, είπαν είν' άστρο ήσυχο... Είν' ο πλανήτης «Θάλειος» Κι' ο Μάρκοβιτς τό δέχθηκε και εξωμολογήθ πως τον πλανήτη βλέποντας μοιραίως έπληθυνθ! Κρίμα! Διότι στις πολλές τις διεθνείς τις κρίσεις, θα ήταν αυτή ή συγκρούσις, ή καλύτερα λύσις!

Ρίτα Χαιγουουρδ

Ήρθε ή Ρίτα Χαιγουουρδ κι' ο Άλφ Χάν μαζί ο σύζυγός της ο 'Ινδός, ή Ρίτα ή ταρχίνα, κι' οι Αθηναίοι, δεν έτρεξαν καθόλου σ' αν χαζοί να ίδούν μία τέτοια γόρσση που ήρθε στην Αθήνα! Πολύ άργα τό μάθανε κι' έτσι την ευκαιρία τη χάσαν και δεν έγινε καθόλου φασαρία. Καλύτερα, βρε Ρίτα μου, γι'ά' έτσι άληθινά ή γλύτωσε φτηνά.

Γιατί αν καθό σ' έπαιρναν οι θαυμαστά σου οι ούτ' ο Άλφς θα μπόραγε, φτωχιά, να σε γλυτώσθ! ΠΑΝ. ΠΑΠ.

41 ΚΑΜΕΛΙΟΥΣ ΜΑΣ

Η ΖΩΗ... ΜΑΣΚΕ

ΠΡΟΣΩΠΑ:

ΝΤΙΝΤΗΣ: Δανδής κομψοδέκτος, με τη γνωστή καμική επιτήδευση του τελευταίου καιρού! Μαλλί στριφογυριστό μπροστά σαν αντουλαριμένο, χοντροπάπουσα με κρέμ, αμερικανική φανταχτερή γραβάτα, τοιμπερού στο στομάχι ή «Κάμελ» κρεμασμένο απ' τα χεληλά μπλαζετίστικα, με δυο λείες σαχλαμάς πολυτελείας. **ΚΟΚΟΣ:** «Ακριβώς ίδια περιγραφή. Αυτό δεν διαφέρει συνήθως παρά μόνο στο ανόστημα. Άκουμα και το μουστακάκι της εγγοήσιας μοιάζει απόλυτα. **ΖΟΥΝΤΗΣ:** Τ' όνομά της είναι Ζαφειρίνη αλλά τ' όνομα «Ζούντη» επί το αμερικανώτερον. Μοντέρνιστο, και νεοκρετίζει με πάθος. Της άρεσει πολύ να κυκλοφορή με πανταλόνια. Είναι κομψή, «χτυπητή» πικαντική, χαριτωμένη. Προίκα μεγάλη. **ΤΖΕΝΝΥ:** «Πεταλούδα» του ελαφροκόσμου. **Ο ΜΠΑΜΠΑΣ:** Σοβαρός κύριος.

ΣΚΗΝΗ 1η

(Σ' ένα κοσμικό μπάρ).

ΝΤΙΝΤΗΣ (συνεχίζει κουβέντα): Δεν είμαι κανένας ηλίθιος να λέω ανοησίες. Όμολογώ πως ως τη στιγμή δεν κατάφερα να της πάρω ούτ' ένα φιλή.

ΚΟΚΟΣ: «Ε, μά τότε λοιπόν, είσαι ηλίθιος!»

ΝΤΙΝΤΗΣ: Κάθε άλλο. Κι' αυτή κι' εγώ θέλουμε να θρεθούμε μόνοι. Άλλα ο πατέρας και ο αδερφός της την φυλάνε σαν κέρβεροι!

ΚΟΚΟΣ: Και γιατί δεν τη ζητάς σε γάμο;

ΝΤΙΝΤΗΣ: Γιατί θα φάω κλωτσιά που για ένα μήνα τουλάχιστον δεν θα μπορέσω να καθίσω σε καρέκλα!

ΚΟΚΟΣ: «Ε, τότε, τί λύσι βλέπεις;»

ΝΤΙΝΤΗΣ:... Τη λύσι θα τη δώση το εύεργετικό καρναβάλι! Συμφωνήσαμε στο

μεθαιριανό χορό της κυρίας Πλούτα να ντυθώ εκείνη Σπανιόλος. Πρόσχε. Όχι Σπανιόλα. Σπανιόλος! Με πανταλόνια! Σπανιόλα θα ντυθώ εγώ. Συγχωρήσε θα ντυθώ κι' εσύ Σπανιόλος, πούχεις ακριβώς το μικροσκοπικό ανάστημα της Ζούντη. Και θα πάρης μαζί σου μια Σπανιόλα.

ΚΟΚΟΣ: Δεν τ'α κατάλαβα τόσο καλά... τ'α ισπανικά!

ΝΤΙΝΤΗΣ: Παιδί μου, πού έχεις το νου σου; Έσύ με μια φίλη σου θα ν'ιθής Σπανιόλος και Σπανιόλα. Θα περιμένετε απ' έξω απ' το σπίτι της κ. Πλούτα. Εγώ ντυμένος Σπανιόλος κι' η Ζούντη Σπανιόλα θα τ'ο σκάσουμε και θα βγούμε έξω. Μόλις μάς δήτε, θα μπήτε σεις και θ' αρχίσετε να χορεύετε! Έτσι ο πατέρας κι' ο αδερφός θα είναι βέβαιοι πως παρακολουθούν τη Ζούντη που χορεύει, ενώ εμείς θα δρισκόμαστε... σ'όταν ιδιωτικό μου παράδεισο! Μόλις ξαναγυρίσουμε, στο σπίτι έσεις θα φύγετε με τροπό. Και θα μούχης προσφέρει τη μεγαλύτερη φιλική εκδούλευσι! Γιατί την επομένη, η Ζούντη θα πη στο μπαμπά της ότι εξέτεθη μαζί μου ανεπανορθώτως κι' ο μπαμπάς θα δώσει τη συγκατάθεσή του για το γάμο. Κι' αν θυώση στην αρχή, κατόπιν... θα καμωθώ! Δεν είναι δα κι' ο Πετρακογιώργης!

ΚΟΚΟΣ (συγκαταβατικά): «Έστω! Συμφωνώ! Άλλα δεν μπορώ πριν απ' τα μεσάνυχτα! Μου είν' αδύνατο γιατί έχω μια σοβαρή προσωπική μου δουλειά.

ΝΤΙΝΤΗΣ: Τέλος-πάντων! Θα πω και στη Ζούντη ν' άργησέ της επιτήδης το ντυσιμό της ώστε να φτάσουμε δλοι μετά τις δώδεκα!... Γιατί μόλις αρχίσουμε να χορεύουμε, θα την πάρω να φύγουμε...

ΣΚΗΝΗ 2η

(Την μεθεπομένη σ' ένα μικρό μπάρ. «Έντεκα, πρώ!»)

ΚΟΚΟΣ: Κατάλαβες. Τζέννυ; Θα ντυθής αντρικά, Σπανιόλος! Εγώ θα σε μπάσω μέσα στο σπίτι. Μόλις έρθη κατ' τις δώδεκα μια Σπανιόλα να σου ζυγώση, εσύ θα πας πρόθυμα κοντά της. Θα είν' άντρας. Θα χορεύετε μαζί και θ' άφισης να σε παρασύρη όπου θέλει. Σου προσηλώνω πέντε λίρες.

ΤΖΕΝΝΥ: Μεροί! Δέχομαι.

ΚΟΚΟΣ: Να προσέξης να μη μιλάς πολύ. Σιγανά και με μονοσύλλαβα. Κάνε πως έχεις τρομερό «τράκι!» Τώρα θα σου συμπληρώσω το μάθημα. Παντόν, μια στιγμή... (Σηκώνεται και πίνει στο τηλέφωνο). Η δεσποινίς Ζούντη;... Άκουστε, δεσποινίς, σάς τηλεφώνω εκ μέρους του Ντιντή που είναι μέσα στη συσκευή του κ. Διευθυντού και με παρακάλεσε να σάς ειδοποιήσω, γιατί άργότερα φοβήθηκε πως δεν βάσατε μόνη...

ΖΟΥΝΤΗΣ: Σας άκουω, κυρίε...

ΚΟΚΟΣ: Απόψε το βράδυ, στις δέ-

κα θα πάτε στην κυρία Πλούτα. Όχι μετά τις δώδεκα που έχετε συμφωνήσει. **ΖΟΥΝΤΗΣ:** Ευχαριστώ, κύριε.

ΣΚΗΝΗ 3η

(Το βράδυ στην κυρία Πλούτα: «Αμφιέσεις, χρώματα, «παρφέν», πολυτέλεια **ΚΟΚΟΣ** (ντυμένος Σπανιόλα): Χορεύουμε;

ΖΟΥΝΤΗΣ (ντυμένη Σπανιόλος): Εύχαρίστως!...

ΚΟΚΟΣ (ψιθυριστά και τρεμουλιαστά): Πάμε!...

ΖΟΥΝΤΗΣ: Ναι, πάμε, αγάπη μου!...

ΣΚΗΝΗ 4η

(Στις δώδεκα).

ΝΤΙΝΤΗΣ (ένω χορεύει μαζί της): Πάμε;

ΤΖΕΝΝΥ: Χμ!... (Ναζιδόρικα). Χμ!...

ΝΤΙΝΤΗΣ (την οδηγεί... με καρδιοχτύπι): Θα δούμε, σιγά-σιγά χορεύοντας...

ΣΚΗΝΗ 5η

(Την επομένη το πρωί).

ΝΤΙΝΤΗΣ (τηλεφωνικά): «Αγάπη μου... Περάσαμε θαύμα χθες το βράδυ!

ΖΟΥΝΤΗΣ (κουρασμένα): «Αχ, ναι!... Δεν πιστεύω να μούχης στο δαχτυλίδι μου, ε;

ΝΤΙΝΤΗΣ: Ποιό δαχτυλίδι σου;... Δεν έχω ιδέα! Ήσουν μεθυμένη, γιατί δεν μ' άφισες να σου δώσω τη μάσκα!

ΖΟΥΝΤΗΣ: Εγώ; Τρελλάθηκες;... Έσύ δεν μ' άφισες να σου δώσω τη μάσκα και σχημάτισα την εντύπωσή πως ήσυνα «γκόν» στο μεθύσι!... Πάντως ήταν όμορφη βραδιά. Μόνο που έκανε κρύο στο «άπαρτμάν» μου.

ΝΤΙΝΤΗΣ: Κρύο; Δεν νομίζω! Είχε «φουντώσει» το κλιματιστή.

ΖΟΥΝΤΗΣ: Πιθανόν. Άλλα είναι βλέπεις «ρετιό».

ΝΤΙΝΤΗΣ: Ρετιρέ; Ίσόγειο είνε! Θα με τρελλάνης, σήμερα! Θα συναντηθούμε το βράδυ στο «Μι-Κορέμ» της κυρίας Λαρδη. Θα τ'α πούμε! Εκεί. Ελπίζω να χύς ξεμεθύσει.

ΖΟΥΝΤΗΣ: Κι' εγώ!

ΣΚΗΝΗ 6η

(Σε δυο μέρες στο γραφείο του μπαμπά).

ΚΟΚΟΣ: Εγώ ήμουν, σεβαστέ μου κύριε. Και θέλω να επανρθώσω το σφάλμα μου. Τη ζητώ εις γάμον!

ΝΤΙΝΤΗΣ: Λάθος, σεβαστέ μου κύριε! Αδύνατον! Ήμουν εγώ!...

ΖΟΥΝΤΗΣ (τους κυττάζει και τους δύο): «Ε... άς δάσουμε κλήρο. Γιατί δεν μπορού να τους παντρευτώ και τους δυο!»

ΚΟΚΟΣ: Νά και το δαχτυλίδι σας!

ΝΤΙΝΤΗΣ: Της τώλκεις προσφώνω! Γιατί ήταν μεθυμένη!

ΖΟΥΝΤΗΣ: Ναι, θυμάμαι... θυμάμαι. Την ώρα που μου τώλκεις... Έχει δική! Αυτός ήταν.

ΜΠΑΜΠΑΣ (ψυχρά): Για την προίκα πάνε κι' οί δυο!... (Απαλά): Πάρτε την, κύριε Κόκο! Αφού έσεις είσατε! Άλλα προίκα δεν έχει!... Θα στρωθώ απ' αύριο στη δουλειά να ζήσετε τη γυναίκα σας!... Γιατί εγώ... κηρύχθη εις πτώχευσιν προχθές. Τάχασα όλα! Λοιπόν; Ποιός θα την πάρη;

ΝΤΙΝΤΗΣ: Νά σάς πώ... Αφού ήταν ο Κόκος, εγώ πρέπει να θυσιασθώ!...

ΚΟΚΟΣ: Όχι, Ντιντή! Έσύ την αγαπάς! Θυσιάζομαι εγώ!...

Ο ΜΠΑΜΠΑΣ (ανοίγει την πόρτα): Γότε... όρίστε! Θυσιασθήτε κι' ο ίδιος! (Φεύγουν κι' οί δυο απογοητευμένοι κι'... ευχαριστήμενοι).

ΤΖΟΥΝΤΗΣ: Όστε, μπαμπά... καταστραφήκαμε;

Ο ΜΠΑΜΠΑΣ: Όχι, ανόητο πλάσμα. Απλώς ένα κόλπο τους έπαιξα, για να τους βγάλω την... Ισπανική μάσκα!

ΤΖΟΥΝΤΗΣ: Οί γελοιόι!... (μετά λίγη σκέψη). Μένει όμως το ανεπανόρθωτον σφάλμα!

Ο ΜΠΑΜΠΑΣ: Γι' αυτό, θα ιδούμε τί θα γίνει! Το κακό θα ήταν τ' ανεπανόρθωτα σφάλματα να ήταν δυο!... Νά μάς έτρωγαν δηλαδή, και την προίκα! Και τώρα, αν ξαναδής χορό στη ζωή σου, εγώ να ντυθώ Σπανιόλος σαρακοστιάτικα!

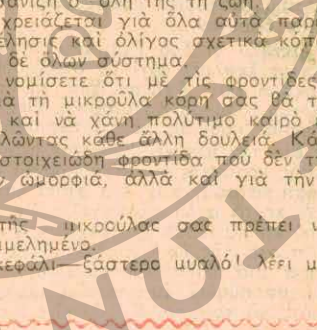
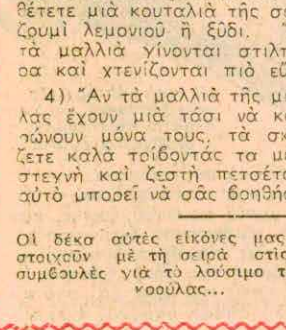
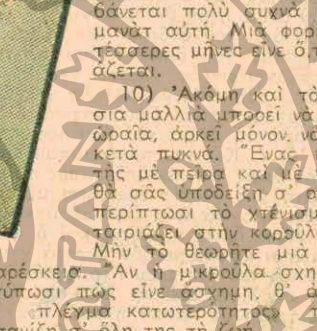
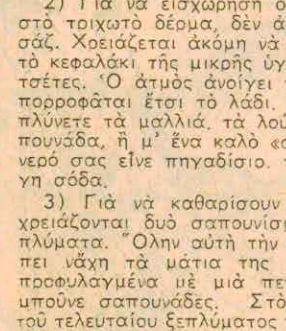
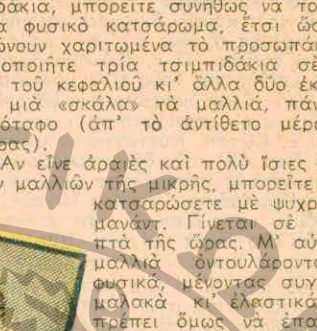
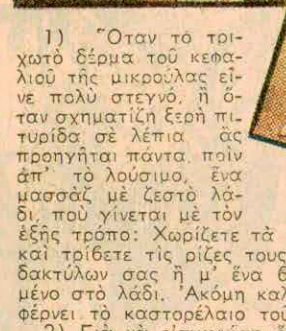
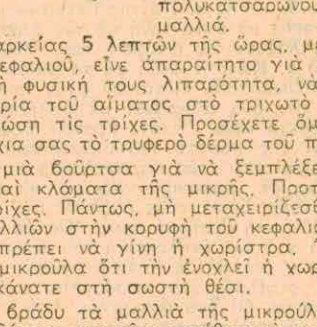
(Αυλαία)

ΕΦΙΛΟΝ

ΤΟ ΛΟΥΞΙΜΟ της μικρούλας

Δέν άπαιτεί κόπο αλλά ούστημα

Πρόκειται να λούσετε την κορούλα σας ή τη μικρότερη αδελφούλα σας. Αν νομίζετε πως αρκεί γι' αυτό να βάλετε το κεφάλι της κάτω απ' τη βρύση, να το σαπουνίσετε όπως-όπως κι' ύστερα να το ξεπλύνετε, κάνετε μεγάλο λάθος. Τα μαλλιά της μικρούλας χρειάζονται ώριμους περιποιήσεις, το ίδιο όπως και τ'α δικά σας. Κι' αφού δεν είναι ακόμη σε ηλικία που να πηγαίνει στα κομμωτήρια, θα της προσφέρετε έσεις τις περιποιήσεις αυτές. Δέν απαιτούν άλλωστε πολλόν κόπο, αλλά μόνο ούστημα κι' επιμέλεια. Μερικές συμβουλές και υποδείξεις που θα βρήτε παρακάτω, μαζί με τις αντίστοιχες εικόνες, θα σας βοηθήσουν σ' αυτό.

Οι δέκα αυτές εικόνες μας αντιπροσωπεύουν με τη σειρά στις δέκα συμβουλές για το λούσιμο της μικρούλας...

ή ίδια ή μικρή. Θα τ'α θεωρήσει μάλλον σαν διασκεδαστικό παιχνίδι. Φροντίστε πάντως να μη μείνη ή παραμικρή ύγρασία στο κεφαλάκι της, γιατί αλλιώς μπορεί να κρυολογήσει εύκολα, ακόμη κι' όταν ο καιρός είναι ζεστός.

5) Αν έχετε ηλεκτρικό στεγνωτήρα θερμού αέρα, υποδείξτε να κάμειτε γρηγορώτερα τη δουλειά σας. Τον κρατάτε σ' απόστασι 20 περίπου πόντων απ' το κεφάλι και τόν μετακινείτε συνεχώς δόλγυρα. Προσοχή όμως να

μη μπαινί ο αέρας σ' αυτιά του παιδιού και να μη μπλέκονται με ταύ του οί τρίχες με το άνέμισμα. Με τόν μηχανικό στέγνωμα, δέν πολυκαταρρώνουν τ'α μαλλιά.

6) Ένα μασσάζ διαρκείας 5 λεπτών της ώρας, μετά τόν τέλειο στέγνωμα τού κεφαλιού, είναι απαραίτητο γιά να ξενοδώση τ'α μαλλιά τή φυσική τους λιπαρότητα, να καμη ζωρύτερη τήν κυκλοφορία τού αίματος στό τριχωτό δέρμα κι' επομένως να δυναμώση τίσ τρίχες. Προσέχετε όμως μή γρατσουνίσετε με τ'α νύχια σας τόν τριχωτό δέρμα τού παιδιού.

7) Χρησιμοποιήστε μια δούρτσα γιά να ξεμπλέξετε τίσ τρίχες δίχως πόνους και κλάματα τής μικρής. Προτιμήστε δούρτσα με σκληρές τρίχες. Πάντως, μή μεταχειρίζεσθε χτένι. Ή διάταξι των μαλλιών στήν κορυφή τού κεφαλιού σας οδηγεί μόνη της που πρέπει να γίνη ή χωρίστρα. Αν ώστόσο παραπονήται ή μικρούλα ότι τήν ένοχλει ή χωρίστρα, σημαίνει ότι δέν τήν κάνατε στή σωστή θέση.

8) Τυλίγοντας κάθε βράδυ τ'α μαλλιά τής μικρούλας γύρω από μερικά τσιμπιδάκια, μπορείτε συνήθως να τούς δώστε ένα φυσικό κατασάρωμα, έτσι ώστε να πλαισιώνουν χαριτωμένα τόν προσωπάκι της. Χρησιμοποιήστε τρία τσιμπιδάκια σέ κάθε πλευρά τού κεφαλιού κι' άλλα δυο εκεί που κάνουν μια «σκάλα» τ'α μαλλιά, πάνω απ' τόν κρόταφο (απ' τόν αντίθετο μέρος τής χωρίστρας).

9) Αν είναι άραδες και πολύ ίσιες οί τρίχες των μαλλιών τής μικρής, μπορείτε να τίσ κατασάρωσετε με ψυχρή περμανάντ. Γίνεται σέ 10 λεπτά της ώρας. Μ' αυτήν τ'α μαλλιά όντουλαρώνται σαν φυσικά, μένοντας συγχρόνως κασκά κι' ελαστικά. Δέν πρέπει όμως να επαναλαμβάνεται πολύ συχνά ή περμανάντ αυτή. Μία φορά κάθε τέσσερες μήνες είναι ό τι χρειάζεται.

10) Ακόμη και τ'α όλοΐσια μαλλιά μπορεί να γίνουν ωραία, άρκει μόνον, νανε άκετά πυκνά. Ένας κομψός της με πείρα και με γούστο θα σας υποδείξη σ' αυτή τή περίπτωση τόν γένισμα που ταιριάζει στήν κορούλα σας. Μην τ'α θεωρήτε μια περιττή φιλαρέσκεια. Αν ή μικρούλα σχηματίζει τήν εντύπωσι πως είναι σκονη, θ' αποκτήσθ ένα πλέγμα κατωτερότητας που θα τήν βασανίζει σ' όλη της τή ζωή.

Δέν χρειάζεται γιά όλα αυτά παρά λίγη καλή θέλησις και ολίγος σχετικα κόπος. Υπεράνω δε όλων ούστημα.

Μην νομίζετε ότι με τίσ φροντίδες αυτές και τίσ περιποιήσεις γιά τή μικρούλα κορή σας θα τήν μάδετε να είναι φιλάρεσκη και να χάνη πολυτίμο καιρό εμπρός στόν καθρέπτη, παραμελώντας κάθε άλλη δουλειά. Κάθε άλλο. Πρόκειται γιά μια στοιχειώδη φροντίδα που δέν τή λαμβάνουμε μόνον γιά τήν ωμορφία, αλλά και γιά τήν υγεία τής κορής μας.

Τ'α κεφάλι λοιπόν τής μικρούλας σας πρέπει να είναι πάντοτε καθαρό κι' επιμελημένο. Καθαρό κι' αλαφρό κεφάλι - ξαστερο υυαλό! Έχει μια σφή λαϊκή προοίμια.

— Έμένα με συγχωρείτε! Με φωνάζει ή γυναίκα μου!

(Τού 'Αρχέλαου)

Όπως γράψαμε κι' άλλη φορά, μετά το θάνατο του ταγματάρχη Γιάννη Τσιγάντη, την άρχηγία της μυστικής οργανώσεως «ΜΙΔΑ 614» την ανέλαβε ο ύπαρχιμος κ. Σπύρος Κώσης, ένας από τους κυριότερους συνεργάτες του, που είχε έρθει μαζί του απ' τη Μ. Ανατολή. Ο τολμηρός αυτός Έλληνας, συνέχισε το βαρύ έργο της συγκεντρώσεως πληροφοριών και την ενέργεια κατασκοπείας και σαιμποτάζ, με δάσι πάντοτε το συνωμοτικό πρόγραμμα που είχε χαράξει ο πρώτος. Είπε τόσες πολλές οι περιπέτειες του κ. Κώση στο διάστημα της κατοχής, που για να τις εξιστορήσει κανείς με όλες τους τις λεπτομέρειες, θα χρειάζονταν, σίγουρα, τόμοι ολόκληροι. Πώς το παρόν όμως θα περιορισθούμε σε μία απ' αυτές, που θυμίζει και ίσως ξεπερνά κι' αυτές ακόμη τις τατινίες των συναρπαστικών υποθέσεων, με πρωταγωνιστές μυστικούς πράκτορες σε κατεχόμενες χώρες.

Το Νοέμβριο του 1943, το συμμαχικό στρατηγείο της Μ. Ανατολής, είχε στείλει στην Αθήνα έναν εκπρόσωπό του, για να μελετήσει από κοντά ώσιμνα ζητήματα σχετικά με το κίνημα αντίστασεως στην Ελλάδα. Ο εκπρόσωπος αυτός έφιλοξεύετο στο διαμέρισμα μιας πολυκατοικίας επί της οδού 'Ηροδότου 9 —της κ. Καίτης Γκέκα— και στις 22 του ίδιου μηνός, έπρεπε να συναντηθεί με τον άρχηγό του «ΜΙΔΑ 614» για ν' ανταλλάξουν τις απόψεις των. Ακριβώς στις τρεις το απόγευμα, ο κ. Κώσης μαζί με το συνεργάτη του κ. Χο. Βήχο, έφεδρου αξιωματικό, έμπαιναν στην πολυκατοικία χωρίς να προσέξουν ότι δύο άγνωστοι με πολιτικά τους παρακολουθούσαν από άκρη ώρα. Έτσι, προτού προλάβουν να χτυπήσουν το κουδούνι της πόρτας του διαμερίσματος που είχαν τη συνάντησι, αυτοί που τους παρακολουθούσαν ώρμησαν μέσα και τους διάταξαν, σε γερμανική γλώσσα, να σηκώσουν τα χέρια ψηλά. Ούτε ο ένας όμως, ούτε ο άλλος απ' τους δυο Έλληνες δεν υπάκουσαν στη διαταγή τους. 'Ωστόσο, ο κ. Κώσης, που διακρίνεται για την έκπληκτη του ψυχραιμία, κατάλαβε ότι ήταν αδύνατο ν' άμυνθι με το περίστροφό του. Γι' αυτό, μέσα σε μία στιγμή, συνέλαβε ένα παράτολμο σχέδιο, που τόβαλε άμέσως σ' ενέργεια. Οι δυο άγνωστοι, που στο μεταξύ είχαν πλησιάσει με τα περίστροφα γυρισμένα πάντα κατά πάνω τους, άρχισαν να τους κάνουν διάφορες ερωτήσεις — γερμανικά πάντοτε. Συγχρόνως ο ένας απ' αυτούς έτοιμάστηκε να τους κάνει σωματική έρευνα. Ο κ. Κώσης άρχισε να διαμαρτύρεται και να τους επιπλήττει. Τους έλεγε μάλιστα ότι είναι άστυνομικός και ότι κι' αυτοί ήσαν υποχρεωμένοι να δηλώσουν την ιδιότητά τους. Οι Γερμανοί εξαφάνιστηκαν κυριολεκτικά με το άσπρη όφος του κ. Κώση. Κυτάχτηκαν σιωπηλά μεταξύ τους και εξαφνικά ο ένας απ' τους δυο πρόφερε τη λέξι «Τζέρμαν». Ο νεαρός αξιωματικός χαμογέλασε με... συμπάθεια και άπάντησε με τη λέξι «Καμαρόντ». Ύστερα έβγαλε μία ψεύτικη ταυτότητα ύπαρχιμου με τ' όνομα 'Ιωάννης Καραχάλιος και τους την έδειξε. Το ίδιο έκανε και ο κ. Βήχος, που ήταν κι' αυτός έφοδισμένος με μία ψεύτικη ταυτότητα άστυνομικού.

Για μία στιγμή οι Γερμανοί φάνηκαν να ύποχωρουν. Έβαλαν τα περίστροφα στις τσέπες τους, κάτι είπαν μεταξύ τους και περιορίστηκαν στο να τους κάνουν μόνο σωματική έρευνα. 'Αλλ' αυτό θα ήταν ολέθριο για τον κ. Κώση και το σύντροφό του. Πάνω του βέβαια, δεν κρατούσε απόλυτως τίποτε. Ο χαρτοφύλακας του όμως ήταν γεμάτος από δελτία πληροφοριών, τοπογραφικούς χάρτες γερμανικής προελεύσεως κι' ένα σωρό άλλα στοιχεία, κατάλληλα για να τους στείλουν στο έκτελεστικό απόσπασμα. Πραγματικά ο ένας Γερμανός πήρε την τσάντα από τα χέρια του άστυνομικού κι' έτοιμάστηκε να την άνοιξη. Ο κ. Κώσης προθυμοποιήθηκε δάθεν να τον βοηθήσει. Ο άλλος όμως την τράβηξε προς το μέρος του και του γύρισε την πλάτη για να την έρευνήσει μόνος του. Φαίνεται πως είχε καταλάβει εξαφνικά πως εκεί μέσα κρύβονταν ένοχοποιητικά έγγραφα. Αυτό όμως περίμενε και ο κ. Κώσης. Με μία άστραπιαία κίνησι κατάφερε δύο δυνατά χτυπήματα στο στομάχι και στην κοιλιά του δεύτερου Γερμανού, που δροισκόταν πολύ κοντά του και σε λίγο βρέθηκε έξω απ' την πολυκατοικία. Άρχισε τότε να τρέχει με καταπληκτική ταχύτητα προς την όδον Καρανέδου, που άνηφορική καθώς είναι, τον κούρασε γρήγορα. Τα πόδια του βάρυναν...

Στο μεταξύ οι δυο Γερμανοί, που είχαν συνέλθει απ' την πρώτη τους έκπληξι αντί να συλλάβουν τον κ. Βήχο που στεκόταν άκίνητος εκεί, βγήκαν από την πολυκατοικία και πήσαν έξω πίσω τον τολμηρό άστυνομικό. Περισσότερες από δέκα σφαίρες τούρριξε καθένας με το περίστροφό του, αλλά εύτυχως καμμία δεν τόν πέτυχε. 'Ωστόσο παρ' όλη την κούρασί του, ο κ. Κώσης κατάφερε ν' άπομακρυνθι απ' τους διώκτες του και να ζητήσει καταφύγιο σ' ένα σπίτι επί της Λεωφόρου Βασ. Σοφίας 47, κοντά στον «Ευαγγελισμό». Μπήκε απ' την κυρία είσοδο του κήπου τράβηξε τρεχάτος στο πίσω μέρος και χτύπησε την πόρτα της κουζίνας. Άμέσως σχεδόν παρουσιάστηκε η υπηρέτρια, μία ηλικιωμένη γυναίκα.

—Σε παρακαλώ, ένα ποτήρι νερό, της έλεγε λαχανιασμένος ακόμη απ' το τρέξιμο. Κι' αν είναι δυνατό να μου επιτρέψης να

Έλληνες και ξένοι ΚΑΤΑΣΚΟΠΟΙ ΣΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ

Η καταπληκτική δράσις του κ. Σπύρου Κώση

περισσότερο από λίγα λεπτά...

Η υπηρέτρια όμως έπεμνε. Ο τολμηρός άστυνομικός της έλεγε τότε να φωνάξη τον κύριό της.

—Είπε πάνω και παίξει χαρτιά με τους Γερμανούς! του άπάντησε. Έχουν επιτάξει το σπίτι και γι' αυτό κάνουν ό,τι θέλουν. Άλλα ο κύριός μου είναι πολύ καλός...

Ύστερ απ' αυτό που άκουσε, ο κ. Κώσης αποφάσισε να φύγει άμέσως, προτού αντιμετώπιση καινούργιες φασαρίες. Την ίδια όμως στιγμή στην πόρτα της κουζίνας παρουσιάστηκε ο

Με μία άστραπιαία κίνησι κατάφερε δυο χτυπήματα στο στομάχι του δεύτερου Γερμανού...

οίκοδεσπότης. Ήταν πολύ συμπαθητική φσιολογία.

—Τι ζητάτε, παρακαλώ; τον ρώτησε μ' ενδιαφέρον.

Ο άστυνομικός με την πρώτη ματιά που του έριξε, κατάλαβε πως είχε να κάνει με καλό άνδρα. Καί, χωρίς διασταγμό, επανέλαβε τα ίδια που είχε πη προηγουμένως στην υπηρέτρια. Ο εύγενικός αυτός κύριος όχι μόνο του επέτρεψε να μείνει στο σπίτι, αλλά του πρόσφερε και καφέ και στο τέλος βγήκε ο ίδιος στο δρόμο για να δη μήπως ύπρχαν εκεί γύρω

καθήσω κάπου εδώ, ως πού να συνέλθω. Περνώντας απ' την πλατεία Ρηγίλλης, είδα τους Γερμανούς να πίνουν τον κόμμο. Έγώ όμως τόβαλα στα πόδια και κατώρθωσα να τους ξεφύγω. Η γυναίκα όμως τρούμοκρατήθηκε.

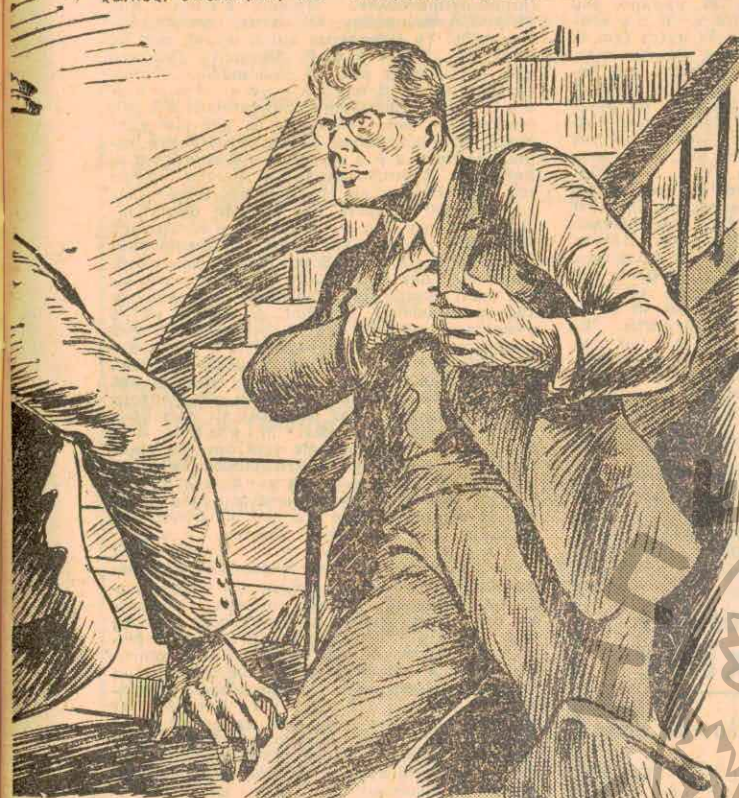
—Εδώ δεν μπορείς να μείνεις, άπάντησε νομίζοντας ίσως ότι πρόκειται περί Γερμανού πράκτορος. Δεν είναι δικό μου το σπίτι, αλλά και να ήταν θα...

—Δεν φέρονται έτσι σ' έναν που κινδυνεύει, τη διέκοψε ο κ. Κώσης. Δεν πρόκειται να μείνω

Γερμανοί. Άφου διεπίστωσε πως όλα ήσαν ήσυχά, κάλεσε τον κ. Κώση και τον διευκλόυε ν' άπομακρυνθι, συνοδευόμενος τον σε άρκετή απόστασι. Στο μεταξύ οι δυο Γερμανοί, που είχαν χάσει τα ίχνη του, εξαγυρίσαν στην πολυκατοικία της οδού 'Ηροδότου, φανταζόμενοι ίσως ότι θα τους περίμενε εκεί ο κ. Βήχος για να τον... συλλάβουν! Άλλά ο κ. Βήχος έπωφελήθηκε της ευκαιρίας και εξαφάνισθηκε, παίρνοντας αντίθετη κατεύθυνσι. Ύστερ απ' τη δεύτερη αυτή άποτυχία τους, παραβίασαν το διαμέρισμα της κ. Καίτης Γκέκα με την έλπίδα να συλλάβουν τους ένοίκους. Εύτυχώς έλειπαν πιά όλοι. Άρχισαν τότε λεπτομερή έρευνα και φυσικά το πρώτο που έκαναν ήταν να μην αφήσουν τίποτε πολύτιμο στα συρτάρια. Η έρευνα, η μάλλον ή λεηλασία αυτή κράτησε άρκετή ώρα.

Η θωρακός της πολυκατοικίας σκέφθηκε ότι από στιγμή σε στιγμή μπορούσε να ξαναγυρίσει η κ. Γκέκα. Άρπαξε, λοιπόν, τη σκούπα και τα σφουγγαρόπανα και με το πρόσχημα ότι θα σκούπιζε το πεζοδρόμιο βγήκε στην πόρτα κι' έστησε καρτέρι. Πραγματικά, δεν πέρασαν ούτε δυο λεπτά όταν είδε από μακριά να έπιστρέφουν τελείως άνυποπτοι, η κ. Γκέκα μ' έναν κύριο— τον κ. Πορσαλέντη— συνεργάτη κι' αυτόν του κ. Κώση. Άμέσως τους πλησίασε και με σύντομα λόγια τους άναφερε τα συμβάντα. Όπως ήταν έπιμενο η κ. Γκέκα κι' ο Πορσαλέντης, γύρισαν μπρός—πίσω κι' εξαφάνιστηκαν.

Μετά την έρευνά τους, οι Γερμανοί είδοποίησαν τα 'Ες- 'Ες και άμέσως σχεδόν κατέφθασαν δυο άυτοκίνητα με άνώτερους αξιωματικούς. Ο έπικεφαλής ταγματάρχης, μόλις είδε τα δελτία πληροφοριών, τους τοπογραφικούς χάρτες και τα ύπολοιπα χαρτιά που είχε ο κ. Κώσης στο χαρτοφύλακά του, κατάλαβε άμέσως ότι πρόκειται για πολύ σοβαρό ζήτημα. Εύτυχώς κανένα δνομα ή διεύθυνσι δεν κατώρθωσε ν' ανακαλύψη, γιατί όλα τα έγγραφα είχαν συνθηματικούς αριθμούς αντί όνομάτων. Έτσι δεν μπόρεσαν να πετύχουν απόλυτως τίποτε. Στο μεταξύ ο κ. Κώσης είχε φτάσει στο Παγκράτι, στην όδο 'Αρχιεπίδου 32, όπου έμενε ο στενός συνεργάτης του κ. Δημήτριος Καραχάλιος, ύπάλληλος του Ύπουργείου Οικονομικών. Άφου ξεκου-

ράστηκε λίγο, πήρε μαζί του τον κ. Καραχάλιο και κατέβηκαν στην Αθήνα. Ήταν άναγκη να συναντήσουν τους συνεργάτες του άστυνομικούς Παπαϊάννου και Μπουργάνη και να τους πληροφορήσουν για την κατάσταση. Ο κ. Παπαϊάννου άνάλαβε τότε να είδοποιήση τον κ. 'Εβερτ, ο άποιος και του έλεγε πως οι Γερμανοί ζητούσαν καταπειγόντως τη διεύθυνσι του ύπαρχιμου 'Ιωάννη Καραχάλιου τ' όνοματέπώνυμο δηλαδή που ήταν γραμμένο πάνω στην πλαστή ταυτότητα του κ. Κώση, την όποια κατάρχεσαν τα όργανα των 'Ες- 'Ες.

Δεν πέρασαν παρά λίγες μέρες και ο άρχηγός του «ΜΙΔΑ 614» κατώρθωσε να πληροφορηθι, από κάποιον Έλληνα διερμηνέα, όλα τα σχετικά γύρω απ' την ύποθεσί του και ν' άρχισι άμέσως παραπλανητικές ενέργειες εις βάρος των Γερμανών. Έξω φρενών για το πάθιμά τους τα 'Ες- 'Ες, φωτοτύπησαν σε πολλές εκατοντάδες αντίτυπων τις φωτογραφίες των Κώση, Βήχου και της Γκέκα και τις μοίρασαν στους πιο έμπιστους πράκτοράς τους για να τους βρουν και να τους συλλάβουν όπωσδήποτε. Μάταια όμως έλπιζαν να τόν πετύχουν. Τόσον ο Βήχος και η Γκέκα, όσο και ο Πορσαλέντης, κατάφεραν, ύστερ από μερικές μέρες, να δραπέτεύσουν για τη Μ. Ανατολή. Οι Γερμανοί όμως δεν περιορίστηκαν μονάχα στα μέτρα αυτά. Προέβδσαν και στην άσστηρή τιμωρία του ένοχ εκ των δυο όργάνων τους—του έπιλοχίου Σπένγκλερ— για την έπιπλοαιη και άστοχη ενέργειά του. Για την τιμωρία του αυτή που τη θεώρησε άδικη, ο Σπένγκλερ ύπόβαλε μία άναφορά παραπονούμενος στους προϊστάμενους του. Αντίγραφο της άναφοράς αυτής κατέφερε να πάρη στα χέρια του ο κ. Κώσης. Καί τον 'Ιανουάριο του 1944 την έστειλε στο συμμαχικό στρατηγείο της Μ. Ανατολής. Στην άναφορά του αυτή ο Σπένγκλερ, άνάμεσα στ' άλλα έλεγε, ότι κατέβαλε κάθε προσπάθεια, αλλά δεν μπόρεσε να τους συλλάβη «καθ' ότι έπρόκειτο περί έμπειρων πράκτορων, οίτινες κατώρθωσαν και διέφυγαν».

Την εποχή εκείνη, οι γερμανικές ύπηρεσιές είχαν δημιουργήσει ένα τέλειο δίκτυο παρακολουθήσεως των συμμαχικών άσυνματών που λειτουργούσαν στην περιφέρεια 'Αθηνών και μετέδιδαν τις πολυτιμες πληροφορίες τους στην Αίγυπτο. Γύρω στην Πρωτεύουσα είχαν εγκαταστήσει περισσότερα από δέκα ραδιογώνιμετρα για να έντοπιζούν τους πομπούς. 'Αν ο άσυνματιστής είχε την άπρνουσία να δουλεύει συνέχεια πέρα απ' ώρισμένα λεπτά της ώρας, οι Γερμανοί εύρισκαν άμέσως από ποιά συνοικία προέρχονταν τα μυστικά αυτά μηνύματα. Καί τότε ξεκινούσαν απ' το μέγαρο 'Ησαΐα, της οδού Πατισίων, τ' άυτοκίνητα—ραδιογώνιμετρα που, τριγυρίζοντας τα ύποπτα τετράγωνα, ανακάλυπταν με τους τέλειους δέκτες τους το σπίτι που λειτουργούσε το κρυφό μνηστήριο. Έτσι ο ένας μετά τον άλλον τουφεκίζονταν οι άσυνματιστάι μας. Κι' οι έπιζώντες άναγκάζονταν κάθε τόσο, να μεταφέρουν τους πομπούς των από σπίτι σε σπίτι και από πρόσκειο σε πρόσκειο, για να μη δίνουν στόχο στους Γερμανούς, πράγμα όμως που ήταν εξαιρετικά έπικίνδυνο. Για τη δουλειά αυτή, ο κ. Κώσης χορηγοποίησε τ' άστυνομικά οικήματα που είχαν ως τότε κάποια άσφάλεια. Όλοι σχεδόν οι άστυνομικοί, με έπικεφαλής τους τότε άστυνομικούς διεθυντάς κ.κ. 'Εβερτ και Τσιγκλιν, προσπαθούσαν, με προσωπικό κίνδυνο, να τον βοηθήσουν στο δύσκολο έργο του. Έπειδή όμως τα ραδιογώνιμετρα των Γερμανών άσυνισαν να κάνουν αληθινή θραύσι και μέσα παρά μέσα σχεδόν να συλλαμβάνουν άσυνματιστάς, ο κ. Κώσης άναγκάστηκε να μεταφέρει τον πομπό του σε διάφορα φιλικά σπίτια, σε καταστήματα, σε ύπογεια και τέλος όπου ήταν δυνατό να τον βάλει να λειτουργήσι για μερικές μέρες ή ώρες ή και πολλές φορές για μερικά λεπτά μόνον.

Έτσι ήρθε και η σειρά του 'Ιατροδικαστικού 'Εργαστηρίου της οδού Ρουζβέλτ 48, παρασημαστού του 'Εθνικού Πανεπιστημίου. Ο κ. Κώσης χωρίς να είναι φοιτητής, δισκόταν εκεί πολύ συχνά, χωρίς στο φίλο του το φοιτητή της Νομικής κ. Ευάγγελο Γιαννέλο. Ο τελευταίος, είχε άποσπασθι στο Νεκροτομείο του 'Εργαστηρίου και άσχολείτο με την εξακριβωσι της ταυτότητας των πτωμάτων, που μεταφέρονταν καθημερινά σ' αυτό. Εκεί μέσα ο κ. Κώσης είχε τις σοβαρότερες συναντήσεις του με τους συνεργάτες του. Έπίσης απ' τις πρώτες του έπισκέψεις σ' αυτό, διαπιστώθηκε ότι η αίθουσα δίπλα απ' το 'Εγκληματολογικό Μουσείο, ήταν κατάλληλη για την εγκατάστασι πομπού, για δυο γυρίως λόγους: Πρώτον, έπειδή κανένας φοιτητής δεν έμπαινε σ' αυτή και δεύτερον, γιατί είχε μια είσοδο απ' την όδον 'Ακαδημίας και δυο έξοδοι προς την όδον Μασσαλίας. Άλλά ο άρχηγός του «ΜΙΔΑ 614» δίστασε να προτείνη κάτι τέτοιο. Δεν άγνοησε όμως να γνωρίση μέσω του κ. Γιαννέλου τον Ιατροδικαστή κ. Β. Κωνσταντέλλο—δοφό του καθηγητή της 'Ιατροδικαστικής κ. Γεωργιάδη— και ύστερ από λίγο τον ίδιο τον κ. Γεωργιάδη και τους συναδέλφους του κ.κ. Κάτσιαν και Τσιανταφυλλόπουλον. Ο κ. Κώσης προσπάθησε να τους ψυχολογήσει. Κι' ένα πρωί, άφου βεβαίωθηκε για τα πατριωτικά τους αίσθήματα, τους υπέβαλε την ιδέα της εγκατάστασε του άσυνματος στην αίθουσα που προσανέφερε. Ο κ. Γεωργιάδης και οι συνεργάτες του, δέχτηκαν την πρότασι, χωρίς κανένα δισταγμό. Κι' έτσι τον 'Ιούλιο του 1943 πραγματοποιήθηκε η μεταφορά και η εγκατάστασις του άσυνματος εκεί μόνο για τις έκπομπές. Όταν δεν μετέδιδαν πληροφορίες, τον έκραβαν στην αίθουσα του 'Εγκληματολογικού Μουσείου για περισσότερη άσφάλεια.

Δεν ήταν όμως μονάχα αυτή η βετική συμβολή των καθηγητών που άναφέραμε, στον άγώνα της 'Εθνικής Αντιστάσεως, ιδιαιτέρως του κ. Γεωργιάδη, που ύπηρεσε κάτι παραπάνω από ηρωικά. Γιατί εκτός όλων των άλλων ο τελευταίος έκρυβε στο γαστρίο του—με αληθινά κίνδυνο της ζωής του— μια βαλίτσα του κ. Κώση που περιείχε άτομικά έγγραφα, έκρηκτικά μηχανήματα και διάφορα άλλα στοιχεία, ίκανά να τόν στείλουν στο έκτελεστικό απόσπασμα, σε περίπτωση που θ' άνακαλύπτονταν στα χέρια του. Δέχτηκε ακόμη να κρύψη μέσα στο διάτρητο άυτοκίνητο του άείμνηστου πρωθυπουργού 'Ελευθερίου ('Η συνέχεια όπισθεν)

'Ο Μάρτιος

'Ιστορικά, χρονολογικά, λελογραφικά τοῦ μηνός

Μάρτης! 'Ο εὐαγγελισμὸς τῆς ἀνοίξεως. Τὸ πρῶτο σπάθισμα τοῦ χελιδονιοῦ στὸ φωτόχαρο αἰθέρα. 'Η πρώτη λαχτάρα τῆς καρδιάς: Μάρτης!

Στὰ δουνά λυώνουν τὰ χιόνια, στοὺς κάμπους φουντώνει ἡ χλόη—μέσα μας ἀντηχοῦν κελαϊδισμοί.

Τρίτος στὴ σειρά μηνός τοῦ σύγχρονου ἡμερολογίου, ὁ Μάρτιος ἦταν πρῶτος μῆνας τοῦ ἀρχαίου ρωμαϊκοῦ ἔτους κι' ἔτσι τὸν εἶχαν μερικοὶ λαοὶ ἀκόμα ὡς στὸν μεσαιῶνα.

'Ονομάστηκε ἔτσι ἀπ' τὸν ἱδρυτὴ τῆς Ρώμης τὸν Ρωμύλο, κατὰ τὴν παράδοσι, πρὸς τιμὴ τοῦ ρωμαϊκοῦ θεοῦ τοῦ πολέμου "Αἰν, ποῦ λατινικὰ ὀνομάζεται Μάρς. Στὴν ἀκμὴ δυνάμεις τῆς Ρώμης ὁ Μάρτιος ἐθεωρεῖτο ἀφιερωμένος στὸν θεὸ 'Ερμὴ (Mercurius).

'Ο Μάρτιος ἀντιστοιχεῖ μετὸν 'Ε λ α φ θ ο λ ι ὦ ν α, δέκατο μῆνα τοῦ ἀρχαίου ἀττικοῦ ἡμερολογίου, ὁ ὁποῖος κρατοῦσε ἀπ' τῆς 21 Μαρτίου ὡς στὴς 19 'Απριλίου.

Τὸ Μάρτιο ὁ ἥλιος βρίσκεται στὸν ζωδιακὸ ἀστερισμὸ τοῦ Κριοῦ. Καὶ κατὰ τὴ λαϊκὴ ἀστρολογία, οἱ ἀ ν τ ρ ε ς ποῦ γεννήθηκαν κάτω ἀπ' τὸ ζῳδιο αὐτό, εἶνε σταθεροὶ καὶ ἀνεξάρτητοί χαρακτῆρας, μὰ ζωηροὶ καὶ εὐέξαπτοι. 'Εχουν θερμὴ ἰδιοσυγκρασίαν καὶ γιὰ τοῦτο εἶνε ἀσάφιστοι στὶς αἰσθηματικές των σχέσεις. Οἱ γυναῖκες πάλι ποῦ γεννήθηκαν τὸν Μάρτιο, εἶνε ὠραίες παράξενες καὶ κάπως εὐφάνταστες' ἔχουν μεγάλη φιλαρέσκεια καὶ τοὺς ἀρέσει ἡ ἀνεσι.

Στὰ μέρη μας τὸν Μάρτιο συνήθως ἀρχίζει ἡ ἀνοιξί. 'Ο ἥλιος ἀναζωογονεῖ τὴ νεκρωμένη θάλασσι, μὰ εἶνε καὶ θλασθερὸς σ' αὐτὴ μετὶς ἀπότομες μεταβολές τῆς θερμοκρασίας.

Τὸν Μάρτιο σπερμοναὶ ὄψιμα σιτηρὰ καὶ διουρηχανικά φυτὰ (μπιμπῆκι, λινάρι κ.ά.). Οἱ ἀμπελοπονοὶ συμπληρώνουν τὸ κλάδεμα τῶν χημάτων, καὶ ξεκορφαίνουν τὰ περισσὰ θλαστάρια τῶν ἀμπελιῶν. Οἱ δειντοκόμοι σπέρνουν ἢ μεταφυτεύουν δασικὰ κυρίως δέντρα καὶ οἱ κτηνοτρόφοι θγάζουν τὰ ζῶα τους στὴ βοσκή.

'Ο 'Ελληνικὸς λαὸς θεωρεῖ τὸν Μάρτιο κρισιμώτατο μῆνα, γιὰτὶ ἀπ' τῆς καιρικῆς μεταλλαγῆς τοῦ μπορεῖ νὰ εὐεργετήσῃ εἴτε νὰ καταστρέψῃ τὴν καλλιέργειαν.

'Ετσι στὴν λαογραφίαν μας εἶνε ἀσθονοὶ τὸ ὕψος σὲ δοασίες, συνήθειες καὶ ρητὰ, ποῦ ἀναφέρονται στὸν Μάρτιο.

'Ενα ἀπ' τὰ πιὸ γνωστὰ στὴν Ἑλλάδα ἔθιμα εἶνε ὁ λεγόμενος «μάρτης»: Εἶνε ἕνα ροδόλευκο μεταξωτὸ νῆμα, ποῦ τὸ φοροῦν κυρίως οἱ νέοι σὰ βοαχιδιὸ στὸν καρπὸ τοῦ χεριοῦ, μόλις μὲ τὸν Μάρτιος καὶ ὅλον τὸν μῆνα μετὶς τὴν πρόλπι πῶς ἔτσι ἀποφεύγουν τὴ μαυρίλα τοῦ προσώπου, ποῦ προκαλεῖ ὁ καυστικὸς ἥλιος αὐτοῦ τοῦ μηνός. Σὲ μερικά μέρη φοροῦν τὸ «μάρτη» ὡς

τὸ Πάσχα καὶ τὸν καίνε μετὶς τὸ φλόγα τῆς ἀναστάσιμης λαμπάδας.

Παλαιότερα, στὰ χωριά, τὰ παιδιὰ συνήθιζαν νὰ πανηγυρίζουν τὴν πρώτη τοῦ Μαρτίου τὸ γυρισμὸ τῆς ἀνοιξῆς. Κρατώντας λοιπὸν ἕνα στεφάνι μετὶς λουλούδια, ποῦ στὴ μέση τοῦ κρεμοῦσαν ἕνα ξύλινο ὁμοίωμα χελιδονιοῦ, τριγυροῦσαν στὰ σπιτία τραγουδώντας κι' ἔπαιζον οὐράλο.

Τὸ ἔθιμο αὐτὸ προέρχεται ἀπὸ ἀνάλογο ἀρχαῖο ἑλληνικὸ, ποῦ λεγόταν Χελιδονισμὸς καὶ κατὰ τὸ ὁποῖο τὰ παιδάκια πανηγυρίζον τὸν ἐρχομὸ τῆς ἀνοιξῆς, τραγουδώντας τὸ ἀκόλουθο ἄσμα:

«'Ηλθες, ἦλθες, Χελιδὼν, καλὰς ὥρας ἄγουςα καλοὺς ἐνιαυτούς!».

'Ο πανηγυρισμὸς αὐτὸς τῆς 1ης Μαρτίου συνήθιζον καὶ κατὰ τὴν βυζαντινὴ ἐποχὴ, ὡστόσο τὸν κατάρχον μετ' αὐτοῦ διατάξεις ἡ ἐν Τρούλλῳ ὁ Οἰκουμένη Σύνδος, στὰ 689 μ.Χ., χαρακτηρίζοντάς τον ὡς ὑπόλειμμα εἰδωλοατρικῶ.

Στὴν Παλιὰν 'Αθήνα, τὴν παρμονὴ τῆς 1ης Μαρτίου οἱ νοικοκυρὲς μάζευαν τὰ σπασμένα σταμνιά, κανάτια καὶ παλιόκουρουπα καὶ τὰ πετοῦσαν μετ' ὀρμῇ στὸ δρόμο λέγοντας:

—Αὐτὰ παλιά, κι' ἄλλα καινούργια!...

Γιὰ τῆς καιρικῆς μεταβολῆς τοῦ Μαρτίου ὑπάρχει ἡ πασίγνωστη στὴν Ἑλλάδα καὶ παγκόσμια διαδεδομένη λαϊκὴ παράδοσι τῆς Γριάς:

Σύμφωνα μ' αὐτὴν, ἡ Γριά τυραννήθηκε ὅλον τὸν Μάρτιο ἀπ' τὸ φοβερὸ κροῦ κι' ἀπ' τὰ χιόνια, ποῦ τὴν εἶχαν ἀποκλειεῖ στὴν καλύβα τῆς. Μὰ στὸ ἔβγα τοῦ Μαρτίου ἡ Γριά ἀναθάρρεψε:

—Πρίτς, Μάρτη μου! εἶπε χλευαστικά. Δὲ σὲ φοβᾶμαι πιά!

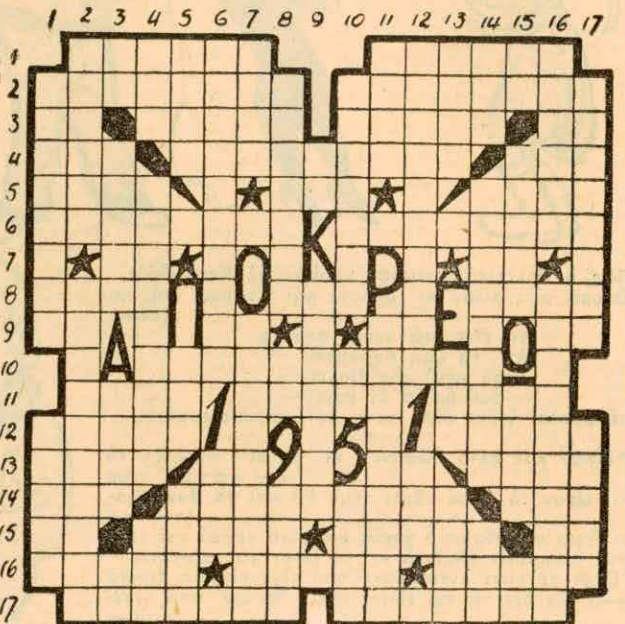
'Ο Μάρτιος προσβλήθηκε τότε, δανειστικὸς τρεῖς ἡμέρες ἀπ' τὸν Φεβρουάριο (ποῦ ἔβεινε ἀπὸ τότε κουτσός) κι' ἔκανε τότε παγωνιά, ποῦ ἡ γριά ξεπάγιασε ἀπ' τὸ φοβερὸ κροῦ. Γι' αὐτὸ κι' οἱ τρεῖς στερεοὲς μέρες τοῦ Μάρτη—συμπληρῶναι ἡ παράδοσι—λέγονται «μέρες τῆς Γριάς».

Σχετικὰ μετὶς τὴν ἀσταςίαν τοῦ παραξένου αὐτοῦ μηνός ὑπάρχουν τὰ ἑξῆς λαϊκὰ ρητὰ: «'Ο Μάρτης ὁ πεντάγυμνος πέντε φορές ἐχίνισε καὶ πάλι τὸ μετάνιωσε πῶς δὲν ἐξαναχίνισε». —«'Ο Μάρτης τὸ πρῶτ' τὰ πόφησε (τ' ἀρνιά ἀπ' τὸ κροῦ) καὶ τὸ δρόβυ τὰ βρώμισε» (ἀπ' τὴ ζέστη). —«Μάρτης-γδάρτης καὶ τρανὸς παλουκοκάτης». —«Ποῖος ἔχει κὸρην ἀκριβὴ, τοῦ Μάρτη ὁ ἥλιος μὴν τὴ δῆ». —«Τὸ Μάρτη ξύλα φύλαγε, μὴν κάψῃ τὰ παλούκια». —«Ἀπὸ Μάρτη καλοκαίρι κι' ἀπὸ Αὐγουστο χειμῶνας». —«Κάλλιο Μάρτης στὶς γωνίες, παρὰ Μάρτης στὶς αὐλές». —«Μάρτης ἄβροχος, νοῦστος ἀμέτρος». —«Μάρτης δρέχει, ποτὲ μὴν πᾶν». —«Λεῖπει ὁ Μάρτης ἀπ' τὴ Σαοκαστή». —«Ἀπὸ Μαρτίου ποικαμίσω κι' ἀπ' Αὐγουστο σιγγουίνω». —«'Αν ρίξῃ ὁ Μάρτης πῶς ἔτσι ἀποφεύγουν τὴ μαυρίλα τοῦ προσώπου, ποῦ προκαλεῖ ὁ καυστικὸς ἥλιος αὐτοῦ τοῦ μηνός. Σὲ μερικά μέρη φοροῦν τὸ «μάρτη» ὡς

ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟ ΑΡ. 319

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ :

- 1) 'Αγγλος πολιτικός ποῦ ἔδειξε μεγάλο ἐνδιαφέρον γιὰ τοὺς ὑπὲρ τῆς ἀνεξαρτησίας ἀγῶνες μας. — 'Ιππεὺς τοῦ γαλλικοῦ ἀποικιακοῦ στρατοῦ.
- 2) 'Αρχαία πόλις τῆς Παλαιστίνης. — Περίφημος σύγχρονος πιανίστας (ἐπών.).
- 3) Σύμφωνον. — Μερικὼν. — 'Απασχολοῦν τίς γυναῖκες. — Νότα (ἀνεστραμμένη).
- 4) Τούρκος στρατιώτης κατὰ τὸ παρελθόν. — Πρόσκλησις.
- 5) Πολυτελὲς πλοῖο. — Τούρκος ἡγεμὼν.
- 6) Τόποι ὕψους καὶ ἀνθυγιεινοί.
- 7) 'Ακολουθῶ πιστῶς.
- 8) Σύμφωνον. — Διακοσμῶ.
- 9) Παρακαλῶ. — 'Η μισὴ λίμνη «Κόμο». — Πακέτο.
- 10) Πρόθεσις καὶ ἄρθρο (πληθ. θηλ.). — Μ' αὐτὲς ζοῦν οἱ μεσῖτες (καθ.).

- 4) Πρόθεσις. — Στρατιωτικὴ μερίδα προφίμων (πληθ.). — Παράγγελλα στὴ γυμναστική.
- 5) Ἀνθρ. — 'Ο λογοτετὴς ἀσχολήθηκε μετὶς τῆς γυναῖκες του. — Τὸ ἴδιον μεγέθος.
- 6) Βρίσκονται μετὰξὺ ἄλλων. — Σωματικὴ δύναμις.
- 7) Τελικὸς σύνδεσμος. — 'Ενωμένα στὸ «χρῆμα».
- 8) 'Αφθονοῦν στὸ Χόλλυγουντ. — Κάτω κατὶ ὁμαλό. — Πηγὴ νεροῦ.
- 9) Προϊόντα κατοικίδιων ζῶων. — 'Αναφορικὴ ἀντωνυμία. — 'Αρχὴ ὄρκου. — Τὰ σύμφωνα ἑνὸς «νησιῶ».
- 10) Κοινωφελὲς "Ἴδρυμα.
- 11) Πρόθεσις. — Εὐθραστη ὕλη. — 'Επίρρημα ποῦ φανερώνει ἀμφιβολία.
- 12) Αὐτὸς ὁδηγεῖ στὴ διαλεύκανσι μιὰς ὑποθέσεως. — Σωματικὴ κάκωσις.
- 13) 'Ολόκληρος. — Καὶ (σὲ ξένῃ γλώσσῃ). — Δυὸ ὅμοια σύμφωνα. — Καρποφόρο δέντρο.
- 14) 'Ο νεᾶρχος μιὰς ἐλληνικῆς φυλῆς. — 'Εχουν ἀσθονο ἀλάτι.
- 15) Γαλλικὸ χρυσάφι. — Σπουδαία (δημ.). — Φανερός. — 28.
- 16) Κατοικοῦν μιὰ ἀσιατικὴ χώρα. — 'Ο,τι ἐλέπομε μετὰ μάτια μας. — 'Απασχολεῖ τὴν ἀστυνομία.
- 17) Εἶμαι ματωμένος. — Βρέχει τὰ ἑλληνικά παράλια.

ΚΑΘΕΤΩΣ :

- 1) Κομματιάζω. — Μὴν τοῦ "Ετους.
- 2) Καινούργιο. — Κόπος.
- 3) 'Ενωτικὸς ἀνδραγαθισμὸς. — Πόλις τῆς Κιλικίας. — 'Αἰρίν... γινώσκει στὰρ. — Σύμφωνον.
- 4) ...Πινγκερτον. — Μένει πάντοτε φρέσκος καὶ δροσερός. — Στὴ ζούγκλα ἐπαναλαμβάνεται.
- 5) Μέρος τοῦ ματιοῦ. — 'Αναφορικὴ ἀντωνυμία (δοτ. πληθ.). — 'Αποσπασμα ὁπρας.

Διπλάσια ἀρνιά

Μετὶς τὴν χρησιμοποίησι μιὰς νέας ὁρμῆς, οἱ προβατίνες γεννοῦν δυὸ φορές τὸ χρόνο, συνεπῶς διπλασιάζεται σχεδὸν ὁ ἀριθμὸς τῶν ἀρνιῶν καὶ ὀπαρχουν ἀρνιά τὸ γάλακτος ὄχι μόνον τὴν ἀνοιξὶ ἀλλὰ καὶ τὸ χειμῶνα. Κατὰ τοὺς ὑπολογισμοὺς Ἀμερικανῶν ἐιδικῶν, ἕνας κτηνοτρόφος μετ' 100 προβατίνες μπορεῖ εἶναι ν' ἀξέσῃ τὰ ἀρνιά του κατὰ 80—85 κάθε χρόνο καὶ νὰ κερδίσῃ 1850 δολάρια πάρα πάνω.

Δ. ΓΑΤΟΠΟΥΛΟΥ

'Ο γυιὸς τοῦ Καδὴ τῶν 'Αθηνῶν μαγεύτηκε ἀπ' τὴν ὀμορφίαν τῆς Βασιλικῆς 'Αργυράμου...

τότε νὰ πᾶς στὴ Σμύρνη καὶ νὰ ζητήσῃ δόθειαν ἀπὸ κάποιον συγγενὴ τοῦ.

Πῆρε μαζί του καὶ τὸ γυιὸ τοῦ κι' ἐφυγε, ἀφήνοντας πίσω τὴν γυναῖκα του μετὶς τῆς Βασιλικῆς. Δὲν ἔφτασε ὅμως ποτὲ στὴ Σμύρνη. Τὸ καράβι χάθηκε στὸ δρόμο καὶ κανεὶς δὲν ἔμαθε τί ἀπόγεμα τῆς μέρας αὐτῆς, ὁ νεαρὸς γυιὸς τοῦ Καδὴ.

Στὸ μεταξύ, ἡ γυναῖκα τοῦ 'Αργυράμου καὶ ἡ ὠραία κόρη τῆς Βασιλικῆς, ἀφοῦ ἔχασαν κάθε ἐλπίδα κι' ἀπὸ πούθεν δὲν περιμέναν δόθειαν, ἀρχισαν νὰ ἐργάζονται. 'Υφαιναν μετ' ὀργαλειὸ τοῦ σπιτιοῦ τους λεπτὰ ὑφάσματα γιὰ τίς γυναῖκες καὶ τὰ κορίτσια τῶν 'Οθωμανῶν προκρίτων τῆς 'Αθήνας. 'Ετσι, ἔβγαζαν τὰ ἑξοδά τους κι' ἔκαναν συχνὰ μνημόσυνα γιὰ ν' ἀναπαύσῃ ὁ Θεὸς τὴν ψυχὴ τοῦ 'Αργυράμου καὶ τοῦ ἀγοριοῦ τοῦ.

Τὸν τρίτο χρόνο, ἡ Βασιλικὴ, ἀφοῦ εἶχε περάσει, κάπως, τὸ πένθος γιὰ τὸν πατέρα τῆς καὶ τὸν ἀδελφὸ τῆς, ἔλαβε μέρος στοὺς πασχαλινούς χοροὺς, ποῦ συνήθιζονταν τὴν ἐποχὴ ἐκείνῃ στὴν 'Αθήνα. Τὴν Παρασκευὴ μάλιστα τοῦ Πάσχα, ποῦ ἔπεφτε καὶ ἡ γιορτὴ τῆς Ζωοδόχου Πηγῆς, οἱ χοροὶ αὐτοὶ γίνοντοσαν ζωηρότεροι. Τὸ γλέντι ἀνάβε σ' ὅλη τὴν 'Αθήνα.

Τὸ ἀπόγεμα τῆς μέρας αὐτῆς, ὁ νεαρὸς γυιὸς τοῦ Καδὴ τῆς 'Αθήνας 'Οσμάν, τριγυροῦσε στὶς 'Αθηναϊκὲς συνοικίες μετ' ἐρικελεύς φίλους τοῦ καὶ διασκεδάζε μετ' οὓς χοροὺς ποῦ εἶχαν στήσει ἔξω ἀπὸ τὰ σπιτία τῶν χριστιανῶν. 'Η φιλικὴ παρέα, ἀπὸ μαχαλὰ σὲ μαχαλὰ, στάθηκε μπροστὰ σ' ἕνα σπιτί, κοντὰ στὸ Θηρεῖο, ὅπου ἔφτα ὠραϊότατα κορίτσια χορεύαν συρτὸ καὶ τραγουδοῦσαν.

'Η κοπέλλα ποῦ ἔβερνε μπροστὰ τὸ χορὸ ἦταν ἡ Βασιλικὴ 'Αργυράμου. 'Ομορφὴ, μετ' ἐκείνη μύρα μάτια καὶ μαλλιά ριχτὰ ὡς τὴ μέση, μετ' ὀμορφὴ καὶ εὐλύγιστο σῶμα καὶ γοητευτικὸ νεανικὸ χαμόγελο στὰ χεῖλη προκαλεσε τὸ θαύμασμα τοῦ γυιου τοῦ Καδὴ. 'Ο νεαρὸς 'Οθωμανὸς ἐκείνη τὴν ὥρην μαγεύτηκε ἀπὸ τὴν ὀμορφίαν τῆς νεαρῆς 'Αθηναίας καὶ ἀπὸ τὴ γοητευτικὴ φωνὴ τῆς, ποῦ ἐξεχώριεν ἀπὸ τῶν ἄλλων κοριτσιῶν. Κάρφωσε τὰ μάτια του ἀπάνω τῆς καὶ τὴ θαύμαζε μ' ἀνοιχτὸ τὸ στόμα ἀμήλητος, θαυμαζόμενος.

'Απόμεινε ἔτσι, σάν ὄνειροπαρμένος, ὡς ποῦ βασιλεψε ὁ ἥλιος, διαλύθηκαν οἱ κοπέλλες καὶ ἀποσύρθηκαν στὰ σπιτία τους. Μετ' ὁ ἐλκυστικὸ δράμα τῆς ὠραίας νεαρῆς 'Αθηναίας κοπέλλας στὸ νοῦ τοῦ, ὁ 'Οσμάν γύρισε τὸ δρόμυ σπιτί τοῦ καὶ προσπάθησε νὰ κοιμηθῇ. 'Αλλὰ στάθηκε ἀδύνατον νὰ κλείσῃ μάτι. Πέρασε, ἔτσι, ἄγρυπνος ὅλη τὴν νύχτα. Καὶ τὴν

ἄλλη μέρα σηκώθηκε πολὺ πρῶτ', μετὶς τὴν ἀπόφασιν νὰ ξαναπάρῃ ἀπὸ τὸ ἀθηναϊκὸ σπιτάκι νὰ ξαναπικρήσῃ τὴν ὠραία 'Αθηναία κόρη. Πέρασε, ξαναπέρασε ἀπ' ἐκεῖ, μὰ δὲν κατῶρθε νὰ ἰδῇ τὴν κόρη. Κατὰ τὰ ἔθιμα τῆς ἐποχῆς ἐκείνης στὴν 'Αθήνα, ὅπως καὶ σ' ὅλη τὴν Ἑλλάδα, τὰ κορίτσια καὶ οἱ νέες γυναῖκες, γενικά, τῶν χριστιανικῶν οἰκογενειῶν ἔμεναν κλειστές στὰ σπιτία τους. Δὲν ἐβγαίνουν ἔξω παρὰ μόνο δυὸ—τρὶς φορές τὸ χρόνο καὶ συγκεκριμένα στὶς μεγάλες γιορτές, Πάσχα, Χριστουγεννα κλπ.

Δὲν ἀπελπίστηκε ὡστόσο ὁ 'Οσμάν. 'Αρχισε νὰ ζητᾶ πληροφορίες ἀπὸ τίς γειτόνισσες καὶ στὸ τέλος ἐμπιστεύθηκε τὸ μυστικὸ τοῦ σπὴ γρῆς τροφῶ τοῦ ποῦ τὸν υπεραγαποῦσε. 'Ετσι μετὶς τῆς δόθειαν τῆς τελευταίας κατῶρθε νὰ μᾶθῃ ὅτι ἡ κοπελλίτσα ποῦ τὸν γοήτευσε στὸν πασχαλινὸ χορὸ, ὀνομαζόταν Βασιλικὴ κι' ἦταν κόρη τοῦ Γιαννακοῦ 'Αργυράμου. 'Ακόμα ἡ γρῆς τροφὸς τοῦ εἶπε στὸν 'Οσμάν ὅτι δὲν μποροῦσε νὰ συναντήσῃ τὴν πεντάμορφη 'Αθηναία κόρη κατὰ τ' ἀπομασήμερο στὴ δόση τοῦ Μωλᾶ, ὅπου πῆγαινε συχνὰ κι' ἔπαινε μετὶς τῆς στάμνας τῆς νερῶ, ἡ κοντὰ τὸ ἀπόγεμα στὴν Πύλῃ τῶν Θηδῶν, ὅπου ἐβγαίνει ἡ Βασιλικὴ, μαζί με μερικές γειτόνισσες φιλενάδες τῆς, γιὰ νὰ κόψουν χόρτα γιὰ τὰ ζωντανά τους.

—Νὰ ἐπιμείνῃς στὸ καρτέρι σου, ἀσίκη μου, εἶπε ἡ γρῆς Τουρκάλα στὸ γυιὸ τοῦ Καδὴ. Θὰ τὴν πετύχῃς τὴν ὀμορφὴν χριστιανὴ καὶ θὰ μπορέσῃς ν' ἀλλάξῃς καὶ μερικά λόγια μαζί τῆς.

'Ο γυιὸς τοῦ Καδὴ παραμόνεψε τὴ Βασιλικὴν κι' ὕστερα ἀπὸ τρεῖς μέρες τὴ συνάντησε μόνῃ τῆς στὴ δόση τοῦ Μωλᾶ.

'Η καρδιά τοῦ ἀρχισε νὰ χτυπᾶ δυνατὰ. Πῆγε κοντὰ τῆς καὶ τῆς εἶπε μετ' ἐκείνη:

—Καλὸ μου κορίτσι, συγχώρεσέ με ποῦ θὰ σ' ἐνοχλήσω. 'Ηθέλα νὰ σὲ ρωτήσω κάτι...

'Η Βασιλικὴ ἐκφυσίστηκε. Μὰ χωρὶς νὰ φοβηθῇ ὡστόσο καθόλου τὸν ρῶτη:

—Τί θέλετε ἀπὸ μένα;

—'Ο πατέρας μου, καλὸ μου κορίτσι, μ' ἔστειλε νὰ βρῶ χόρτο γιὰ τ' ἀλογό του. 'Επειδὴ ὅμως εἶνε ἀργὸ, θὰ σὲ παρακαλέσω νὰ μοῦ δώσῃς λίγα ἀπ' τὰ δικά σου γιὰτὶ φοβοῦμαι ὅτι δὲν θὰ βρῶ ἄλλο καὶ θὰ στὰ πληρώσω καλά.

Λέγοντας αὐτὰ τὰ λόγια ὁ 'Οσμάν ἐβγαλε ἀπ' τὴν τσέπη τοῦ μερικά γρόσια.

Μὰ ἡ Βασιλικὴ, μόλις εἶδε τὰ χρήματα, χωρὶς νὰ διστάσῃ καθόλου, ἔριξε τὸ δέμα μετὰ τὰ χόρτα τῆς στὰ πόδια τοῦ 'Οσμάν κι' ἀφοῦ ἀπομακρύνθηκε λίγα ὅματα τοῦ φώναξε:

—Φύλαξε τοὺς παρόδες σου, τσελεπὴ! Στὰ δίνω χάρισμα γιὰτὶ, οὔτε τὰ πληρώσω, οὔτε πουλάω χόρτα!

'Αμέσως κατόπιν ἔβησε τὸ νεαρὸ Τούρκο σαστισμένο κι' ἀρχισε νὰ τρέχῃ γιὰ νὰ προφτάτῃ τίς φιλενάδες τῆς.

'Ο 'Οσμάν συνήψε γρήγορα. Καὶ πρὶν σκύψῃ νὰ πάρῃ τὰ χόρτα, εἶπε:

—Σ' εὐχαριστῶ πολὺ, ὠραία μου κορίτσι! Χαρὰ στὴν ὀμορφίαν σου καὶ στὰ νεῖδα σου!

Μὰ ἡ Βασιλικὴ οὔτε γύρισε νὰ τὸν κυττάξῃ. Κι' ἀπόμεινε ὁ ἐρωταχτυπημένος γυιὸς τοῦ Καδὴ θαυμάζοντας τὴν σκέλτη καὶ λυγρὴ Χριστιανοπούλα ποῦ τοῦ φέθηκε τόσο περφόρα.

—Ποῦ θὰ μοῦ πᾶν, θὰ γίνῃ δίκη μου, ψιθύρισε ἀναστενάζοντας.

Μὰ ἡ ἐλπίδα τοῦ αὐτὴ ἦταν γραφτὴ νὰ μὴν πραγματοποιηθῇ ποτὲ. Γιατὶ λίγες μέρες πρὶ ὕστερα ἔφτασαν στὴν 'Αθήνα ἀξίωματικοὶ τῶν Γενίτσαρων. Γύριζαν στὴν Ἑλλάδα ἀπὸ πόλιν σὲ πόλιν γιὰ νὰ μαζέψουν τὰ πιὸ ὀμορφα καὶ τὰ πιὸ δροσερά κορίτσια γιὰ τὸ χαρέμι τοῦ ἀγέντη τοῦ Σουλτάνου.

Μόλις πάτησαν στὴν 'Αθήνα οἱ Γενίτσαροι μᾶζε ἀμέσως ἀπ' τοὺς Τούρκους κατοίκους ποῖες ἦσαν οἱ πιὸ ὠραίες Χριστιανὲς παρθένας.

—'Η πιὸ ὠραία ἀπ' ὅλες, τοὺς εἶπαν, ἀληθινὸ ροῦὶ τῆς 'Ερέμ, εἶνε ἡ κόρη τοῦ 'Αργυράμου, ἡ Βασιλικὴ, ἡ ἀσύνκορη!

Οἱ Γενίτσαροι γράψανε τ' ὄνομα τῆς Βασιλικῆς πρῶτο—πρῶτο στὸν κατάλογό τους. Καὶ τὴν ἴδια μέρα πῆγαινε στὸ σπιτί κι' ἀρπάξανε τὴν ὠραία 'Αθηναία κόρη, ἀδικοφρονώντας γιὰ τοὺς βόνηους τῆς μανῆς τῆς.

Μόλις τὸ ἔμαθε αὐτὸ ὁ 'Οσμάν, κόνεψε νὰ τρελλάθῃ ἀπὸ τὸν καῦμό του.

—Ὁ ἀσκοτῶθ'... εἶπε στὸν πατέρα του.

Μὰ οὔτε ὁ Καδὴς, οὔτε οἱ παρῶντες τῆς 'Αθήνας Χαλκοκονδύλης, Μπενιζέλος καὶ Καπετάνιας, πέτυχαν τίποτε.

Οἱ σκληροὶ Γενίτσαροι ἦσαν ἀνένδοτοι.

—'Η Χριστιανὴ κοπέλλα, δὴλῶσαν ὀρτὰ, θὰ κλειστῇ στὸ χαρέμι τοῦ πολυγενομένου τοῦ Σουλτάνου. Τέτοιο δροσερὸ κι' εὐδαισιστὸ λουλούδι θὰ τὸ χαρῶ ὁ ἀγέντης μας.

Δ. ΓΑΤΟΠΟΥΛΟΣ

ΣΤΟ ΕΡΧΟΜΕΝΟ : 'Η Βασιλικὴ στὸ χαρέμι.

Στήν "Ηπειρο, τη Στερεά, την
Πελοπόννησο και τα νησιά

Οι πόλεμοι, η περίοδος της σκλη-
ριάς κι' οι συμφορές που χτύπη-
σαν αλύπητα τον τόπο μας έγι-
ναν αφορμή να χάσει η "Αποκριά"
το κέφι και τη χαρά της και να λησμο-
νηθούν τα πιο ωραία και πιο γραφικά
εθίμα του ελληνικού λαού.
Μερικά από τα παλιά αυτά άποκρη-

Αποκριάτικα ΕΘΙΜΑ

Τους μασκαράδες άλλοτε τους υποδεχόντου-
σαν με λεμονόκουπες...

άγικα εθίμα και πανηγύρια του λαού
της Στερεάς, Ελλάδος, της "Ηπείρου, του
Μωριά και των νησιών θα σας περιγρά-
ψουμε στο άρθρο μας αυτό.

Σ' όλο το διάστημα της "Αποκριάς"
στην "Ηπειρο γλεντούσαν ιδιαίτερα με
το «Χάψαρ». Έδεναν, δηλαδή, μ' ένα
σπάγγο ένα δρασμένον σφιχτό αυγό, το
κρεμούσαν από ένα καλάμι και το κου-
ρούσαν πάνω απ' τα κεφάλια των παιδι-
ών που ξεφώνιζαν και πηδούσαν για να
το χάψουν, χωρίς να χρησιμοποιήσουν τα
χέρια τους.

Αλλά και περίφημοι χορευταί ήταν οι
"Ηπειρώτες. Σ' όλη τη διάρκεια της "Α-
ποκριάς αντρες, γυναίκες, νέοι, παιδιά
κι' οι γέροι κι' οι γρηές ακόμα το ρί-
χναν στο χορό.

Είχαν μάλιστα κι' ένα ειδικό για το
χορό τραγούδι:

Μά τον "Αι-Αι-Αλέη,
θα χορέψω όσο να φέξη.
Μά τον "Αγιο Κωνσταντίνο
το χορό δεν τον αφήνω!
Μά τον "Αγιο-Αγιο Γιάννη,
ο χορός πάει γιατάνι.
Μά τον "Αγιο-Αγιο Λιά,
ο χορός θέλει ετολιά.
Μά τον "Αγιο-Αι Βασίλη,
ας πηδήσουμε σαν ψύλλοι.

Τό γλέντι της "Αποκριάς στην "Ηπει-
ρο κρατούσε ως την Καθαρή Δευτέρα που
τη λέγανε και «Ποντικοδευτέρα». Τη μέ-
ρα αυτή δεν κάνανε καμιά δουλειά για
να μη τους φάνε οι "ποντικοί" τα ρούχα
και τα σιτηρά.

Στα παλιά χρόνια στη Στερεά "Ελ-
λάδα και στην Πελοπόννησο, στα χωριά
αλλά και στις πόλεις κάποτε δεν χρη-
σιμοποιούσαν σεραπανίτες και κουφετί
στους δρόμους. Τους μασκαράδες, και
μάλιστα τους πολύ κωμικά μεταμφιεσμέ-
νους, τους υποδεχόνταν με λεμονόκου-
πες!... Γιόταν αληθινό πανηγύρι, σω-
στός πανζουρλισμός και κανένας δεν θύ-
μωνε για την πρόγκα και το λεμονοπα-
τατοπόλεμο! "Υπήρχε μάλιστα κι' ένα
τραγούδι σχετικό:

Βγήκανε οι μασκαράτες,
έτοιμάστε τα λεμόνια,
έτοιμάστε τις πατάτες!

Κυριακή της "Αποκριάς τον «'Αγιο, σ'
ανάμνησι του Τούρκου "Αγιά που δρισκό-
ταν στο νησί προ το 1822, φρόντιζε για
το φόρο της μαστίχας και δίκαιε συγγρά-
νων διάφορες μικρούποδες των κατοί-
κων.

Κι' ο "Αγας της "Αποκριάς το ίδιο έ-
κανε: Δίκαιε στην πλατεία του χωριού
διάφορες κωμικές υποθέσεις κι' έβαζε
πρόστιμα χρηματικά. Με το ποσόν που
συγκέντρωναν απ' τα πρόστιμα αγορά-
ζαν τρόφιμα και κρασί και γλεντούσαν
ως την Καθαρή Δευτέρα.

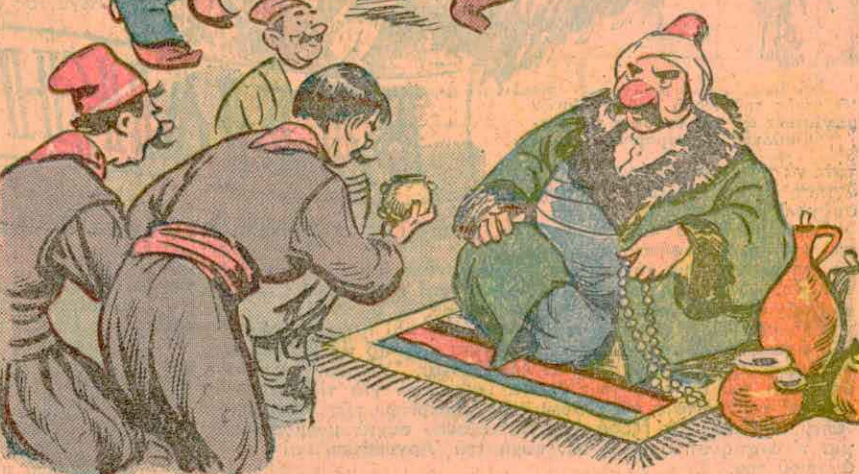
Στο γλέντι αυτό λάβαιναν μέρος και
έκείνοι που είχαν καταδικαστή και είχαν
πληρώσει πρόστιμο.

Στη Σίφνο, κατά τις "Από-
κριες, μαζεύονταν άλλοτε στην
πλατεία του χωριού νέοι και νέ-
ες μασκαρεμένοι κι' άρχιζαν
τις «ρίμες». Σκάρωναν, δηλα-
δή, άψε-σβύσε διστιχα και
πειράζαν ο ένας τον άλλο:

Σάν μπόγος είσαι, σάν δούτσι, ά-
(ληντή θάρελα,
δεν είδανε τα μάτια μου τόσο χον-
(τρη κοπέλλα!

Κι' η νέα άπαντούσε:
Χαρά στο νεύο τον όμορφο, που
(θέλει και στεφάνι,
σ' όλη τη Σίφνο δεν θα δής πα-
(ρόμοιο στραβοκάνη!

Χαριτωμένες είνε και οι Κρη-
τικές άποκριάτικες μαντινάδες,
που συνηθίζουν να τραγουδούν

Στη Μάνη, την προτελευταία εβδομά-
δα της "Αποκριάς έσφαζαν άλλοτε όλα
τα σπίτια χοίρους. Κι' ανηχούσαν τα
χωριά, απ' τη μιά άκρη ως την άλλη,
απ' τους γρυλισμούς και τα ξεφωνητά
των θυσιαζομένων ζώων.

Η εβδομάδα αυτή ονομάζοταν «Σφα-
γερή».

Στο Μεσολόγγι σώζονται σε πολλά
σπίτια θαυμάσιες φορεσιές, αντρικές και
γυναϊκές και όπλα απ' τον καιρό της
Επαναστάσεως. Φέρμελες, ντουλαμάδες,
δελουδένια, χρυσοκέντητα κονταγούνια,
ταπαράζια, φλωροκαπνισμένες πιστόλες,
γιαταγάνια, άσημένια χαρμπιά και καρυ-
σούλια κλπ.

Τα ρούχα και τα τιμημένα αυτά άρ-
ματα τα φορούν οι Μεσολογγίτες και οι
Μεσολογγιτοπούλες τις "Αποκριές και
παρελαύνουν στους δρόμους.

Τό θέαμα είνε εξαιρετικά γραφικό.

Στη Χίο, τα παλιά, καλά χρόνια, οι
νέοι των χωριών συγκροτούσαν μιά συν-
τροφία (κουμπανιά), διάλεγαν το πρω-
τοπαλήκαρο και παίζανε την τελευταία

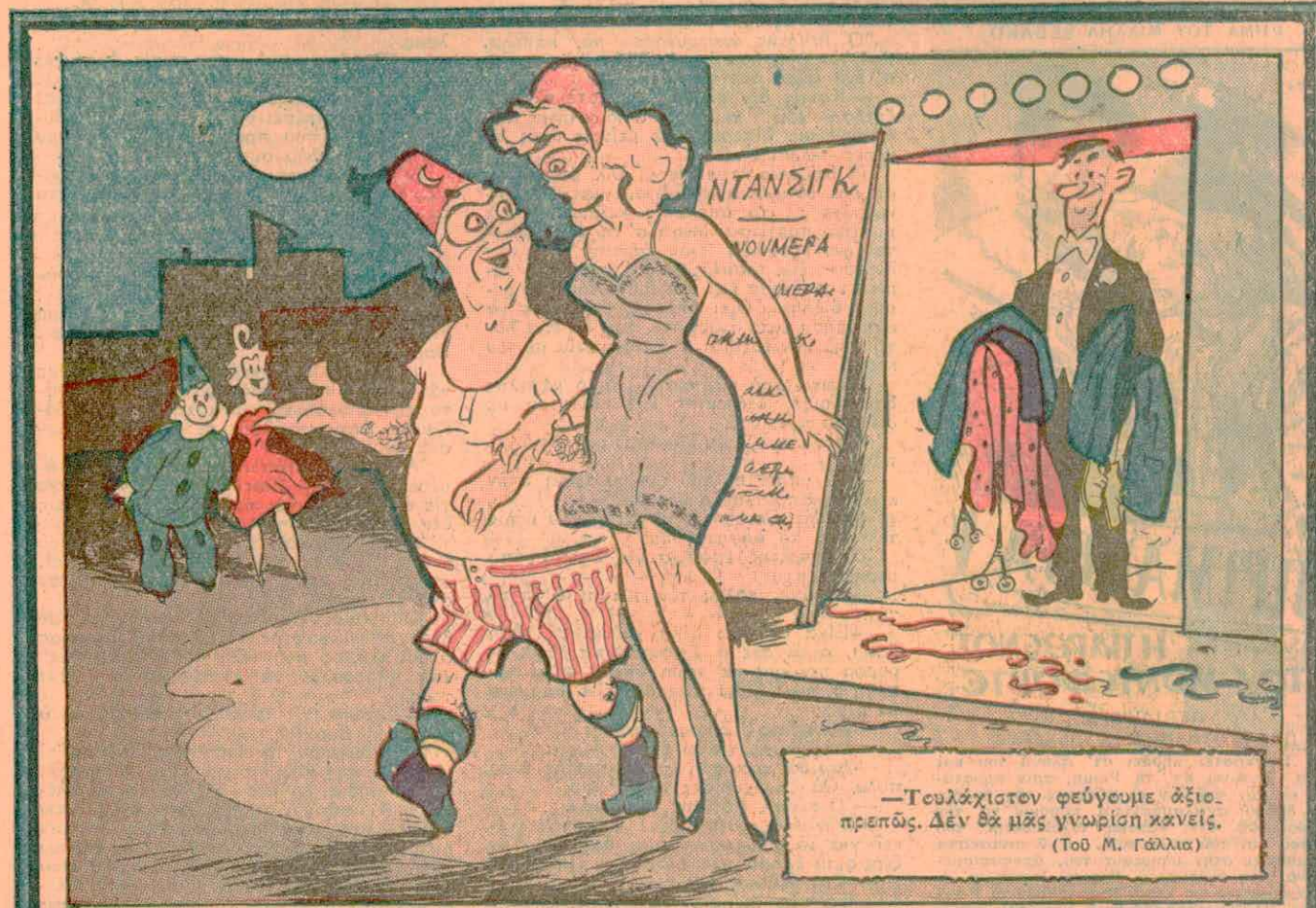
«'Ο "Αγας της "Αποκριάς δίκαιε διάφορες
κωμικές υποθέσεις...

στα γλέντια τους οι ήρωικοί νησιώτες:
Μπρέ, ίντα μούρη είν' αυτή, γελάει όχτράς
(και ξένος,
έσύ κι' όντας γεννήθηκες ήσουν μασκαρε-
(μένος!
"Ιντα να πώ έγώ για σέ, μπρέ τρελλοθυ-
(γατέρα;
"Εσύ είσαι νηστήσιμη, σάν Καθαρή Δευτέρα!

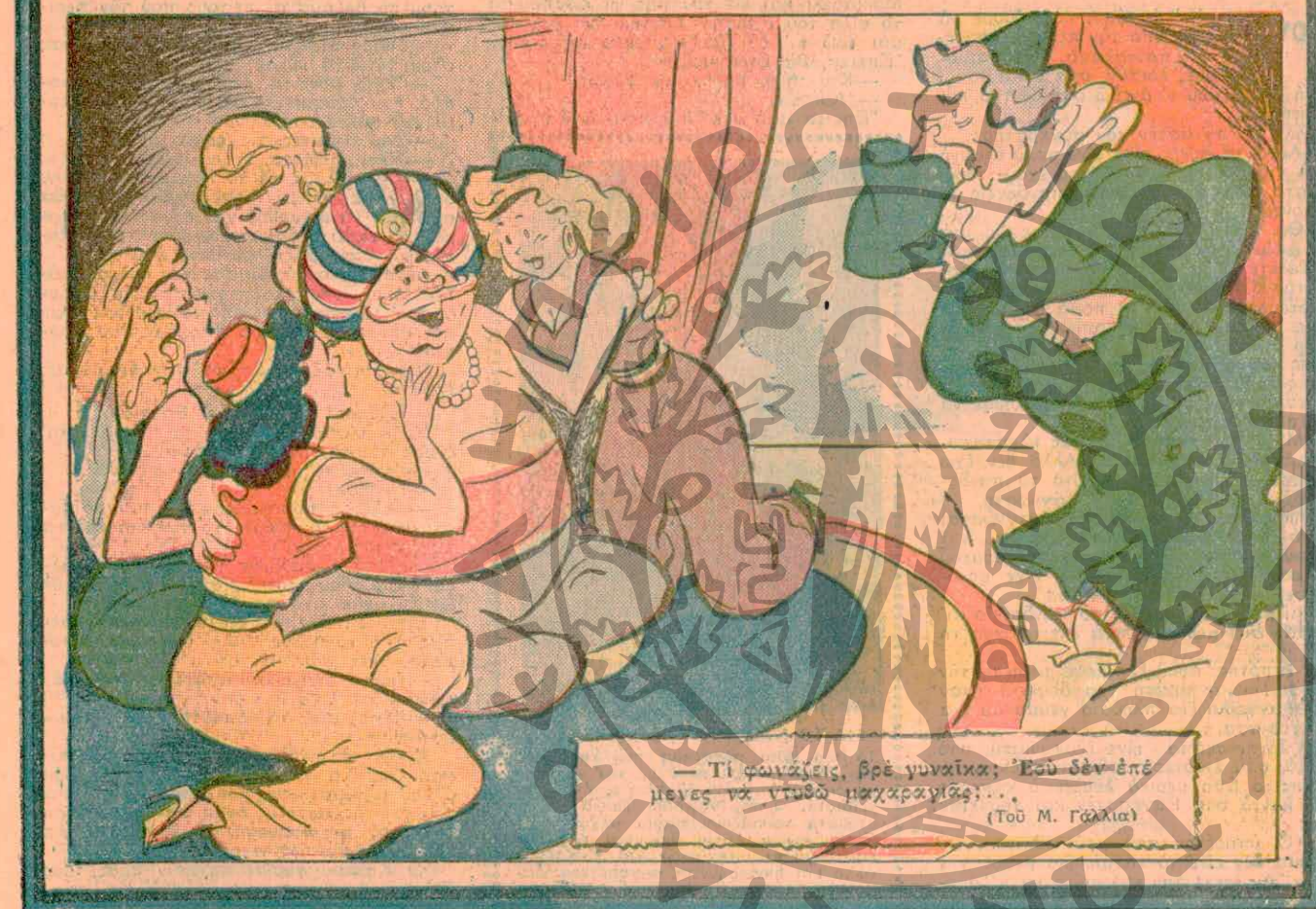
Νά, τέλος, κι' ένα απ' τα πιο παλιά
σταυρικά άποκριάτικα τραγούδια, παύ
πó τραγουδούσαν προ έκατό ετών:

Πέντε ποντικοί και δεκοχτώ νυφίτσες
γάμο κάνανε κοντή, τούμπου τούμπου τιρίρι,
γάμο κάνανε παντρεύαν τη νυφίτσα.
Ψείρα ζύμωνε κοντή, τούμπου τούμπου τιρίρι.
Ψείρα ζύμωνε κοντή, ανεδαίτζει
κι' ο μαυρόφυλλος το φούρνο συνταλαίει.
Παραπάτρησε, κοντή, τούμπου τούμπου τιρίρι,
πέφτει στη φωτιά, πέφτει μέσα στη φλόγα!
Τρέχτε άρνοντες τί και το παλληκαρι!
Τρέχει ο άτραχος, κοντή, τούμπου τούμπου
τιρίρι.

Τρέχει ο άτραχος με το νερό στο στόμα,
για να σβύση τη φωτιά, χάρας τον πυρο-
(σβέστη!...

—Τουλάχιστον φεύγουμε άξιο-
πρεπώς. Δεν θα μάς γνωρίση κανείς.
(Του Μ. Γάλλια)

—Τι φαίναίς, βρέ γυναίκα; "Εσύ δεν έπέ-
μενες να ντυθώ μαχαρναίς;...
(Του Μ. Γάλλια)

μόνη της για την αλήθεια της άφησε-
ως μου. 'Ο φίλος μου προσπάθησε να με
παρηγορήσει κι' αφού του μίλησα για σας
και για την υπόσχεση που μου είχατε δώ-
σει, αποφασίσαμε να σας περιμένουμε.
'Αλλ' οι ώρες περνούσαν και σεις δεν φαι-
νόσαστε. Στο τέλος, σκεφτήκαμε να σας
ζητήσουμε στο πανδοχείο του «Καλού Σα-
μορείτη». Κι' εκεί μόθαμε από το Μπαρ-
τολομέο, εκείνο που ήξεραν όλοι στη Ρώ-
μη: ότι, δηλαδή, είχατε συλληφθεί με την
κατηγορία ότι δολοφονήσατε τον δούκα
της Γκάντια... Πρέπει να σας πω ότι δεν
πίστεψα ούτε στιγμή ότι μπορούσατε να
είσαστε ένας δολοφόνος. Μόνον ο Μακια-
βέλι προσπαθούσε να συμβιάσει τα όσα
είχα πη για το χαρακτήρα σας με το έν-
δεχομένο ότι μπορούσε να είχατε δολοφo-
νήσει το Φραγκίσκο Βοργία.

—Είπε αλήθεια, είπε διακόπτοντας ο
Μακιαβέλι. Το να σκοτώσει κανείς ένα
Βοργία δεν είναι δολοφονία, αλλά πράξη
δικαιοσύνης.

—'Η είδησις της συλληψέως σας με θύ-
σισε σε μεγάλη λύπη, συνέχισε ο Ραφαήλ.
Δεν λυπόμουν μόνο για σας, αλλά και για
τον εαυτό μου. Μου είχατε δώσει την ελ-
πίδα ότι θα μπορούσα να ξαναβρω τη Ρο-
ζίτα. Χάνοντάς σας, έχανα κι' αυτή την
ελπίδα, που ήταν ή μοναδική που είχα...
Σε λίγο, μάθαμε ότι σας είχαν δικάσει
και σας είχαν καταδικάσει σε θάνατο.

—'Ωραία δίκη! είπε ο Ραγκαστέν. Δεν
κράτησε περισσότερο από δέκα λεπτά.

—Σήμερα το πρωί, τέλος, μου ήρθε
μια ιδέα, είπε ο Ραφαήλ, συνεχίζοντας την
αφήγησή του.

—Προσπάθησα όσο μπορούσα να τόν
εμπόδισα να την πραγματοποιήσει έσπεν-
σε να πη ο Μακιαβέλι.

—Ποιά ήταν αυτή η ιδέα; ρώτησε ο
Ιππότης.

—Σκέφτηκα ν' απευθυνθώ στον Πάπα.

—Στόν Πάπα!

—'Ο Ιππότης ανατρίχισε θηλά του, άλ-
λα προσπάθησε να κρύψει τη συγκίνησή
του.

—Μ' όλα τα ελαττώματα που του απο-
δίδουν, συνέχισε ο Ραφαήλ, ο γέρος αυ-
τός έχει ένα μεγάλο προτέρημα: αγαπάει
τις τέχνες. Μου έχει δείξει, εξ άλλου, πολ-
λες φορές ως τώρα την ευνοία του. Σκέ-
φτηκα, λοιπόν, ν' απευθυνθώ σ' αυτόν...
Μόλις πήρα αυτή την απόφαση, έτρεξα στο
Βατικάνο. Κι' εκεί έμαθα με μεγάλη μου
χαρά πως είχατε δραπέτευσαι... Σ' όλο
το ανάκτορο δεν μιλούσαν παρά μόνο για
τη δραπέτευσή σας... 'Επειτα από λίγη
ώρα, ο Πάπας με δέχτηκε στο γραφείο
του και μου μίλησε με πολύ κολακευτικά
λόγια για το σχέδιό μου της «Μεταμορ-
φώσεως» που του είχα παραδώσει πριν
από λίγο καιρό. Του απάντησα πως μου
ήταν αδύνατο πια να εργασθώ και του
έδωσα με λίγα λόγια πως είχε γίνει η
απαγωγή της Ροζίτας. 'Ο Πάπας με πα-
ρηγόρησε όσο μπορούσε και κατόπιν κά-
λεσε το μαρκήσιο ντε Ροκασάντα, ανώ-
τατο αρχηγό της παπικής αστυνομίας και
τον διάταξε να βρη με κάθε θυσία τα ίχνη
της Ροζίτας. 'Ο μαρκήσιος έφυγε, αφού
υπόσχθηκε στον Πάπα ότι θα έδινε έντο-
λη ν' αρχίσουν άμέσως οι έρευνες. 'Η Αύ-
του Παναγιότης μου είπε κατόπιν ότι θα
πήγαινε στο Τίβολι για να ξεκουραστή,
αλλ' ότι θα παρακολουθούσε από κει τις
έρευνες και δεν θα ήσυχάζε αν δεν μά-
θαινε ότι μου είχε αποδοθεί η Ροζίτα...
'Εφυγα πλημμυρισμένος από συγκίνησι
για τη μεγάλη ευνοία που άπεναντί μου...
Νά, αγαπητέ φίλε, γιατί με βλέπετε πιο
ήρεμο από πριν...

—'Ο Ραγκαστέν είχε ακούσει με προσο-
χή αυτή την αφήγησι.

—Ποιά γνώμη έχετε για όλα αυτά; ρώ-
τησε το Μακιαβέλι, μετά την εξιστόρησι
από το ζωγράφο της συνειμιλίας του με
τον Πάπα.

—'Η γνώμη μου, απάντησε ο Μακια-
βέλι, είναι ότι δεν πρέπει να δίνω ποτέ κα-
νείς εμπιστοσύνη στα λόγια του 'Αλεξάν-
δρου Βοργία. Και θα πρόσθετα ότι εκείνο
που με φοβίζει περισσότερο είναι η κωλο-
σύνη του. Γιατί την θεωρώ υποκριτική και
ψεύτικη. Θα ήμουν πιο ήσυχος αν ο φί-
λος μας Ραφαήλ μάς έλεγε ότι ο Πάπας
δείχτηκε αδιάφορος ή τον έδιωξε σκαιά...
ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: 'Η συνέχεια...

Ευθύμα ένσταντανέ

Πολύ όρθα ο κ. Βρανόπουλος έχει δι-
ατάξει να υπάρχουν στα τραμ ειδικές θέ-
σεις για να καθοιωνται Ιερωμένοι, γυναι-
κες και ηλικιωμένοι επιβάτες.

—'Η σκηνή, λοιπόν, στο τραμ. Μεσημέ-
ρι, ώρα επιστροφής εκ των γραφείων,
συνωστισμός αφάνταστος. «Σαρδελιό-
δον» έλεγαν οι παλιοί. Λάθος. 'Υπάρχει
πλήρης άνεσις μέσα στα σαρδελιοκού-
τια, αναλόγως με το συγκοινωνιακό ά-
διαχώρητο.

Σηκώνεται από την «ειδική» θέση έ-
νας σεμνός νεαρός και δίνει τη θέση του
σ' ένα γέρο έβδομητάρη.

—Ευχαριστώ! λέει ο έβδομητάρης.
Και την παραχωρεί, άμέσως, με γλυ-
κό μειδίαμα στην διπλανή του χαριτό-
κρυτον και στρουμπουλήν δεσποινίδα!
'Η δεσποινίς κάθεται!

—'Ο σεβασμός του σεμνού νεαρού πάει
περίπατο:

—Δεν ντρέεσαι βρε γέρο; φωνάζει.
Για το κοριτσόπουλο στην έδωσα τη
θέσι εγώ πούχω κρυπαγήματα;

Κι' όλο το περιεχόμενο του τραμ καγ-
—

χάζει και χειροκροτεί νοερώς την «ασέ-
βειαν» της νεανικής αγανακτήσεως. 'Ο
γέρος όμως δέχεται με μειδίαμα ευτυ-
χίας την αποδοκιμασία, γιατί το κορί-
τσι του χαινογελά. Και απαντά στο νε-
αρό:

—'Εσύ ευγενώς φερόμενος, παρεχώ-
ρησες τη θέση σου σε μένα. Τώρα, τί
θα την κάνω εγώ τη θέση, είναι δικός μου
λογαριασμός!

Κι' είχε απόλυτο δίκιο!

*

Γρίπη!
'Ο φίλότης της 'Ελλάδος και της Οι-
κουμένης! Ευτυχώς την 'Ελλάδα κάπως
τη σεβάστηκε και η ασθένεια ήταν, μάλ-
λον, «ήπιας μορφής».

Τηλεφωνεί, λοιπόν, ο καύμενος, ο συμ-
παθής και συνήθως... αξιοπρεπώς αδέ-
καρος «μέσος ατότος»:

—Το γιατρό, παρακαλώ!

—'Ο γιατρός έχει γρίπη!

—Ποιόν άλλο γιατρό να πάρω;

—Δυο συναδέλφους του που είχε ά-
φισει αντικαταστάτες, έχουνε γρίπη.

—Τί να κάνω λοιπόν;

—Πάρτε τον «Ευαγγελισμό» ή τον
«Ερυθρό Σταυρό».

Β' τηλεφώνημα. Γ' τηλεφώνημα. 'Ο-
λα τα κρεβάτια... γρίπη! 'Αδαιο κα-
νένα.

—Γιατρός;
—'Ενας έμεινε, αλλά είχε ρίγη σή-

μερα και μάλλον θα πάη
σπίτι του να πέσει!

—Γρίπη!

—Φυσικά!

Στο τέλος ο άνθρωπος
πήγε να κάνει και λίγο
αστειό και πήρε στο τη-
λέφωνο κάποιον άρχιμαν-
δρίτη.

—'Ο κύριος Τιμόθεος;

—Τί τον θέλετε;

—Νάρθη μεθαύριο να με κηδέψη!

—'Αδύνατον! 'Εχει γρίπη!

—Και τί να κάνω;
—'Αναβάλετέ το για αργότερα!

*

Σε ταβέρνα πειραικής συνοικίας. Συ-
νεχίζεται κουδέντα:

—... 'Ανοιξα κι' εγώ γραφείο συνοι-
κεσιών για να διανταγωνισθώ δηλαδή
τον άλλο!

—Το λοιπόν;

—Το λοιπόν, μπήκε πρώτα-πρώτα έ-
νας θεοκόματος, αδερφέ μου, που ήταν,
τί να σου πω, σαν τα εξώφυλλα του
«Θησαυρού»!

—Και το λοιπόν;

—Και το λοιπόν, την παντρεύτηκα
εγώ!

—Νά, ούτω πώς έχει η υπόθεσις κι'
άστα να πάν στο διάολο! Τί έπρεπε να
κάνω; Σκοτώθηκα να της βρώ κανα κα-
λό παιδί να της δώσω, μα δεν τα κα-
τάφερα. Βλέπεις στο είδος αυτό του έ-
παγέλματος...

—'Επειτα;

—'Επειτα... ήταν το μόνο συνοικέσιο
που έκανε το γραφείο μου!

*

Σε γραφείο αρχηγού κόμματος. Εί-
σέρχεται κάποιος βουλευτής:

—Καθίστε. Είς τί όφείλω την τιμήν;
(Κοινοβουλευτική σχολοείξις).

—Προσχωρώ.

—Ποιν που ήσαστε;

—'Επέκ. Τό ξέρετε.

—Πιο πριν;

—Λαϊκόν.

—Πιο πριν;

—Μαρκεζίνης.

—Πιο πριν;

—'Ολίγον... άριστέρος.

—Και κατόπιν Μαρκεζίνης και κατό-
πιν Τσαλδάρης και κατόπιν 'Επέκ! 'Ε-
τσι;

—Μάλιστα!

—Δεν μου κάνετε!

—Πώς;

—Δεν μου κάνετε!

—Μά... είμαι βουλευτής!

—Ναί! Προς το παρόν... είσθε! Σε
λίγο καιρό... θα πάψετε να είσθε!...

Ο ΠΑΡΑΤΗΡΗΤΗΣ

Θ. ΔΡΑΚΟΝ

Το μουσείο ΤΟΥ ΑΙΜΑΤΟΣ

Το τέλος ενός βασιλέως ΤΟΥ ΧΡΗΜΑΤΟΣ

Σε μια γυάλα του 'Εγκληματο-
λογικού Μουσείου, βρίσκεται κι' ο
στόμαχος ενός ανθρώπου που αὐ-
τοκτόνησε με φαινικό όξύ. Είπε ένα
ανατριχιαστικό «δείγμα» για επι-
στημονικές μελέτες. Μ' αυτό τον
φρικτό τρόπο αυτοκτόνησε επίσης
κι' ο Γεώργιος Μαυρίδης. 'Ενα
πρωί της 23 'Οκτωβρίου 1932 τον
βρήκαν νεκρό στο δωμάτιό του στο
ξενοδοχείο «Ερεχθειόν».

Ποιός ήταν ο Γ. Μαυρίδης; Στις
αρχές του 1932 χρημάτισε, για λί-
γο, υπάλληλος του φαρμακείου
Λαιμού. 'Επειτα έφυγε από κει και
ζούσε εις βάρος διαφόρων πονόφυ-
χων και αγαθών ανθρώπων. Μα ή
έρευνα που έκανε η ανακρίσις έφε-
ρε σε φώς το ξέχρις εκπληκτικό: 'Ο
Γ. Μαυρίδης ήταν μια εποχή ο με-
γαλύτερος «Έλληνας καπινοδιομή-
νος της 'Αλεξανδρείας. Λέγαν μά-
λιστα ότι συναγωνιζόταν τον Τσα-
νακλή. Τα πλούτη του ήταν άμε-
τρητα. Ζούσε μια πολυτελή ζωή,
σκορπούσε κυριολεκτικώς τα λεφτά
από το παραθύρο κι' η έμπορικη
πίστις του ήταν τεραστία.

Μα ξαφνικά κυριεύθηκε από το
πάθος της χαρτοπαίξιας. Και με-
τέβαλε το μέγαρό του σε κέντρο
χαρτοπαίχτων. 'Εβδομάδες ολόκλη-
ρες έπαιζε διαρκώς χαρτιά, χάνον-
τας, χωρίς καθόλου να στενοχωρη-
θί, τεραστία προά. 'Εκεί όμως
που σκόρπισε το περισσότερο μέ-
ρος των χρημάτων του ήταν το
καζίνο της Νικαίας, το Μόντε Κά-
ρο, ή Ντωβίλ, το Μπίαρριτς. Κά-
θε φορά που άρχιζε ή κοσμική sai-
ζον αυτών των λουτροπόλεων, μετα-
ξύ των ξένων πριγκίπων και των
βασιλέων του χρημάτων που πήγαι-
ναν εκεί για να διασκεδάσουν ήταν
κι' ο Μαυρίδης. Μα ο άνθρωπος
αυτός δεν πήγαινε εκεί πέρα ούτε
για να ξεκουραστή, ούτε για καμ-
μία περιπέτεια με τις διεθνούς φή-
μης καλλονές που αποτελούν πάν-
τοτε το στόλισμα αυτών των λουτρο-
πόλεων. 'Η ζωή του Μαυρίδη ήταν το
καζίνο. Ευχαριστιόταν να βλέπη
τις μάρκες να μαζεύονται σωρός
μπροστά του και να χάνονται πά-
λι. Τόν γοήτευαν οι δυνατές συγ-
κινήσεις σ' αυτό το τρελλό παιχνί-
δι της τυφλής τύχης. Είχε τόσα
πολλά λεφτά ώστε δεν τον έννοι-
αζε αν έχανε ή κερδίζει. Γι' αυτόν
μιλούσε όλος ο κόσμος. Κι' όπως
οι χρυσάλιδες τρέχουν πάντα κον-
τά στο φώς έτσι και γύρω στο
Μαυρίδη, τον θαυμάλουτο «Έλληνα»

μαζευόντουσαν όλοι οι κόλακες, ό-
λες οι όμορφες τυχοδιώκτριες και
του δημιουργούσαν την αταπάτη
ότι ήταν μεγάλος, πανίσχυρος, ά-
κατάβλητος.

Μα όλα τα πράγματα σ' αυτόν
τον κόσμο έχουν ένα τέλος. Σι-
γά, σιγά εξαλειφίσθηκαν όλες οι έ-
πιχειρήσεις του, τα εργοστάσιά
του, οι βίλλες του, τα πλούτη του.
Και ήρθε μια νύχτα που παρεκλή-
θη από τον ταμία του καζίνου του
Μόντε Κάρο να εξοφλήση το λο-
γαριασμό του σε μετρητά... γιατί,
ασφαλώς, θα είχε λησμονήσει ότι
το τσέκ που τους είχε δώσει δεν
είχε αντίκρουσμα!...

—'Οταν ο Μαυρίδης άντελήφθη το
βάραθρο στο όποιο είχε κατακυ-
λησει ήταν πια άργα. Τίποτε δεν
μπορούσε να τον σώσει. Στην άρ-
χη τον βοήθησαν οι φίλοι του. Μα
δεν άργησαν κι' αυτοί ν' αρχίσουν
να τον αποφεύγουν. 'Ο Μαυρίδης ό-
μως δεν στενοχωρήθηκε. 'Εμαθε
πως κάτι άνηψια του στο Παρίσι
είχαν κληρονησει μια μεγάλη περι-
ουσία. Πήγε άμέσως και τους
βρήκε:

—Είμαι άπένταρος! τους δήλω-
σε. Χρεωκόπησα! Θέλω να με βο-
ηήσετε οικονομικώς γιατί θ' αὐτο-
κτονήσω. Και δέβαια δεν είναι σω-
στό να μαθευτή στον κόσμο ότι
αὐτοκτόνησε ο θεός σας γιατί δεν
είχε τα μέσα να συντηρηθί!...

Τ' άνηψια του συγκινήθηκαν από
τα λόγια αυτά του άσωτου θείου
τους. Και δεν του άρνήθηκαν τη
βοήθειά τους. 'Ετσι ο Μαυρίδης,
με γεμάτο το πορτοφόλι του, γύρι-
σε πάλι στις κοσμικές λουτροπό-
λεις και ξαναάρχισε τα ξενύχτια του
στα καζίνα τους. 'Αλλά τα λεφτά
που του έδωσαν στην άρχή τ' άνη-
ψια του τελείωσαν κι' έπρεπε να
τους ξαναενοχλήση.

Γι' άρκετό καιρό, με την άπει-
λή της αυτοκτονίας ο Μαυρίδης έ-
παιρνε από τους άνεμιούς του ά-
φθονα χρήματα. Μια ήμερα μάλι-
στα έκοψε μπροστά τους τις φλέ-
δες των χεριών του γιατί δεν του
έδιναν ένα σημαντικό ποσό. Τόν
γλύτωσαν, μα του έκλεισαν όριστι-
κώς πια την πόρτα.

—Μας συνήθισες, του είπαν, στο
κόλπο της αυτοκτονίας! Δεν μας
ένδιαφέρει πια αν πραγματοποιή-
σης αυτή την ιδέα σου...

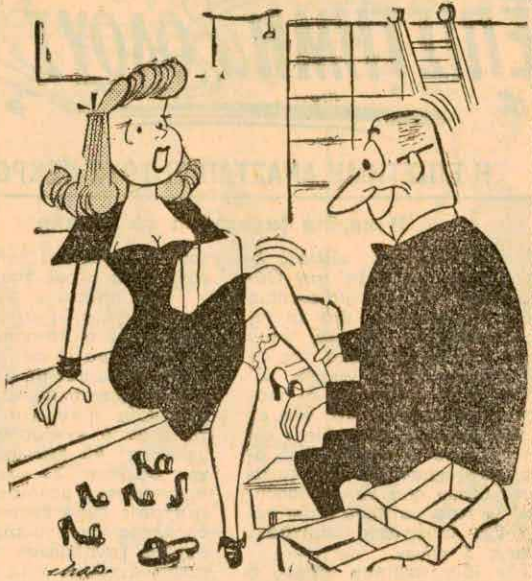
'Ο Μαυρίδης στενοχωρήθηκε. Πή-
γε στη Νικαία, στη βίλλα ενός
πλουσιού «Έλληνα της Αιγύπτου»
και είπε στον έμπιστο ύπηρέτη
του—γιατί ο ίδιος έλειπε εκείνο τον
καιρό για κάτι δουλειές του:

—Συνεννοήκαμε με το φίλο μου
να τον περιμένω εδώ.

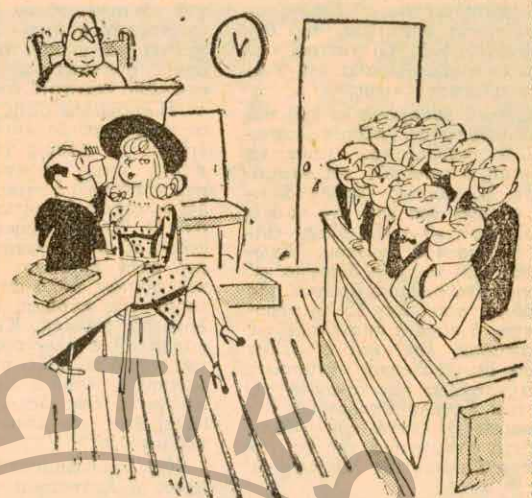
—'Ετσι τον έπεισε να του έπι-
ψη όχι μόνο να εγκατασταθή στην
ξένη βίλλα, αλλά και να δώσει μια
μεγαλοπρεπή δεξίωση, μ' έξοδα του
φίλου του και ν' άδειαση όλη την
κάβα των εκλεκτών κρασιών του!

—'Επειτα όταν είδε ότι δεν τον
σήκανε πια το κλίμα της Εύρώπης
ήρθε στην 'Ελλάδα. Τώρα πια ό-
μως είχε γίνει ένα ανθρώπακι δί-
χως σημασία. Ποτέ δεν μιλούσε για
το παρελθόν του, για τις παλιές
δόξες του, για τις περιπέτειες του
και τις χαρτοπαίχτικες μάχες του
στα καζίνα. 'Εσκυβε άρεε ολόκλη-
ρες στά λογιστικά βιβλία του φαρ-
μακείου Λαιμού άμίλητος και τα-
κτικός, σαν καλός νοικοκύρης. Μα
τόν Φεβρουάριο 1932 του δήλωσαν
ότι δεν χρειαζόνταν πια τις ύπη-
ρεσίες του. 'Από τότε έμεινε στο
ξενοδοχείο «Ερεχθειόν» ως την ή-
μερα που αυτοκτόνησε με ακάβα-
το φαινικό όξύ κι' έδωσε τέλος στην
πολυτάραχη ζωή του.

Θ. ΔΡΑΚΟΝ

—Μην μπορώ να καταλάβω γιατί επιμένετε να
μου προβάτετε τόσα παπούτσια... Σας είπα πώ-
ς μόνο το πρώτο ζευγάρι μ' άρέσει!...

—'Ο δικηγόρος της κατηγορου-
μένης: 'Από δώ και πέρα δεν φοβάμαι τίπο-
τα... 'Η δίκη είναι κερδοφόρα!...

ANDRÉ ZICHARD

ΠΑΡΕΣΗΓΗΣΙΣ...

—'Εσείς, τουλάχιστον, κύριε Γερσόνιμ, φαίνε-
ται πως αγαπάτε τη μουσική!...

ΕΠΙΣΤΗΜΗ

Η ΕΠΙΣΤΗΜΗ ΑΝΑΣΤΑΙΝΕΙ ΤΟΥΣ ΝΕΚΡΟΥΣ

Η καρδιά ξαναρχίζει να χτυπάει

Μια εκπληκτική εϊδησις έφτασε τελευταίως απ' την Ουάσιγκτον: Σ' ένα μαιευτήριο αυτής της πόλεως, μια έπιτοκος ξαναγύρισε στη ζωή, αφού έμεινε επί 5—6 λεπτά της ώρας «κυριολεκτικά νεκρή». Σ' άλλο αυτό το διάστημα, οι γιατροί διαπίστωσαν ότι δεν είχε πιά σφυγμό, ούτε πιά αϊματος, ούτε αναπνοή. Κι' όμως κατάφεραν να την ξαναζωντανέψουν, γιά να τη βοηθήσουν ύστερα να φέρη στον κόσμο ένα υγιέστατο κοριτσάκι βάρους 3 κιλών.

Τόν ίδιο περίπου καιρό, ο δόκτωρ Ουίλλιαμ Γουόλφ περιέγραψε ένα άλλο καταπληκτικό περιστατικό στην έφημερίδα της 'Αμερικανικής 'Ιατρικής 'Εταιρείας. 'Ενας άντρας 45 ετών νοσηλεύεται σ' ένα νοσοκομείο γιά φυματίωση του δεξιού πνεύμονος. Οι γιατροί του έκαναν πνευμοθώρακα και ένεσεις στρεπτομυκίνης.

Σε μια έφαρμυγή λοιπόν του πνευμοθώρακος, πέθανε ξαφνικά. Η καρδιά του έπαψε να χτυπάει, ο σφυγμός του σταμάτησε. Ο δόκτωρ Γουόλφ άνοιξε μ' ένα νυστέρι την κοιλιά του, χωρίς να τρέξη αίμα—άλλο σημείο του θανάτου. Έχωσε το χέρι του στο άνοιγμα κι' άρχισε ένα ρυθμικό μασάζ της καρδιάς του. Σε 15 δευτερόλεπτα, η καρδιά επανέλαβε τις συσπάσεις της, και σ' άλλα τόσα δευτερόλεπτα χτυπούσε πιά γρήγορα και κανονικά. Ο δόκτωρ Γουόλφ υπολογίζει ότι πέρσαν 6 λεπτά της ώρας απ' το σταμάτημά της ως την άποκατάστασι της λειτουργίας της!

Το ξαφνικό σταμάτημα της καρδιάς δίχως φανερό λόγο παρατηρείται αρκετά συχνά στις χειρουργικές επεμβάσεις. Από 75 χρόνια τώρα, οι γιατροί προσπαθούσαν να την κάνουν να επαναλάβη τη λειτουργία της, με ρυθμικές πιέσεις ή μασάζ.

Τα 'Ιατρικά χρονικά αναφέρουν μια περίπτωση, στην οποία διατηρήθηκαν τεχνητά επί 2 ώρες οι παλμοί της καρδιάς με έξωτερικά χτυπήματα στο στήθος. Δεν μπορούσε όμως, βέβαια, να συνεχισθούν επ' άπειρον αυτά τα χτυπήματα. Όταν σταμάτησαν, πέθανε ο άρρωστος.

Σε έγχυρήσεις της κοιλιάς αν τύχη να σταματήσει έξαφνα η καρδιά, ο χειρουργός μπορεί ν' άποκαταστήσει τη λειτουργία της με την ίδια μέθοδο του δόκτορος Γουόλφ, ή άνοιγοντας το στήθος του νεκρού. Πρέπει πάντως να μην άρνηση περισσότερο από λίγα λεπτά της ώρας. Άλλοιώς, ο νεκρo-ναστήμενος δά μείνη ήλιθιος σ' όλη του τη ζωή.

Πράγματι, τα έγκεφαλικά κύτταρα έχουν διαρκώς ανάγκη μεγάλης ποσότητας οξυγόνου, που τους το προσφέρει το αίμα. Αν το στερηθούν, πεθαί-

νουν 7 φορές πιδ γρήγορα από κάθε άλλο μέρος του σώματος.

Πόσο μπορεί ν' άνθξουν δίχως οξυγόνο; Γιά να το έξεακριβώσουν οι έπιστήμονες έκαναν πειράματα σε ζώα. Παρετήρησαν λοιπόν σε αρκετά σκυλιά «νεκραναστήμενα» ότι έχασαν κάθε πνευματική ικανότητα όταν ο έγκεφαλός τους έμεινε επί 45 δευτερόλεπτα δίχως οξυγόνο. Σε μερικές όμως περιπτώσεις, μολοντί η νεκρo-ναστήσις έγινε έπειτα από ένα ολοκληρο τέταρτο της ώρας, τα σκυλιά ξαναβρήκαν τη συνθησιμένη αντίληψή τους. Συνεπώς, τα πειράματα δεν κατέληξαν σε θετικό συμπέρασμα.

Το μασάζ της καρδιάς πρέπει, πολλές φορές, να διαρκέσει περισσότερο από μια ώρα, γιά να συνεχισθούν έπειτα μόνοι τους οι παλμοί. Συγγρόνως πρέπει να χορηγείται οξυγόνο στους πνεύμονες με μια ειδική συσκευή τεχνητής αναπνοής.

Η επανάληψις της λειτουργίας της καρδιάς επιτυγχάνεται επίσης με ένεσεις χημικών ουσιών, όπως ή έπιανεφρίνη, ή στροφανθίνη ή ή στρουκνίνη. Πρό ετών λοιπόν, ο δόκτωρ Χάμμαν, στη Ν. Υόρκη, δρόηκε ότι ή μέθοδος αυτή επιτυγχάνει όχι χάρις στην έπίδρασι των χημικών ουσιών, αλλά απ' το τσίμπημα της καρδιάς με τη βελόνη της ένεσεως. Κι' έπινόησε κατόπιν ένα ηλεκτρικό μηχανήμα, που διαβιδάει σε μια σταματημένη καρδιά ρυθμικές ηλεκτρικές εκκενώσεις και προκαλεί έτσι την επανάληψι των παλμών της.

Ός ότου άποκατασταθή τελείως ή λειτουργία της καρδιάς, μπορεί να την άντικαταστήσει μια απ' τις νέες συσκευές που παίζουν ρόλο καρδιάς και πνευμόνων μαζί. Συνδέονται δηλαδή μ' αυτήν οι άρτηριες κι' οι φλέβες, κι' έτσι ή κυκλοφορία του αίματος συνεχίζεται κανονικά επί 1 ή 2 ώρες. Σχετικά πειράματα έγιναν σε σκύλους, απ' τους οποίους είχε άφαιρεθί προηγουμένως όλο το αίμα τους. Η συσκευή λοιπόν τους ξανάφερε στη ζωή.

Οι συγκινήσεις κι' ή αντίστασις του δέρματος

Με μια εύαισθητη συσκευή μετρήσεως, εξακριβώθηκε ότι ή αντίστασις του ανθρώπινου δέρματος στο ηλεκτρικό ρεύμα αύξάνει σε ώρισμένες ασθένειες, όπως το άσθμα, το έλκος του στομάχου, ή έλκωτική έντεροκολίτις κλπ. Το κρύο και στεγνό δέρμα των ηλικιωμένων παρουσιάζει μεγαλύτερη ηλεκτρική αντίστασι απ' το ύγρο και θερμό δέρμα των νέων. Διαπιστώθηκε έξ άλλου ότι αύξάνει ή αντίστασις του δέρματός μας, όταν προσπαθούμε να καταπνίξουμε τις συγκινήσεις μας.

Ο καρκίνος του στόματος

Ο καρκίνος του στόματος άπαντάται κατά 70% σε άτομα ά-

νω των 60 ετών. Παρουσιάζει έξ δεκαπλάσια συχνότητα στους άντρες παρά στις γυναίκες. Αυτό άπέδειξαν οι μελέτες που έγιναν στο Βασιλικό Άντικαρκινικό Νοσοκομείο του Λονδίνου. Οι Άγγλοι γιατροί έφαρμόζουν κατά προτίμησι τη θεραπεία με ακτίνες Χ ή με ράδιον—έκτός αν πρόκειται γιά πολύ μικρούς όγκους. Οι Άμερικανοί συνάδελφοί τους προτιμούν την έγχυρήσι σε καρκινώμα των χευλών, των ούλων, της γλώσσας, των παρειών ή του αυρανίσκου.

Κορτιζόνη στα έγκυμάτα

Τα σοβαρά έγκυμάτα μπορεί κάποτε να προκαλέσουν το θάνατο μέσα σε 2 βδομάδες, από έξάντλησι των έπινεφριδίων άδένων. Σε τέτοιες λοιπόν περιπτώσεις, το θύμα μπορεί να σωθί με ένεσεις κορτιζόνης, της όρμόνης δηλαδή αυτών των άδένων.

Η ρουτίνη εξουδετερώνει τις σουλφαμίδες

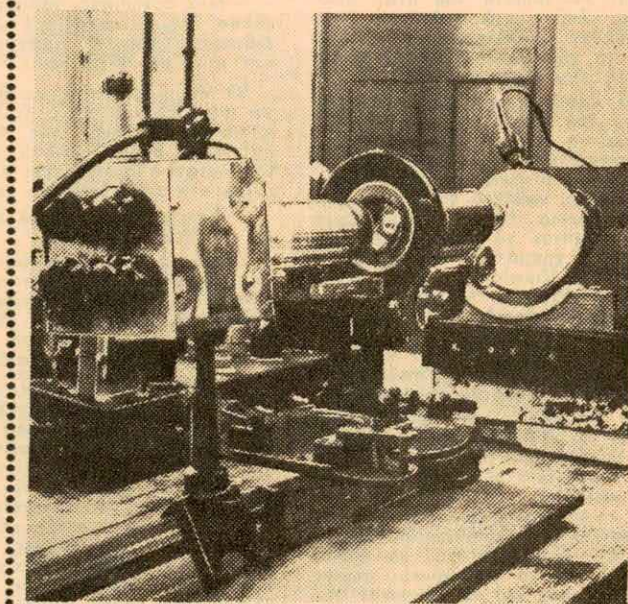
Όπως άπόδειξαν πειράματα που έγιναν τελευταίως στη Γερμανία, ένα φάρμακο που λέγεται «ρουτίνη», εξουδετερώνει την ένέργεια των σουλφαμιδών. Δεν πρέπει λοιπόν ποτέ να χορηγείται συγχρόνως μ' αυτούς. Όσο γιά την ένέργεια της πενικιλίνης, δεν φαίνεται να επηρεάζεται απ' τη ρουτίνη.

Γιά να μην μυρίζουν τα πόδια

Το «άστερόλ» είναι ένα νέο φάρμακο, που χρησιμοποιείται ήδη μ' αρκετή έπιτυχία κατά του τριχοφάγου των ποδιών, της θρωμιδρώσεως και άλλων δερματικών παθήσεων όφειλομένων σε μύκητες. Δεν έρεβίζει καθόλου το δέρμα. Υπολογίζεται όμως ότι δεν θα ύπάρχη στο έμπόριο πριν απ' την άνοιξι.

Με 4.000.000 δολάρια εξοντώνεται ο κόσμος

Ο Άμερικανός δόκτωρ Άρβολντ υπολογίζει ότι, με μια δαπάνη 4.000.000 δολαρίων, μπορεί ίσως να εξοντωθί ολοκληρή ή ανθρωπότης! Με το ποσόν δηλαδή αυτό, και με διομηχανική έρ-

ΜΕΤΡΑΕΙ ΤΑ ΕΓΚΕΦΑΛΙΚΑ ΚΥΤΤΑΡΑ

Ένας Βρετανός έπιστήμων, ο δόκτωρ Φράνκ Ρόμπερτς, έφευρε το πρώτο «μικροσκοπίον τηλεόρασεως», συνδυασμό μικροσκοπίου και τηλεοπτικού μηχανήματος, που μπορεί να μεγεθύνι κατά 25.000 φορές τους ζωντανούς ιστούς. Με το νέο αυτό έπιστημονικό όργανο είναι δυνατόν να μετρηθούν τα κύτταρα του έγκεφάλου κι' οι διαστάσεις τους. Ένα «φωτοηλεκτρικόν κύτταρον» άποτελεί τη βάση του νέου έκπληκτικού μικροσκοπίου.

για 5—10 έτών, μπορεί να παραχθούν 500 τόννοι «δευτερίου» (βαρέος υδρογόνου). Με την έκρηξι αυτής της ύλης μέσα σε μια βόμβα υδρογόνου, θα έλευσιν θερμότητα 50 τόννοι νετρονίων, που θ' άπορροφηθούν απ' ένα κατάλληλο χημικό στοιχείο, όπως το κοβάλτιον, και θα σχηματίσουν έτσι ένα επικίνδυνο ραδιενεργό ισότοπον, σε ποσότητα αρκετή γιά να άπλωθι πάνω σ' όλόκληρη την ύψηλιο και να σκοτώσι κάθε ζωντανό πλάσμα. Εύτυχώς, ύπάρχουν ακόμη αρκετά τεχνικά έμπόδια, που δεν έπιτρέπουν προσωρινώς την πραγματοποίησι των φoδεράων αυτών θεωρητικών υπολογισμών...

Τα έρια της «πίεσεως»

Διακεκριμένοι Άμερικανοί γιατροί, βασίζόμενοι σε πειράματα και στατιστικές, χαρακτηρίζουν ως αυθαίρετα τα έρια που έχουν τεθεί γιά την «κανονική» άρτηριακή πίεσι. Παραδέχονται δηλαδή ότι ή αύξημένη πίεσις δεν άποτελεί πάντα παθολογικό σύμπτωμα, αλλά φυσιολογική συνέπεια της ηλικίας, κι' ότι δεν πρέπει να μάς άνασχη (έφόσον δέβαια δεν άνεβαίνει παρα πολύ).

Νέα φάρμακα γιά την θρόμβωσι

Η θρόμβωσις της στεφανιαίας άρτηρίας, μια θανατηφόρος καρδιακή παθήσις, προσβάλλει τις γυναίκες κατά μέσον όρον 6 χρόνια άργότερα απ' τους άντρες. Ο διαβητης εύνοει την έκδήλωσι της. Οι γιατροί χρησιμοποιούν τώρα έναντιον της διάφορα νέα αντιθρομβωτικά φάρμακα, όπως το «Παριτόλ» και το «Τρομεζάν».

Η ήλικία απ' τα δόντια

Θά ξέρετε, βέβαια, ότι οι ζώμιοι υπολογίζουν με ακρίβεια την ήλικία ενός αλόγου απ' τα δόντια του. Τώρα λοιπόν ένας Σουηδός όδοντίατρος δρόηκε ένα μαθηματικό τύπο, με τον οποίο μπορεί να καθορισθί απ' τα δόντια ή ήλικία ενός ανθρώπου, με προσέγγισι 3½ ετών. Ο τύπος αυτός βασίζεται στη θροβα που παθαίνουν τα δόντια απ' το μάσημα, και στη διαφάνεια της ρίζης τους.

Η ΠΝΕΥΜΟΝΙΑ και τὰ θύματά της

Πότε δεν ώφελουν τὰ νέα φάρμακα

Παρ' όλα τὰ ισχυρά όπλα που έχει άποκτήσει ή 'Επιστήμη κατά της πνευμονίας, ή άρρώστεια αυτή εξακολουθεί να νε ένας... προμηθευτής των νεκροταφείων, ιδίως δε στους χειμωνατικούς μήνες κάθε έτους.

Υπάρχουν πολλοί τύποι πνευμονίας, γιάτι είναι πολλά τα είδη των μικροβίων που μπορεί να την προκαλέσουν. Άλλοτε, την απέδιδαν μόνο στο κρύο. Πρώτος ο δόκτωρ Κάρλ Φριντλάντερ δρόηκε, το 1882, πνευμονόκοκκους μέσα στους πνεύμονες των άρρώστων κι' απέδειξε έτσι τη μικροβιακή προέλευσι της πνευμονίας. Άργότερα, οι δόκτορες Φράνκελ και Βάιτσελμπάουερ άνακάλυψαν ότι μπορεί να οφείλεται και σ' άλλα είδη μικροβίων, όπως π. χ. ο σχετικώς άκίνδυνος σταφυλόκοκκος ή ο θανατηφόρος στρεπτόκοκκος. Έξακριβώθηκε επίσης ότι μπορεί να μεταδοθί απ' τους άρρώστους, απ' τους φορείς μικροβίων, κι' απ' τη σκόνη που αιώρεται στον αέρα. Μια κοπέλλα π. χ. κόλλησε πνευμονία γιάτι φίλησε τον άρρωστο άρραδωνιστικό της.

Οι προσπάθειες που έγιναν έξ άρχης γιά την παρασκευή αντιπνευμονικού όρρου, άπέτυχαν μάλλον. Πολύ άργότερα, ο δόκτωρ Τζέσι Μπούλοβα παρασκεύασε όρρους διαφόρων τύπων, γιά τις διάφορες μορφές της πνευμονίας.

Οι όρροι αυτοί θεωρήθηκαν θαυματουργοί γιά την έποχή τους κι' ελάττωσαν αισθητά τους θανάτους από πνευμονία. Μόλις όμως τα φαρμακευτικά εργοστάσια είχαν συμπληρώσει τις έγκαταστάσεις γιά την παραγωγή τους, τις άχρήστεψε όλες ένα νέο φάρμακο: οι σουλφαμίδες, που λιγότεσαν τη θνησιμότητα από πνευμονία κατά 50 %. Άκολούθησε ή άνακάλυψις της πενικιλίνης, που είχε ακόμη έκπληκτικώτερα άποτελέσματα.

Δυστυχώς, έμειναν και πάλι αρκετοί τύποι πνευμονίας, ιδίως δε οι όφειλόμενοι σε ιόν, που δεν επηρεάζονται από την πενικιλίνη. Σε τέτοιες περιπτώσεις, χρησιμοποιείται σήμερα μ' έπιτυχία ή χρυσo-μυκίνη κι' ή ακόμη ισχυρότερη τερραμυκίνη.

Πώς εξακολουθούν λοιπόν να πεθαίνουν αρκετοί άνθρωποι κάθε χρόνο από πνευμονία; Πρώτον, είναι τα βρέφη, οι γέροι και γενικώς όσοι έχουν αδύνατο όργανισμό και δεύτερον εκείνοι που άμελούν να καλέσουν άμέσως το γιάτρο κι' όταν το άποφασίζουν είναι πιά πολύ άργά. Κάποτε, πάλι ή πνευμονία εξαίσισεται τόσο γοργά—ιδίως αν όφείλεται σε στρεπτόκοκκο—ώστε δεν προλαμβάνουν να την άναχατίσουν τα αντίβιοτικά φάρμακα.

Στις περισσότερες περιπτώσεις, ή πνευμονία έρχεται σαν έπιπλοκή άλλων ασθνεϊών, ιδίως κυρλογνημάτων, που εξασθένησαν τον όργανισμό. Συχνά, το πρώτο σύμπτωμά της είναι ένα σφοδρό ρίγος. Στα παιδιά μπορεί ν' άρχισή

με σπασμούς ή με έμετο. Άκολουθεί σχεδόν άμέσως πυρετός, που άνεβαίνει ως τους 40°. Το δέρμα του άρρώστου καίει, ο σφυγμός του είναι δυνατός κι' ακανόνιστος.

Οι κυμαλίδες των πνευμόνων γεμίζουν σιγά-σιγά απ' τὰ λείψανα της μάχης που διεξάγεται εκεί μέσα μεταξύ μικροβίων και λευκών αίμοσφαιρίων. Συνεπώς, δεν χωρούν πιά αρκετόν αέρα. Γι' αυτό, ο άρρωστος νοιώθει μια χαρακτηριστική δυσκολία στην άναπνοή, που συνοδεύεται από πόνους στο στήθος και στους ώμους. Το αίμα δεν μπορεί πιά να παραλάβη αρκετό οξυγόνο. Δημιουργείται δηλαδή μια μερική άσφυξία, που εξασθενίζει το σώμα και κάνει εύκολώτερο το έργο των μικροβίων. Το πρόσωπο του άρρώστου παίρνει χρώμα κυανωπό ή γκριζό, απ' την έλλειψι οξυγόνου στο αίμα. Το στήθος δεν διατελλεται πιά αρκετά με την άναπνοή.

Οι αυτά τα συμπτώματα μαζί με τη στήθοσκόπησι και με ώρισμένες εργαστηριακές εξέτασεις, καθοδηγούν το γιάτρο στη διάγνωσι της πνευμονίας.

Η πορεία της άρρώστειας διαρκεί μερικές μέρες. Έπειτα έρχεται ή «κρίσις»: Η πεθαίνει τότε ο άρρωστος, ή πέφτει ο πυρετός του και μπαίνει στη άνάρρωσι. Μέχρι πρό όλίγων ετών, ή έκβασις αυτής της ύστατης πάλης εξαπτό μόνον απ' τις άμυντικές δυνάμεις του όργανισμού. Σήμερα όμως—όπως είπαμε και πιδ πάνω—ή 'Επιστήμη διαθέτει φάρμακα ισχυρά κι' άποτελεσματικά.

Υπάρχει και μια μορφή πνευμονίας όχι μικροβιακή, όφειλομένη στον έρεθισμό των πνευμόνων από ξένα σώματα που έχουν εισχωρήσει μέσα σ' αυτούς. Το λάδι π. χ. μπορεί να προκαλέσει μια τέτοια πνευμονία, κι' αυτό συμβαίνει κάποτε σ' εκείνους που μεταχειρίζονται ελαιώδεις σταγόνες γιά τη μύτη.

Ίατρικές συμβουλές

★ Ο κοκκύτης έμφανίζεται και στα ζώα; Πρόκειται γιά σφαλερή αντίληψη. Μερικά ζώα κυριεύονται κάποτε από σπασμωδικό έλκος, που μοιάζει με το έλκος του κοκκύτη, αλλά δεν προσβάλλονται ποτέ απ' αυτήν την ασθένεια.

★ Η έξαφθαλμος έροχοκλήη είναι συνθέστερη στον άντρα ή στη γυναίκα; Η ασθένεια αυτή παρατηρείται συχνότερα στις γυναίκες.

★ Τα λευκά αίμοσφαίρια είναι πιο μικρά απ' τα έρυθρά; Όχι. Είναι πιο μεγάλα.

★ Υπάρχουν τρώες που καθαρίζουν το αίμα; Όχι. Η ιδιότης αυτή άποδίδεται συνήθως στα φρούτα, αλλά δεν άναπαρκνείται στην πραγματικότητα.

★ Είναι κακό να φορά κανείς ρούχα που προέρχονται από έτομο που πέθανε από καρκίνο; Σύμφωνα με τα μέχρι τούδε δεδομένα της έπιστήμης, το πράγμα αυτό δεν παρουσιάζει κανένα κίνδυνο.

★ Τα αυγά είναι πιο εύπεπτα όταν είναι ώμα, τηγανιτά ή βραστά (μελάτα); Τα μελάτα αυγά είναι τα πιο εύπεπτα απ' όλα.

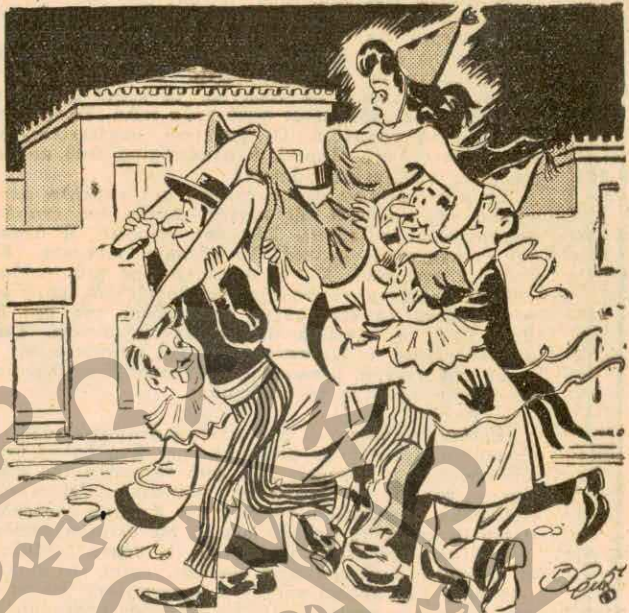
★ Η σκληρυνσις των άρτηριών προκαλεί δόμβους στ αυτιά; Ναι, σε πολλές περιπτώσεις.

★ Άλλ' οι δόμβοι στ' αυτιά, σε περίπτωση άρτηριοσκληρυνσεως, δεν αποτελούν τον κανόνα. Μήπως έρχεται έναν κύριο με φράκο; (Του Άρχέλαου)

ΓΕΛΩΤΟΘΕΡΑΠΕΙΑ

—Κλέαρχε πλήρωσε σε παρακαλώ το ταμείο—ντόν για 4 άτομα!... (Του Μ. Γαλλία)

—Μα τρελλαθήκατε, θεε παιδιά; Ποιος σας ειπε πως είμαι μεθυσμένη και δε μπορω να περαξωτηςω; (Του Β. Χριστοδούλου)

—Μήπως έρχεται έναν κύριο με φράκο; (Του Άρχέλαου)

ΜΕΣ' στην αποκορύφωση σάλα το κέφι είχε ανάψει από νωρίς. Ήτανε την παλιά εποχή. Τότε που υπήρχαν και μασκαράδες, και χοροί και τραγούδια και γέλια... Και τη νύχτα εκείνη, το κέφι είχε βγεί μασκαρεμένο στους δρόμους, ραντισμένο με χαρτοπόλεμο και αλυσοδεμένο με σερπαντίνες. Και, στο τέλος, είχε τρυπώσει μέσα στη φωτολουσμένη σάλα με τα φράκα, τα ντόμινα, τις μάσκες και τους αλαλαγμούς των μεθυσμένων.

Τελευταία Κυριακή. 'Ο «Χορός των Καλλιτεχνών» είχε, όπως κάθε χρόνο, σημειώσει λαμπρά επιτυχία. Τα ζευγάρια είχανε στροβιλιστή με μανία στους ήχους της ορχήστρας κάτω από βροχή από κομφετί, σερπαντίνες και λουλούδια. 'Η σάλα γεμάτη ως τα ξημερώματα. Εκεί, κατά τις πέντε, η κούραση άρχισε επί τέλους, να γονατίζει το κέφι. Σιγά-σιγά, οι γλεντζέδες γλυστρούσανε μεθυσμένοι στην κρύα αψίδα. Τα γκαρσόνια άρχισαν να μαζεύουν τα τραπέζια. Οι μουσικοί, σκοτωμένοι, βάζανε τα όργανα στις θέσεις τους. Βαρεία ή ατμόσφαιρα από καπνούς τσιγάρων και άρωματα γυναικείας σάρκας!

Σε μία γωνίτσα μισοσκοτεινή, μία κοπέλλα με μαύρη ποδιά μετρούσε την είσοδο της νύχτας. Δίπλα της, ένα πανέρι με λίγα μισομαραμένα λουλούδια. Σε κάθε νόμισμα, ή άγανία στο πρόσωπό της γινότανε πιο φανερό. Το μέτρημα τελείωσε. 'Αλλοίμονο! Τα λεφτά δεν φτάνανε... Κι' η 'Αποκορύφωση είχε πιά περάσει.

Πήρε ανόρεχτα το πανέρι της, έριξε τα λεφτά μέσα στο τσαντάκι της, φόρεσε το ξεφτισμένο παλτοδάκι της και βγήκε στο δρόμο. Στην αρχή, η παγωνιά της έπνιγε την ανάσα. Στα ρείθρα, τα κρύσταλλα είχανε πνίξει τα χρωματιστά χαρτάκια της πεθαμένης χαράς.

Σε μία στιγμή, δίπλα της φρενάρσε ένα πλούσιο αυτοκίνητο. Μια φωνή δραχνιασμένη της ψιθύρισε:

—Ανέβα!

'Εκείνη στάθηκε για μία στιγμή αναποφάσιστη. 'Η πόρτα του αυτοκινήτου είχε ανοίξει μπροστά της. Στο δολάν ένας κύριος με φράκο. Μόνος του. Ξαφνικά, μέσα από το μυαλό της φτώχειας ξεπεταχτηκε μία σκέψη: Νά τα λεφτά που λείπανε!... 'Η τελευταία της έλπίδα. Λουλούδια δεν πουλιούνται πια την Καθαρή Δευτέρα... Δεν είχε να διαλέξει ανάμεσα σε πολλές λύσεις. Με θλιμένη αποφασιστικότητα ανέβηκε δίπλα στη θέση του οδηγού. 'Η πόρτα έκλεισε, και το αυτοκίνητο ξεκίνησε. Δισταχτικά, η γυναίκα γύρισε και κύτταξε τον άντρα που ώδηγούσε στο πλευρό της. Τον άναγνώρισε. Ήτανε στο χορό και είχε πάρει αρκετές φορές λουλούδια. Μιά-δυο φορές μάλιστα, η ματιά του είχε σταματήσει πάνω της με κάποια λάμψη διαδακτικού θαυμασμού.

—Ξέρεις ότι είσαι όμορφη;... της πέταξε σε μία στιγμή ο κύριος με το φράκο.

Χαμογέλασε εκείνη άκεφα.

—Τί σημασία έχει;... του είπε σιγά.

—Σημασία έχει το ότι σε περιμένα τόση ώρα να βγής...

—Μεγάλη η καλωσύνη σας...

Το αυτοκίνητο έσκιζε τώρα τα πρώτα γκριζά ατλάζια της αυγής μέσα στη φαρδιά λεωφόρο. Και σε λίγο φρενάρσε μπροστά σ' ένα πλούσιο σπίτι με κήπο μπροστά. 'Ο κύριος πήδηξε στη δρεμένη ασφάλτο. Κατέβηκε κι' εκείνη. Βαστούσε μηχανικά το πανέρι με τα λίγα μισομαραμένα λουλούδια. 'Ο κύριος της πρόσφερε το μπράτσο του. 'Υστερα έβγαλε ένα κλειδί κι' άνοιξε την πόρτα του σπιτιού. Γύρισε το διακόπτη και το χάλω φωτίστηκε. Κρύσταλλα γύρω, πίνακες, ώραίο έπιπλα, πολυτέλεια. 'Ο άντρας έσπρωξε την πόρτα ενός σαλονιού.

—Πέρασε... της είπε μαλακά.

Δυο-μεγάλα τζακία ανάβανε στις δυο γωνίες. Λουλούδια παντού. Χαλιά στο πάτωμα. 'Η γυναίκα βούλιαζε σε μία πολυθρόνα. 'Ο άντρας, όρθιος μπροστά της, γέμισε δυο ποτηράκια με λικέρ κι' ύστερα έβγαλε ένα τσιγάρο από μία χρυσή ταμπакιέρα.

—Πιές!... της είπε. Στην υγεία σου.

'Εκείνη μόλις έδρεξε τα χείλια της.

—Είπε πολύ δυνατό... μουρμούρισε, κι' άφισε το ποτηράκι.

'Ο άντρας γέλασε. 'Υστερα, τη σήκωσε από την πολυθρόνα, της

ΤΑ ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ ΛΟΥΛΟΥΔΙΑ

Αισθηματικό διήγημα

σε εύκολα μαζί μου;...

—Ένας κόμπος της έσφιξε το λαιμό.

—Θέλετε να μάθετε;... του πέταξε με μίσος. Γιατί; 'Αποκορύφω τελείωσε, και τα λεφτά μου δεν φτάνανε για να πληρωθούνε τα χρέη μου—το νοίκι, το γάλα, τα ιατρικά του Μπούλη, του παιδιού μου που το έχω βαρεία άρρωστο από γρίπη στο σπίτι.

Ξεσφίχτηκε τα χέρια του κυρίου από το κορμί της:

—'Εχεις παιδί; τη ρώτησε.

—Ναι... Και είναι άρρωστο, όπως σου είπα, βαρεία άρρωστο.

—Δεν έχεις άντρα;...

—Δεν έχω κανέναν!

'Ο κύριος έδωσε με νευρικά κινήματα το τσιγάρο του. Ένα κρυστάλλινο τασάκι. 'Υστερα έβγαλε από το πορτοφόλι του ένα μάτσο λεφτά και της τάδωσε:

—Πάρε, και πάμε!... της είπε.

—Πού να πάμε;...

—Να σε πάω στο σπίτι σου. Στο παιδί σου...

Τα μάτια της θούρκωσαν.

—Ευχαριστώ!... τραύλισε.

—Δεν είν' έλεημοσύνη... της δικαιολογήθηκε. 'Αγοράζε τα τελευταία σου λουλούδια. Τα τελευταία λουλούδια της 'Αποκορύφωσης.

Τη βοήθησε να φορέσει το πανωφόράκι της, την ώδηγησε στο αυτοκίνητό του κι' έβαλε μπρός...

Ανάμεσα από στενά δρομάκια, το πλούσιο αυτοκίνητο έφτασε στη μακρινή φτωχογειτονιά. Μπροστά σε μίαν αλύσει, εκείνη ψιθύρισε:

—Εδώ...

'Ο κύριος άνοιξε την πόρτα του αυτοκινήτου του.

—Καλημέρα... της είπε. Και, περαστικά στο παιδάκι...

'Εκείνη τον τράβηξε μαλακά από το χέρι:

—Δεν θάρθετε να του τα ευχηθήτε μόνος σας; ρώτησε δειλά.

'Ο κύριος σήκωσε τους ώμους του, και πήδηξε στο πεζοδρόμιο. 'Η γυναίκα έσπρωξε μία μικρή πόρτα και μπήκε σε μίαν αψίδα πίσω της, ακολούθησε μηχανικά ο κύριος με το φράκο. Μία δεύτερη πόρτα άνοιξε. Ένα δωμάτιο κατασκοτεινό.

—Μία στιγμή, ν' ανάψω τη λάμπα... ψιθύρισε η γυναίκα.

Στο αμύβολο φως της λαμπίτσας, πρόβαλε η λιτή σκηνοθεσία της φτώχειας: Μιά κουτσά ντουλάπα, μία κουρελού, ένα κρεββατάκι με κουρέλια κι' άπάνω το παιδάκι της. 'Η γυναίκα προχώρησε και χάιδεψε το σγουρά μαλλάκι του.

—Μπούλη!...

'Η φωνή πάγωσε στο λαρύγγι της. Λαχταρισμένα τα χέρια της λανθάνηκαν στο κρύο μουτάκι, στο ξυλισμένο κορμί του μικρού.

—Μπούλη!

'Η κραυγή τώρα έμοιαζε με ξεσπάσμα άγριου ζώου. 'Ο κύριος με το φράκο πλησίασε ένα βήμα. 'Η γυναίκα είχε πέσει άπάνω στο πεθαμένο κορμάκι και τόσοφιγγε άτελεισμένα στην αγκαλιά της...

—'Υστερ από το πρώτο ξεσπάσμα, σηκώθηκε. Γύρισε πίσω τα μάτια της, αποχαυνωμένα. Είδε τον κύριο μέσα στην ομίχλη του αβάσταχτου πόνου της και θυμήθηκε. 'Εβγαλε τα λεφτά που της είχε δώσει από το τσαντάκι της και του τάδωσε:

—Πάρτε τα... ψιθύρισε. Και, δώστε μου πίσω τα τελευταία μου λουλούδια... Θα μου χρειαστούν για να στολίσω το Μπούλη μου!...

(Εικονογράφησης Μ. Γαλλία)

ΧΡ. Κ. ΧΑΙΡΟΠΟΥΛΟΣ

Η ματωμένη κληρονομία

ΑΙΜ. ΡΙΣΜΠΟΥΡΓΚ

γιατρός όμως, που ήταν εκεί, εκείνη την ώρα, έσπευσε να καθησυχάσει τη Λάουρα.
—Μη φοβάσαστε, της είπε. Δεν είχε τίποτα.
—Η Λάουρα ευχαρίστησε θερμά τον κύριο Βερνόν, που εμπόδιζε τον κακούργο ν' αρπάξει το κοριτσάκι της. Τού απλώσε τα χέρια της, κι' εκείνος τάσφιζε σιωπηλός, και βαθεία συγκινημένος.

Κάρολος Λαδόν

Τρεις μέρες μετά τα γεγονότα, που διηγηθήκαμε, η κυρία Λυρά έγκραταστάθηκε, ως κληρονόμος, στο μέγαρο του Ζορζαμί, στη Λεωφόρο Βαγκράμ.

Σύμφωνα με τη συμβολαιογράφου της, η μητέρα της Ευγενίας προσέλαβε ως κληρονόμο της τον Μπροντνόν, τον παλιό, πιστό υπηρέτη του πατέρα της, που είχε υπηρετήσει τον Ζορζαμί επί πολλά χρόνια.

Υστερά από τόσες συγκινήσεις, κι' έπειτα από μία τέτοια απόρριψη αλλαγής της τύχης των, μητέρα και κόρη αποφάσισαν να περάσουν λίγον καιρό μακριά από τον κόσμο. Θα δέχονταν στο μέγαρό τους μόνον τον Λουσιέν, τον κόμητα Ντεσολέρ, τον Μουριλλόν, το συμβολαιογράφο. Συμμελών και τρεις τέσσερες ακόμα φίλους, που ενδιαφέρονταν γι' αυτές.

Στο μεταξύ, η Διονυσία Μορέλ έλαβε ένα γράμμα από τον Κάρολο Λαδόν, που της έγραφε ότι έρχοταν στο Παρίσι, κι' ότι θα προσπαθούσε να βρει δουλειά, για να μένει εκεί.

Είχε—της έγραφε—συζητήσει με τον

ΙΟ ΛΑΚΡΙΝΤΙ ΤΟΥ ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΑ

Κούλουμο

Όλο κρινιάρεις και φωνά—
τώς δεν σε πάω πουθενά
και στάλα δεν γλεντάμε,
μά πάψε πιά να με ζορί—
και τη Δευτέ—την Καθαρή
στα Κούλουμα θα πάμε

Θα γίνη γλέντι, έρε Φροσί,
που και στον ύπνο σου εσύ
ποτέ σου δεν το είδες.
Θα τα περάσουμε ωραί—
γιατί θα φέρω στην παρέ—
μυονάχα σε δνταλίδες.

Κι' όσο περι το φαγοπό—
άστα, Φροσί, πού να στα πώ
και να στα μολοίω...

Από κρεμνύδι θα χορτά—
κι' άντι για φρου—
(θάχη μετό
νωσί καλαμποκίσου.

Θα σου προσφέρω φν—
(σιμά
ανένα-δύο πορτοκά—
και φάτα με τις φλοδ—
(δες.

Κι' ύστερα χόρευε, αν
(μυροέ—
νιά ν' αποδείξε πως
(χορέ—
ή... νηστικές αρκού—
(δες!....

Ο ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΑΣ

ΚΑΙ ΔΥΓΗΚΕ ΑΠΟ ΤΟ ΣΑΛΟΝΙ, ΚΑΝΟΝΤΑΣ ΝΟ—
ημα στη Διονυσία.

πατέρα του, σχετικά με το γάμο του, και του είχε δηλώσει πως θαφύγε από τη Νεμβίλ, για να εργαστεί στο Παρίσι, και να μπορέσει, έτσι, να παντρευτεί τη νέα που αγαπούσε.

—Η μητέρα του προσπάθησε να μεταπει—
ση, με κλάματα, τον άντρα της, και να τον καταφέρει να συγκατατεθεί στο γάμο του γιου του με την Διονυσία, αλλά ο γέρο—
Λαδόν έμεινε αμετάπειστος.

Στη Νεμβίλ και στο Γκρανβάλ είχαν μά—
θει ήδη ότι οι Παριζοί είχαν συλληφθεί στο Βιλντερέ, κι' ότι είχαν προσφυλακιστεί.

—Ήσαν επίσης ότι το αγρόκτημα ανήκε
τώρα σε άλλον ιδιοκτήτη. Δεν έμαθαν το
ονόμα του αλλά δεν ήξεραν τί σκόπευε να
το κάνει ο καινούριος ιδιοκτήτης. Βέβαια,
δεν μπορούσε να το άφιση έτσι, κι' από
ώρα σε ώρα περίμεναν να ιδούν νάρχεται
ο διάδοχος του Παριζό.

—Η Διονυσία διάβασε το γράμμα του φί—
λου της στην κυρία Ραμέλ, και τη ρώτησε
τι έπρεπε να κάνει.

—Αγαπητή μου Διονυσία, απάντησε η
Μικρούλα, καταλαβαίνω ότι στενοχωρήθη—
κες, γιατί είσαι υποχρεωμένη να δεχτείς ε—
δώ τον κύριο Κάρολο...

—Αν τουλάχιστον μπορούσε να μην
έρρη, ψιθύρισε η αδελφή του Λουσιέν. —Αλλά
αυτό είναι αδύνατον, γιατί, όπως μου γρά—
φει, θαφύγε άμέσως από τη Νεμβίλ, κι'
ίσως τώρα να βρίσκεται κιάλας στο Πα—
ρίσι.

—Ε λοιπόν, Διονυσία, θα τον δεχτούμε,
απλούστατα. —Ωστόσο, μου φαίνεται ότι
θα είναι καλύτερο να το πούμε του πατέρα
μου. Πήγαινε, Διονυσία μου, να του δια—
βάσεις το γράμμα που έλαβες.

—Η Διονυσία ακολουθώντας τη συμβουλή
της, κι' έδωσε το γράμμα του Κάρολου
στον κόμητα Ντεσολέρ.

—Εκείνος το διάβασε προσεχτικά.
—Ωστε έτσι; είπε. —Ο κύριος Λαδόν ά—
ποφάσισε να εγκαταλείψει τους γονείς του.

Καλά, θα τα κανονίσουμε. —Ωστόσο, Διο—
νυσία, δεν νομίζω ότι πρέπει να του θυμώ—
σουμε και πολύ, γιατί, ό,τι έκανε, το έ—
καμε επειδή σε αγαπάει.

—Αυτό είναι αλήθεια, κύριε κόμη, απάν—
τησε η Διονυσία δακρυομένη, αλλά αφού ο
πατέρας του δεν θέλει;

—Σωστά, παραδέχτηκε ο κόμης Ντεσο—
λέρ, πρέπει να υπάρχει κι' η συγκατάθεσι
του πατέρα. —Αφίσε όμως νάρθη ο κύριος
Κάρολος, και να συζητήσω μαζί του.

—Ο Κάρολος Λαδόν έφτασε την ίδια έ—
κείνη μέρα, λίγο πριν το μεσημέρι, τη
στιγμή που επρόκειτο να καθήσουν στο
τραπέζι.

—Η Διονυσία μόλις πρόφτασε να τον φι—
λήσει και ν' αλλάξει μαζί του λίγες λέξεις,
γιατί μπήκε μέσα στο σαλόνι ο κόμης Ντε—
σολέρ.

—Κύριε Λαδόν, του είπε, επειδή η δε—
σποινίς Διονυσία Μορέλ δεν μπορούσε να
ζαεί δεχτεί στο σπίτι της, θα δεχτήκε ελπί—
ζω τη φιλοξενία, που σας προσφέρουν οι
βίλοι της. Πιστεύω επίσης ότι θα μάς τι—
μήσετε, κι' ότι θα δεχτήκε να φάμε μαζί.

—Ο νέος άκουσε κατάπληκτος αυτή την
ημητική πρόσκληση, που του γινόταν με
όση λεπτότητα, και ψιθύρισε μερικά ακα—
άληπτα λόγια, για να εκφράσει την ευγνώ—
μοσύνη του. —Η Διονυσία δεν του είχε γρά—
μει ποτέ για τον κόμητα Ντεσολέρ, κι' ο
Κάρολος, φυσικά, δεν ήξερε πως ζούσαν.

—Είσαι, κύριε Λαδόν, του είπε ο κό—
μης Ντεσολέρ. Είμαστε έτοιμοι να καθή—
σουμε στο τραπέζι.

—Ελάτε, κύριε Λαδόν, του είπε ο κό—
μης Ντεσολέρ. Είμαστε έτοιμοι να καθή—
σουμε στο τραπέζι.

ΚΑΙ ΔΥΓΗΚΕ ΑΠΟ ΤΟ ΣΑΛΟΝΙ, ΚΑΝΟΝΤΑΣ ΝΟ—
ημα στη Διονυσία.

—Διονυσία, ψιθύρισε ο νέος, ταραγμέ—
νος, δεν ήξερα...

—Ο κύριος κόμης θέλησε να σε προ—
σκαλέσει ο ίδιος στο τραπέζι, του εξήγησε
η Διονυσία. —Ελα λοιπόν, Κάρολε, τα όσα
τον αδελφό μου το Λουσιέν, τον κύριο Μου—
ριλλόν, τον κύριο Ραμέλ και την κυρία του.
Πρέπει να ξέρης ότι η κυρία Ραμέλ είναι
κόρη του κυρίου κόμητος, κι' ομογάλακτη
αδελφή του Λουσιέν.

—Ο Κάρολος τ' άκουγε όλα αυτά κατά—
πληκτος, και του φαινόταν ότι όνειρευόταν.
—Όταν μπήκαν στην τραπέζα, κατώρ—
θωσε, με κόπο, να συγκρατήσει την ταρα—
χή του, και ν' απαντήσει, όσο μπορούσε
καλύτερα, στα φιλικά λόγια, που του έλε—
γαν.

—Ο Λουσιέν του έσφιξε με διάχυσι το χέ—
ρ, κι' όλοι τον δρθηκαν πολύ σοβαρό, και
πολύ καλό νέο.

—Όταν σηκώθηκαν από το τραπέζι, ο κό—
μης Ντεσολέρ κάλεσε τον Κάρολο στο γρα—
φείο του και συζητήσε μαζί του επί δύο
ώρες σχεδόν.

Το βράδυ, μετά το δείπνο, ο κόμης Ντε—
σολέρ, μαζί με τον Μουριλλόν και το Λου—
σιέν πήγαν τον Κάρολο με άμαξι και τον
πήγαν στο σταθμό της —Ορλεάνης, απ' ο—
που έπρεπε να πάει το τρένο, για να γυ—
ρίσει στη Νεμβίλ.

—Ο γέρο—Λαδόν συζητούσε ζωηρά με
τη γυναίκα του.

—Από την προηγούμενη μέρα, δεν έκαναν
τίποτε άλλο παρά να συζητούν.

—Η μητέρα του Κάρολου έκλαιγε. —Ο πα—
τέρας του ήταν πολύ θυμωμένος. Βέβαια,
δεν μετανοούσε γιατί είχε εξαναγκάσει το
γυιό του να σηκωθεί και να φύγει από το
σπίτι, με το να του πη ότι δεν θα δεχό—
ταν ποτέ να κάνει ύψη του τη Διονυσία.
Δεν μετανοούσε, γιατί ήταν πεισματάρης.
—Αλλά η άναχώρησι του γιου του τον είχε
λυπήσει πολύ.

Κι' η γυναίκα του τον μάλλωνε γι' αυτό
το λόγο:

—Δεν μεταχειρίζονται έτσι ένα παιδί,
του έλεγε.

—Γιατί λοιπόν κι' αυτός έβαλε στο κε—
φάλι του να παντρευτεί μιάν υπηρέτρια, μιά
κοπέλλα που βγήκε από τη φυλακή; άντε—
τεινε ο γέρο—Λαδόν.

—Η Διονυσία φυλακίστηκε κατά λάθος.
Είπε αξιολύπητη για τα όσα έπαθε, κι' α—
υτό του την κάνει πιο συμπαθητική. Είπε
καλή και τίμια κοπέλλα, κι' όσο για δου—
λεύτρα, καμιά δεν της παραβγαίνει.

—Μπορεί, αλλά δεν είναι για μας...

—Τί είναι αυτά που λες; Ποτέ δεν ακού—
στηκε το παραμικρό γι' αυτήν.

—Θέλω να πώ ότι είναι μιά υπηρέτρια,
κι' ότι δεν έχει πενήντα τσακιστή.

—Τα λεφτά, τα λεφτά πάντοτε!... άνα—
στέναξε η μητέρα του Κάρολου. Για σένα
μόνα αυτά υπάρχουν, δεν βλέπεις παρά
μόνον αυτά. Μά ο Κάρολος αγαπάει τη
Διονυσία, που μπορεί να τον κάνει εύτυχι—
σμένο. Τί θέλεις;

—Δεν θέλω ν' ακούω τέτοια λόγια.

—Είσαι σκληρός πατέρας!

—Είμαι αυτός που είμαι. —Αγαπάω το
γυιό μου κατα το δικό μου τον τρόπο.

—Δεν τον καταλαβαίνω, κι' ούτε ποτέ
μου θα τον καταλάβω αυτό τον τρόπο με
τον οποίο αγαπάει το παιδί σου. —Ο ίδιος
πού ο Κάρολος δεν θα ξαναέρη.

—Ελα δά. —Ο γυιός σου είναι τρελλός,
έφυγε σαν άνοητος. Λοιπόν, όσο έχει λεφτά,
δεν θα γυρίσει, όταν όμως του τελειώσουν,
θα τον δής να παρουσιασθή με κατεβασμέ—
να αυτιά, όπως οι σκύλοι που τους κόβου—
νε την ουρά!

—Πόσο λίγο ξέρεις το παιδί μας! —Ε—
κείνος έχει σιδηρένια βέλγησι. Θα προτιμήση
να πεθάνη της πείνας, παρά να υποταχθή.

—Καλά, φτάνει. Δεν θέλω να μού μι—
λάς πιά γι' αυτόν.

—Η γυναίκα του άρχισε πάλι να κλαίη.
—Εκείνη τη στιγμή, άνοιξε η πόρτα και
μπήκε μέσα ο Κάρολος.

—Η μητέρα του έβγαλε μιά χαρούμενη
κραυγή, σηκώθηκε και τον έσφιξε με λα—
χτάρα στην αγκαλιά της.

—Τόδερα έγω πως ο γυιός μου δεν θ'
άφινε τη μητέρα του, μουρμούρισε κλαίον—
τας από τη χαρά της.

—Θεότρελλε, του είπε κι' ο πατέρας του,
με προπομπή τραχύτητα, από πού έρχε—
σαι;

—Από το Παρίσι, πατέρα.

—Α! Θα σε φόβισε φαίνεται πολύ το
Παρίσι, φώναξε ο γέρος με ύφος πειραχτι—
κό, κι' έσπευσε να γυρίσει πίσω. —Ας μη
μιλάμε πιά γι' αυτά. Πήγαινε να δούλης
τα καλά σου, ελα να φάμε, κι' έπειτα πάρε
το δρεπάνι σου να κόψης χορτάρι.

—Πατέρα μου, απάντησε ο νέος, γύρισα
δέβαια, καθώς βλέπετε, αλλά δεν θα μέ—
νω μαζί σας.

—Και γιατί; ρώτησε ο γέρο—Λαδόν.

—Ανέλασα την εκμεταλλεύσι του αγρο—
κτήματος ν' κρυνβάλ.

—Εσύ;

—Ναι, πατέρα μου.

—Ήξερες λοιπόν τον ιδιοκτήτη του
Γκρανβάλ;

—Όχι, πατέρα μου.

—Δεν ξέρεις πως λέγεται;

—Όχι δεν ξέρω το όνομα του.

—Τότε τι καθεσάι και μού ψελνεις α—
τού πέρα; —Ο ιδιοκτήτης δεν μπορούσε να
σου ανανεση το αγρόκτημα, αφού δεν τον
ξέρεις, και δεν σε ξέρει...

—Είδα τον συμβολαιογράφο του, κι'
αυτός μου έκαμε το πληρεξούσιο. Το έχω
στην τσέπη μου.

—Α, έτσι... —Ωστόσο, μου φαίνεται πως
δεν έχουν δικαίωμα να παρακρατήσουν έ—
κείνα, που ανήκουν στους Παριζοί. —Όλα
πρέπει να πουληθούν... Και σύ που θα βρης
τοτε αλογα, δώδια, έργαλεία;

—Πρώτα, πρώτα, πατέρα μου, το πλη—
ρεξούσιο, που έχω στην τσέπη μου, μου δι—
νει το δικαίωμα να χρησιμοποιήσω τα ζωα
και τα έργαλεία των Παριζοί, ως πού να τε—
λειώση ο θερσιμός. —Έχω επίσης το δικαί—
ωμα να πουλήσω όποιο ζωο βελήσω, για
λογαριασμό των Παριζοί. —Όταν τελειώση
ο χρόνος θα παραδώσω λογαριασμό εκεί
που πρέπει. —Ακόμα, έχω το δικαίωμα να
κάνω όσες μεταρρυθμίσεις θεωρήσω ανα—
γκαίες στο αγρόκτημα. —Υπολογίζω ότι,
προτού περάσουν δύο μήνες, το αγρόκτη—
μα θάχη είκοσι γελάδες και δέκα αλογα
παραπάνω απ' όσα έχει σήμερα, κι' ακό—
μα ένα κοπάδι από τετρακόσια πρόβατα.

—Ο γέρο—Λαδόν άνασκήκωσε τους ώμους
του.

—Ωστε, είπε, θ' αγοράσης είκοσι γε—
λάδες, δέκα αλογα και τετρακόσια πρόβα—
τα, με τα εισοδήματα, που θάχης σε δύο
μήνες;

Κι' άρχισε να γελάει δυνατά.

—Ο νέος, χωρίς να δείξη ότι πειράχτηκε,
έβγαλε από την τσέπη του ένα μάτσο χαρ—
τονομίσματα των χιλίων φράγκων, και τα
δείξε στον πατέρα του.

—Εδώ έχω τριάντα χιλιάδες φράγκα,
του είπε. Νομίζετε ότι μπορώ να κείνω κα—
τι μ' αυτά τα χρήματα;

—Εκείνος που άλλοτε τον έλεγαν «ο δ—
...»

—Ο γέρο—Λαδόν τον κύταξε κατάπλη—
κτος.

—Τριάντα χιλιάδες φράγκα! επανέλα—
βε. Μα ποιος λοιπόν σου έδωσε ένα τέτοιο
ποσό;

—Ο συμβολαιογράφος.

—Τότε θ' αναλαβής στα σωστά την
εκμεταλλεύσι του αγρόκτηματος Γκρανβάλ;

—Ναι, πατέρα μου.

—Και, καμια μερα, μπορείς να γίνης
κι' εκμισθωτής.

—Ίσως, αν ο ιδιοκτήτης καταλάβη ότι
είμαι ικανός να το διευθύνω.

—Τότε, δεν έχω να πώ τίποτα πιά, μουρ—
μούρισε ο γέρο—Λαδόν.

Και χαμήλωσε το κεφάλι του.

—Η μητέρα, που άκουγε ως εκείνη την
ώρα, χωρίς να λήη λέξι, πλησίασε το γυιό
της και του είπε σιγανά:

—Κάτι κρύβεις από τον πατέρα σου.
—Υπάρχει κάποιο μυστικό. Δεν μπορείς να
μού το πής μέναι;

—Αύριο, μητέρα μου, απάντησε ο Κά—
ρολος, θάρρης να με βρης στο Γκρανβάλ,
κι' εκεί θα σου τα πώ όλα.

—Ξέρεις τον νέο ιδιοκτήτη του αγροκτή—
ματος;

—Όχι, μητέρα μου, και, καθώς είπα
και στον πατέρα, δεν ξέρω ούτε το όνομα
του.

—Είδες τη Διονυσία;

—Ναι, και τη φίλησα εκ μέρους σου, δ—
πως μου είχες παραγγείλει. Αύριο, μητέρα
μου, θα σου πώ πολλά πράγματα, και πολ—
ύ παράξενα...

Το τέλος ενός άχρειου

Θυμούνται οί άναγνώστες μας ένα πρό—
σωπο της δραματικής ιστορίας, που διη—
γούμεθα, και με το όποιο έχουμε καιρό ν'
απασχοληθούμε: Τον —Εκτορα Ντυροζέ.

—Ήταν ο σύζυγος της —Ιουλίας, που ά—
γαπούσε τον Στέφανο Ρενοντέν, και πού
δεν τον είχε παντρευτεί, γιατί ο πατέρας
της δεν τον ήθελε, επειδή ήταν φτωχός.

Πρέπει τώρα να ξαναγυρίσουμε σ' αυ—
τούς τους ήρωας της ιστορίας που διηγώ—
μαστε, γιατί η λύσι του δράματος πλησι—
άζει...

—Ο —Εκτωρ Ντυροζέ, από τότε που η γυ—
ναίκα του τον εγκατέλειψε, και ξαναγύρι—
σε στο πατρικό της σπίτι, τόρριζε στο πια—
τό, κι' είχε καταντήσει σε οικτρή κατάστα—
σι.

Κακοντυμένος, με τα μαλλιά άχτένιστα,
τα γένηα άπεριποίητα, τριγυρούσε μέσα
στο μέγαρό του σαν τρελλός, αναζητώντας
την —Ιουλία, καλώντας την δυνατά, μουγ—
κρίζοντας σαν αγρίμι, άνοιγοκλείνοντας
τις πόρτες, σπάζοντας ότι έφευγε στο χέ—
ρι του.

—Εκείνος που άλλοτε τον έλεγαν «ο δ—
...»

ΤΟ ΑΥΤΟΚΙΝΗΤΟ ΟΝΕΙΡΟ

Ιην περασμένη δεκάδα, στην έκθεσι αυτοκινήτων του Σικαγού, η εταιρεία «Τζένε—
ρολ Μότορς» παρουσίασε το «Αυτοκίνητο —Ονείρο», όπως το έαφτισε. Πρόκειται για
ένα αυτοκίνητο δύο θέσεων, που έχει ύψος μόλις 95 πόντους και είναι φτιαγμένο από
κλήρο απ' αλουμίνιο, συμπεριλαμβανομένης και της μηχανής του! Το πιο εκπληκτικό
απ' όλα είναι ότι η μέση ταχύτης του κυμαίνεται γύρω στα... 200 χιλιόμετρα την ώρα!

μορφος Ντυροζέ, δέν ήταν πιά παρά ένας σκελετός.

Όταν κουραζότανε, σωριάζονταν στο πάτωμα, σαν δένδρο, που τ'ογκρεμίζει με το τσεκούρι του ο ξυλοκόπος, και τόν έπιαναν σπασμοί.

Όταν περνούσε ή κρίσι, έπεφτε σ' ένα είδος αναίσθησις.

Έπειτα είχε παρακρούσεις: Νόμιζε πως έβλεπε τη γυναίκα του κοντά του, της μιλούσε με τρυφερότητα, της άνοιγε την άγκαλιά του, κι' έσφιγγε το κενό, νομίζοντας ότι σφίγγει αυτήν.

Αμέσως όμως καταλάβαινε την απάτη του.

Μετανοούσε τώρα για τη διαγωγή, που είχε δείξει απέναντί της; Είχε τύψεις συνειδήσεως για τις ατιμίες που είχε κάνει; Κανείς δεν ξέρει. 'Αλλ' ή ζωή του ανθρώπου αυτού ήταν πραγματική κόλασις. 'Η τιμωρία του ήταν φοβερή. Δέν είχε κανένα φίλο. Τόν είχαν όλοι εγκαταλείψει. 'Αν τολμούσε, καμιά φορά, να βγεί από το μέγαρό του, εκείνοι, που άλλοτε επεδίωκαν τη συντροφιά του, τώρα τόν απέφυγαν, σά να ήταν λεπρός!

Είχε γίνει φιλόποπτος, κακός και απότομος, όσο ποτέ άλλοτε. Κανένας δέν μπορούσε να ζήσει κοντά του. Με μεγάλη δυσκολία, και πληρώνοντας πολύ ακριβά, εύρισκε υπηρέτες, μ' κανένας τους δέν έμνε παραπάνω από δεκαπέντε μέρες στην υπηρεσία του.

Έγραφε πολλές φορές στη γυναίκα του, ίκετευόντας την να ξαναγυρίσει. Της έρριχναν ότι δέν θα είχε καμιάν απάντησι απ' αυτήν, ότι θα ήταν σκλάβος της, ότι θα ζούσαν σαν αδελφικά, κι' ότι ή μεγαλύτερη εύτυχία του θα ήταν να τη νιώθει κοντά του.

Η 'Ιουλία όμως, σύμφωνα με τη συμβουλή των γονέων της, δέν απαντούσε καθόλου στα γράμματα του.

Ο κύριος Ντυροζέ έγραφε τότε στον πεθερό του. 'Εκείνος του απάντησε ότι ή κόρη του, δέν θα επέστρεφε ποτέ στο μέγαρο του συζύγου της. 'Αρκετόν καιρό ύπηρεζε θύμα του.

Ο Ντυροζέ αποφάσισε να πάη μια μέρα ο ίδιος στο πεθερό του.

Ζήτησε να ιδή την 'Ιουλίαν, άλλ' εκείνη έλειπε.

Ο κύριος Κλαμερζά, ο πατέρας της, τόν δέχτηκε, αλλά σ' όλες του τις παρακλησεις και τις προτάσεις συμφιλίωσης, απαντούσε μ' ένα απότομο:

— Όχι!..

Τότε ο Ντυροζέ θύμωσε.

— Η γυναίκα μου ανήκει σέ μένα, φώναζε με απειρία. Θα εξασκήσω τα δικαιώματά μου που μου δίνει ο νόμος.

Ο κύριος Κλαμερζά σηκώθηκε άπάνω μόλις άκουσε αυτήν την απειλή. με ύφος αυστηρό.

— Η κόρη μου κι' εγώ, του είπε, είμαστε έτοιμοι για τόν άγώνα. Όποτε θέλεις, μπορείς να καταφύγεις στο δικαστήριο. Τότε θ' αποκαλυφθούν όλες σου οι ατιμίες, και θα γίνει θρόνος και σκάνδαλο, που ή κόρη μου, από ευσπλαχνία, θέλησε να τó αποφυγή.

» 'Αλλ' αν μ'ας προκαλέσης, θα σ' αείσωμε να συντριβής. Η 'Ιουλίαν δέν έχει τίποτα να φοβηθή, γιατί, απ' όλην αυτή την υπόθεσι, εκείνος που θα καταστραφή, θα είσαι σύ. Να είσαι βέβαιος, Ντυροζέ, πως αν δέν με συγκρατούσε ή κόρη μου, θα κατέφευγα εγώ πρώτος στα δικαστήρια. Άρχισε τόν άγώνα, αφού τó θέλεις. Δέν σου τó κρύβω ότι αυτό περιμένω, για να υποβάλω αίτησι διαζυγίου της κόρης μου.

Ο Ντυροζέ έφυγε από τó σπίτι του κυρίου Κλαμερζά, βρίζοντας και απειλώντας. Ωστόσο, αφού συμβουλευτηκε τους δικηγόρους του, δέν τόλμησε να κάνει τίποτα. Καταλάβαινε πως αν έκανε κανένα διάδημα, θα τήν πάθαινε άσχημα.

Και τότε τ'όριξε περισσότερο στο πιατό, νομίζοντας ότι, σ' αυτό, θαύρισκε τη λημονιά. 'Αλλά πήγαινε χειρότερα, μέρα με τήν ημέρα.

— Είσαι χαμένος, του έλεγε ο γιατρός του. Αυτοκτονείς, μ' αυτό τόν τρόπο.

Τότε τόν κυριέψε ο φόβος τού θανάτου.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: 'Η συνέχεται.

Ο Ρομπέν είχε την ευκαιρία να εξασκηθή στο τόξο, γιατί ήταν γιουός δασοφύλακος...

Ο άληθινός Ρομπέν των Δασών

Οι περιπέτειες του γιουού ενός δασοφύλακος

Βλέποντας στον κινηματογράφο τις περιπέτειες και τους άθλους τού Ρομπέν των Δασών και τού γιουού του τελευταία, θα σκεφθήκατε ίσως ότι πρόκειται για ένα πρόσωπο φανταστικό. Κι' όμως αποδεικνύεται με θετικά ντοκουμέντα ότι έζησε πραγματικά ο Ρομπέν, κι' ότι μάλιστα ή δράσι του άσασχόλησε ακόμη και τó αγγλικό Κοινοβούλιο!

Είνε λίγα τά στοιχεία που διασώθηκαν γι' αυτόν, γιατί οι 'Αγγλοι χρονικογράφοι της εποχής του άσολούσαν κυρίως με τη ζωή των ανωτέρων κληρικών και αξιωματικών του Κράτους, ενώ ο Ρομπέν ήταν ένας άπλος πληθείς. Οι νεώτερες «μπαλάντες», που τόν παρουσιάζουν ως έκπτωτο κόμητα τού Χάντινγκτον (έτσι τόν είδαμε και στον κινηματογράφο), δέν ανταποκρίνονται στην πραγματικότητα.

Φαίνεται ότι γεννήθηκε μεταξύ τού έτους 1250 και 1260. 'Ανθήκε δηλαδή στην πρώτη γενιά των 'Αγγλων που έμαθαν να χρησιμοποιούν μεγάλη τόξα — ένα νέο όπλο, αγγλικής προελεύσεως, που άλλαξε ριζικά την τέχνη τού πολέμου. Ένας καλός τοξότης χρειαζόταν τότε τήν ίδια εξάσκησι, όπως ένας διρτουόςος τού διολιού... Ο Ρομπέν λοιπόν, είχε τήν ευκαιρία να εξασκηθή με τó παραπάνω, γιατί ήταν γιουός δασοφύλακος.

Οι δασοφύλακες της εποχής εκείνης είχαν τήν άποστολή ν' απαγορεύουν τó κυνήγι στα βασιλικά δάση, μπορούσαν όμως να κυνηγούν οι ίδιοι ώρισμα άγρια (ιδίως λύκους και άγριοχοίρους) και πουλιά. Έτσι, είχαν άποκτήσει φήμη επιδείξιων τοξοτών. Κι' ο Ρομπέν λοιπόν έγινε άξιος μαθητής τού πατέρα του στο τόξο.

Πρέπει να προσθέσουμε εδώ ότι... δέν λεγόταν Ρομπέν, ούτε κι' είχε γεννηθή στο δάσος τού Σέργουντ, όπως μ'ας τόν παρουσιάζει ο κινηματογράφος. Τό πραγματικό τού όνομα ήταν Ρόμπερτ Χούντ, ζούσε με τόν πατέρα του σ' ένα σπιτάκι τού Μπάρνστοντ, σέ μια περιοχή που ο συγγραφέας Ντανιέλ Ντεφόε τή χαρακτήρισε, 5 αιώνας άργότερα, ως «τὴν πιδ άγρια κι' εγκαταλειμμένη όλης της 'Αγγλίας».

Δέν έζομε για ποιδν άκριβώς λόγω βγήκε ο Ρομπέν «στο κλαρί». Σύμφωνα με μια έκδοχή, σκότωσε τόν πατρίό του, πάνω σέ μια κρίσι θυμού, μη άντέχοντας πιά να τόν βλέπει να καλλιεργεί τά χτήματα που ανήκαν άλλοτε στον πατέρα του. 'Αλλη «μπαλάντα» μ'ας πληροφορεί ότι κάποιος άνώτερος κληρικός είχε υπο-

χρέψει τή χήρα μητέρα του να παντρευτὴ δίχως έρωτα με κάποιον ύποτακτικό του, κι' ότι ο πατριός του, μισώντας τó Ρομπέν, προσπάθησε με κάθε τρόπο να τόν άναγκάσει να γίνη «έκτος νόμου». Αυτό συνέβη μεταξύ τού 1272 και τού 1283.

Πάντως, στην άρχή της δράσεώς του, ο Ρομπέν δέν προκάλεσε κανέναν τήν προσοχή. 'Υπήρχαν τότε πολλοί «έκτος νόμου» στα άγγλικά δάση. Συνήθως όμως δέν ζούσαν πολύ: Τους σκότωνε κάποιος δασοφύλακος, για να πάρη άμοιδή για τó κεφάλι τους.

Μά ο Ρομπέν ήταν γιουός δασοφύλακα κι' ήξερε καλά τήν άγρια περιοχή, που είχε γίνει τó καταφύγιό του. Είχε άποφασίσει να πλουτίσει, για να μπορέσει έτσι να ξαναποκτήσει μια κοινωνική θέση. 'Επρεπε όμως γι' αυτό να βρή φίλους, συνεργάτες.

Στό Κλήφτον, απ' όπου έτυχε να περάσει, συνάντησε κάποιον άγελαδοδοσκό, τόν Τζών Λίττλ, έναν άντρα γιγαντώσων, που καυχιόταν πως δέν μπορούσε να τόν νικήσει κανείς στη ραβδομαχία (τόν πατροπαράδοτο τρόπο πάλης τών χωρικών τού Μεσαίωνα). Ο Ρομπέν τόν προκάλεσε να μετρηθούν μαζί του.

Η μονομαχία τους έγινε πάνω σ' ένα μικρό γεφυράκι. Κι' ο Λίττλ δέν άρχισε να καταφέρη στον αντίπαλό του ένα χτύπημα, που τόν άνοιξε τó κεφάλι και τόν πέταξε στο ποτάμι. 'Επειτα... έσκασαν κι' οι δυο στα γέλια κι' έγιναν καλοί φίλοι! Έτσι άποκτήσε τόν πρώτο σύντροφο ο Ρομπέν.

Πριν άρχίσουν μια καινούργια ζωή, άλλαξαν κι' οι δυο τά όνόματά τους: ο Τζών Λίττλ έγινε Λίττλ Τζών κι' ο Ρομπέρτ έγινε Ρομπέν Χούντ. Ο τελευταίος πήρε αυτό τó ψευδώνυμο για να δημιουργήσει γύρω του ένα πέπλο μυστηρίου και τρόμου. Γιατί, σύμφωνα μ' ένα παλιό θρύλο — που είχε πάρει και στην 'Αγγλία, με τούς Νορμανδούς κατακτητές — ο Ρομπέν των Δασών ήταν ένα μυθικό πρόσωπο, ένα είδος... μαμπαπούλα με τόν όποιο φοβέριζαν οι μητέρες τά παιδιά τους!

Ύστερα ο Ρομπέν άποχτησε κι' άλλους όπαδούς. Ο Λίττλ Τζών ήταν ο ύπαρχηγός του. Κάποτε μάλωσαν και ήρρισαν. Μόλις όμως ο Λίττλ Τζών έμαθε πως είχε συλληφθή ο Ρομπέν, φρόντισε άμέσως να τόν φυγαδεύσει απ' τή φυλακή, με κίνδυνο της ζωής του. Ο Ρομπέν, ευγνωμονώντας τον, γονάτισε μπροστά του και τού πρόσφερε όλους τούς άντρες του και τόν εαυτό του. Μά εκείνος άρνήθηκε κι' έμεινε ύπαρχηγός του και φίλος του.

Η συμμορία σταματούσε και λήστευε τις άργοκίνητες βωδάμαζες, που μετέφεραν ιδίως ύφασματα — γιατί είχε τότε άρჩσει ν' ανθή ή ύφαντουργία στις πολεις τού Γιορκσάιρ. Ο Ρομπέν φρονόταν στα θύματά του μ' ευγένεια, κάπως ειρυνική, πολλές φορές δέ τούς έκανε τραπέζι... για παρηγοριά! Απαγόρευε άστόσο στους άντρες του να ένοχλήσουν γυναίκες ή κληρικούς. Έτσι, είχε γίνει δημοφιλής στο λαό. Έξ άλλου, έκανε κλεφτοπόλεμο στους άρχοντες που καταπίεζαν τούς φτωχούς χωρικούς.

Τό 1285, τó άγγλικό Κοινοβούλιο ψήφισε ένα νόμο «περί ληστειών, φόνων, έμρησμών, κλπ.», που άφορούσε κυρίως τή δράσι τού Ρομπέν. Ποιός όμως μπορούσε να τόν πιάσει, σι' άπατήτα καταφύγια του;...

Τέλος, τó 1323, πήγε να τόν βρή ο ίδιος ο βασιλιάς 'Εδουάρδος Β', μεταμφιεσμένος σέ καλόγερο. Άφου κουβέντιασε μαζί του, τού φανέρωσε ποιός ήταν, τόν συχάρσε και τόν πήρε στην Αύλη του. Έπειτα από λίγους μήνες όμως, ο Ρομπέν νοστάλησε τά δάση και τήν έλευθερία του, και τότε ο βασιλιάς τού έδωσε έναν τίτλο ευγενείας κι' ένα χτήμα, όπου ο πρώην «έκτος νόμου» πέρασε τήν ύπόλοιπη ζωή του. Εκεί πέθανε τó 1335.

Πολλές φορές ή γυναίκα ή μορφή έχει γίνει άφορμή δράμάτων και σκανδάλων, όπως έζομε απ' τήν Ιστορία. Δέν ύπάρχει όμως πιδ τραγική περίπτωση απ' αυτήν που θα διηγηθούμε παρακάτω και κατά τήν όποιή ή ύμορφία μιας γυναίκας συνένεινε στην καταστροφή τόσο αυτής της ίδιης, όσο και εκείνων όλων που τήν περιέβαλλαν με τή λατρεία και τó θαυμασμό τους. Η γυναίκα αυτή όνομαζόταν Ρωσώρα Μολταμπόνι και ζούσε στη Φλωρεντία τήν εποχή τών Μεδίκων.

Άπό μικρό κορίτσι ή ύπεροχη ύμορφία της της έδωσε μια τέτοια δυνατή έλξη που θα τή έζηλευσε κι' ή πιδ δεσποτική βασίλισσα της Ιστορίας. Στη Φλωρεντία κατέφθαναν οι θαυμαστές της απ' όλα τά μέρη της Εύρώπης. Όπου έμφανίζονταν άμέσως σχηματίζονταν γύρω της διαδηλώσεις από άντρες που έμεναν άφωνοι μπροστά στην ύμορφία της. Στην έκκλησία που πήγαινε κάθε Κυριακή, ή παρουσία της προξενούσε τήν ίδια έντύπωσι. Η λειτουργία διεξήγηση με δυσκολία κι' οι παπάδες παρασύρονταν από τόν όμαδικό θαυμασμό τών έκκλησιαζόμενων και παραμελούσαν τó θρησκευτικό τους καθήκον.

Ήταν κάτι αφάνταστο, κάτι πρωτοφανές.

Η είσοδος τού σπιτιού της ήταν πολιορκημένη, όλες τις ώρες τού είκοσιτετραώρου, από έρωτευμένους κάθε κοινωνικής τάξεως από πρίγκιπας μέσως σχηματίζονταν οικογενειών της Εύρώπης, ως χωρικούς και παράδες. Και δεχόταν κάθε λογής δώρα, με τήν αξία τών όποιων θα μπορούσε κανείς να άγοράσει ένα θρόνο! Κανείς δέν τή έπαιρνε λεφτά: Οι μεγαλέμποροι της έρριχναν στα πόδια της τούς θησαυρούς των μεταξωτών και τών κοσμημάτων. Τό ίδιο και οι ταπεινοί έμποράκι. Οι ύπηρέτες προθυμοποιούνταν να τήν εξυπηρετήσουν τελείως δωρεάν. Τά θύματά της, από τó άλλο μέρος ήσαν άμέτρητα. Δέν περνούσε μέρα, που να μη γινόταν αίτια μιας αίματρηής μονομαχίας, που να μην παρέσυρε έναν απελπισμένο θαυμαστή της στην αυτοκτονία. Κάθε οικογένεια, όποιασδήποτε κοινωνικής τάξεως στη Φλωρεντία, είχε κι' ένα τραγικό θύμα τών βελητήρων της: Όρηνούσαν για τó χαμό ή ενός παιδιού τους ή ενός συγγενούς τους. Τά παρόπανα και οι υπνύσεις που ύποβάλλονταν από τούς άγανακτισμένους γονείς και συγγενείς στα δικαστήρια, έναντιόν της Ρωσώρας, επί ήλική αύτουργία, ήσαν άπειρες. 'Αμέτρητες φορές παρουσιάστηκε ή άσύγκριτη αυτή καλλονή μπρός στους δικαστές για ν' άπολογηθή. Δυστυχώς όμως κι' εκείνοι που τή δίκάζαν ήσαν άνθρωποι κι' έχαναν τή θέλησι τους τήν τελευταία στιγμή. 'Αποφάσιζαν τήν καταδίκη της, αλλά, τήν τελευταία στιγμή δισταζαν να τήν έπικυρώσουν με τήν ύπογραφή τους. Κι' έτσι προτιμούσαν να καθήσουν οι ίδιοι στο έδωλο τού κατηγορουμένου, παρά να στείλουν εκείνη στη φυλακή.

Η γοητεία της ήταν άκατανίκητη!

Η ύμορφία της άρχισε να γίνεται πιδ δημόσιος κίνδυνος. Μεταξύ τών θυμάτων της ήσαν κι' ένας δικαστής, που αυτοκτόνησε κατά τόν πιδ γελοίο τρόπο: Κομμάτιασε ένα πορτραίτο της τó μούσκεψε σέ δηλητήριο και έφαγε τά κομμάτια! Οι συνάδελφοί του σύτοχειρος προσδληθέντες απ' αυτό τó σκάνδαλο κάλεσαν τή Ρωσώρα σ' άπολογία. Και στή δίκη της, για πρώτη φορά δείχτηκαν άμειλικοί: Διάταξαν να σιγματισθή, να παμορφωθή τó πρόσωπό της και να σταλή σέ εξορία.

Η σκληρή αυτή άπόφασι έπικυρώθηκε άλλά ήταν δύσκολο να εφαρμοσθή. Κανείς όμως δέν δεχόταν να έκτελέσει τόν σιγματισμό της πεντάμορφης Ρωσώρας. Ένας μάλιστα απ' τούς δήμιους που ύποχρεώθηκε να κάνει τó καθήκον του προτίμησε ν' αυτοκτονήσει, παρά ν' άγγίξει τó θείο πρόσωπο και τούς άνάγλυφους ώμους της με τó καυτό σίδερο.

Όταν ο δούξ, που κυβερνούσε τότε τήν Φλωρεντία, έμαθε τήν τεράστια επίδρασι που προκαλούσε στον κόσμο ή καλλονή της Μολταμπόνι διάταξε να τήν παρουσιάσουν υπεσπία του, για να έκτελέσει ο ίδιος τήν άπόφασι τού δικαστηρίου. Τό αποτέλεσμα αυτής της παρουσιάσεως ήταν μοιραίο και δέν εξέπληξε κανένα. Άντι να σιγματισθή ή πανωραία Ρωσώρα βγήκε από τó δοκικό μέγαρο με τιμητική συνοδεία και φορτωμένη δώρα! Η καλλονή της είχε θριαυδεύσει άκόμα μια φορά.

Ο τιμωρός όμως της πανωραίας αυτής γυναίκας δέν άργησε να φανή. Ήταν ο διάδοχος τού δουκά, ο Φερδινάνδος

Ρωσώρα Μολταμπόνι, ή γυναίκα με τήν μοιραία ύμορφία

της και τήν αθώωσουν. Η καταδίκη της ύπηρεσε άμετάκλητη: Θα περνούσε όλη της τή ζωή στη φυλακή, φορώντας μια σιδερένια μάσκα που θα παρίστανε μια άπαισία νεκροκεφαλή!

Ήταν ο μόνος τρόπος, για να μην παρασυρθούν οι δεσμοφύλακες απ' τήν έξωτική καλλονή της και τήν άπελευθερώσουν. Η άπόφασις εξετελέσθη κατά γράμμα. Κι' έτσι ή θεϊκή καλλονή της Ρωσώρας Μολταμπόνι έχασε τήν όλέθρια άκτινολία της για πάντα: Τήν σκέπασε ή μάσκα!

Έπειτα από δέκα χρόνια, τó πρόσωπο της Ρωσώρας είχε γίνει πιδ άπαισία κι' από τή μακάβρια μάσκα που φορούσε. Άδυνάτισε, μαράθηκε, παραμορφώθηκε. Τότε της άφείρεσαν τή μάσκα και τή άνοιξαν τις πόρτες της φυλακής της.

Η ύμορφη Ρωσώρα Μολταμπόνι ήταν έλευθερη, αλλά άκίνητη πιά... Και τελείωσε τή ζωή της μέσα στην εγκατάλειψι και τις στέρσεις.

Κανείς από εκείνους που θάφεταν και στή φωτιά πρós χάριν της δέν ζήτησε να τήν δει, να τή βοηθήσει.

Έχουν τόσο εύκολα οι άνθρωποι!... Μά ή Ρωσώρα τó ήξερε, φαίνεται, καλά αυτό. Και δέχτηκε τó θάνατο σαν λύτρωσι απ' τά βάσανα μιας τραγικής ζωής.

Σκληρή τιμωρία κι' οίκτρο τόλος για μια γυναίκα που μόνο της «έγκλημα» ήταν ή θεία ύμορφία της που συγκινούσε ακόμα και τά θηρία!...

Η Ρωσώρα δεχόταν κάθε λογής δώρα απ' τούς άκαρίθμητους θαυμαστές της...

των Μεδίκων. Αυτός τόνισε στους συμβούλους του, ή πλειοψηφία τών όποιων διατελούσε υπό τήν έπηρεα τών βελητήρων της Ρωσώρας, ότι ή καλλονή της γυναίκας αυτής ήσαν ο μεγαλύτερος έχθρος της ήσυχίας τού τόπου. 'Αμέσως κατόπιν εξέδωσε διαταγή να τήν συλλάβουν και να τήν κλείσουν στή φυλακή. Τή διαταγή τού τήν εξέτελεσαν τρεις τυφλοί! Έπακολούθησε μια συνοπτική διαδικασία, αλλά τó έδωλο τού κατηγορουμένου στο δικαστήριο ήταν...κενό! Δέν επέτρεψαν στή γοητευτική Ρωσώρα να παραστή στή δίκη της από φόβο μήπως οι δικαστάι έπηρεασθούν από τήν άκατανίκητη, τή μαγική ύμορφία

της και τήν αθώωσουν. Η καταδίκη της ύπηρεσε άμετάκλητη: Θα περνούσε όλη της τή ζωή στη φυλακή, φορώντας μια σιδερένια μάσκα που θα παρίστανε μια άπαισία νεκροκεφαλή!

Ήταν ο μόνος τρόπος, για να μην παρασυρθούν οι δεσμοφύλακες απ' τήν έξωτική καλλονή της και τήν άπελευθερώσουν. Η άπόφασις εξετελέσθη κατά γράμμα. Κι' έτσι ή θεϊκή καλλονή της Ρωσώρας Μολταμπόνι έχασε τήν όλέθρια άκτινολία της για πάντα: Τήν σκέπασε ή μάσκα!

Έπειτα από δέκα χρόνια, τó πρόσωπο της Ρωσώρας είχε γίνει πιδ άπαισία κι' από τή μακάβρια μάσκα που φορούσε. Άδυνάτισε, μαράθηκε, παραμορφώθηκε. Τότε της άφείρεσαν τή μάσκα και τή άνοιξαν τις πόρτες της φυλακής της.

Η ύμορφη Ρωσώρα Μολταμπόνι ήταν έλευθερη, αλλά άκίνητη πιά... Και τελείωσε τή ζωή της μέσα στην εγκατάλειψι και τις στέρσεις.

Κανείς από εκείνους που θάφεταν και στή φωτιά πρós χάριν της δέν ζήτησε να τήν δει, να τή βοηθήσει.

Έχουν τόσο εύκολα οι άνθρωποι!... Μά ή Ρωσώρα τó ήξερε, φαίνεται, καλά αυτό. Και δέχτηκε τó θάνατο σαν λύτρωσι απ' τά βάσανα μιας τραγικής ζωής.

Σκληρή τιμωρία κι' οίκτρο τόλος για μια γυναίκα που μόνο της «έγκλημα» ήταν ή θεία ύμορφία της που συγκινούσε ακόμα και τά θηρία!...

Σκληρή τιμωρία κι' οίκτρο τόλος για μια γυναίκα που μόνο της «έγκλημα» ήταν ή θεία ύμορφία της που συγκινούσε ακόμα και τά θηρία!...

Σκληρή τιμωρία κι' οίκτρο τόλος για μια γυναίκα που μόνο της «έγκλημα» ήταν ή θεία ύμορφία της που συγκινούσε ακόμα και τά θηρία!...

Σκληρή τιμωρία κι' οίκτρο τόλος για μια γυναίκα που μόνο της «έγκλημα» ήταν ή θεία ύμορφία της που συγκινούσε ακόμα και τά θηρία!...

Σκληρή τιμωρία κι' οίκτρο τόλος για μια γυναίκα που μόνο της «έγκλημα» ήταν ή θεία ύμορφία της που συγκινούσε ακόμα και τά θηρία!...

Σκληρή τιμωρία κι' οίκτρο τόλος για μια γυναίκα που μόνο της «έγκλημα» ήταν ή θεία ύμορφία της που συγκινούσε ακόμα και τά θηρία!...

Σκληρή τιμωρία κι' οίκτρο τόλος για μια γυναίκα που μόνο της «έγκλημα» ήταν ή θεία ύμορφία της που συγκινούσε ακόμα και τά θηρία!...

Σκληρή τιμωρία κι' οίκτρο τόλος για μια γυναίκα που μόνο της «έγκλημα» ήταν ή θεία ύμορφία της που συγκινούσε ακόμα και τά θηρία!...

Σκληρή τιμωρία κι' οίκτρο τόλος για μια γυναίκα που μόνο της «έγκλημα» ήταν ή θεία ύμορφία της που συγκινούσε ακόμα και τά θηρία!...

Σκληρή τιμωρία κι' οίκτρο τόλος για μια γυναίκα που μόνο της «έγκλημα» ήταν ή θεία ύμορφία της που συγκινούσε ακόμα και τά θηρία!...

Σκληρή τιμωρία κι' οίκτρο τόλος για μια γυναίκα που μόνο της «έγκλημα» ήταν ή θεία ύμορφία της που συγκινούσε ακόμα και τά θηρία!...

Σκληρή τιμωρία κι' οίκτρο τόλος για μια γυναίκα που μόνο της «έγκλημα» ήταν ή θεία ύμορφία της που συγκινούσε ακόμα και τά θηρία!...

Σκληρή τιμωρία κι' οίκτρο τόλος για μια γυναίκα που μόνο της «έγκλημα» ήταν ή θεία ύμορφία της που συγκινούσε ακόμα και τά θηρία!...

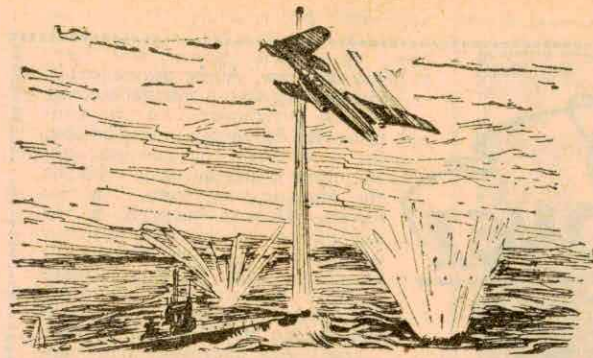
Σκληρή τιμωρία κι' οίκτρο τόλος για μια γυναίκα που μόνο της «έγκλημα» ήταν ή θεία ύμορφία της που συγκινούσε ακόμα και τά θηρία!...

Σκληρή τιμωρία κι' οίκτρο τόλος για μια γυναίκα που μόνο της «έγκλημα» ήταν ή θεία ύμορφία της που συγκινούσε ακόμα και τά θηρία!...

Σκληρή τιμωρία κι' οίκτρο τόλος για μια γυναίκα που μόνο της «έγκλημα» ήταν ή θεία ύμορφία της που συγκινούσε ακόμα και τά θηρία!...

Σκληρή τιμωρία κι' οίκτρο τόλος για μια γυναίκα που μόνο της «έγκλημα» ήταν ή θεία ύμορφία της που συγκινούσε ακόμα και τά θηρία!...

Σκληρή τιμωρία κι' οίκτρο τόλος για μια γυναίκα που μόνο της «έγκλημα» ήταν ή θεία ύμορφία της που συγκινούσε ακόμα και τά θηρία!...

Κατά τὸν Ἀμερικανὸ ναύαρχο Τσάρλ Μόμσεν ἡ Ἀμερική ἔχει τελειοποιήσει τὶς βόμβες βυθοῦ καὶ τὶς τορπίλλες...

Εἶναι ἐπικίνδυνα τὰ ρωσικὰ ὑποβρύχια;

Τὶ ἀπαντᾷ ἕνας Ἀμερικανὸς ναύαρχος

Ἐνὼ συμπληρώνονται στὴν Ἀμερική οἱ προετοιμασίες γιὰ τὴν κατασκευή τοῦ πρώτου ατομικοῦ ὑποβρυχίου, ἕνας δημοσιογράφος πῆρε συνέντευξη ἀπὸ τὸν Ἀμερικανὸ ναύαρχο Τσάρλ Μόμσεν καὶ τοῦ ὑπέβαλε διάφορες ἐρωτήσεις, σχετικές με τὴν ἀξία καὶ τὴν αποτελεσματικότητα τοῦ ὑποβρυχιακοῦ στόλου τῆς Ρωσίας. Ἡ συνέντευξη αὐτὴ δημοσιεύθηκε κατόπιν στὸ γνωστὸ περιοδικὸ «Κόρνερ» καὶ προκάλεσε τὸ ζήτημα τοῦ ἐνδιαφέροντος τοῦ ἀναγνωστικοῦ κοινού, ποὺ ξέρεי καλὰ τὴν ἐξαιρετικὴ σημασία τοῦ ὑποβρυχιακοῦ ὅπλου (πράγματι, στὸ δεύτερο πόλεμο, λίγο ἔλειψε νὰ χάσουν οἱ Σύμμαχοι τὴ Μάχη τοῦ Ἀτλαντικοῦ, ἀπὸ τὰ γερμανικὰ ὑποβρύχια ποὺ ἀποδεκάτιζαν τὶς νηοπομπές τους).

Εἶνε ἤδη γνωστὸ ὅτι ἡ Ρωσία, μετὰ τὴ βοήθεια Γερμανῶν τεχνικῶν, ναυπηγεῖ ὑποβρύχια μετὰ «σνόρκελ», (σὺν ἡλίκας ἀερίσμου) σωστὰ τέρατα τοῦ βυθοῦ, ἱκανὰ νὰ ταξιδεύουν σὲ μεγάλες ἀποστάσεις δίχως ν' ἀνεβούν διόλου στὴν ἐπιφάνεια. Ἐχει σημειωθῇ μάλιστα ἐπανειλημμένως, μετὰ τὰ εἰδικὰ μηχανήματα ἐλέγχου, ἡ παρουσία τέτοιων σκαφῶν κοντὰ στὶς ἀμερικανικὲς ἀκτὲς ἢ στὶς γραμμὲς ναυσιπλοΐας. Ὑπάρχει λοιπὸν ὁ κίνδυνος νὰ ἀποκλείσουν τὰ ὑποβρύχια αὐτὰ τὰ ἀμερικανικὰ λιμάνια καὶ νὰ δομαρδίσουν τὶς πόλεις μετὰ ατομικὰ βλήματα; Καὶ πῶς ἀντιμετωπίζουν οἱ Ἀμερικανοὶ ἀρμόδιοι τὴ νέα αὐτὴ ἀπειλή; Θὰ τὸ δοῦμε στὶς παρακάτω ἐρωταποκρίσεις τῆς δημοσιογραφικῆς συνέντευξης ποὺ ἀναφέραμε:

1) Εἶνε δικαιολογημένοι οἱ φόβοι τῶν Ἀμερικανῶν γιὰ τὰ ρωσικὰ ὑποβρύχια μετὰ «σνόρκελ»;

Ὁχι. Οἱ Γερμανοὶ εἶχαν ἤδη χρησιμοποήσει τὰ «σνόρκελ» ἀπὸ τὰ μέσα τοῦ δευτέρου πολέμου, γιὰ νὰ ἐλαττώσουν τὸν κίνδυνο ἀνακαλύψεως τῶν ὑποβρυχίων τους ἀπὸ τὰ αεροπλάνα. Ὁχι. Πολλὰ ἀπ' αὐτὰ μεταρρυθμίζονται καὶ ἐφοδιάζονται μετὰ «σνόρκελ» καὶ μετὰ τὶς τελευταῖες ηλεκτρονικὲς συσκευές. Ἄλλο πάλι προορίζονται γιὰ βοηθητικὲς ἀποστολὲς καὶ ἄλλα χρησιμοποιοῦνται ὡς στόχοι στὰ γυμνάσια τῶν ἀν-

λέμου μας στὸν Εἰρηνικὸ, ὅπου οἱ Γιαπωνέζοι δὲν διέβησαν ἀρκετὰ ἀεροπλάνα ὥστε ν' ἀπειλοῦν σοβαρὰ τὰ ὑποβρύχια μας.

3) Ἐχει κανένα μειονέκτημα τὸ «σνόρκελ»;

Ναί. Ἐλαττώνει ἀρκετὰ τὴν ταχύτητα τοῦ ὑποβρυχίου.

4) Μπορεῖ ν' ἀνακαλυφθῇ αὐτὴ ἡ συσκευή, ὅταν ξεπροβάλλῃ ἀπὸ τὸ νερό;

Δύσκολα διακρίνεται μετὰ τὸ μάτι, ἀκόμη καὶ ἀπὸ μικρὴ ἀπόσταση. Κατασκευάζονται ὅμως τώρα ηλεκτρονικὰ ὄργανα, ποὺ φανεροῦν τὴν παρουσία της.

5) Ὑπάρχουν ὑποβρύχια ποὺ δὲν χρειάζονται «σνόρκελ», γιὰτὶ παράγουν μόνα τους τὸ ὀξυγόνο ποὺ καταναλίσκουν, καὶ δὲν ἐκλύουν ἀέρια ἐξατμίσεως;

Οἱ Γερμανοὶ πειραματίσθηκαν μετὰ τέτοια ὑποβρύχια στὰ τέλη τοῦ δευτέρου πολέμου. Οἱ ἐργασίες τους συνεχίσθηκαν στὰ ἀμερικανικὰ ἐργαστήρια, δὲν ἔχουν ὅμως ἀκόμη ολοκληρωθῇ. Ἡ ἀκτὶς δράσεως αὐτῶν τῶν «ἀοράτων» ὑποβρυχίων εἶνε προσωρινῶς περιορισμένη, ἀνάλογη πρὸς τὸν ἐφοδιασμὸν τους μετὰ τὶς χημικὲς οὐσίες ποὺ παράγουν. Ὁ ἀπαιτούμενος ὀξυγόνο. Τὰ ἀέρια τῆς ἐξατμίσεως ὑφίστανται ὠρισμένες χημικὲς μεταβολὲς καὶ ξαναχρησιμοποιοῦνται ἀπὸ τὰ μό-

6) Ἐχουν καὶ οἱ Ρώσοι τέτοια ὑποβρύχια;

Πιθανὸν ναί. Γι' αὐτὸ ἐφοδιαζόμεθα μετὰ μέσα καταπολεμησεως τους.

7) Ὅπως καταπλήξαμε ἤδη τὸν κόσμον μετὰ τὴν παραγωγή ἀεροπλάνων μας, μπορεῖ νὰ συμβῇ τὸ ἴδιον θαῦμα καὶ μετὰ τὰ ὑποβρύχια;

Εἶμαι βέβαιος ὅτι, ἂν χρειασθοῦμε περισσότερα ὑποβρύχια, ἔχομε ὅλες τὶς διανομητικὲς δυνατότητες τῆς ναυπηγείας τους.

8) Εἶνε ἀχρηστὰ πιά τὰ ὑποβρύχια τοῦ δευτέρου πολέμου;

Ὁχι. Πολλὰ ἀπ' αὐτὰ μεταρρυθμίζονται καὶ ἐφοδιάζονται μετὰ «σνόρκελ» καὶ μετὰ τὶς τελευταῖες ηλεκτρονικὲς συσκευές. Ἄλλο πάλι προορίζονται γιὰ βοηθητικὲς ἀποστολὲς καὶ ἄλλα χρησιμοποιοῦνται ὡς στόχοι στὰ γυμνάσια τῶν ἀν-

θυποβρυχιακῶν μας δυνάμεων.

9) Ποιὰ εἶνε ἡ προβλεπόμενη ἀμυνα ἐναντίον ἐχθρικών ὑποβρυχίων;

Ἀποτελεῖται ἀπὸ τρεῖς φάσεις. Πρῶτὴ εἶνε ἡ καταστροφή τοῦ ὑποβρυχίου κατὰ τὴ ναυπήγησί του. Ἄν αὐτὸ ἀποτύχη, θὰ ἐπιδιώξουμε νὰ τὸ καταστρέψουμε μετὰ τὴν ἐξέλιξί του, ἢ ὅταν βγῇ σὲ περιπολία. Γιὰ τὸν τελευταῖο αὐτὸ σκοπὸ χρησιμοποιεῖται ἕνα «ἀνθυποβρυχιακὸ» ὑποβρύχιο.

10) Τί εἶνε αὐτὸ τὸ ὑποβρύχιο;

Ἐχει τὸ χαρακτηριστικὸ γνώρισμα ὅτι κάνει ἐλάχιστο θόρυβο, καὶ ἐστὶ ἐπισημαίνει τὰ ἄλλα ἀπὸ τὸν ἦχο τῶν μηχανῶν τους, διότι καὶ προδίδεται ἡ δική του παρουσία. Μπορεῖ ἐπομένως νὰ ἐπιτεθῇ αἰφνιδιαστικὰ καὶ νὰ καταστρέψῃ ἕνα ὑποβρύχιο μετὰ «σνόρκελ».

11) Μπορεῖ νὰ ἀναγνωρισθῇ ἕνα φιλικὸ ὑποβρύχιο ἀπὸ τὸν ἦχο τῶν μηχανῶν του;

Ναί. Οἱ καινούργιες ἡχητικὲς συσκευὲς ἀνιχνεύσεως τῶν ὑποβρυχίων ἐπιτρέπουν νὰ ξεχωρίσῃ κανεὶς τὰ φιλικὰ ἀπὸ τὰ ἐχθρικά σκάφη. Κι' οἱ σχετικὲς ἐρευνὲς μας ἐπιδιώκουν συνεχῶς τὴν τελειοποίησίν τους.

12) Ἐχομε τελειοποιήσει τὶς βόμβες βυθοῦ καὶ τὶς τορπίλλες μας, μετὰ τὸ τέλος τοῦ δευτέρου πολέμου;

Ναί. Ἐχομε σημειώσει μεγάλες προόδους καὶ σ' αὐτὸ τὸ σημείον.

13) Εἶνε βέβαιοι οἱ φόβοι ατομικῶν ἐπιθέσεων ἀπὸ ὑποβρύχια ἐναντίον τῶν ἀκτῶν μας;

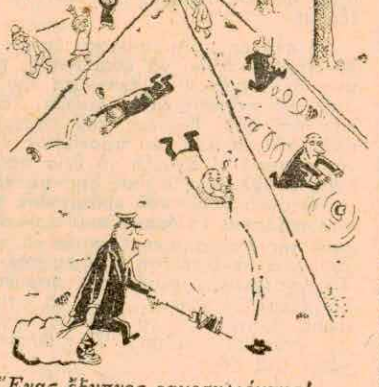
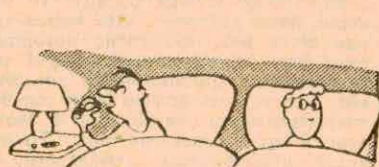
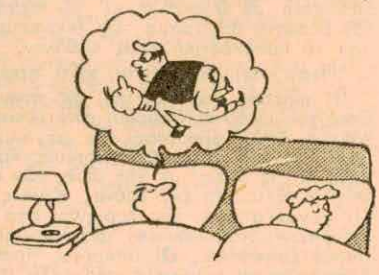
Αὐτὸ ἐξαρτᾶται ἀπὸ τὸν ἀριθμὸ καὶ τὸ εἶδος τῶν ατομικῶν ὀπλῶν ποὺ διαθέτῃ ἡ Ρωσία. Πάντως ἡ λύσις τοῦ προβλήματος ἔγκειται κυρίως στὴν καταστροφή τοῦ ὑποβρυχίου πρὶν ἐπιχειρήσῃ τὴν ἐπίθεσιν.

14) Ἐνὰ θαῦμα τῆς ἀγάπης

Δεκατέσσερες μῆνες πρὶν ἀπὸ τὴν ἡμέρα ποὺ ἐπρόκειτο νὰ παντρευθῇ, ἡ Μπάρμπαρα Τεύλορ, μὴ νέα καὶ ὡραία Ἀγγλίδα, ἔπαθε πολιομυελίτιδα. Τὰ πόδια της παρέλυσαν, καὶ δὲν μποροῦσε πιά νὰ περπατήσῃ, παρ' ὅλη τὴ φυσιοθεραπεία στὴν ὁποία τὴν ὑπέβαλαν στὸ νοσοκομεῖο. Οἱ γονεῖς της εἶχαν πιά ἀπελπισθῇ. Ἀλλὰ ὁ ἀρραβωνιαστικὸς της Τζὼν Λιούις ἔδωκε σκοπὸν τῷ νύμφῳ νὰ τὴν γιαιτρέψῃ. Παρακολούθησε μαθήματα φυσιοθεραπείας. Ἐπειτα, ἐπὶ ἕνα ὁλόκληρο χρόνον, σήκωνε ἀπὸ τὸ κορβελάκι τὴ Μπάρμπαρα. Δυὸ φορές τὴν ἡμέρα, γονάτιζε δίπλα της καὶ κινούσε συστηματικὰ τοὺς μῦς της, προσπαθώντας νὰ τοὺς ξαναφέρῃ στὴ ζωὴ. Τέλος, ἡ κοπέλλα ἄρχισε νὰ κινῇ μερικὰ ἰσχυρὰ, καὶ ὕστερα θεραπευθῇ τελείως. Κι' ὁ ἀρραβωνιαστικὸς της, εὐτυχισμένος καὶ περήφανος, μπόρεσε νὰ τὴν ὁδηγήσῃ στὴν ἐκκλησία γιὰ τοὺς γάμους τους.

—'Αποκρῆ ἐξοχώτατε! Θὰ μα-
σκαρευτοῦμε φέτος;... (Τοῦ Μ. Ἀναστόπουλου)

Ἐνας ἐξυπνος ρακοσυλλέκτης!...

Πῶς θὰ ἐπιτύχετε ΣΤΗ ΖΩΗ

Οἱ σχέσεις μεταξὺ ὑφισταμένων
καὶ προϊσταμένων

Μία πρόσφατὴ ἔρευνα, ποὺ ἔγινε στὴν Ἀμερική, ἀπέδειξε ὅτι οἱ ἄνθρωποι ποὺ δὲν κατάρθωναν νὰ σταδιοδρομήσουν στὸ ἐπάγγελμα τους ὀφείλουν τὴν ἀποτυχία τους στοὺς κάτωθι λόγους:

- 1) Ἀνικανότης ἢ ἐλλείψεις ἐπαγγελματικῆς προπαρασκευῆς... 37
- 2) Συμπλέγματα κατωτέρου ψυχολογικοῦ προελεύσεως (στὴν πρώτη γραμμῇ ἔρχονται ἡ ἀτολμία καὶ ἡ ἀδεξιότης)... 19
- 3) Συμπλέγματα κατωτέρου φυσικοῦ προελεύσεως (ἀσπηρίες, παραμορφώσεις κλπ.)... 7
- 4) Διάφορες αἰτίες... 3
- 5) Πλάνες καὶ σφάλματα στὶς σχέσεις μετὰ τοὺς προϊσταμένους... 34

Ὅπως φαίνεται ἀπὸ τὸν ἀνωτέρω πίνακα, ἀμέσως μετὰ τὴν ἀνικανότητα ἢ τὴν ἐλλείψιν ἐπαγγελματικῆς προπαρασκευῆς, ἔρχονται οἱ πλάνες καὶ τὰ σφάλματα τῶν ὑφισταμένων στὴ ρύθμισιν τῶν σχέσεων τῶν μετὰ τοὺς προϊσταμένους τῶν.

«Ὅλοι οἱ ἄνθρωποι, γράφει ὁ Ἀμερικανὸς ψυχολογὸς δόκτωρ Ἰερεμίας Τζόνσον, ἀρχίζουν τὴ σταδιοδρομία τους μετὰ μίαν μορφὴ ἐξαρτήσεως ἀπὸ ἄλλους ποὺ βρίσκονται πρὸς τὴν ἀπὸ αὐτοὺς. Αὐτὸ ἰσχύει ἀκόμη καὶ γιὰ τὰ ἐλεύθερα ἐπαγγέλματα, μ' ὅλο ποὺ τὸ πεδίο δράσεως εἶνε σ' αὐτὰ μεγαλύτερο καὶ εὐρύτερο. Ἐχει ὕψιστη σημασία, λοιπὸν, γιὰ τὸν ἄνθρωπον ποὺ θέλει νὰ προδεύσῃ, τὸ νὰ ξέρῃ νὰ φέρεται ἀπέναντι ἐκείνων ποὺ βρίσκονται πρὸς τὴν ἀπὸ αὐτόν. Ὅλο τὸ μυστικὸ τῆς ἐπιτυχίας, ποὺ θὰ τὸν κάμῃ ἴσως νὰ τοὺς φτάσῃ καὶ νὰ τοὺς ξεπεράσῃ, ἔγκειται σ' αὐτό». Ἀλλὰ ποιὲς πρέπει νὰ εἶνε οἱ σχέσεις ἐνὸς ὑφισταμένου μετὰ τοὺς προϊσταμένους του;

Ὁ δόκτωρ Τζόνσον παρέχει τὶς ἀκόλουθες συμβουλές:

1) Ἡ ἐπιθυμία σας νὰ σταδιοδρομήσετε δὲν πρέπει νὰ μεταβληθῇ σὲ μονομανία. Δὲν ἀρκεῖ τὸ νὰ θέτετε νὰ φτάσετε κάπου. Πρέπει, πρὸς πάντας, νὰ ξέρετε ποῦ θέτετε νὰ φτάσετε καὶ μετὰ τὴν ἐξέλιξίν σας νὰ τοὺς φτάσετε.

2) Μὴν παροτρύνεσθε ποτὲ σὲ κριτικὲς εἰς βάρος τῶν ἀνωτέρων

Στὸ ἐρχόμενο τεῦχος

Ἡ νέα ξεκαρδιστικὴ, μοναδικὴ καὶ ἀφθαστὴ στὸ εἶδος τῆς χιουμοριστικῆς σειράς τοῦ ἐκλεκτοῦ εὐθυμογράφου συνεργάτου μας κ. Δ. ΨΑΘΑ

Τὰ εὔθυμα ΤΩΝ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΩΝ

Σπαρταριστὲς ἐντυπώσεις, κωμικὲς παρεξηγήσεις καὶ ἐξωφρενικὰ ἐπεισόδια ἀπὸ τὰ Ἀθηναῖκα δικαστήρια, δοσμένα μετὰ τὸ ἐξαιρετικὸν κέφι ποὺ διακρίνει τὸν κ. Ψαθὰ, στὸν τομέα αὐτὸν ἰδιαίτερως.

Δροσερὲς πικάντικες σελίδες, γεμάτες ἀττικὸ ἀλάτι, ἀπὸ τὶς ὁποῖες θὰ παρελάσουν οἱ πρὸ ἀπίθανοι τύποι τῆς ἀθηναϊκῆς κοινωνίας, μετὰ τὶς ἰδιοτροπίες, τὰ νεῦρα τους, τὰ ζοριλίκια τους, στὴν πρὶν κρίσιμη στιγμή τῆς ζωῆς τους. Πρὸ τοῦ κ. Προέδρου!...

σας, οὐτε μέσα στὸ γράφειόν σας, οὐτε ἐξω ἀπὸ αὐτό. Ὑπάρχουν ἀναριθμητοὶ δρόμοι γιὰ νὰ φτάσουν τὰ λόγια σας στὸν ἄνθρωπον ποὺ ἀφοροῦν. Δὲν πρέπει νὰ ξεχνάτε, ἐξ ἁλλου, ὅτι οἱ ἄνθρωποι δὲν εἶνε τέλειοι. Κι' οἱ προϊστάμενοί σας ἔχουν, βέβαια, τὰ ἐλαττώματα καὶ τὶς ἀδυναμίες τους. Αὐτὰ δὲν σημαίνει, ὅμως, ὅτι πρέπει νὰ υποβαλ-λετε σὲ συνεχῇ ἐλέγχῳ τὶς πράξεις τους. Δὲν εἶνε αὕτὴ ἡ δουλειά σας. Οἱ ἄνθρωποι αὐτοὶ κοπίασαν, κι' ἴσως ἀγωνίστηκαν σκληρὰ γιὰ νὰ φτάσουν ἐκεῖ ποὺ ἔφτασαν. Φροντίστε καὶ σὺ νὰ κάμετε τὸ ἴδιον.

3) Μὴν προσπαθεῖτε νὰ παίξετε τὸ ρόλο τοῦ μεταρρυθμιστοῦ καὶ καινοτόμου. Ὁ δόκτωρ Βαρμπουρ-τον ἐγράψε σχετικὰ: «Ἄν θέτετε νὰ γίνετε συμπαθεῖς σ' ἕνα μεγαλὸν ἄνδρα, προσπαθεῖτε νὰ τὸν κάμετε νὰ εἶνε εὐχαριστήμενος ἀπὸ σας, ἂν θέτετε νὰ γίνετε συμπαθεῖς σ' ἕνα μέτριον ἄνθρωπον, προσπαθεῖτε νὰ τὸν κάμετε νὰ εἶνε εὐχαριστήμε-νος ἀπὸ τὸν ἐαυτὸν σου. Μὲ τὸ νὰ δίνετε διαρκῶς συμβουλὲς ποὺ δὲν σας ζήτησαν γινώσαστε ἀντιπαθεῖς καὶ ἐνοχλητικοί. Εἶνε ἄλλο ζήτημα ἂν ἔχετε νὰ προτείνετε ἕνα σοβαρὸ σχέδιο ἢ νὰ υποδείξετε κάτι τὸ καινούργιον. Ἀλλὰ καὶ στὴν περίπτωσιν αὐτὴ πρέπει νὰ τὸ κάμετε μετὰ λεπτότητα καὶ τάκτι, χωρὶς νὰ θίξετε τὸν ἐγωισμόν τοῦ προϊσταμένου σας. Οἱ περισσότεροι ἄνθρωποι ποὺ κατέ-χουν σοβαρὲς θέσεις, ἢ ποὺ διευθύνουν ἐπιχειρήσεις, ἔχουν τὴ γνώμην ὅτι ὅλα πρέπει ν' ἀπορρέουν ἀπὸ αὐ-τούς. Ἀφίστε τοὺς σ' αὐτὴ τὴν ἀντίληψίν τους καὶ προσπαθεῖτε νὰ τοὺς κάμετε νὰ καταλάβουν ὅτι δὲν ἐπιθυμεῖτε τίποτε ἄλλο ἀπὸ τὸ νὰ τοὺς βοηθήσετε. Γιατὶ, διαφορετικὰ, εἶνε σὰν νὰ τοὺς λέτε πῶς δὲν ξέ-ρουν νὰ κάμουν τὴ δουλειά τους καὶ πῶς εἰσάστε σὲ θέσιν νὰ τὴν κάμετε καλύτερα ἀπὸ αὐτοὺς.

4) Δὲν πρέπει νὰ δαυκαλιζέστε μετὰ αὐταπάτες, ἀλλ' οὔτε, ἀπὸ τ' ἄλλο μέρος, νὰ ἔχετε προκαταλήψεις γιὰ τὶς διαθέσεις τῶν προϊσταμένων σας ἀπέναντί σας, ὅτι π.χ. δὲν σας βλέπουν μετὰ «καλὸ μάτι». Τὸ κυριώτερον εἶνε νὰ κάνετε καλὰ τὴ δουλειά σας καὶ σ' αὐτὴν μόνο νὰ στηρίζετε τὶς ἐλπίδες σας γιὰ τὴν καλύτερησιν τῆς θέσεώς σας ἢ τὴν προαγωγὴν σας. Τὸ νὰ προσπαθεῖτε νὰ πετύχετε τὴν εὐνοία τοῦ προϊστα-μένου σας μετὰ ἄλλα μέσα εἶνε ἐνδει-ξίς κατωτέρας, ἂν ὄχι ἀνικανότη-τος.

5) Μὴν ἐπαφελῆσθε ἀπὸ τὶς ἐκ-μυστηρεύσεις τῶν προϊσταμένων σας. Τὸ ὅτι ὁ προϊστάμενός σας σας ἔκαμε κάποια ἐκμυστήρευσιν, αὐτὸ σημαίνει ὅτι ἐξετίμησε τὸν χαρακτήρα καὶ τὴ διακριτικότητά σας. Θὰ ἦταν, λοιπὸν, μεγάλη πλάνη τὸ νὰ προσπαθεῖτε νὰ ἐπωφεληθῇτε ἀπὸ αὐτὴν, γιὰ νὰ ἐπιτύχετε ὁκο-νομικὰ ὀφέλη ἢ γιὰ νὰ συκοφαντή-σετε τοὺς συναδέλφους σας. Τὸ ἴ-διο κακὸ θὰ ἦταν τὸ νὰ σπεύσετε νὰ ἀνακοινώσετε στοὺς συναδέλφους σας ἐκεῖνα ποὺ ὁ προϊστάμενός σας σας ἐκμυστήρευσε. Τρίτον, σφαλμὰ, ὄχι μικρότερον ἀπὸ τὰ προηγούμενα, θὰ ἦταν τὸ ν' ἀρχίσετε νὰ κομπά-ζετε ἔπειτα ἀπὸ τὴν ἐκμυστήρευσιν ποὺ σας ἔκαμε καὶ νὰ προσπαθεῖτε νὰ παραστήσετε τὸν εὐνοούμενον του.

6) Μὴν παριστάνετε τὸ «κλειδί» τοῦ γραφείου ἢ τῆς υπηρεσίας ὅπου ἐργάζεσθε καὶ μὴν κατακρίνετε τὴν ἐργασία τῶν ἄλλων, γιὰ ν' ἀνεβά-σετε σὲ ψηλότερον ἐπίπεδο τὴ δική σας. Σὲ μίαν υπηρεσίαν ὅλοι εἶνε χρήσιμοι. Τὸ ἂν εἰσάστε ἱκανότερος ἀπὸ τοὺς θὰ φαίνῃ μόνο τοῦ. Δὲν πρέπει, συνεπῶς, νὰ κάνετε λόγον γι' αὐτό. Ἀφίστε τὴν ἐργασία σας νὰ μιλήσῃ γιὰ σας

ΕΝΑΣ ΠΙΝΑΚΑΣ ΤΟΥ ΤΣΩΡΤΣΙΛ

Τὸ 1940 ἕνας Παριζιάνος μπάρμαν δέχθηκε ἀπ' ἑναν πελάτη τοῦ γιὰ ἐξόφλησιν ἑνὸς λογαριασμοῦ ἕνα ζω-γραφικὸ πινάκον, ποὺ παρίστανε 4 γυναῖκες σὲ χα-ρέμι καὶ ποὺ δὲν φαίνονταν νάχῃ καμμίαν ἰδιότητα ἄ-ξια. Τὸ μόνο παράξενο ἦταν ὅτι ἔφερε τὴν ὑπογραφήν τοῦ Οὐίντστον Τσώρτσιλ. Μολοντοῦ ἀπὸ τότε παρουσι-άστηκαν πολλοὶ ἀγορασταί, ὁ μπάρμαν δὲν πούλησε τὸν πίνακα. Τελευταίως τὸν ἐπισκέφθη καὶ ἡ κόρη τοῦ Τσώρτσιλ, Σάρα καὶ τοῦ προσέφερε 10 ἑκατομ-μύρια φράγκα. Ἀλλὰ ὁ μπάρμαν καὶ πάλι ἀρνήθηκε.

ΔΩΔΕΚΑΔΥΜΑ

Ἡ σκύλα αὐτὴ ποὺ ἀνῆκε σ' ἕνα Βερολινέζο ἑμπο-ρο, ἀπέκτησε στὴν τελευταία τῆς γέννα... δώδεκάδυ-μα! Στὴ φωτογραφία μας ἡ...εὐτυχὴς μητέρα τῆς στιγμῆς ποὺ θηλάζει τὰ κουταβάκια της.

ΔΥΟ ΦΟΡΕΣ ΧΗΡΑ ΠΟΛΕΜΟΥ

Ἡ Μαργαρίτα Νταϊνς, ποὺ βλέπετε στὴ φωτογρα-φία μαζί μετὰ τὰ 5 παιδιὰ της, εἶνε, παρὰ τὴν χαμογε-λαστὴν ἐκφράσιν της, μὴ πάλαι δυστυχισμένη γυναίκα. Παντρεύθηκε γιὰ πρώτη φορὰ μετὰ τὸν Τζόζεφ Κό-χραν, καὶ ἔμεινε, διαρκούντος τοῦ τελευταίου πολέ-μου, χήρα μετὰ 4 παιδιὰ. Πρὸ τριῶν χρόνων ξαναπαν-τρεύθηκε μετὰ τὸν Ἀρνολτ Νταϊνς καὶ ἀποχτήσας ἄλλο ἕνα παιδί. Ἦρθε ὅμως ὁ πόλεμος τῆς Κορέας καὶ ἡ κακότυχη Μαργαρίτα ἔχασε καὶ τὸν δεύτερον σύζυγον της, ποὺ ἔπεσε μαχόμενος στὴ μακρινὴ αὐτὴ χώρα. Ἡ κακότυχη Μαργαρίτα ποζεῖ σφίγγοντας στὴν ἀγκυ-καλιὰ της τὸ τελευταῖον τῆς παιδί. Ὁ μικρὸς κρα-ταεῖ στὰ χέρια τοῦ δυο «κόκκινος καρδιῆς» τὰ γνω-στὰ παρὰσημα ποὺ δίδονται στὶς Ἀμερικανίδες χή-ρες τῶν φονευθέντων πολεμιστῶν.

Σ τις 6, το πρωί της 16ης Νοεμβρίου 1796, η Μαρία Σαβίχνα, πρώτη βαλαμπελό της αυτοκρατορίας πασών των Ρωσικών, άνοιξε την πόρτα του κοιτώνα της, όπως έκανε κάθε μέρα και πέρασε στο εσωτερικό.

Φού άνοιξε τα παράθυρα, βγήκε από το δωμάτιο. Κι' ωστόσο, ήξερε πολύ καλά για ποιές λύπες μιλούσε η τσαρίνα. Εκείνος που είχε κάψει την καρδιά της να πονέση ήταν ο τελευταίος από τους αγαπημένους της, ο Πλάτων Ζούμπωφ, που, με τα είκοσι τέσσερα καλοκαίρια του, είχε θερμάνει τους έξηνα έφτα χειμώνες της ηλικίας της. Σε πόσους εξευτελισμούς, σε πόσους ταπεινώσεις δεν την είχε υποβάλει για να

—Φάνηκε ο Ζούμπωφ: ρώτησε.
—Όχι, Μεγαλειότητά. Θέλετε να στείλω να τον φωνάξουν;
—Η Αικατερίνη σκέφτηκε με-

τους εξευτελισμούς είχε υπομείνει ως τότε. Δεν μπορούσε ν' αντέξει περισσότερο.
—Φεντόρ, απάντησε, δεν θέλω να ξαναϊδω το Ζούμπωφ. Και πρόσθεσε σε λίγο.
—Δεν θέλω να τον ξαναϊδω ποτέ! Κατάλαβες, Φεντόρ, ποτέ!
—Δεν θα τον ξαναϊδω ποτέ, μητερούλα, είπε ο γίγας.
Και βγήκε από το δωμάτιό της.

Πολύ πριν από το μεσημέρι, όλοι στην Πετρούπολη ήξεραν πως ο Πλάτων Ζούμπωφ, ο ευνοούμενος της Τσαρίνας, είχε βρεθεί στραγγαλισμένος στο δωμάτιό του.

Εκείνη την ημέρα, η Αικατερίνη δεν δέχτηκε κανένα κι' αρνήθηκε να δαλή τίποτε στο στόμα της.

Μέσα στο άπειρο ανάκτορο, όλοι ήταν σιωπηλοί και σκυθρωποί. Γιατί καταλάβαιναν πως είχε γίνει κάτι το τρομερό και δεν ήξεραν ποιές θα μπορούσε να ήταν οι συνέπειές του. Ο Ζούμπωφ δεν άνηκε στην κατηγορία των έφημερων και τυχαίων έραστών. Στην καρδιά της Τσαρίνας είχε την ίδια θέση όπως άλλοτε ο 'Αλέξης 'Ορλώφ ή ο Γρηγόρης Ποτέμκιν. Κανείς δεν αμφέβαλλε για το ότι είχε πέσει θύμα της εκδικησής της. 'Αλλά τί θα γινόταν κατόπιν; Σε ποιόν ή γράφια αυτόκρατειρα βάδιζε την ευνοιά της; 'Η έναντιον ποιού ή ποιων θα ξεσπούσε πάνω στην άπογνώσι της για το χαμό του αγαπημένου της; Θα τάδαζε με τους ύπουργους ή τους αλικούς της; Θα διάταζε σφαγές ή θα ώργάνωνε διασκέδασεις και γιορτές; Από μια γυναίκα σαν κι' αυτήν όλα μπορούσε κανείς να τα περιμένα. Κατά το δρόμο, ή πιστή Μαρία Σαβίχνα μπήκε στο δωμάτιό της. Κι' αντίκρουσε ένα θέαμα που δεν είχε ιδη ποτέ άλλοτε ως τότε. 'Η Τσαρίνα, κουβαρισμένη πάνω στο κρεβάτι της, έκλαιγε με λυγμούς...

—Μαρία, της είπε με πνιγμένη φωνή, ο Ζούμπωφ δεν θαρβή πιά...

—Δεν θαρβή πιά! απάντησε σαν ήχω ή βαλαμπελό.

—'Η Τσαρίνα κυριεύθηκε σε λίγο από σπασμούς κι' άρχισε να ξεφωνίζει σαν τρελή.

Του κάκου, ή Μαρία προσπαθούσε να την ήρεση. Τό πρόσωπό της είχε γίνει κατακόκκινο κι' οι φλέβες του λαιμού της είχαν πεταχτεί, λές κι' ήσαν έτοιμες να διαρραγούν. Τό όνομα του Ζούμπωφ ανέβαινε ακατάπαυτα στο χείλη της και τον φώναζε δυνατά, σαν να μπορούσε να τον ξαναφέρει στη ζωή...

—'Αλλά, ξαφνικά, ή φωνή έσβυσε στο στόμα της και κυλίστηκε κάτω σαν άψυχος όγκος.

—'Η Μαρία έτρεξε τότε να φωνάξει τους γιατρούς της, που έφτασαν άμέσως. 'Αλλά δεν μπόρεσαν να κάνουν τίποτε άλλο από τόν να πιστοποιήσουν τό θάνατο της αυτοκρατορίδας. Είχε πάθει έγκεφαλική συμφόρηση κι' ή προσβολή ήταν τόσο κεραυνόβολος, που τί σκότωσε άμέσως. Είχε διάταξει ή θανάτωσι του τελευταίου από τόνε αγαπημένους της. 'Αλλ' ό θάνατός του την είχε σκαίώσει και την ίδια...

ZAK BERNON

Ο θάνατος ΤΗΣ ΤΣΑΡΙΝΑΣ

Ιστορικό διήγημα

της κόμης αυτή τη χάρη, που έμοιαζε σαν ελεημοσύνη. Με τον καιρό, είχε εξελιχθεί σε αληθινό τυράννο. Κι' είχε άφισε κατά μέρος όλες τις επιφυλάξεις του. Την πρόδιδε τώρα στα φανέρα, μπροστά στα μάτια της σχεδόν. Κι' ή Αικατερίνη τα άνεχόταν όλα και ζητιάνευε λίγη αγάπη απ' αυτόν...

—Επειτα από κάμποση ώρα, ό Γκριμπόσκι, ό ιδιαιτέρως γραμματικός της, μπήκε στο δωμάτιό της φορτωμένος με φακέλους.

—Δυσάρεστα νέα από την Κριμαί, Μεγαλειότητά, είπε, υποκλινόμενος μπροστά της.

—'Η Αικατερίνη τον διέκοψε με μια απότομη κίνηση.

—Κάμε τα γνωστά στους ύπουργούς μου, απάντησε. Δεν θέλω να μάθω τίποτε... Πρέπει να ξέρης, Γκριμπόσκι, ότι τό μόνο δυσάρεστο πράγμα είναι να γερνάς...

—Ο αλικός υποκλίθηκε και πάλι.

—'Αλλ' ή Μεγαλειότητά σας είναι πάντοτε νέα, είπε.

—'Η Αικατερίνη τον κεραυνόβωλλε με τό βλέμμα της.

—Τσακίσου από μπροστά μου, ήλίθιε! φώναξε. Βαρέθηκα πιά τις κολακίες και τις δλακείες σου...

—Ο Γκριμπόσκι βγήκε με τό κορμί λυγισμένο στα δύο.

Κατά τό μεσημέρι, ή τσαρίνα ξαναφάνανε τό Γκριμπόσκι.

—Δεν θα τον ξαναϊδω, μητερούλα, της είπε ο Φεντόρ.

κό. 'Η Μεγάλη Αικατερίνη ήταν ξαπλωμένη ακόμη πάνω στο μεγάλο κρεβάτι της, όπου είχε καθή επί χρόνια τόν έρωτα. 'Αλλά δεν κοιμόταν. Στεκόταν με τα μάτια δάνοιχα και τό πρόσωπό της είχε μια έκφρασι μεγάλης απογοητεύσεως.

—Δεν κοιμάσαι, μητερούλα; ρώτησε ή βαλαμπελό. —'Αλλά πως θα μπορούσε να γίνη διαφορετικά; 'Ηπες πολλούς καφέδες και κάπνισες πολύ αποβράδυς...

—'Αλλά δεν είναι ούτε ό καφές, ούτε ό καπνός, που μ' έμποδίζουν να κοιμηθώ, απάντησε ή Αικατερίνη. Οί άμπνιες μου δεν έχουν άλλη αίτια από τη λύπη μου, που, άλλοίμονο, είναι πιά άθεράπευτη...

—Μίλας για λύπη σ' ό που είσαι ή μεγαλύτερη βασίλισσα του καιρού μας; είπε ή Μαρία. Θα θέλεις, βέβαια, ν' άστευθής, μητερούλα...

—'Όχι, καλή μου Μαρία, απάντησε ή Αικατερίνη. Δεν έχω καμιά διάθεσι ν' άστευθώ... Καί τί μου χρησιμεύει τό ότι είμαι ή μεγαλύτερη βασίλισσα του κόσμου; Δεν βλέπεις, λοιπόν, πως γέρασα και πως κανείς δεν μ' αγαπάει πιά;

—Πώς μπορείς να τό λές αυτό, μητερούλα; φώναξε ή Μαρία, ενώνατας τα χέρια. 'Εγώ σ' αγαπάω πολύ.

—'Η τσαρίνα άπλωσε τό χέρι και της έκλεισε τό στόμα.

—Μή λές άνοησίες. Μαρία, της είπε.

—'Η βαλαμπελό προσποιήθηκε πως δεν κατάλαβε κι' ά-

—Ο Γάλλος στρατιώτης Ρενέ Παριές δείχνει την ούλη που άφησε στον άριστερό μηρό του τό βλήμα του όλμου...

Η πιδό καταπληκτική και ή πιδό δραματική έγχειρίσις που αναφέρουν τα Ιατρικά χρονικά της εποχής μας είναι εκείνη που έγινε πριν από μερικούς μήνες στο Γάλλο στρατιώτη Ρενέ Παριές, που είχε τραυματιστή στο μέτωπο της 'Ινδοκίνας. Ούτε λίγο, ούτε πολύ, ένα βλήμα όλμου μήκους 23 εκατοστών και διαμετρήματος 60 χιλιοστών του μέτρου είχε χωθή μέσα στον άριστερό μηρό του κι' είχε ένοσφηνωθεί εκεί χωρίς να έκραγή.

—'Η έκρηξις του μπόρεσε να έπληθη από τό μια στιγμή στην άλλη κι' ό κίνδυνος ήταν πολύ μεγάλος. 'Ο Γάλλος αρχίατρος συνταγματάρχης Φαδρέ δεν διάταξε, ώστόσο. 'Η έγχειρίσις έγινε υπό δραματικές συνθήκες. Μιά νοσοκόμος και δύο γιατροί, που υποδειχτήκαν με κλήρο, βοήθησαν τό Φαδρέ σ' αυτή. Έκτός από την πληγή που είχε σχηματίσει τό βλήμα παρέρστη ανάγκη να άνοιχτή μία δεύτερη στο έσωτερικό μέρος του μηρού, όπου βρισκόταν τό «κεφάλι» του βλήματος, που ήταν και τό λιγώτερο «εύαίσθητο». Δεν έπρεπε, πρό παντός, να θιχούν τα πτερυγία, που βρισκόνταν στο όπισθιο μέρος, γιατί τό βλήμα θα έκρηγνυταν τότε αναπόφευκτα. Κατά τη διάρκεια της έγχειρίσεως, όλοκληρο τό νοσοκομείο είχε βυθιστή σε άγωνιώδη σιωπή. Όταν τέλοσ, έγινε γνωστό ότι τό βλήμα είχε έξαχθή άνεπασφ, όλοι, γιατροί, νοσοκόμοι, τραυματίαι έξασπασαν σε ένθουσίωδες επευφημίες και ζητωκραυγές.

—'Ο Παριές έμεινε περισσότερο από έξη μήνες στο κρεβάτι ώσπου να έπουλωθούν οι δύο πληγές του. Σήμερα είναι τελείως καλά. 'Αλλ' ό άριστερός του μηρός έχει δύο βαθύτατα αυλάκια. Ένα στο έξωτερικό μέρος και δεύτερο στο έσωτερικό.

—'Η καταπληκτική αυτή περιπέτεια, μοναδική στα στρατιωτικά χρονικά, είχε τέσσερες διάδοχικες δραματικές φάσεις, που άξίζει να περιγραφούν με κάθε λεπτομέρεια και που αντιστοιχούν με τη σειρά στα παραπλεύρως τέσσερα σχέδια.

1.—Μιά νύχτα του περασμένου καλοκαιριού, ό Γάλλος στρατιώτης Ρενέ Παριές, κατά την άπόκρουσι μιας επιθετικής άνασταυρώς του Βιέτ Νάμ, τραυματίστηκε στον άριστερό μηρό απ' ένα βλήμα, που τό είδος του δεν κατέστη δυνατόν να έξακριδωθή κατά την πόσχειρη εξέτασι που τό έυνι.

Μερικές ώρες άργότερα, έπειτα από μια περιπετειώδη διαδρομή, ένα νοσοκομειακό αυτόκινητο τόν μετέφερε στο νοσοκομείο της Σολον. 'Ο Παριές είχε χάσει πολύ αίμα. 'Ο αρχίατρος συνταγματάρχης Φαδρέ, που τόν εξέτασε, δοκίμασε μια ζωρή έκπληξι. βλάνοντας μια αίχμη μετάλλινη στο έσωτερικό μέρος του μηρού του τραυματίου.

Η πιο δραματική ΕΓΧΕΙΡΙΣΙΣ ΤΗΣ ΕΠΟΧΗΣ ΜΑΣ

—Ένα βλήμα όλμου, που δεν είχε έκραγή, μέσα στο μηρό ενός στρατιώτου

2.—Διέταξε τότε να γίνη ραδιογραφική εξέτασι, που άπέδειξε ότι τό βλήμα που είχε χωθή στο μηρό του τραυματίου ήταν μία όδισ μικρού διαμετρήματος με πτερυγία στο πίσω μέρος, που δεν είχε έκρηγή! 'Η παραμικρή διάρη μετακίνησις μπόρεσε να ποκαλέση την έκρηξη της απ' τη μια στιγμή στην άλλη. 'Ο συνταγματάρχης Φαδρέ άποφάσισε, ώστόσο, να έγχειρίση τόν τραυματία.

3.—'Ο Παριές υπεβλήθη άμέσως σε νάρκωσι. 'Ο συνταγματάρχης Φαδρέ διάταξε να έκκενωθούν οι θάλαμοι που βρίσκονταν γύρω στο χειρουργείο και είδοποίησε τούς βοηθούς του για τόν κίνδυνο που διέτρεχαν. 'Αλλ' όλοι δήλωσαν πως είναι πρόθυμοι να τόν βοηθήσουν και παρέρστη ανάγκη να υποδειχτούν με κλήρο οι βοηθοί του. 'Η έγχειρίσις άρχισε άμέσως...

4.—'Ο συνταγματάρχης Φαδρέ άνοίξε μια μεγάλη τούη στο έσωτερικό μέρος του μηρού, όπου βρισκόταν τό «κεφάλι» του βλήματος και κατόπιν άσέ έπειτα από πολλές προσπάθειες, να τό βγάλει με τη βοήθεια μιας διπλής πένσας. Είχε μήκος 23 εκατοστών τό μέτρο και διαμέτρημα 60 χιλιοστών. Τό μετέφερεν άμέσως σ' ένα γειτονικό ριζώνα, όπου φρόντισαν να τό κάνουν να έκραγή.

—'Ο Παριές μεταφέρθηκε άργότερα στη Παλλία, όπου συμπλήρωσε την άνάρρωσί του. Δεν πάυει ν' άποκαλή ήρωες τό συνταγματάρχη Φαδρέ και τούς βοηθούς του που, με τό άπαραύμילו θάρρος και την ψυχραιμία τους, τόν γλύτωσαν από τό θάνατο και τού έπέτρεψαν να συγκαταλέγεται άκούη μεταξύ τών ζωντανών.

—'Ο ήρωικός Γάλλος βρίσκεται στο Παρίσι και δέχεται πρόθυμα τούς φωτορεπόρτες τών έφημερίδων και τών εικονογραφημένων περιοδικών που σπεύδουν να φωτογραφίσουν την μεγάλη ούλη του έκπληκτικού τραυματίου στο μηρό.

—Επίσης, διάσημοι καθηγητές της Ιατρικής τόν εκάλεσαν στα μεγάλα παρισινά νοσοκομεία και τόν υπέβαλαν σε μια γενική και λεπτομερή εξέτασι, για να διαπιστώσουν τις διάφορες αντιδράσεις του οργανισμού του, ύστερ από αυτή τη δραματική του περιπέτεια.

—'Ο Ρενέ Παριές, λοιπόν, βρέθηκε ότι είναι υγιεινός και ότι έχει άναρρώσει τελείως. Μπορεί δηλαδή να ξαναφύνη για την 'Ινδοκίνα, όπου βρίσκεται ακόμη ή μονάδα του.

—'Αλλωστε ό ίδιος έχει ζητήσει τό άσχετικό φύλλο πορείας, γιατί υσταλγεί τούς συναδέλφους του, που δίνουν εκεί κάτω σκληρές μάχες με τούς άντάρτες του Βιέτ Νάμ.

—Στό μεταξύ, ό Παριές δέχεται συγκαταστήσια από παντού για τη σωτηρία.

1) Κατά την άπόκρουσι μιας επιθετικής άνασταυρώς του Βιέτ Νάμ, ό Ρενέ Παριές τραυματίστηκε στον άριστερό μηρό. 2) 'Ο αρχίατρος Φαδρέ διαπίστωσε ότι μία όδισ μικρού διαμετρήματος είχε χωθή στο μηρό του τραυματίου. 3) 'Ο Παριές υπεβλήθη σε νάρκωσι και άρχισε άμέσως ή έγχειρίσις. 4) 'Ο αρχίατρος Φαδρέ έβγαλε τό βλήμα με τη βοήθεια μιας διπλής πένσας κι' έσωσε τόν ήρωικό στρατιώτη.

Ο Μάρτιν ξυριζόταν μέσα στο κοινό λουτροδωμάτιο της βορειοδυτικής πτέρυγας του ξενοδοχείου, όπου δρισκόταν το δωμάτιό του. Έξαφνα είδε, από τ' ανοιχτό παράθυρο στην αντικρυνή πλευρά του φωταγωγού, τον Μόξι, που το δωμάτιό του ήταν δίπλα στο δικό του, να μετρά μια παχειά δέσμη χαρτονομισμάτων, καθισμένος μπροστά σ' ένα τραπέζι, στο φώς μιας επιτραπέζιας λάμπας.

Η ευκαιρία ήταν μοναδική. Ο Μάρτιν άποτειλίσσε διαστικά το ξυρίσμά του, ξεπλύθηκε, φόρεσε το σακάκι του και βγήκε στο διάδρομο, που ήταν έρημος εκείνη την ώρα. Πλησίασε στην πόρτα του Μόξι, γύρισε αθρόονα το πόμολο, ακούμπησε τον ώμο του κι έσπρωξε μ' όλη τη δύναμη του αθλητικού κορμιού του.

Η κλειδαριά έτριξε, υποχώ-

βαινε στην ταρατάσα; Χωρίς να ξέρη γιατί, προτίμησε το δεύτερο. Όταν βρέθηκε στην ταρατάσα, δλαστήθηκε τον έαυτό του για την απόφαση που είχε πάρει. Η ταρατάσα άπαιχε τέσσερα ολόκληρα μέτρα απ' την διπλανή! Ήταν χαμένος!...

Ο Μάρτιν άρχισε να τριγυρίζει εκεί επάνω σαν παγιδεμένο αγρίμι. Στη σιδερένια σκάλα κινδύνου άκούγονταν κι άλλες θραυτικές ήχοι. Άνέβαιναν! Και τότε, μέσα στο μισοσκοτάδι, τα μάτια του ξεχώρισαν κάτι, που έκανε την ελπίδα να ξαναζωντανέψει μέσα του. Ήταν μια μεγάλη και

Η ΚΡΥΠΤΗ ΜΕΤΑ ΔΟΜΑΡΙΑ

ρησε και η πόρτα άνοιξε. Ο Μάρτιν ώρμησε μέσα στο δωμάτιο με το πιστόλι του στο χέρι.

Ήταν απολύτως βέβαιος ότι ο Μόξι, μόλις αντίκριζε το πιστόλι, θ' άρχιζε να τρέμει και θα τον άφινε να πάρη τα χρήματα, χωρίς αντίσταση. Έπειτα, ο Μάρτιν θα τον έριχνε κάτω άναίσθητο, χτυπώντας τον στο κεφάλι με τη λαδή του πιστολιού και θα τσάκαγε.

Μα τα πράγματα πήραν μιαν έντελως διαφορετική τροπή. Ο Μόξι έμεινε για μια στιγμή έμβρόντητος, κυττάζοντας μια τον Μάρτιν και μια το πιστόλι, κι έπειτα —έντελως ξαφνικά—ρίχτηκε προς τα πλάγια, έπεσε από την καρέκλα του και τράβηξε άμέσως ένα πιστόλι απ' τον κόρφο του.

Ο Μάρτιν δεν είχε σκοπό να πυροβολήση. Δεν μπορούσε όμως τώρα να κάνει διαφορετικά. Έπρεπε να σκοτώσει ή να πεθάνη. Και τράβηξε τη σκανδάλη.

Ο πυροβολισμός άντλησε μέσα στο δωμάτιο σαν κανονιά. Ο Μόξι, χτυπημένος απ' τη σφαίρα στην κοιλιά, διπλώθηκε στα δυο, άφησε ένα βουγυρητό κι έμεινε άναίσθητος.

Ο Μάρτιν δεν έχασε καιρό. Με δυο δραστικές έφτασε στο τραπέζι, άρπαξε τη δέσμη των χαρτονομισμάτων, την έχωσε στην τσέπη του και βγήκε τρέχοντας στο διάδρομο.

Πριν φτάση στο στρίψιμο του διαδρόμου, προς τα δεξιά, άκουσε φωνές και τρεχάματα. Δυο μέτρα προς τ' άριστερά, δρισκόταν μια σιδερένια πορτούλα, που έβγαζε στην έξωτερική σκάλα κινδύνου.

Ο Μάρτιν άνοιξε την πόρτα, βγήκε έξω και την έκλεισε πάλι πίσω του. Για μια στιγμή έμεινε άναποφάσιτος. Θα κατέβαινε στην αύλη ή θ' ανέ-

Ο Μόξι έπεσε από την καρέκλα του και τράβηξε άμέσως ένα πιστόλι...

πλατεία σανίδα από εκείνες που χρησιμοποιούν οι χτίστες στα γιαπιά.

Την άρπαξε, γεφύρωσε το κενό ανάμεσα στα δυο κτίρια, πέρασε στην άλλη ταρατάσα, τράβηξε τη σανίδα προς το μέρος του, την ακούμπησε κάτω κι έπεσε μπρούμυτα πίσω απ' το πεζούλι της ταρατάσας.

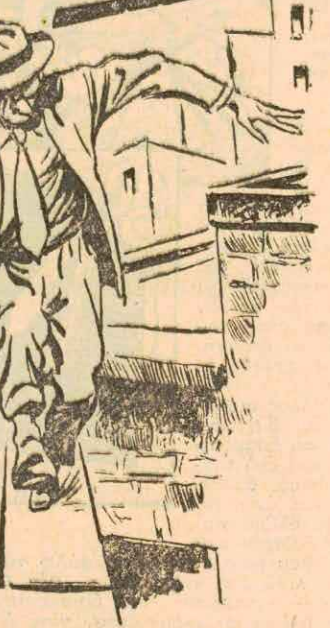
Ήταν καιρός. Τα δέματα άντηχούσαν τώρα πάνω στην ταρατάσα του ξενοδοχείου. Μια φωνή είπε:

—Δεν είναι στην ταρατάσα! Φαίνεται πως κατέβηκε στην αύλη... Χωρίς άλλο ο δολοφόνος είναι κάποιος Μάρτιν, που έμεινε πλάι στο δωμάτιο του θύματος. Βοισκόταν στο δωμάτιό του άπόψε κι' ο θυρωρός δεν τον είδε να βγαίνει...

Το πιο φρόνιμο για τον Μάρτιν ήταν να το σκάσει.

Άλλα ο Μάρτιν δεν μπορούσε να φύγει έτσι. Κάτι τον τραβούσε πίσω στο δωμάτιό του. Είχε κουμένα εκεί άλλες πέντε χιλιάδες δολάρια, κέρδη από δυο—τρεις άλλες μικροληστείες. Με δέκα χιλιάδες δολάρια, ο Μάρτιν, μπορούσε να καταφύγει σε καμιά μικρή επαρχιακή πολι και να ζήσει εκεί άνετα για αρκετόν καιρό.

Με τη βοήθεια της σανίδας πέρασε πάλι στην ταρατάσα του ξενοδοχείου. Κατέβηκε τη σκάλα κινδύνου ως το πάτωμα, όπου δρισκόταν το δωμάτιο

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟ ΔΗΛΗΜΑ

του. Άνοιξε τη σιδερένια πορτούλα, έριξε μια ματιά στον διάδρομο, βεβαιώθηκε πως ήταν έρημος κι' έσπευσε να μπη στο δωμάτιό του.

Τα πέντε χιλιάδες δολάρια ήταν κλεισμένα σ' ένα φάκελλο και κρυμμένα μέσα στον ξύλινο τοίχο, που χώριζε το δωμάτιό του απ' το δωμάτιο του Μόξι. Ο τοίχος αυτός είχε δυο σανιδώματα, με μιάς σπιθαμής κενό ανάμεσα τους. Ο Μάρτιν είχε ξεκαρφώσει λίγο μια σανίδα σε ύψος τριών μέτρων και είχε κρεμάσει στο κενό μ' έναν σπάγγο τον φάκελλο με τα χρήματα.

Προχωρώντας, πασπατευτά μέσα στο σκοτάδι, ο κακούργος βόηκε μια καρέκλα, την τοποθέτησε κοντά στον τοίχο, ανέβηκε πάνω, τράβηξε τη σα-

νίδα, έχωσε το χέρι του στο ανοίγμα, έπιασε το σπάγγο κι' άρchiσε να τον τραβά.

Ξαφνικά, ο σπάγγος σταμάτησε, σαν να χέσει πιαστή κάπου.

Ο Μάρτιν δλαστήθηκε μέσα του. Σίγουρα, είχε σκαλώσει σε κάποιο καρφί, στο έσωτερικό του τοίχου. Προσπάθησε να ξεκαλώσει το σπάγγο, και τα κατάφερε. Τον τράβηξε ύστερα έξω κι' έσδυσε το φώς.

Μέσα στο σκοτάδι, πασπάτευσε ύστερα το φάκελλο. Ήταν φουσκωμένος απ' τα χαρτονομίσματα όπως τον είχε άφψει. Όλα είχαν πάει καλά. Και τώρα, με δέκα χιλιάδες δολάρια στην τσέπη, θα έφευγε ήσυχα—ήσυχα από τη σκάλα κινδύνου, και...

Ξαφνικά, ενώ δρισκόταν ακόμα άνεθασμένος στην καρέκλα, η πόρτα άνοιξε με πάταγο και το δωμάτιο πλημμύρισε από φώς. Ο Μάρτιν έκανε να τράβηξη το πιστόλι του, μα έχασε την ισορροπία του, έπεσε από την καρέκλα, γτύπησε το κεφάλι του και λιποθύμησε.

Όταν συνήλθε, ένας άστυφύλακας στεκόταν κοντά του, κρατώντας στο χέρι του το φάκελλο και μια δέσμη χαρτιών κομμένων σε σχήμα χαρτονομισμάτων.

Πάνω στο τραπέζι ήταν σωριασμένα τα χαρτονομίσματα, που ο Μάρτιν είχε πάρει από τον Μόξι.

Ο Μάρτιν δλαστήθηκε με λύσσα και θέλησε ν' άμυνθ, να παλέση. Μα τα χέρια του δεν ήταν ελεύθερα. Ο άστυφύλακας του είχε περάσει τις χειροπέδες.

—Ήσυχα, άχρεϊε! του φώναξε άγρια.

Ο Μάρτιν τον κύτταζε σαν χαμένος.

—Τώρα έξηγούνται όλα, είπε ο άστυφύλακας. Όπως κι' η τρύπα που είχε άνοιξει στον τοίχο του δωματίου του ο Μόξι. Φαίνεται πως από κάποια σχισμή του σανιδώματος σε είδε να κρύβεις τα λεφτά και σου τα πήρε. Έσύ άνακάλυψες την κλοπή και τον σκότωσες για να πάρης τα λεφτά σου πίσω.

—Τα λεφτά μου πίσω... τραύλιζε σαστισμένος ο Μάρτιν, μη καταλαβαίνοντας απολύτως τίποτα.

—Ένα μόνον δεν μπορώ να έξηγήσω, συνέχισε ο άστυφύλακας. Γιατί ξαναγύρισες στο δωμάτιό σου για να πάρης τα χαρτιά με τα όποια ο Μόξι είχε άντικαταστήσει τα δολάρια σου!...

Κι' έδειξε τα χαρτιά που δρισκόνταν στο τραπέζι.

Ο Μάρτιν κατάλαβε τώρα τί είχε συμβή. Τα χρήματα για τα όποια είχε σκοτώσει το Μόξι ήταν τα δικά του!...

Ένα μουγγρητό μανίας του έφύγε.

—Την έπαθες άσχημα! είπε στον κακούργο ο άστυφύλακας. Εύτυχως που έμεινε στο ξενοδοχείο και παραφύλαγα, ως που βγήκες απ' το μέρος που είχες κρυφτεί και σ' έπιασα... Μα τί διάβολο τα ήθελες αυτά τα παλιόχαρτα, μια και πήρες τα λεφτά σου πίσω;

Ο Μάρτιν όμως και πάλι δεν του άπάντησε. Τον άκούωνθες βουδός, χλωμός, συντριμμένος, θύμα της πιο τρικλής φάρσας της Μοίρας του.

ΡΟΜΠΕΡΤ ΡΑΪΝΟΡ

ΟΙ άρχαίος Έλληνίδες ήταν θελκτικές, μεγαλόπρεπες, καλλίγραμμες. Είχαν έντονα τονισμένη τη θηλυκότητά τους.

Ευγενικές και συνετές, με υπέροχο χαρακτήρα και ψυχική και σωματική ωμορφιά, επιβállονταν και στους πιο σκληροτράχηλους άντρες με την προωπικότητά τους και τη συμπεριφορά τους. Στα ζοφερά χρόνια των άγριων σπαργιών και των άχαλίκων παθών της φυλής μας πρόδωσαν πάντα οι Έλληνίδες γυναίκες στην κατάλληλη στιγμή για να προσφέρουν άγόγγυστα τον έαυτό τους θυσία και να φορέσουν χωρίς επίδειξη, το φωτοστέφανο του μαρτυρίου χάριν των κοινωνικών θεσμών και των εθνικών παραδόσεων.

Η Άλκηστις, η θυγατέρα του Πελίου και της Άναξιδίας ήταν σύζυγος του Άδμητου, βασιλιά των Φερών της Θεσσαλίας. Κάποτε ο άντρας της άρρώστησε θραυτικά και κινδύνευε να πεθάνη. Δεν θα σωζόταν παρά μόνον—όπως είπε το μαντείο—άν ένας απ' τους συγγενείς του δέχονταν να πεθάνη αντί γι' αυτόν. Αύθρομητα τότε η Άλκηστις πρόσφερε τον έαυτό της στο θάνατο για τη σωτηρία του άγαπημένου της συζύγου.

Η Ίφιγένεια, κόρη του Άγαμέμνονος και της Κλυταιμνήστρας και άδελφή του Όρέστη, χωρίς να έκστομισε πικρό παράπονο, δέχεται να θυσιασθή στην θεά Άρτέμιδα, στο λιμάνι της Αλφειδος. Κατά συμβουλή του μάντι Κάλχαντος, έπρεπε να σφαγή στο δωμά της θεάς, για να μπορέσει έτσι να πλεύσει για την πολιορκία της Τροίας ο ελληνικός στόλος, πούμενε «καρφωμένος» από πολυχρόνια γαλήνη.

Η Άντιγόνη, θυγατέρα του Οιδίποδος και της Ίοκάστης και άδελφή του Έτεοκλη και του Πολυνείκη, δεν δίστασε να συνοδεύη τον πατέρα της Οιδίποδα στην Άττική, όταν αυτός μαθαίνοντας το τρομερό άμάρτημά του εις βάρος της ίδιας του της μητέρας έγκατέλειψε τις Θήβες. Ξαναγυρίζοντας μάλιστα άργότερα στην πατρίδα της η Άντιγόνη θανατώθηκε απ' το θείο της Κρέοντα, γιατί χωρίς την άδεια του θέλησε να θάψη το σώμα του άδελφού της Πολυνείκη, που σκοτώθηκε στη μάχη.

Η Πηνελόπη, η γυναίκα του πολυταξιδεμένου και πολυπαθού Όδυσσέα και η Άνδρομαχή, η σύζυγος του γενναίου Έκτορος ήταν υποδείγματα πιστών και σεμνών γυναικών, υποδείγματα τρυφερών συζύγων. Και αυτή η ώραία Έλένη, η γυναίκα του Μενελάου, που έγινε αίτια του Τρωικού πολέμου, ήταν μάλλον θύμα της Άφροδίτης και όχι της άμυνης της. Άρκοσε μόνον η παρυσία της για να επιβάλει το σεβασμό σε νέους και γέρους και να εμπνεύσει σ' αυτούς τη λήθη των δεινών πολυετούς πολέμου, που εξ αίτίας της υπόφεραν. Μόνον αυτή δυσφορούσε για τα δάσανά του, ενώ οι Τρώες πρόθυμα εξακολουθούσαν τον όλεθρο άγωνα.

Φυσικός και άνεπιτήδευτος ήταν ο βίος των γυναικών της άρχαιότητας. Βασιλοπούλες, βάδιζαν άδίσταχτα στους δρόμους με τη συνοδεία μιας μισάνας δούλης.

Η Έλένη, όταν ξαναγύρισε στη Σπάρτη φέροντας βασιλικότητα στα μέγαρα του Μενελάου. Σεμνή και μεγαλόπρεπη, τιμάται απ' όλους, υποδέχεται τους ξένους, ζωογονεί τον αίκο της και σκροπίζει στο βασιλικό της παλάτι το άφθαστο γόητρό της.

Η βασίλισσα των Φοινίκων της Κερκύρας Άρήτη έτιμήθηκε απ' το σύζυγό της, όσο καμιά γυναίκα. Όταν περνούσε μέσα απ' το άστρ με σεβασμό τη χαιρετούσαν οι ύπηκοοί της, βλέποντάς την σαν θεά. Με συνέσει και ορόνησι επίσης, έλυσε τις διαφορές των άντρων. Σ' αυτής τα γόνατα, όταν καθόταν στο θρόνο, κοντά στον άντρα της Άλκίνοο, έβαλε τα χέρια του ίκέτης ο Όδυσσέας, οδηγημένος απ' τη βασιλοπούλα Νausικα. Το μεγαλείο αυτό των Έλληνίδων γυναικών στα πολύ παλιά χρόνια, και η ελεύθερη συναναστροφή τους με τους άντρες εξάιρεται υπέροχα στην έπική ποίηση και στην άττική τραγωδία. Άσέδο, άργότερα, με το πέρασμα των χρόνων, η ελευθερία των γυναικών είχε περισταλή, η υπεροχή και η δύναμή τους είχαν καταπέσει και η θέσις τους στην κοινωνία έγινε άσημότερη και ταπεινότερη. Περιορίστηκαν πλέον στα έργα του σπιτιού και στην περιποίηση του άντρός των.

Στάς Άθήνας ίδίως και γενικά στις ίωνικές πόλεις η γυ-

Στην άρχαία Ελλάδα

Πάντως οι Δωρίδες παρθένες συναναστρέφονταν ελεύθερα με τους νέους και δεν θεωρούσαν ντροπή να χορεύουν ακόμη και γυμνές μπροστά τους. Άσκούντο στο δρόμο, στην πάλη, στο δίσκο, στο άκόντιο και στις καλές και ευγενικές τέχνες. Όταν παντρευόντουσαν ανάλαμβάναν τη διοίκηση του οίκου επιδίδοντάς πολυάριθμους «οίκετες» και έλλωτες. Τόσον μάλιστα η Σπαρτιάτισσα ήταν άρχικη, που και ο άντρας υποτάσσονταν σ' αυτή στον αίκο τους.

Οι γυναίκες της Σπάρτης θυσίαζαν την οικογενειακή ευδαιμονία υπέρ της πατρίδας. Να και ένα χαρακτηριστικό σχετικό επίγραμμα:

«Έστειλε η Δημιανέτη όχτώ γιουούς της στη μάχη και σ' ένα κοινό μνήμα έθαψε και τους όχτώ. Όμως δεν έχασε δάκρυα παραπονουμένη, άλλ' είπε άπλά: Για σένα τους γέν-

Έλληνίδες της κλασσικής έποχής, που άσχολούνταν σε οικιακά έργα. (Παραστάσις σε άθηναιο κύλικα).

νισα, Σπάρτη.

Τέτοιες γενναίες γυναίκες δεν γέννησε βέβαια η αιολική φυλή. Άλλα οι Αιολίδες και μάλιστα οι Λέσβιες ήταν απ' τις ώραιότερες γυναίκες της Ελλάδος. Αυτές άσχολούντο με τη μουσική και την ποίηση και δεν εινε άπίθανο να ζούσαν ελεύθερο και όχι περιορισμένο βίο, όπως οι Άθηναιες. Η Ταναγραία Κόριννα, η Ήρινα και η Σαπφώ ήταν Αιολίδες.

Στάς Άθήνας και γενικά στις ίωνικές πόλεις ήταν άγνωστες παρομοίως οι δίες, σαν της Σαπφούς και των συντροφισάν της, δίες ελεύθερες και άδέσμευτες, δίες μη συμμετοχής στην πολιτεία και θεραπείας της τέχνης, της φιλίας και του έρωτα. Οι Άτιδες ζούσαν και πέθαιναν ακοινωνήτες μάλλον, άπαίδευτες. Μάθαιναν μόνον ως παρθένες στο σπίτι τους ώδικη, μουσική, χορό, λίγα γράμματα και χειροτεχνήματα, γνέσιμο, πλέξιμο και άργαλειό κτλ.

Οι άρχαίος Έλληνίδες γενικά ήταν τέλειες οικοδέσποινες, χαριτωμένες, σεμνές και θελκτικές. Και οι άντρες τους τις άγαπούσαν και τις έσέβοντο.

Τ. Γ. ΣΑΚΕΛΛΑΡΙΟΥ

Η περίφημη φωτογράφος "Υλλα, που αποθανατίζει με το φακό της κάθε είδους ζώο...

Η "Υλλα φωτογραφίζει ΤΑ ΘΗΡΙΑ

Ένα επικερδές αλλά επικίνδυνο επάγγελμα

Περισσότερες απ' τις μισές φωτογραφίες ζώων, που δημοσιεύονται σε αμερικανικές εφημερίδες, περιοδικά, βιβλία, εικονογραφημένες διαφημίσεις, κλπ., έχουν γίνει απ' την περίφημη "Υλλα. Η γυναίκα αυτή υπερτερεί τους άντρες σε ένα απ' τα πιο επικίνδυνα επαγγέλματα: Είναι ένα απ' τα λίγα ανθρώπινα πλάσματα, που τολμούν να τραβήξουν από κοντά φωτογραφίες θηρίων.

Αποθανατίζει με το φακό της κάθε είδους ζώο, από γατες και ψάρια ως τίγρεις και ελέφαντες, από ρινόκερους ως γαϊδουράκια... Μόνο φείδια δεν έχει φωτογραφίσει ποτέ, γιατί τ' αντιπαθεί. Πολλά απ' τα έργα της έχουν γίνει πιά κλασσικά και πασίγνωστα στους Αμερικανούς, όπως π. χ. η φωτογραφία του ορθόνοχτου στομάχου ενός ιπποπόταμου, μία παλική αρκούδα που πλέει ανάσκελα στο νερό, ένας χιμπατζής με το δάχτυλο στο κεφάλι του σαν να σκέπτεται κάποιο φιλοσοφικό πρόβλημα, ένα γατάκι που γελάει, μερικά πελεκάνοι που φλυαρούν, δυο καμηλοπαρδαλές που φιλιούνται, κλπ. Οι φωτογραφίες των ζώων τα παριστάνουν ως επί το πλείστον με το στόμα ανοιχτό, όχι γιατί... θέλουν κάτι να πουν, αλλά γιατί η "Υλλα τους πρόσφερε κάτι φαγάσιμο για να τραβήξει την προσοχή τους! Σ' άλλες περιπτώσεις, μεταχειρίζεται για τον ίδιο σκοπό ένα παιγνίδι ή ένα ξαφνικό θόρυβο, π. χ. μία διαπεραστική φωνή ή ένα χτύπημα του κουδουνιού της εξώπορτας.

Είναι πασίγνωστη μόνο με το μικρό της όνομα, ως "Υλλα. Το επίθετό της είναι Κόφλερ, το χρησιμοποιεί όμως μόνον όταν υπογράφη τακτά συμβόλαια — πράγμα που συμβαίνει συχνά, γιατί, εκτός των κερδών της τακτικής δουλειάς της, εισπράττει ποσοστά από 12 βιβλία με φωτογραφίες. Ένας πολεμικός ανταποκριτής διηγείται ότι, για στα μακρυνότερα ακόμη μέρη, όπως π. χ. στη νότιο Ιαπωνία και στη βορειοδυτική Ισπανία, μόλις ανέφερε το όνομα «Υλλα», του πρόσφεραν αντίτιμα των βιβλίων της με «λεζάντες» στην ιαπωνική ή στην ισπανική γλώσσα...

Διάφοροι ιδιοκτήτες ζώων της πηγαίνουν να φωτογραφιστούν αγαπημένα τους τετράποδα, πουλιά ή ψάρια. Και της πληρώνουν 60 δολάρια για κάθε πορτραίτο, που θα χη τη σφραγίδα της τέχνης της.

Συχνά ωστόσο διατυπώνουν τις πιο περίεργες απαιτήσεις. Θέλουν π. χ. να έχουν τα ζώα ώριση έκφραση στο πρόσωπό τους, στις φωτογραφίες τους. Η απαιτούν να διακρίνεται καθαρά κι' η παραμικρή σπρη τρίχα που υπάρχει γύρω στο ρυγχό τους... Μία κυρία, πριν φωτογραφηθεί ή γάτα της, την πήγε στον κτηνίατρο για να της καθαρίσει τα δόντια!

Κάποτε, η "Υλλα αναγκάστηκε να τραβήξει 100 φωτογραφίες μιάς αρκούδας, για να φαίνεται θυμωμένη, όπως την ήθελε μία διαφημιστική εταιρεία. Και δεν το κατάφερε τελικά...

Πριν φωτογραφίσει ένα ώριμο αγρίμι των ζωολογικών κήπων, μελετάει επί ημέρες όλες τις συνήθειες και τα χαρακτηριστικά της προσωπικότητάς του. Έτσι, ξέρει π. χ. ότι οι ελέφαντες του ζωολογικού κήπου της Ν. Υόρκης είναι επικίνδυνοι, ενώ εκείνοι που βρίσκονται στο ζωολογικό κήπο των Παρισιών είναι ήμεροι σαν αρνάκια. Ξέρει ότι η αρκούδα «πάντα» της Ν. Υόρκης δαγκώνει, ότι οι καμηλοπαρδαλές των Παρισιών κλωτσάνε, κλπ.

Στη Φιλαδέλφεια, ένας χιμπατζής την κατάδραξε με νερό, κάθε φορά που πλησίαζε στο κλουβί του. Για να τον φωτογραφίσει, η "Υλλα φόρεσε επί τέλους μία στολή φύλακος, κι' έτσι απέφυγε καινούργιο κατόρθωμα. Αντίθετα, στο Λονδίνο, ένας αέτος δεν μπορούσε να χωνέψει ένα απ' τους φύλακες, και χαλούσε τον κόσμο όταν τον έβλεπε να περνάει κοντά απ' το κλουβί του.

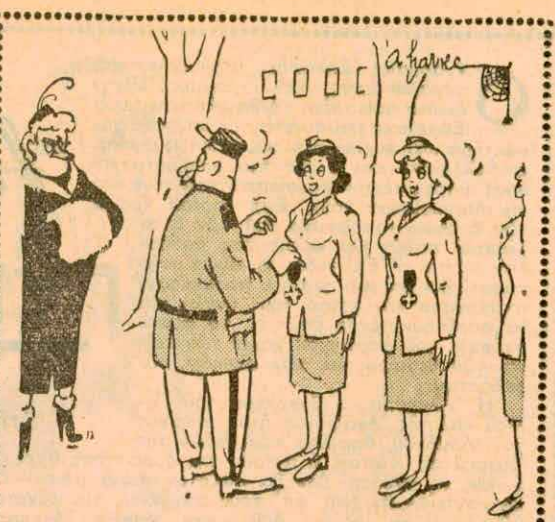
Ένας ιπποπόταμος της Φιλαδέλφειας είχε μιαν ανεξήγητη αντίπαθεια για ένα σωφρ καμινιού. Ενώ λοιπόν μία μέρα ποζάρει ήσυχα για την "Υλλα, πετάχτηκε ξαφνικά έξω απ' τη στέρνα του κι' άρμισε μουγκρίζοντας προς τα κάγκελλα. Είχε ιδη να περνάει απ' έξω ο σωφρ... Όταν έπαψε να τον βλέπει, ξαναγύρισε στο νερό για να εξακολουθήσει να ποζάρει...

Δεν είναι βέβαια, αυτή η μοναδική περιπέτεια που συνέβη στην "Υλλα. Έχει δοκιμάσει στιγμές αληθινής αγωνίας, στη μακρά σταδιοδρομία της. Το 1933 π. χ., στο γαλλικό ζωολογικό κήπο των Βιγκενών, μπήκε σ' ένα περιφραγμένο χώρο για να φωτογραφίσει ένα θηλυκό νεροδούβαλο με το παιδί του. Καθώς λοιπόν είχε γονατίσει κι' ετοίμαζε τη μηχανή της, ένοιωσε μία ζεστή πνοή στο σέβρο της. Κύτταξε πίσω κι' αντίκρισε... το όρσενικό νεροδούβαλο που στεκόταν κοντά της, με το κεφάλι χαμηλωμένο! Καταλαβαίνετε τώρα τον τρόπο που δοκίμασε... Εύτυχως, όμως, το ζώο δεν ήταν θυμωμένο. Απλώς και μόνον, μύριζε με περιέργεια το κόκκινο κατελλάκι που φορούσε η "Υλλα!

Ωστόσο, δεν την άφινε έτσι να κάνει τη δουλειά της, γιατί της κουκούσε τη μηχανή. Τέλος, η "Υλλα έχασε την υπομονή της και... το απομάκρυνε με μία κλωτσιά! Την άλλη μέρα, ο ίδιος νεροδούβαλος επέτρεψε σ' ένα φύλακα και τον κάρφωσε με τα φοβερά του κέρατα...

Άλλοτε πάλι, ένα γιαπωνέζικο ελάφι, τρομαγμένο απ' τη φωτογραφική μηχανή της, πανικοβλήθηκε κι' άρμισε σαν τρελλό για να την τρυπήσει με τα κέρατά του, μπερά σαν σπαθί. Εύτυχως όμως, το ελάφι ήταν λίγο κατηφορικό, κι' έτσι το ζώο δεν υπελόγισε καλά την κίνησή του και χτύπησε την "Υλλα με το μέτωπο μόνο, κι' όχι με τα κέρατα.

Η "Υλλα λοιπόν έχει πολλές περιπέτειες και απρόοπτα με την τέχνη της.

Όταν ο στρατηγός παρασημοφορή μπροστά στη γυναίκα του... «France - Dimanche»

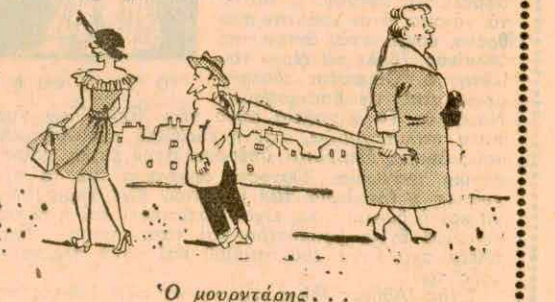
ΣΤΑ ΚΑΛΙΣΤΕΙΑ

— Τους λέμε πως χάσαμε τα μέτρα, για να ξαναρχίσουμε το μέτρημα;...

«ici Paris»

— Είχα μεγάλη τύχη στα χαρτιά, Ναταλία μου! Σανακέρδισα επί τέλους το πονκάμισό μου, που το είχα χάσει!...

Ο μουρντάρης...

ΛΙΓΟΣ ΥΠΝΟΣ τὸ μεσημέρι...

Εἶνε ἀπαρτίτης γιὰ τὴν ὑγεία καὶ τὴ ζωικότητά

Ὅσο ἀρκετὰ κι' ἂν κοιμᾶσθε τὴ νύχτα, ὁ μεσημεριανὸς ὕπνος εἶνε ἀπαραίτητος γιὰ τὴ διατήρησι τῆς ζωικότητος. τῆς καλῆς ὑγείας καὶ τῆς ἀποδοτικότητος σας. Αὐτὸ δὲ ἰσχύει γιὰ ὅλες τὶς ἐποχὲς τοῦ ἔτους, τόσο γιὰ τὸ καλοκαίρι ὅσο καὶ γιὰ τὸ χειμῶνα. Ὅσοι κοιμούνται τὸ μεσημέρι, χαίρονται τὴ ζωὴ τους κι' αὐξάνουν τὴ διάρκεια τῆς

Κατὰ τὴ γνώμη τοῦ διακεκριμένου ψυχολόγου δόκτορος Κάρλ Σήσαρ, «ἐνὸς τετάρτου τῆς ὥρας μεσημεριανὸς ὕπνος ἀξίζει περισσότερον ἀπὸ μιάς ὥρας ὕπνου παραπάνω τὸ πρωῒ».

Ὁ μεσημεριανὸς ὕπνος εἶνε εὐεργετικὴ ἐπίδρασι στὴν ὑγεία. Ἐλαττώνει τὴν πίεσι τοῦ αἵματος κι' ἐπιτρέπει τὴν καρδιά νὰ ξεκουρασθῇ. Οἱ γίγαντες τὸν συνιστοῦν ἰδιαίτερως στοὺς πάσχοντες ἀπὸ γαστρικὰ ἔλκη, ἀρθρίτιδα, ἐντερικὴν λιτίδα κι' ἄλλες χρόνιες ἀσθένειες. Ἐπίσης στοὺς ἐπιχειρηματίες ποὺ ὑποφέρουν ἀπὸ «τίσις», ἀποτέλεσμα τῆς διαρκoῦς ὑπερεντάσεώς τους.

Στὴ θεραπεία τῶν νευρικῶν διαταραχῶν καὶ τῶν διαφόρων μορφῶν νευρασθενείας, παίζει βασικὸ ρόλο ὁ μεσημεριανὸς ὕπνος. Ὁ αὐτὸν, ἀποστρατεύεται γιὰ λίγο ὁλόκληρος ὁ ὀργανισμὸς λέει ἕνας διακεκριμένος Ἀμερικανὸς γιατρός. Φυσικὰ, δὲν θεραπεύει μόνον τὴ νευρασθένεια, ἀλλὰ καὶ τὴν προλαϊβάνει.

Αὐξάνει ἐξ ἄλλου τὴν ἀπόδοσι τῆς σωματικῆς ἢ πνευματικῆς ἐργασίας, μολοντὶ λιγοστεύει κάπως τὶς ἐργασίες ὥρες. Πραγματικὰ, ἀποδείχθηκε μὲ ἔρευνες σ' ἕνα ἀμερικανικὸ καλλέγιο, ὅτι οἱ σπουδασταὶ ἔπαιρναν καλύτερους βαθμοὺς ὅταν κοιμῶνταν μιά ὥρα τὸ μεσημέρι, παρὰ ὅταν χρησιμοποιοῦσαν τὴν ὥρα αὕτη γιὰ μελέτη. Ἐχε παρατηρηθῇ ἄλλωστε ὅτι ἡ ἀποδοτικότης μας πέφτει ἀπὸτομα δυὸ φορὲς τὴν ἡμέρα: ἀπ' τὴ 1 ὥς τὴ 3 τὸ μεσημέρι καὶ μιά ὥρα πρὶν ἀπ' τὸ βραδυνὸ φαγητό. Ὁ μεσημεριανὸς λοιπὸν ὕπνος ἐξουδετερώνει τόσο τὴν πρώτῃ ὥρα καὶ τὴ δευτέρῃ αὕτη κατὰπτωσι.

Πολλοὶ θάβηλαν νὰ κοιμη-

Μποράτε τὸ χεῖλὸ σας γιὰ νὰ χαρῆτε τὸ φιλὶ.

θοῦν τὸ μεσημέρι, ἀλλὰ τὸ ἀποφεύγουν ἀπὸ φόβο μήπως χάσουν ἐστὶ τὸ νυκτερινὸν τοῦ ὕπνου. Οἱ ἐπιστημονικὲς ὁμως μελέτες ἔχουν ἀποδείξει ὅτι δὲν ὑπάρχει τέτοιος κίνδυνος, τουλάχιστον ἐφόσον ὁ μεσημεριανὸς ὕπνος ἔχει μιά λογικὴ διάρκειαν κι' ἀπέχει ἀρκετὰ ὥρες ἀπ' τὸ νυκτερινόν. Φαίνεται μάλιστα πὺς ἀποτελεῖ ἕνα καλὸ φάρμακον κατὰ τῆς ἀϋπνίας, χάρις στὴ γενικὴ χαλάρωσι ποὺ προκαλεῖ. Ἐνας εἰδικὸς Ἀμερικανὸς γιατρός συνιστᾷ σ' ὅσους ὑποφέρουν ἀπὸ ἀϋπνίαν, νὰ κοιμούνται ἐπὶ μιστὴ ὥρα μετὰ τὸ μεσημεριανὸ φαγητό κι' ἄλλο τόσο τὸ σούρουπο.

Ἄλλοι πάλι πιστεύουν ὅτι τὸ φῶς τῆς ἡμέρας ἐμποδίζει τὸν ὕπνο. Στὴν πραγματικότητά ὁμως, μόνον ὁ θόρυβος δὲν μᾶς ἀφίνει νὰ κοιμηθούμε καλά. Τὸ φῶς δὲν φέρνει κανένα τέτοιο ἀποτέλεσμα. Τὸ μεγάλον πρόβλημα ὡστόσο γιὰ τοὺς περισσότερους ἐργαζομένους εἶνε τὸ πὺς θὰ καταφέρουν ν' ἀποκοιμηθοῦν ἀμέσως, ὥστε νὰ ἐπωφεληθοῦν ἀπ' τὸ σύντομον χρόνον ποὺ μποροῦν νὰ διαθέσουν γιὰ μεσημεριανὸ ὕπνον. Ἐχε ἐξακριβωθῇ ὅτι χρειάζεται συνήθεια γι' αὐτὸ μιστὴ ὥρα κατὰ μέσον ὅρον. Τὸ χρονικὸ ὡς αὐτὸ διστάσμα ὑπορεῖ νὰ περιορισθῇ πολὺ, ἂν μάθῃ κανεὶς τὴν τέχνη τῆς γρήγορης χαλάρωσης ὅλου τοῦ σώματος.

Ἡ μέθοδος εἶνε ἡ ἑξῆς: Ἐαπλώνεσθε ἀνάσκελα, με τὸ κεφάλι ἀκουμπισμένον στὸ μαξιλάρι, τὰ χεῖρα σας δίπλα στὸ σῶμα σας καὶ τὰ πόδια σας λίγο ἀνοιχτά. Ὑστερα τετὼνετε καὶ χαλαρώνετε τοὺς μῦς σας, ἐναν-ἐναν, ἀρχίζοντας ἀπ' τὸ μέτωπον καὶ καταβαλόντας πρὸς τὰ κάτω. Πρὶν φτάσετε στὰ πόδια, θάχετε ἀποκοιμηθῇ κατὰ πάσαν πιθανότητα.

Ὁ δόκτωρ Ἐλτον Μάργιο, τοῦ πανεπιστημίου τοῦ Χάρβαρντ, ἔκαμε πρὸ ἐτῶν τὸ ἐξῆς ἐνδιαφέρον πείραμα: Διάλεξε κάμποσους ἐργάτας ἐνὸς εργοστασίου μ' ἀνεπαρκῆ κι' ἐλαττωματικὴ ἀπόδοσι. Τοὺς ἔβαλε νὰ ξαπλώσουν τὸ μεσημέρι χάμω, δίπλα στὴ μηχανή, καὶ τοὺς ἔδωκε μαθησιὰ χαλάρωσης. Οἱ περισσότεροι ἀπ' αὐτοὺς ἀποκοιμήθηκαν σὲ 10 λεπτά τῆς ὥρας. Μετὸν ὕπνον τοὺς αὐτοὺς, καὶ τὸ μεσημέρι, ἔλειψαν οἱ γκρίνιες καὶ τὰ παρὰπὸνά τους κι' ἡ ἀπόδοσί τους αὐξήθηκε κατὰ 20%.

Γιὰ νὰ σὰς ξεκουράσῃ ὁμως πραγματικὰ ὁ μεσημεριανὸς ὕπνος, πρέπει νὰ μὴν ἀσχολῆσθε μὴν τσαλακώσετε τὰ ρούχα σας ἢ τὸ κρεβάτι. Ἀλλοίως, θὰ μείνετε διαρκῶς ἀκίνητος στὴν ἴδια θέσι καὶ θὰ ἐξηγήσετε πιθανώτατα μὲ πονοκέφαλον καὶ κατὰπτωσι. Φορέστε λοιπὸν ἕνα παλῶ-ροῦχο τοῦ σπιτιοῦ, ξαπλώστε μὲ ἀνετα καὶ σκεπασθῆτε με μιά λεπτὴ κουβέρτα—γιατὶ ἡ ἐκστασία πᾶν ἀπ' τὸ σῶμα συντελεῖ πολὺ στὴ χαλάρωσι.

Σημειώστε ὅτι κι' οἱ πολὺ ἀσχολοὶ ἀκόμη ἀνθρώποι βρίσκουν λίγη ὥρα γιὰ τὸ μεσημεριανὸ ὕπνον τους. Ὁ Ναπολέων τὸν ἐπαίρειν λιγάκι, πρὶν ἀπ' τὶς μεγάλες μάχας του. Τὸ ἴδιο κι' ὁ Βενιαμὶν Φραγκλίνος ὁ Ἐντισον, ὁ Ρούζβελτ. Κι' ὁ Τσῶρτσιλ δὲν ἔχασε αὐτὴ τὴ συνήθειά του οὔτε καὶ τὶς χειρότερες μέρες τοῦ πολέμου!

Εὐθυμὴ Ἱστοριοῦλα

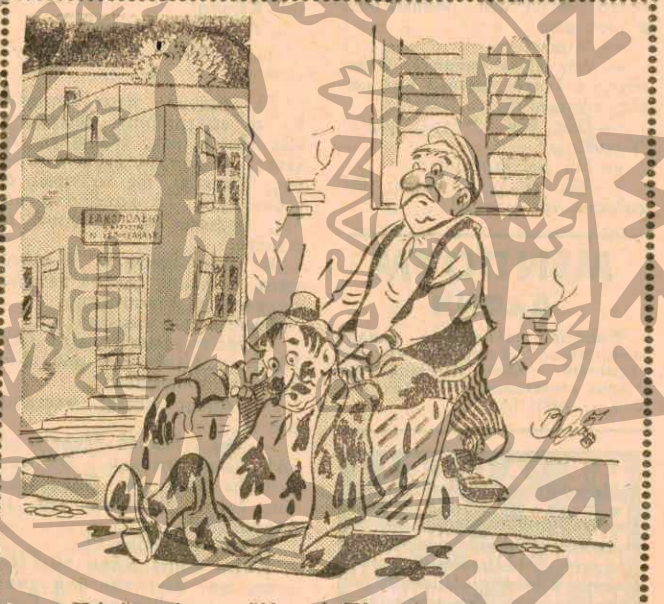
Στὸν «Πράσινο Λανό»

Ἀξιοπρεπεῖς πατήρες, ὁ Λάκης καὶ ὁ Κώστας, μόλις διατρήσαν τὸ «καμουφλάζ» τῆς κομψότητος, με κάποιο γυαλισμένον μπλε κοστούμι ἐπιδείξωσαν μανταρισμένο στὰ μέρη ποὺ ἐφάπτονται τὰ ρούχα με τὶς καρέκλες.

Μόνονοι τελειοφοῖται τῆς Νομικῆς καὶ ποιητὰ ἀπ' αὐτοὺς ποὺ ὁ «Θησαυρὸς» ἀπαντᾷ «καλὸ τὸ ποιήμα σας, ἀλλὰ, δυστυχῶς, δὲν δημοσιεύω, μεν συνεργασίαν ἀναγνωστών», κατὰφερναν «νὰ τὰ οικονομῇ» με διάφορες «φωροκοπίες, τίμιες μὲν, ἀλλὰ «φρικαλέες καὶ πανάθλιες», ὅπως ἔλεγε με χαρακτηριστικὸς ἀναστεναγμὸς ὁ Λάκης. Πότε δελόντουσαν νὰ ἐγγράψουν «ἐπὶ ποσοστοῖς» διαφόρους ἀφελεῖς ὡς συνδρομητὰς τῆς «Ἐφημερίδος τῶν Παρακαμπλιωτῶν», πότε ἀνελάμβαναν νὰ «πλασάρουν» μιά νέα ὁδοντόκρεμα, πότε κάνανε καμμιὰ μικρὴ «τράκα» σὲ κανένα γνωστό καί... τέλος πάντων—ἀδέκαροι καὶ φουκαράδες τριγύριζαν τὴν ἐκτεפוῦσα προώρως ἀνδρική γαυτεία τους, ὅπως ἔλεγε πάλι χαρακτηριστικῶς, ὁ Λάκης.

Ὁ πῆγε: Πὺς ζούσαν; Ἐτσι; Ἀπαντᾷ: Ὅχι! Ὑπῆρχε μπαμπὰς, μαμὰ, σπῆτι, φαγητό, ὑπηρεσία. Ἀλλὰ χαρτῆ-λίκι; Χαρτῆ-λίκι οὔτε γιὰ δυο σιγάρτα χύμα! Κι' οὔτε κοστούμι!

— Νὰ πάρете πρώτα τὸ διπλώμα σας, ρεμάλια! ἔλεγε

— Κι' ὅχι τίποτις ἄλλο, ρε Εὐφροσύνη, ἀλλὰ ξεμερώνει Καθαρὴ Δευτέρα!... (Τοῦ Β. Χριστοδούλου)

49

Η ΣΕΛΙΔΑ ΤΗΣ ΓΥΝΑΙΚΑΣ

Κουβεντούλες

Απογοητευμένη η Α. Κ.: "Η περίπτωση σας είναι από τις πλέον συνηθισμένες κι έχει χρησιμοποιήσει ως θέμα στους μυθιστοριογράφους όλων των εποχών. Υπάρχουν εν τούτοις δυο διαφορετικές απόψεις γύρω απ' αυτό το θέμα: του «Ερωτα απ' μιάς καλύβας» και της «Κασετίνας με τα κοσμήματα» της Μαργαρίτας του Φουστ. Σεις έδιαλέξατε την πρώτη άποψη. Παντρεύτηκε από κεραυνόβολο έρωτα, παρά τις αντιρρήσεις των γονέων σας και τώρα οι οικονομικές σας δυσχέρειες σας δηλητηριάζουν όλη τη ζωή. Βλέπετε λοιπόν πως οι γονείς σας είχαν δίκιο που ε-ναντιώθηκαν σ' αυτό το γάμο; Δεν είναι ωραίο θέματα να είναι κανείς φιλοχρηματίας, αλλά μία που η ζωή έχει ώριμες απαιτήσεις δεν είναι καλύτερα να σκέφτεται κανείς πριν, να ζυγίσει το κάθε τι και ύστερα να παίρνει αποφάσεις; Έκτος αν έχη τη δύναμη να μη μετανοήσει ποτέ για κάτι που έ-καμε και ν' αντιμετωπίσει με θάρρος όλες τις συνέπειες.

Τα μυστικά της μόδας

"Όσο πολλά κοσμήματα και αν έχετε και όσο μεγάλη κι αν εί-νε η επιθυμία σας να τα δείχνε-τε μην τα φοράτε ποτέ όλα μα-

ντισίμο, με λίγη προσπάθεια όλες οι ασχημίες καμουφλάρονται.

Η μέδα

Ποιά θα είναι η ανοιξιάτικη μό-δα; Νά το άνοιξιμάς ερώτημα που απασχολεί όλο τον γυναικό-κοσμο. Θα ανέβη ή τάλεια, θα παραγεμιστούν οι ώμοι, θα πλα-τύνη ή μέση, θα κοντύνη η φού-στα;

Πάντως το γεγονός είναι ένα: "Όλες οι νέες δημιουργίες τείνουν να παρουσιάζουν μία σιλουέττα όσο το δυνατόν πιο νεανική. Μπουστός, τσολιές, περιφέ-ρεια με όμορφη γραμμή, ψηλοί γιακάδες, αμπεσιόμιν στις φου-στες, διπλώματα στους γοφούς και κάτω ένα θολάν, με μία δέσημη από πιέτες.

Το μπλέ, το λευκό, τα εύθυμα χρώματα όπως είναι το κόκκινο, το πράσινο, το κίτρινο, το χρυσάφι, θα έχουν την πρώτη θέση.

Ο Ροντιέ κατάρθωσε να δώ-ση στα λαινάς του την όψη του λιού, γι' αυτό και τα όνιμάς έ-λαινάς-τουάλ, που είναι μόν μά-λινα, αλλά έχουν και μία εύχα-ριστή φρεσκάδα.

Για ταγιέρ ανοιξιάτικα θα λαν-σαριστούν πολλά νέα ύφασματα με νέες ονομασίες.

Λαινάς φανταζί για φορέμα-τα με μικρά νταμιέ που φτάνουν ως τα σκωτσέζικα αλά Πρέν ντε

Μερικά μοντέλα

"Ωραίο ανσάμπλ, με φούστα καρρὼ ανοιχτόχρωμη σε σχήμα Γ-σι. Βέστα μονόχρωμη σκούρα, με όρθιο μικρό γιακά και πλα-στρνακι λευκό.

— Συνολόν σε δυο τόνους που αποτελείται από φορεματάκι μονόχρωμο, που κουμπώνει εμπρός και έχει για συμπλήρωμα μία ρι-χτή ζακέττα με κοντά μανίκια και χωρίς γιακά. Το φορέμα είχε σκούρο. Η ζακέττα ανοιχτό-χρωμη.

— Ακόμη και σε ταγιέρ θα έ-δοιμε τα δυο χρώματα. Μπλέ μα-ρέν φούστα, ζακέττα μπέζ.

Καφέ φούστα πράσινη, ανοιχτή ζακέττα. Τα πέτα της είναι γαρνι-ρισμένα με δελουδάκι, στο χρώ-μα της φούστας.

— Τα περισσότερα ταγιέρ θα εί-νε σατουράτ, με ζώνη και δυο σειρές κουμπιά. Οι τσέπες απα-ραιτήτες και, ως επί το πλείστον, με καπάκια.

Πώς θ' άρσση ή πενήντάρα

Στα παλιά τα χρόνια δεν ακού-γατε ποτέ μία γυναίκα να λέη: "Είμαι πενήντα χρόνια". Όταν έφτανε σ' αυτή την ηλικία απο-τραδισόταν απ' τη ζωή και... μα-ράζωνε.

Τώρα δεν διατάζει μία πενήν-τάρα να όμολογήση τα χρόνια της. Δεν αισθάνεται τον έαυτό της ούτε παραγκωνισμένο, ούτε περιφρονημένο.

Οι συνθήκες της ζωής άλλαξαν κι' έχει και η πενήντάρα τη θέση της στη ζωή φτάνει ν' αποφεύγη-καθε υπερβολή. Και τη μόδα θ' ακολουθήση, και θα διασκεδάση

Δεν θα της διαφύγη ή παραμικρή ρυτίδα και θα κάνει ό,τι μπορεί για να την εξαλείψη. "Αν δεν το κατορθώσει θα προσπαθήση του-λάχιστον να την κρύψη απ' τους άλλους. "Ετσι το πρόσωπό της θα είναι πιο καλό απ' ό,τι ήταν ίσως στα τριάντα της χρόνια που δεν της επιτρέπονταν να δάλη ούτε λι-γη πούδρα.

Η σιλουέττα: Ξέρει ή πενήντάρα πως αν θέλη να δια-τηρήση τη γραμμή της θα πάρη διαζύγιο με ώριμενα φαγητά, θ' αποφεύγη κάθε λιχουδιά και θα υποβλήθη σε διαφόρους περιορι-σμούς.

Το φλέρτ: Και αυτό της επιτρέπεται και αν το κάνει χαρι-τωμένα μπορεί να έχη απείρια θαυμαστών, της ηλικίας της φυ-σικά.

Δεν θα τους έλκυη με τα νειά-τα της, ούτε με τη φρεσκάδα της, αλλά με την εξυπνάδα της, με τη χάρη της και μ' ένα κάποιο ύφος που τόσο άρεσει στους άντρες.

Για την όμορφη ας

Για το γυαλισμα της μύτης οι περισσότερες γυναίκες καταφεύ-γουν στο πούδραρισμα, αλλά δυ-στυχώς το κακό δεν διορθώνεται τόσο εύκολα. Η πούδρα απορρο-φάται σε λίγα λεπτά και το γυα-λισμα ξαναφαίνεται.

Το γυαλισμα αυτό προέρχεται απ' την λιπαρότητα που έχουν με-ρικές επιδερμίδες. "Όσες λοιπόν έχουν λιπαρή επιδερμίδα πρέπει να πλένουνται, πρωί και βράδυ, με ζεστό νερό, μέσα στο οποίο να ρίχνουν λίγο όξινο.

Καλόν είναι επίσης και να σα-πουνίζονται συχνά αν ή επιδερ-μίδα τους σηκώνει το σαπούνι.

Τα μπιμπικία: Έμ-φανίζονται συνήθως στα πτερύγια της μύτης και είναι αντίσθητι-κώτατα. Για να τα εξαλείψετε κα-λά είναι τα άπλόουτρα και όταν μαλακώσουν τα αφαιρείτε πιέζον-τας λίγο και έπειτα περνάτε το μέρος αυτό με ζεστό νερό στο ό-ποιο ρίχνετε λίγη σόδα. Μετά το σκούπισμα βρέχετε το μέρος αυ-τό με καθαρό οινόπνευμα 90 θα-μών και αφήνετε να στεγνώση, χωρίς να το σκουπίζετε.

Τα νύχια: Τα κιτρι-νισμένα απ' το κάπνισμα νύχια εί-νε κάτι το πολύ αντίσθητικό για μία γυναίκα και πρέπει να το ά-ποφεύγη. "Αν όμως, παρά τις προ-φυλάξεις σας συμβη να κιτρινί-σουν τα νύχια, καθαρίζουν έμε-σας αν τα βουτήξετε σε όξυγέ. Πρέπει τα νύχια έιδως νύ-χια να είναι πάντοτε άμμεπτα, γι-ατί δεν υπάρχει αντίσθητικώτερο θέμα.

Επίσης μη διαλέγετε δερνίκι που έχει πολύ σκούρο χρώμα. Εί-νε τόσο πιο ωραίο το λίγο ανοι-χτότερο. Προσέξτε: έπίσης το χρώ-μα να έχη κάποια διαφάνεια, να μην είναι μουντό.

Η άλληλογραφία μου

Κύκνον Τ.: Μετά πολλές ά-ναζητήσεις έμαθα ότι έμνε στην οδόν "Ανδρου, αλλά έφυγε έδω και μερικούς μήνες χωρίς να ά-φήση νέα διεύθυνση.

Μαυροφόραν: "Επιβάλλε-ται να θγάλετε τα μαύρα, άδια-φορώντας για ό,τι θα πουν μερικοί συγγενείς. Φορέστε 6 μήνες γκρι και έπειτα όλα τα χρώματα.

Μαίρη ην 333 Κ.: "Αφού δεν έβρισκετε άμερικανική κρέμα κάμ-ετε την παρακαλώ σ' ένα φαρμα-κείο και δάξτε θράδυ και πρωί κατόπιν έλαφρό μασάζ με τα δά-χτυλά σας: Glycerine 10 gr., La-oline 10 gr., Vaseline 25 gr., Huile de palme 10 gr., Essence de la-lande 5 gouttes. Σας εύχαριστώ για τα καλά σας λόγια.

Χωρίσ το πόυλο ο στην "Α θ η ν α: Δεν νομίζω ότι πρέ-πει ν' άκούσετε τη συμβουλή της οίλης σας, γιατί στην "Αθηνά θα δυσκολευθήτε να έρθετε δουλειά και το ζήτημα της κατοικίας είναι πολύ δύσκολο. Μείνετε εκεί τα πρώτα σας χρόνια και όταν απο-κτήσετε ένα μικρό κεφάλαιο έρ-χόσαστε έδω.

ΕΣ ΜΕΡΑΛΛΑ

Ο ΚΥΡΙΟΣ, ως 35 χρονών, μπαί-νοντας μέσα στο ζεστό και με γούστο θαλμένο ύπνοδωμάτιό του σπιτιού του άνάβει το φώς, πλη-σιάζει σ' ένα μικρό τραπέζακι και ά-φίνει με προσοχή πάνω στο χοντρό κρύ-σταλλο ένα μάτσο από φρεσκότατους ευ-ωδιαστούς μενεζέδες, που κρατούσε. Παίρνει έπειτα, τα στίρτα και προσπα-θεί ν' άνάψη το τσιγάρο του.

ΠΡΩΤΟ ΣΠΙΡΤΟ (πατάει): Κράκ!

ΔΕΥΤΕΡΟ ΣΠΙΡΤΟ (δεν άνάβει): Τσάφ!

Ο ΚΥΡΙΟΣ: "Ανάθεμα το μονοπό-λίο!

ΤΡΙΤΟ ΣΠΙΡΤΟ (άνάβει): Ψίτ!

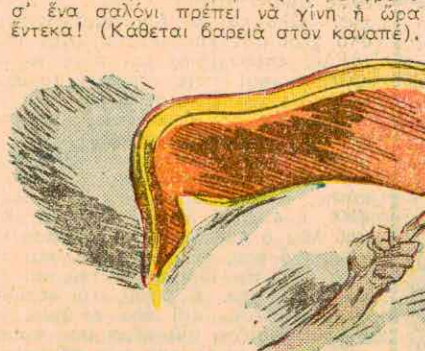
ΤΟ ΤΣΙΓΑΡΟ: "Αδέξιος πού είσαι!

ΤΟ ΡΟΛΟΓΑΚΙ ΤΟΥ ΚΟΜΟΔΙ-ΝΟΥ: Ντίν, ντίν, ντίν, ντίν, ντίν, ντίν, ντίν, ντίν, ντίν!

Ο ΚΥΡΙΟΣ: Δέκα!

ΟΙ ΜΕΝΕΞΕΔΕΣ: Κάνε γρήγορ, γι-ατί καθώς μας έορίζες έδώ πάνω, οίχως να μας δάλης σ' ένα δάλο με νερό, θα μαραθώμε. Πότε θα μας δώσης σ' εκείνη;

Ο ΚΥΡΙΟΣ: Τό ξέρω πως άρχισες από τις έννηά, μα δεν μπορούσα να πώω από την άρχη. "Ο καλός κόσμος για να πάη μακαρεμένος ή με φράκο σ' ένα σαλόνι πρέπει να γίνη ή ώρα έντεκα! (Κάθεται βαρειά στον καναπέ).

Ο ΚΑΝΑΠΕΣ: "Ωά! (Ο Κύριος σηκώνεται κι' άρχίζει να ντύνεται διαστικά. Πεταεί τα ρούχα του άπρόσχετα χαμώ).

ΤΟ ΧΑΛΙ: Τι έχει πάλι σήμερα;

Ο ΚΥΡΙΟΣ: Αυτή ή ιδέα, να στείλω τη γυναίκα μου άπόψε στον Πειραιά, στής μητέρας της, μαζί με το μωρό, ή-ταν έκτακτη. Έγώ είχα, τάχα, να τε-λειώσω κάτι λογαριασμούς και δεν μπο-ρούσα να τη συνοδέψω.

ΟΙ ΜΕΝΕΞΕΔΕΣ: Περίφημη ιδέα!

Ο ΚΥΡΙΟΣ: Η μαγειρίσσα με την καμαριέρα πήραν άδεια γι' άπόψε κι' αυτές. "Όλοι λείπουν. Είμαι έλευθερος να κάνω ό,τι θέλω με την ξανθούλα...

ΜΙΑ ΚΑΡΕΚΛΑ (έκπληκτη): Τι λέει;

ΑΛΛΗ ΚΑΡΕΚΛΑ: Γιατί είσαι περί-εργη; Τι σε νοιάζει;

Η ΠΡΩΤΗ ΚΑΡΕΚΛΑ: "Αντε, πα-ληκοτσουπόλα, πού θα με πής τώρα και περίεργη, έπειδή ενδιαφέρθηκε για το άφεντικό!

ΤΟ ΚΡΕΒΒΑΤΙ: Σούτ!

ΟΙ ΜΕΝΕΞΕΔΕΣ: Πήγαινε να ξεσκά-σης κομμάτι... Φτάνει ή καθημερινή πλη-ξη του σπιτιού!

Ο ΚΥΡΙΟΣ: Δυο χρόνια παντρεμέ-ρος δεν έκανα το παραμικρό, για να το έχω βάρος στη συνείδησή μου.

Η ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ ΓΥΝΑΙΚΑΣ ΤΟΥ (μέσα από το λεπτό άσημένιο πλαίσίό της, τοποθετημένη στο ίδιο τρα-πέζακι κοντά στους μενεζέδες): Τι έ-χεις να παραπονεθής; Δεν είσαι εύτυχι-σμένος;

Ο ΚΥΡΙΟΣ: Δεν λέω! "Αλλά...

ΟΙ ΜΕΝΕΞΕΔΕΣ: Νά τα πής θέ-βαια! Η μοντονία, ή κλεισούρα, ή νύ-στα, τα κλάματα του μωρού...

Ο ΚΥΡΙΟΣ: "Επειτα να βλέπης πάντα και αιώνια την ίδια γυναίκα!

ΟΙ ΜΕΝΕΞΕΔΕΣ: Αιώνια μία μελα-χροινή, παχουλή!

Ο ΚΥΡΙΟΣ: Νά προφέρης δυο χρο-νια...

ΟΙ ΜΕΝΕΞΕΔΕΣ: Δυόμισυ με τους

Φανταστικός διάλογος

πέντε μήνες που ήσαστε άρραβα-νισμένοι.

Ο ΚΥΡΙΟΣ: Δυόμισυ χρόνια το ίδιο όνομα!

ΟΙ ΜΕΝΕΞΕΔΕΣ: Και τι συνη-θισμένο όνομα: Κατερίνα!... Μυρι-ζει κουζίνα!

Ο ΚΥΡΙΟΣ: "Αλς είναι πολύ ώ-μορφώτερο.

ΟΙ ΜΕΝΕΞΕΔΕΣ: Καλά πού το

Ο ΚΥΡΙΟΣ: Θα τα καταφέρω μόνος μου...

κατάλαδες. Κάνε γρήγορα λοιπόν και πή-γαινε να την όρση και να μας δώσης σ' αυτή. Σκάσαμε έδω στην κρεββατο-κάμαρα!

Ο ΚΥΡΙΟΣ: Πρέπει να ντύνομαι έ-πι τέλους.

Η ΘΑΛΠΩΡΗ ΤΟΥ ΔΩΜΑΤΙΟΥ: Τι διάζεσαι; Είναι τόσο καλά, τόσο ζεστά έδω! Τό ξέρεις πως έδω βρέχει;

ΕΝΑ ΤΑΞΙ ΑΠΟ ΤΟ ΔΡΟΜΟ: Βου-σουού... Μπί, μπί, μπί...

Ο ΚΥΡΙΟΣ: Περνάω αυτόκίνητα έ-ξω. Φωνάζω ένα και κάνω τη δουλειά μου. Πού είναι το γιλέκο μου;

ΤΟ ΓΙΛΕΚΟ: "Εδώ είμαι!

Ο ΚΥΡΙΟΣ: "Έχει κάτι μίσια αυτή ή "Αλς!

ΤΑ ΜΑΤΟΓΥΑΛΙΑ ΤΟΥ ΚΥΡΙΟΥ: Οαρώ πως είναι πολύ μικρά τα μάτια της. Πού τα μάτια της γυναίκας σου!

Ο ΚΥΡΙΟΣ: Τα μάτια δεν πουλιού-νται με τον πηχ, όπως τα σκόπεψα. Νά ο λαμοδέτης μου! Πώς θα τον δέ-σω τώρα; Νά ήταν έδω ή γυναίκα μου!

Ο ΛΑΙΜΟΔΕΤΗΣ: Τώρα την συλλο-γίστηκες;

Ο ΚΥΡΙΟΣ (μπροστά στον καθρέ-φτη): Θα τα καταφέρω και μόνος μου.

ΟΙ ΜΕΝΕΞΕΔΕΣ: Δεν πετράζει! "Ο-πως και να πάς είσαι κομψώτατος!

Ο ΚΑΘΡΕΦΤΗΣ (είρωνικά): Φάτσα για έρωτα!

Ο ΚΥΡΙΟΣ (φτιάνοντας τη χωρί-στρα του): Περίεργο, πως άρχισαν να

πέφτουν τα μαλλιά μου. "Αρχισα να γί-νομαι φαλακρός.

Η ΤΣΑΤΣΑΡΑ: "Όλοι οι σπουδαίοι άνθρωποι είναι φαλακροί. Πολλά μαλλιά έχουν μόνο οι γυναίκες, οι άνόητοι και οι ποιητές!

Ο ΚΥΡΙΟΣ (προσπαθώντας να φο-ρέση το φράκο του): Πόσο συχαίνουμαι αυτά τα φράκα!

ΤΟ ΦΡΑΚΟ (προσβεβλημένο): "Ετσι λοιπόν; Νά, τότε: Κράκ! (Ξυλώνεται ά-πό μέσα ή μεταξωτή φόδρα).

Ο ΚΥΡΙΟΣ: Δεν πετράζει. Μά πού να είναι τα γάντια μου;

ΤΑ ΓΑΝΤΙΑ (άπό το δάθος του συρ-ταριού): "Έχεις μάθει να σου τα έτοι-μάζη όλα ή γυναίκα σου. Για τίποτα δεν είσαι άδίας μοναχός σου!

Ο ΚΥΡΙΟΣ: "Εδώ θα είναι.

ΟΙ ΜΕΝΕΞΕΔΕΣ: "Ελα ξεμπερδέυε!

ΤΟ ΡΟΛΟΓΑΚΙ ΤΟΥ ΚΟΜΟΔΙΝΟΥ: Ντίτ!

Ο ΚΥΡΙΟΣ: Δεκάμισο.

ΤΟ ΚΡΕΒΒΑΤΙ (παραπονετικά): Λοιπόν φεύγεις;

Ο ΚΥΡΙΟΣ: Τό βλέπεις.

ΤΟ ΚΡΕΒΒΑΤΙ: "Απίστε!

Η ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ ΓΥΝΑΙΚΑΣ ΤΟΥ: "Αχάριστε!

ΟΙ ΜΕΝΕΞΕΔΕΣ: "Ε-λα τώρα μη τους δίνεις σημασία.

ΤΟ ΚΡΕΒΒΑΤΙ ΤΟΥ ΜΩΡΟΥ (καθώς κάνει να φύγη όρμητικά τον γαν-τύνει από το πανωφόρι): Μη φύγης.

Ο ΚΥΡΙΟΣ (άπειλητι-κά): "Ε και συ τώρα!

(Σκύβει να ξεγαντζώση το παλτό του. "Αλλά βλέπει τα μπεμπέδικα κεντημέ-να σκεπασμένα, το μικρό

πουπουλένιο προσκέφαλο, που πάνω του πρην λίγες ώρες αναπαύεται το κεφαλάκι του παιδιού του. Τον πιάνει έσθνικά κά-ποια συγκίνηση. Στέκεται αναποάσι-στος).

ΟΙ ΜΕΝΕΞΕΔΕΣ: Αυτό σου έλειπε να κάνης τώρα και τον ευαίσθητο.

Ο ΚΥΡΙΟΣ (ανοίγει άπότομα το πα-ράθυρο και ρίχνει στο δρόμο τους μενε-ζέδες): Πετράσου!

ΟΙ ΜΕΝΕΞΕΔΕΣ (άπό το δρόμο): "Ηλθιε! Φωντίζεις για καλή ψυχή!

Ο ΚΥΡΙΟΣ (βγάζοντας το πανωφόρι και ύστερα το φράκο του): "Θά μείνω!

ΤΑ ΕΠΗΛΑ (όλα μαζί): Τι χαρά!

ΤΟ ΡΟΛΟΙ ΤΟΥ ΚΟΜΟΔΙΝΟΥ: Ντίν, ντίν, ντίν. (Σημαίνει ή φορές).

Ο ΚΥΡΙΟΣ: "Η, καλύτερα, προσταί-νω τον ηλεκτρικό των έντεκάμισυ και κατεβαίνω στον Πειραιά. Λέω της γυναι-κας μου πως τελείωσα γρήγορα τους λογαριασμούς μου. "Η καμένη πως θα σαρρή και πως θα κάνει όταν με δή!

Η ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ ΓΥΝΑΙΚΑΣ ΤΟΥ: "Ελα φίλησέ με! Είσαι τόσο κα-λός, αγαπημένο μου!...

πεια του παρόντος αυτού φυσικού φαινομένου.

—Τραγική, είπατε;... Τί εννοείτε;

—Οι κόκκοι του Z—4 εκτινάχθηκαν με όρμη και με όριζοντιο κατεύθυνση. Έφτασαν έτσι εκεί αντίκρι, στην κορυφή του δρόμου. Και διατέρασαν ένα εμπόδιο που συνάντησαν, με την ίδια ευκολία που κάμποσα φιλά σκάγια θα τρυπούσαν ένα φύλλο πλατάνου. Το τραγικό είναι ότι το «εμπόδιο» αυτό ήταν ένας άνθρωπος, ένας δυστυχισμένος που περπατούσε στο δρόμο!

Ο Σαίν-Κλαίρ έπιασε απ' το μπράτσον το σαστισμένο έπιστήμονα, τον τράβηξε ως το μπαλκόνι και τούδειξε την αντικρινή κορυφή του δρόμου, που βρισκόταν στο ίδιο οριζόντιο επίπεδο με τη μπαλκονόπορτα του εργαστηρίου.

Ο πολὺς κόσμος δεν έμαθε ποτέ τα πραγματικά αίτια του ξαφνικού θανάτου ενός περαστικού, στον ιδιωτικό δρόμο του κτήματος του φυσικού, χημικού και αστρονόμου Μαξίμου ντ' Ολμπάν. Χάρης στην ανώτερη κοινωνική του θέση και στη φήμη του, ο έπιστήμων επέτρεψε να κρατηθεί αυτό το μυστικό.

Ο Βίττο κι' ο Σόκα, οι πιεστοί υπήρητες, συνεργάτες και σύντροφοι του Σαίν-Κλαίρ, που βρίσκονταν μαζί του στον πύργο των Πεύκων, είχαν πάει να πάρουν το νεκρό απ' το χαντάκι του δρόμου και να τον μεταφέρουν στον πύργο. Τό έπόμενο πρωί, είχαν στο υπόλοιπο υπηρετικό προσωπικό ό τι τον είχαν βρή κοντά στην είσοδο του πάρκου. Στο μεταξύ όμως, ο Σαίν-Κλαίρ είχε επικοινωνήσει τηλεφωνικώς με το φίλο του Λαμουρά, άστυνόμο του Σάρτ.

Κατά τις 10 έφτασαν μ' ένα αυτοκίνητο ο Λαμουρά, ο δήμαρχος κι' ο γιατρός. Οι υπήρητες δεν παρανελεύθηκαν, γιατί κι' οι τρεις είχαν φάει συχνά άλλοτε στον πύργο.

Με τη βοήθεια του τηλεφώνου, εξακριβώθηκε ότι το θύμα ήταν ένας λογιστής, άνωπαιρος, που είχε έρθει για ταξίδι άναψυχής στο Σάρτ. Η μοναδική συγγενής του—μία παντρεμένη άδελφή του—είδοπαίτηθηκε έπισήμως πως ο άδελφός της είχε πάθει συκοπη κι' ότι τον είχαν θάψει κι' άλλος από νεκροταφείο του Λουπρί. Και δεν πολυσυνοχρήθηκε, άφ' ενός γιατί ο άδελφός της ζούσε σαν μισάνθρωπος και δεν την έπισκεφτόταν σχεδόν ποτέ, κι' άφ' έτέρου γιατί θα κληρονομούσε τις οικονομίες του...

Έτσι, το μυστικό της εξαφανίσως του Z—4 έμεινε γνωστό μόνο σ' ελάχιστα πρόσωπα.

Το έπόμενο απόγεμα, ο άστυνόμος Λαμουρά κι' ο γιατρός Σέρ ξαναπήγαν στον πύργο. Τους είχε προσκαλέσει ο Μαξίμος ντ' Ολμπάν, για να παρακολουθήσουν ένα έκπληκτικό πείραμα.

Στο μεταξύ, ο έπιστήμων κι' ο Σαίν-Κλαίρ είχαν συσχεφθή κι' είχαν δώσει μία εξήγηση στο μυστήριο, βασισμένη σε κάποια πρόσφατη αστρονομική ανακάλυψη.

Στις 7 παρά τέταρτο, οι δύο ξένοι, ο Σαίν-Κλαίρ κι' οι υπήρητες του, ο ντ' Ολμπάν κι' η άνηψία του συγκεντρώθηκαν στο εργαστήριο του έπιστήμονα και κάθησαν σε κάποια απόσταση απ' το κεντρικό τραπέζι, αντίκρι στην μπαλκονόπορτα. Μόνο ο ντ' Ολμπάν έμεινε όρθιος. Κι' άρχισε να λήη σοδάρια:

—Ξερετε όλοι τι συνέβη εδώ προχθές; Μόλις ξεδιπλώσαν το μολυβένιο φύλλο που τους περιείχε, κάμποσι κόκκοι του μετάλλου Z—4 πέταξαν κι' έφυγαν απ' τ' άνοιχτό παράθυρο... Γιατί;... Ο φίλος μου Σαίν Κλαίρ κι' έγω μελετήσαμε το πρόβλημα, εξαεζώντας κάθε λεπτομέρεια.

Αφού αποκλείσαμε μία-μία διαφορές υπόθεσης, καταλήξαμε στη μόνη πιθανή και λογική. Σε λίγα λεπτά, θα δεβρωθούμε αν είναι ή σωστή ή όχι.

Κύτταξε το μεγάλο χρονόμετρο του τοίχου και συνέχισε:

—Σε 6 λεπτά, δηλαδή στις 7 και 1' θα μπορεί να επαληθευθεί το φαινόμενο. Αυτή είν' η ώρα που αντιστοιχεί ακριβώς στη γεωγραφική μας θέση.

Ανοίξε ένα ντουλάπι, πήρε ένα πακέτο και τ' άρισε πάνω στο κρύσταλλο του τραπέζιου. Το πακέτο αυτό ήταν μικρό, λεπτό και τυλιγμένο όλόγυρα μ' ένα μολυβένιο φύλλο. Περιείχε το δεύτερο κίλο του Z—4. Ύστερα ο ντ' Ολμπάν πήγε ως την άνοιχτή μπαλκονόπορτα.

—Έβαλα ένα ξυλουργό, συνέχισε, να στερεώσει σ' ένα πλαίσιο μία μεγάλη γυάλινη πλάκα, πάχους μισού πόντου και με διαστάσεις τέσες ώστε να χωρή ακριβώς στο κούφωμα αυτής της άνοιχτης μπαλκονόπορτας.

Συγχρόνως, τοποθετούσε το πλαίσιο εκείνο με το γυαλί στη θέση που έλεγε.

—Έχομε δυο λεπτά άκόμη... πρόσθεσε.

Ξεδιπλώσε γρήγορα το πακέτο και ξεσκέπασε τους κόκκους του μυστηριώδους μετάλλου που είχε ανακαλύψει.

Οι άλλοι παρακολουθούσαν τις κινήσεις του με ζωηρή περιέργεια και συγκίνηση, με τα μάτια καρφωμένα στους άσημένιους και στιλπνούς εκείνους κόκκους.

—Προσοχή! φώναξε ο ντ' Ολμπάν. Σε δυο δευτερόλεπτα...

Ξαφνικά, εκατό μικρές άστραπές έσκισαν τόν άέρα του μισοσκοτεινού εργαστηρίου. Και συγχρόνως άνοιξε μία τρύπα στη μέση περίπου του γυαλιού που έφραζε τη μπαλκονόπορτα.

Οι κόκκοι του Z—4 είχαν χαθεί πάνω απ' το τραπέζι!

—Επειτα από μία σύντομη σιωπή, άκούστηκε πάλι η σοβαρή φωνή του έπιστήμονα:

—Ευτυχώς, αυτή τη φορά, δεν υπάρχει κανείς στην αντικρινή κορυφή του δρόμου. Έχουν φροντίσει γι' αυτό οι δασοφύλακές μου, σύμφωνα με τις οδηγίες που τους έδωσα, χωρίς να τους ξηγήσω το λόγο...

Σταμάτησε λίγο, κι' έπειτα συνέχισε τις εξηγήσεις του:

—Θα διαβάσατε δέβαια στις έφημερίδες, κύριοι, πρό 3' μηνών, ότι ανακαλύφθηκε ένας νέος πλανήτης, ή «Ρέα». Τον έχω μελετήσει κι' έγω και τον έχω φωτογραφίσει με το τηλεσκόπιό μου. Από 10 μέρες λοιπόν, και επί 295 άκό-

θηκαν στο εργαστήριο του έπιστήμονα και κάθησαν σε κάποια απόσταση απ' το κεντρικό τραπέζι, αντίκρι στην μπαλκονόπορτα. Μόνο ο ντ' Ολμπάν έμεινε όρθιος. Κι' άρχισε να λήη σοδάρια:

—Ξερετε όλοι τι συνέβη εδώ προχθές; Μόλις ξεδιπλώσαν το μολυβένιο φύλλο που τους περιείχε, κάμποσι κόκκοι του μετάλλου Z—4 πέταξαν κι' έφυγαν απ' τ' άνοιχτό παράθυρο... Γιατί;... Ο φίλος μου Σαίν Κλαίρ κι' έγω μελετήσαμε το πρόβλημα, εξαεζώντας κάθε λεπτομέρεια.

Αφού αποκλείσαμε μία-μία διαφορές υπόθεσης, καταλήξαμε στη μόνη πιθανή και λογική. Σε λίγα λεπτά, θα δεβρωθούμε αν είναι ή σωστή ή όχι.

Κύτταξε το μεγάλο χρονόμετρο του τοίχου και συνέχισε:

—Σε 6 λεπτά, δηλαδή στις 7 και 1' θα μπορεί να επαληθευθεί το φαινόμενο. Αυτή είν' η ώρα που αντιστοιχεί ακριβώς στη γεωγραφική μας θέση.

Ανοίξε ένα ντουλάπι, πήρε ένα πακέτο και τ' άρισε πάνω στο κρύσταλλο του τραπέζιου. Το πακέτο αυτό ήταν μικρό, λεπτό και τυλιγμένο όλόγυρα μ' ένα μολυβένιο φύλλο. Περιείχε το δεύτερο κίλο του Z—4. Ύστερα ο ντ' Ολμπάν πήγε ως την άνοιχτή μπαλκονόπορτα.

—Έβαλα ένα ξυλουργό, συνέχισε, να στερεώσει σ' ένα πλαίσιο μία μεγάλη γυάλινη πλάκα, πάχους μισού πόντου και με διαστάσεις τέσες ώστε να χωρή ακριβώς στο κούφωμα αυτής της άνοιχτης μπαλκονόπορτας.

Συγχρόνως, τοποθετούσε το πλαίσιο εκείνο με το γυαλί στη θέση που έλεγε.

—Έχομε δυο λεπτά άκόμη... πρόσθεσε.

Ξεδιπλώσε γρήγορα το πακέτο και ξεσκέπασε τους κόκκους του μυστηριώδους μετάλλου που είχε ανακαλύψει.

Οι άλλοι παρακολουθούσαν τις κινήσεις του με ζωηρή περιέργεια και συγκίνηση, με τα μάτια καρφωμένα στους άσημένιους και στιλπνούς εκείνους κόκκους.

—Προσοχή! φώναξε ο ντ' Ολμπάν. Σε δυο δευτερόλεπτα...

Ξαφνικά, εκατό μικρές άστραπές έσκισαν τόν άέρα του μισοσκοτεινού εργαστηρίου. Και συγχρόνως άνοιξε μία τρύπα στη μέση περίπου του γυαλιού που έφραζε τη μπαλκονόπορτα.

Οι κόκκοι του Z—4 είχαν χαθεί πάνω απ' το τραπέζι!

—Επειτα από μία σύντομη σιωπή, άκούστηκε πάλι η σοβαρή φωνή του έπιστήμονα:

—Ευτυχώς, αυτή τη φορά, δεν υπάρχει κανείς στην αντικρινή κορυφή του δρόμου. Έχουν φροντίσει γι' αυτό οι δασοφύλακές μου, σύμφωνα με τις οδηγίες που τους έδωσα, χωρίς να τους ξηγήσω το λόγο...

Σταμάτησε λίγο, κι' έπειτα συνέχισε τις εξηγήσεις του:

—Θα διαβάσατε δέβαια στις έφημερίδες, κύριοι, πρό 3' μηνών, ότι ανακαλύφθηκε ένας νέος πλανήτης, ή «Ρέα». Τον έχω μελετήσει κι' έγω και τον έχω φωτογραφίσει με το τηλεσκόπιό μου. Από 10 μέρες λοιπόν, και επί 295 άκό-

μη, ο πλανήτης αυτός είνε και θάναι δρατός απ' το ήμισφαίριο μας σε ώρισμένες ώρες, πάντοτε δε επί 3 ώρες και 48 λεπτά ακριβώς. Θα φαίνεται δηλαδή ένα μικρό μόνο μέρος του, γιατί ή Σελήνη κρύβει τα όκτώ δέκατα περίπου.

Χθές, κατέληξα στο συμπέρασμα ότι ή μυστηριώδης εξαφανίσις τών κόκκων του Z—4 δεν είνε παρά ένα φαινόμενο έλλεως. Ο πλανήτης Ρέα έλκει με ισχυροτάτη δύναμη το καινούργιο αυτό μέταλλο. Το μόνο άπομονωτικό υλικό που έξουδετερώνει την έλξη, είνε ο μόλυβδος. Να γιατί οι μέταλλοι οι κόκκοι μένουσιν στη θέση τους έφόσον είνε τυλιγμένοι μ' ένα μολυβένιο φύλλο. Αν όμως λείψι απ' τη μέση αυτό το φύλλο, τίποτε πιά δεν μπορεί να τους συγκρατήσει.

—Μά είνε άπάνταστο!... μουρμούρισε ο Λαμουρά.

—Είνε, άπλούστατα, ένα φυσικό φαινόμενο... Και τώρα ο φίλος μου Σαίν-Κλαίρ θα σας εκθέσει μία ιδέα του. Αν κατορθώσουμε να την πραγματοποιήσουμε, θα επιτύχουμε τότε κάτι άληθινά άπάνταστο.

Ο Λαμουρά κι' ο δόκτωρ Σέρ ήξεραν καλά το Σαίν-Κλαίρ. Άλλωστε ο έκπληκτικός αυτός άνθρωπος ήταν πασίγνωστος, για την πολλαπλή του δράσι: ως έξερευνητής, διπλωμάτης, ντέκτειβ, ψυχοφυσιολόγος, μελετητής τών κοινών και τών άποκρύφων έπιστήμων, πολιτικός, οικονομολόγος, συγγραφέυς πολυάριθμων έργων... Έπονομαζόταν και Νυκτάλωψ, γιατί είχε—όπως φυσικά ζώα—την περιεργή φυσική ιδιότητα να βλέπει καλά μέσα στο σκοτάδι.

Κι' αυτό τον είχε εξυπηρετήσει πολύ στην έκπληκτική σταδιοδρομία του.

Απάντησε μ' ένα χαμόγελο στην εισήγηση που είχε κάμει ο ντ' Ολμπάν. Ύστερα είπε, με την ελαττερή φωνή του:

—Φτιάχνοντας ένα είδος αεροπλάνου απ' το μέταλλο Z—4 και χρησιμοποιώντας, καταλλήλως την έλξη της Ρέας, ο άνθρωπος ίσως να φτάση στον καινούργιο πλανήτη! Αυτό μού φαίνεται εύκολο, άρκεί μόνο να συνηθισθώ ώρισμένες τεχνικές λεπτομέρειες... Τι λέτε και σεις, Μάξιμ;

—Είμαι άπολύτως σύμφωνος! άπάντησε άπλά ο ντ' Ολμπάν.

Τό πρώτο ταξίδι στο

Άπειρον

Μετά τό φαγητό, ξαναγύρισαν όλοι στο εργαστήριο, για να συζητήσουν για την επαναστατική ιδέα του Σαίν-Κλαίρ—για το πρώτο ταξίδι που θα έπιχειρούσαν οι άνθρωποι σε άλλους πλανήτες. Και χωρίστηκαν μόνο τα μεσάνυχτα, αφού όρκίσθηκαν όλοι να κρατήσουν άπόλυτη έχεμύθεια.

Τό άλλο πρωί, ο κόμης ντ' Ολμπάν κάλεσε τηλεφωνικά το διαχειριστή του Φαζά, που κατοικούσε σ' ένα μοναχικό σπιτάκι, 2 χιλιόμετρα μακριά απ' τον πύργο.

Τόν δέχθηκε κατά τις 9 στο γραφείο του, όπου βρισκόταν ο Σαίν-Κλαίρ.

Ο Νυκτάλωψ αντίπαθούσε το διαχειριστή του ντ' Ολμπάν, αλλά δεν τό έξεδηλώνε. Τού φερνόταν τυπικά κι' ευγενικά. Εκείνος πάλι τούδειχνε τό σεβασμό που άξιζε σ' ένα τέτοιο έξαιρετικό άνθρωπο.

—Ο ντ' Ολμπάν έκτιμούσε πολύ τό Φαζά, για τις έκτεταμένες επαγγελματικές του γνώσεις: Είχε σπουδάσει γεωπόνος, τοπογράφος και αρχιτέκτων κι' είχε πάρει τη θέση του γενικού διαχειριστού τού άπεραντου κτήματος του ντ' Ολμπάν, που άποτελείτο από δάση, πρότυπα άγροκτήματα, βουστάσια κι' ένα μικρό υδροηλεκτρικό έργοστάσιο. Τα κατάφερε δε περίφημα στη δουλειά του, παρ' όλα τα 35 χρόνια του. Ώστόσο, ή τραχεία φυσιογνωμία του, με τη γαμψή μύτη και τα άτακτα φρύδια, δεν προκαλούσε καθόλου τη συμπάθεια.

Ο ντ' Ολμπάν τού έδωσε τις οδηγίες του: Πάνω σ' ένα λόφο τού κτήματος, θαχτιζε ένα έργοστάσιο, ύψους 20 μέτρων, μ' ένα βάθρο από μπέτον 20 τετραγωνικών μέτρων στο έσωτερικό του, και δίπλα ένα κυτήριο κι' άλλα βοηθητικά κτίρια. Ο άνοιγε ένα δρόμο ως εκεί, άρκετα πλατύ ώστε να περνούν καμινία τών 5 τόννων.

—Θν' άρχιστε σήμερα κι' ό-

λας τις προτοιμασίες, πρόσθεσε ο ντ' Ολμπάν. Δεν πρέπει να χάνουμε καιρό.

—Μάλιστα, κύριε κόμη, άπάντησε ο Φαζά. Έλπιζω να μπορέσω ν' άρχίσω τις εργασίες τήν προσεχή Δευτέρα.

—Πάντως, πρέπει ναχουν συμπληρωθεί στά τέλη Ιουλίου. Είνε δυνατόν;

—Άσφαλώς. Θα χρειαστούν όμως πολλοί εργάτες και μεγάλα έξοδα.

—Ετοιμάστε μου ένα πρό-υπολογισμό. Θα διαθέσω όσα χρειαστούν. Αύριο κι' έλας, θα δώσω τις παραγγελίες για τα μηχανήματα που θα εγκαταστήσετε στο έργοστάσιο.

Όταν έφυγε ο Φαζά, ο Νυκτάλωψ είπε στον κόμητα:

—Παράξενος άνθρωπος! Τίποτε δεν φαίνεται να τού κινητό ένδιαφέρον και τήν περιέργεια, δεν κάνει έρωτήσεις.

—Ναι, είνε λιγαμιλτος, αλλά άριστος μηχανικός και ικανώτατος διαχειριστής. Μού φαίνεται άυτόσο πως δεν τόν αγαπάτε, φίλε μου.

—Όχι.

—Ούτε κι' έγω κατά βάθος. Μ' έξυπνότητα όμως με ήλιο, δεν με κλέβει κι' έπομένως τόν θεωρώ πολύτιμο... Έλάτε τώρα ν' άρχίσουμε τα σχέδια τού αεροπλάνου...

—Ο ντ' Ολμπάν έκτιμούσε πολύ τό Φαζά, για τις έκτεταμένες επαγγελματικές του γνώσεις: Είχε σπουδάσει γεωπόνος, τοπογράφος και αρχιτέκτων κι' είχε πάρει τη θέση του γενικού διαχειριστού τού άπεραντου κτήματος του ντ' Ολμπάν, που άποτελείτο από δάση, πρότυπα άγροκτήματα, βουστάσια κι' ένα μικρό υδροηλεκτρικό έργοστάσιο. Τα κατάφερε δε περίφημα στη δουλειά του, παρ' όλα τα 35 χρόνια του. Ώστόσο, ή τραχεία φυσιογνωμία του, με τη γαμψή μύτη και τα άτακτα φρύδια, δεν προκαλούσε καθόλου τη συμπάθεια.

Ο ντ' Ολμπάν τού έδωσε τις οδηγίες του: Πάνω σ' ένα λόφο τού κτήματος, θαχτιζε ένα έργοστάσιο, ύψους 20 μέτρων, μ' ένα βάθρο από μπέτον 20 τετραγωνικών μέτρων στο έσωτερικό του, και δίπλα ένα κυτήριο κι' άλλα βοηθητικά κτίρια. Ο άνοιγε ένα δρόμο ως εκεί, άρκετα πλατύ ώστε να περνούν καμινία τών 5 τόννων.

—Θν' άρχιστε σήμερα κι' ό-

λας τις προτοιμασίες, πρόσθεσε ο ντ' Ολμπάν. Δεν πρέπει να χάνουμε καιρό.

—Μάλιστα, κύριε κόμη, άπάντησε ο Φαζά. Έλπιζω να μπορέσω ν' άρχίσω τις εργασίες τήν προσεχή Δευτέρα.

—Πάντως, πρέπει ναχουν συμπληρωθεί στά τέλη Ιουλίου. Είνε δυνατόν;

—Άσφαλώς. Θα χρειαστούν όμως πολλοί εργάτες και μεγάλα έξοδα.

—Ετοιμάστε μου ένα πρό-υπολογισμό. Θα διαθέσω όσα χρειαστούν. Αύριο κι' έλας, θα δώσω τις παραγγελίες για τα μηχανήματα που θα εγκαταστήσετε στο έργοστάσιο.

Όταν έφυγε ο Φαζά, ο Νυκτάλωψ είπε στον κόμητα:

—Παράξενος άνθρωπος! Τίποτε δεν φαίνεται να τού κινητό ένδιαφέρον και τήν περιέργεια, δεν κάνει έρωτήσεις.

—Ναι, είνε λιγαμιλτος, αλλά άριστος μηχανικός και ικανώτατος διαχειριστής. Μού φαίνεται άυτόσο πως δεν τόν αγαπάτε, φίλε μου.

—Όχι.

—Ούτε κι' έγω κατά βάθος. Μ' έξυπνότητα όμως με ήλιο, δεν με κλέβει κι' έπομένως τόν θεωρώ πολύτιμο... Έλάτε τώρα ν' άρχίσουμε τα σχέδια τού αεροπλάνου...

—Ο ντ' Ολμπάν έκτιμούσε πολύ τό Φαζά, για τις έκτεταμένες επαγγελματικές του γνώσεις: Είχε σπουδάσει γεωπόνος, τοπογράφος και αρχιτέκτων κι' είχε πάρει τη θέση του γενικού διαχειριστού τού άπεραντου κτήματος του ντ' Ολμπάν, που άποτελείτο από δάση, πρότυπα άγροκτήματα, βουστάσια κι' ένα μικρό υδροηλεκτρικό έργοστάσιο. Τα κατάφερε δε περίφημα στη δουλειά του, παρ' όλα τα 35 χρόνια του. Ώστόσο, ή τραχεία φυσιογνωμία του, με τη γαμψή μύτη και τα άτακτα φρύδια, δεν προκαλούσε καθόλου τη συμπάθεια.

Ο ντ' Ολμπάν τού έδωσε τις οδηγίες του: Πάνω σ' ένα λόφο τού κτήματος, θαχτιζε ένα έργοστάσιο, ύψους 20 μέτρων, μ' ένα βάθρο από μπέτον 20 τετραγωνικών μέτρων στο έσωτερικό του, και δίπλα ένα κυτήριο κι' άλλα βοηθητικά κτίρια. Ο άνοιγε ένα δρόμο ως εκεί, άρκετα πλατύ ώστε να περνούν καμινία τών 5 τόννων.

—Θν' άρχιστε σήμερα κι' ό-

λας τις προτοιμασίες, πρόσθεσε ο ντ' Ολμπάν. Δεν πρέπει να χάνουμε καιρό.

—Μάλιστα, κύριε κόμη, άπάντησε ο Φαζά. Έλπιζω να μπορέσω ν' άρχίσω τις εργασίες τήν προσεχή Δευτέρα.

—Πάντως, πρέπει ναχουν συμπληρωθεί στά τέλη Ιουλίου. Είνε δυνατόν;

—Άσφαλώς. Θα χρειαστούν όμως πολλοί εργάτες και μεγάλα έξοδα.

—Ετοιμάστε μου ένα πρό-υπολογισμό. Θα διαθέσω όσα χρειαστούν. Αύριο κι' έλας, θα δώσω τις παραγγελίες για τα μηχανήματα που θα εγκαταστήσετε στο έργοστάσιο.

Όταν έφυγε ο Φαζά, ο Νυκτάλωψ είπε στον κόμητα:

—Παράξενος άνθρωπος! Τίποτε δεν φαίνεται να τού κινητό ένδιαφέρον και τήν περιέργεια, δεν κάνει έρωτήσεις.

—Ναι, είνε λιγαμιλτος, αλλά άριστος μηχανικός και ικανώτατος διαχειριστής. Μού φαίνεται άυτόσο πως δεν τόν αγαπάτε, φίλε μου.

—Όχι.

—Ούτε κι' έγω κατά βάθος. Μ' έξυπνότητα όμως με ήλιο, δεν με κλέβει κι' έπομένως τόν θεωρώ πολύτιμο... Έλάτε τώρα ν' άρχίσουμε τα σχέδια τού αεροπλάνου...

κούσε 24 ώρες κι' ύστερα θα λιγόστευε σιγά-σιγά επί 6 μήνες, για να υπερικήθι απ' τήν έλξη της Γης.

Στις 26 Αυγούστου είνε στον πύργο τών Πεύκων μία σπουδαιότατη σύσκεψη. Έλαβαν μέρος σ' αυτήν όλοι όσοι ήξεραν ήδη το μεγάλο μυστικό, κι' επί πλέον ο Γιαπωνέζος διπλωμάτης και έπιστήμων Γκνό Μιτάνγκ. Ο τελευταίος ήταν ο καλύτερος, ο πιο στενός φίλος τού Νυκτάλωψ, σύντροφός του στις συγκλονιστικότερες περιπέτειές του. Ο Σαίν-Κλαίρ τόν είχε καλέσει τηλεφωνικά, μόλις έμαθε πως βρισκόταν στο Παρίσι.

Με τη συνθησισμό του διαγριτικότητα ο Γκνό Μιτάνγκ ήεν έκαμε καμμία έρώτηση. Ήταν ώστόσο ο μόνος που ήεν ήξερε περί τίνος έπρόκειτο—γιατί ο ντ' Ολμπάν είχε ραντεβού ήδη το μυστικό στο Φαζά. Πρίν άρχισι λοιπόν ή σύσκεψη, ο Μαξίμος ντ' Ολμπάν τούδωσε όλες τις άπαιτούμενες εξηγήσεις.

Δυσκόλια έκανε την άπάθειά του ο Γιαπωνέζος έπιστήμων. Ώστόσο δεν μπόρεσε να μνη άνασκήρτησι, όταν ο κόμης συμπλήρωσε άπλά:

—Τώρα είνε όλα έτοιμα για το ταξίδι απ' τη Γη στη Ρέα. Αφού σκέφθηκε λίγο, ο Γκνό Μιτάνγκ έπρε ήσυχος:

—Έχω μελετήσει ό,τι άφορά τόν καινούργιο αυτό πλανήτη. Ξέρω ότι, στις 30 Αυγούστου, θα βρισκείται στη μικρότερη του απόσταση απ' τη Γη, δηλαδή 95.000 λέγγες, περίπου όσο κι' ή Σελήνη... Ξέρω άκόμη ότι έχει μάζα έξη φορές λιγώτερη απ' της Γης κι' ότι, σύμφωνα με τις άστρονομικές παρατηρήσεις, ή άτμόσφαιρά του μοιάζει πολύ με τη δική μας. Συνεπώς, μπορεί να ύπάρχει ζωή στη Ρέα, όπως τήν έρομε και τήν αντιλαμβανόμεθα έμεις.

—Και ποιοί θάναι οι έπιβάτες τού πρώτου διαπλανητικού αεροπλάνου;

—Αυτό ακριβώς πρόκειται να συζητήσουμε σήμερα, άπάντησε ο Σαίν-Κλαίρ. Δεν είχαμε θίξει άκόμη αυτό το ζήτημα... Τώρα όμως ές μού έπιτραπή να δώσω έγώ τήν άπάντησι...

Κάρφωσε τη διαπεραστική ματιά του σ' όλους τους παρευρισκόμενους, κυττάζοντας τους έναν-έναν και τελειώνοντας στη Βερόνικα. Η κοπέλλα ήταν κατασυγκινημένη και χλωμή. Ο Σαίν-Κλαίρ κατάλαβε πως ήθελε να μιλήσει, και τήν ένθάρρυνε μ' ένα χαμόγελο.

Η νέα πρόφερε τότε με ήχηρή φωνή, κατακόκκινη από τήν ξαφνική άπόφασι που είχε πάρει:

—Δεν φρονεώ ό,τι, πρίν γίνι ή έκλογη τών πρώτων ταξιδιωτών τού Άπειρου, θαπρέπει ν' άσκηθώτε με τήν έπιστροφή τούς; Πώς θα γυρίσουν απ' τη Ρέα στη Γη;

Μία παθητική ματιά της έκαμε τόν Νυκτάλωψ να χλωμίσει. Συγκράτησε ώστόσο τή συγκίνισή του κι' άπάντησε δείχνοντας τόν ντ' Ολμπάν:

—Έχουν κάτι τέτοιες άφηρημάδες οι μεγάλοι έπιστήμονες! Μα όμολογώ ότι κι' έγω δεν έσκέφθηκα καθόλου αυτό το ζήτημα τής έπιστροφής.

—Τό να πάη κανείς στη Ρέα δίχως έξασφαλισμένη έπιστροφή, ίσοδυναμεί μ' αυτοκτονία... και μάλιστα μ' αυτοκτο-

νία 24 ώρες κι' ύστερα θα λιγόστευε σιγά-σιγά επί 6 μήνες, για να υπερικήθι απ' τήν έλξη της Γης.

Στις 26 Αυγούστου είνε στον πύργο τών Πεύκων μία σπουδαιότατη σύσκεψη. Έλαβαν μέρος σ' αυτήν όλοι όσοι ήξεραν ήδη το μεγάλο μυστικό, κι' επί πλέον ο Γιαπωνέζος διπλωμάτης και έπιστήμων Γκνό Μιτάνγκ. Ο τελευταίος ήταν ο καλύτερος, ο πιο στενός φίλος τού Νυκτάλωψ, σύντροφός του στις συγκλονιστικότερες περιπέτειές του. Ο Σαίν-Κλαίρ τόν είχε καλέσει τηλεφωνικά, μόλις έμαθε πως βρισκόταν στο Παρίσι.

Με τη συνθησισμό του διαγριτικότητα ο Γκνό Μιτάνγκ ήεν έκαμε καμμία έρώτηση. Ήταν ώστόσο ο μόνος που ήεν ήξερε περί τίνος έπρόκειτο—γιατί ο ντ' Ολμπάν είχε ραντεβού ήδη το μυστικό στο Φαζά. Πρίν άρχισι λοιπόν ή σύσκεψη, ο Μαξίμος ντ' Ολμπάν τούδωσε όλες τις άπαιτούμενες εξηγήσεις.

Δυσκόλια έκανε την άπάθειά του ο Γιαπωνέζος έπιστήμων. Ώστόσο δεν μπόρεσε να μνη άνασκήρτησι, όταν ο κόμης συμπλήρωσε άπλά:

—Τώρα είνε όλα έτοιμα για το ταξίδι απ' τη Γη στη Ρέα. Αφού σκέφθηκε λίγο, ο Γκνό Μιτάνγκ έπρε ήσυχος:

—Έχω μελετήσει ό,τι άφορά τόν καινούργιο αυτό πλανήτη. Ξέρω ότι, στις 30 Αυγούστου, θα βρισκείται στη μικρότερη του απόσταση απ' τη Γη, δηλαδή 95.000 λέγγες, περίπου όσο κι' ή Σελήνη... Ξέρω άκόμη ότι έχει μάζα έξη φορές λιγώτερη απ' της Γης κι' ότι, σύμφωνα με τις άστρονομικές παρατηρήσεις, ή άτμόσφαιρά του μοιάζει πολύ με τη δική μας. Συνεπώς, μπορεί να ύπάρχει ζωή στη Ρέα, όπως τήν έρομε και τήν αντιλαμβανόμεθα έμεις.

—Και ποιοί θάναι οι έπιβάτες τού πρώτου διαπλανητικού αεροπλάνου;

—Αυτό ακριβώς πρόκειται να συζητήσουμε σήμερα, άπάντησε ο Σαίν-Κλαίρ. Δεν είχαμε θίξει άκόμη αυτό το ζήτημα... Τώρα όμως ές μού έπιτραπή να δώσω έγώ τήν άπάντησι...

Κάρφωσε τη διαπεραστική ματιά του σ' όλους τους παρευρισκόμενους, κυττάζοντας τους έναν-έναν και τελειώνοντας στη Βερόνικα. Η κοπέλλα ήταν κατασυγκινημένη και χλωμή. Ο Σαίν-Κλαίρ κατάλαβε πως ήθελε να μιλήσει, και τήν ένθάρρυνε μ' ένα χαμόγελο.

Η νέα πρόφερε τότε με ήχηρή φωνή, κατακόκκινη από τήν ξαφνική άπόφασι που είχε πάρει:

—Δεν φρονεώ ό,τι, πρίν γίνι ή έκλογη τών πρώτων ταξιδιωτών τού Άπειρου, θαπρέπει ν' άσκηθώτε με τήν έπιστροφή τούς; Πώς θα γυρίσουν απ' τη Ρέα στη Γη;

Μία παθητική ματιά της έκαμε τόν Νυκτάλωψ να χλωμίσει. Συγκράτησε ώστόσο τή συγκίνισή του κι' άπάντησε δείχνοντας τόν ντ' Ολμπάν:

—Έχουν κάτι τέτοιες άφηρημάδες οι μεγάλοι έπιστήμονες! Μα όμ

νομιλίας, θα σάς εκθέσω τους λόγους για τους οποίους ζητώ να σάς συνοδεύω στο μεγάλο ταξίδι.

—Ο Σαίν-Κλαίρ δεν δέχθηκε καθόλου το Φαζά. Συνήθιζε πάντα ν' αφήνει τους συνομιλητές του να εκθέτουν ολόκληρη τη σκέψη τους...

—Σας ακούω, κύριε... ξαναείπε.

—Δεν είμαι απαραίτητος για τη διαχείριση του χτήματος του κόμητος. Ένας απ' τους ένοικιαστές του έχει ένα γυιό γεωπόνο, σοβαρό και ικανώτατο, που τον χρησιμοποιώ από δυο χρόνια ως βοηθό μου και που μπορεί κάλλιστα να μ' αντικαταστήσει. Έξ' άλλου, πιστεύω πως μπορώ να σάς φανώ χρήσιμος στο ταξίδι σας, με τις θαυμάσιες και ποιητικές τεχνικές μου γνώσεις, το θάρρος και την ενεργητικότητά μου, τη σωματική μου αντοχή και τη γόνιμη φαντασία μου. Ξέρω καλά το χειρισμό κάθε μηχανισμού του αεροπλάνου, έφθονα έπιστάτευσα στην κατασκευή του... Δεν σας τ' αλέω δ' αυτά για να καυχήθω, αλλά για να σας πείσω ότι δεν πρέπει να μ' αποκλείσετε απ' την εκπληκτικότερη έπιστημονική και διδασκική έξερεύνηση που έγινε ποτέ.

Βλέποντας να χαμογελάει ο Νυκτάλωφ, ο μηχανικός πείσθηκε πως είχε κερδίσει το ζήτημά του. Μα το χαμόγελο του Σαίν-Κλαίρ δεν κράτησε πολύ. Ένοιωσε μια άκαθαρτη, στη άποστροφή εναντίον του ανθρώπου αυτού, δίχως συγκεκριμένο λόγο. Δεν είχε ζητήσει ποτέ ν' αναλύσει αυτό το συναίσθημά του. Προσπάθησε τώρα, αλλά δεν το κατάφερε. Δεν βρήκε κανένα σοβαρό έπιχείρημα για ν' αντικρούσει την αίτησή του. Αναγνώριζε πως θα μπορούσε να γίνει πολύ χρήσιμος στο διαπλανητικό ταξίδι. Γιατί να μη τον πάρει;

—Σας όμολογώ, απάντησε ξαφνικά, ότι είχα κάμει συχνά τη σκέψη να σας πάρω μαζί μου. Δεν το αποφάσιζα όμως, όχι μόνο για τους λόγους που εξέθεσα προ όλιγου, αλλά και για κάποιον άλλον άκολλη...

Σώπασε μια στιγμή, κύτταξε στα μάτια το συνομιλητή του και πρόσθεσε: —Μου είσατε αντίπαθής. κύριε.

Ο μηχανικός χλώμιασε, άνασκήρτησε κι έκαμε μια χείρονομία διαμαρτυρίας. —Δεν θα μπορούσα να έξηγήσω τους λόγους αυτής της αντιπαθείας μου, συνέχισε ο Νυκτάλωφ. Θα παραδεχθήτε άλλωστε ότι σας φέρθηκα πάντα μ' ευγένεια κι ότι αναγνώρισα σε κάθε περίπτωση την αξία σας.

—Πράγματι, κύριε... είπε ο Φαζά, λίγο ταραγμένος, σκύβοντας το κεφάλι.

—Η λογική όμως πρέπει να επιβάλλεται στο συναισθηματικό μου κόσμο, πρόσθεσε ο Σαίν-Κλαίρ, προπάντων δε σε τόσο έξαιρετικές περιστάσεις. Θα σας πάρω λοιπόν μαζί μου, κύριε, κι' ελπίζω ότι η πολυτιμη συνεργασία σας θα διαλύσει αυτή την ανεξήγητη προκατάληψη, που μ' έμπόδιζε να γίνω φίλος σας.

Ο Φαζά άνασκήρτησε το κεφάλι του και πρόφερε σταθερά: —Σας όρκίζομαι, κύριε, ότι...

—Ο Σαίν-Κλαίρ δεν δέχθηκε καθόλου το Φαζά. Συνήθιζε πάντα ν' αφήνει τους συνομιλητές του να εκθέτουν ολόκληρη τη σκέψη τους...

—Σας ακούω, κύριε... ξαναείπε.

τι θα είμαι για σας ο τεχνικός συνεργάτης που ελπίζετε!

Ο Σαίν-Κλαίρ τούδωσε το χέρι του κι' είπε:

—Ας γυρίσουμε στο σαλόνι. Θ' αναγγείλω ότι άλλαξα γνώμη για σας και θα έξηγησω τους λόγους.

Μισή ώρα αργότερα, όταν ο Γκνό Μιτάνγκ βρέθηκε μόνος με το Σαίν-Κλαίρ, του είπε με οικειότητα:

—Έχεις ίσως δίκιο, Λεό, που αποφάσισες να πάρεις μαζί και τον κ. Φαζά. Έχω όμως την έντυψη πως πρέπει να τον επιβλέπουμε.

—Συμφωνώ μαζί σου, απάντησε ο Νυκτάλωφ. Ξέρεις όμως το λόγο;

—Όχι, μα την πίστι μου.

—Ούτε κι' εγώ τον ξέρω... για την ώρα τουλάχιστον!

Οί προετοιμασίες

Ο σκοπός των εργασιών που είχαν γίνει στο πιο άπομονωμένο κι' άπρόσιτο μέρος του χτήματος του ντ' Ολμπάν, είχε κρατηθεί τελείως μυστικός. Οί δημοσιογράφοι που είχαν θελήσει να διασφαλίσουν αυτό το μυστήριο, δεν είχαν μπορέσει να μάθουν απ' τους εργατές, παρά μόνο έλάχιστα πράγματα—γιατί έλάχιστοι άνθρωποι ήξεραν την αλήθεια.

Το συμπέρασμά τους λοιπόν ήταν ότι ο Μάξιμος ντ' Ολμπάν κατασκεύαζε ένα μηχανισμό για να φτάσει στη στρατοσφαιρα, όπως είχαν κάμει ήδη κι' άλλοι έπιστήμονες, κι' ότι θα το διηύθυνε ο φίλος του και συνεργάτης του Σαίν-Κλαίρ. Αυτά περίπου έγγραφον οι έφημερίδες της Γαλλίας κι' ολόκληρου του κόσμου.

Όστόσο, ο ντ' Ολμπάν κι' ο Σαίν-Κλαίρ σκόπευαν να φανερώσουν το μεγάλο μυστικό, όταν θαφτανε η κατάλληλη στιγμή. Πραγματικά, προσκάλεσαν για τις 29 Αυγούστου στον πύργο των Πευκών μερικούς έπιστήμονες και δημοσιογράφους. Τους προειδοποιούσαν ότι, στις 30 Αυγούστου, ημέρα Κυριακή, θα παρευρίσκονταν «στο ξεκίνημα του κ. Σαίν-Κλαίρ και μερικών συντρόφων του, για ένα ταξίδι μοναδικό στο είδος του».

Έτσι, στις 29 Αυγούστου ο πύργος γέμισε από φιλοξενούμενους. Η Βερόνικα δεν μπορούσε ν' ασχοληθεί με την περιποίησή τους, γιατί έκευραζόταν κι' έτοιμαζε τα λίγα άτομικά πράγματα που θα παίρνε μαζί της στο ταξίδι.

Ήσαν περιωρισμένες οι άπροσκευές των επιβατών του «Ολμπ—Ι». Τις συμπλήρωνε ο γενικός έφοδιασμός με τρόφιμα, είδικες στολές, όπλα, εργαλεία, κλπ... Ο Νυκτάλωφ κι' ο ντ' Ολμπάν είχαν καταρτίσει μ' επιμέλεια αυτό τον κατάλογο κι' είχαν φροντίσει να μη λείπει τίποτα.

Το βράδυ του Σαββάτου, σε μια γενική συγκέντρωση, ο κόμης έξηγησε ότι είχε γίνει ως τότε, κι' εξέθεσε τις λογικές πιθανότητες του διαπλανητικού ταξιδιού και της διαμονής των έξερευνητών στον άγνωστο κόσμο της Ρέας.

Ελάχιστοι μπόρεσαν να κλείσουν μάτι, τη νύχτα εκείνη... Τ' άλλο πρωί, οι έξνοι έπισκέφθηκαν και περιεργάσθηκαν με κατάπληξη και θαυμασμό το αερόπλοιο.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Η συνέχεια.

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΜΥΣΤΗΡΙΟΥ ΚΑΙ ΤΡΟΜΟΥ

12ον 'Από τα λόγια του καταλαβαίνεις πως ένοιωθε μεγάλη έκτίμηση και σεβασμό για το Τζωρτζ Φαραντάυ.

—Φτάσαμε στο Καίμπριτζ μαζί με τον Τζωρτζ, συνέχισε, ένα Σαββατοβράδυ. Δεν είχαμε όρισιμένο σχέδιο. Νομίζω όμως, πως ο Τζωρτζ ήθελε να ξαφνίσει τους συγγενείς του. Το άλλο πρωί, ήπιαμε μερικά ποτηράκια ούσκου σ' ένα μπάρ. Εγώ το εύρισα έξαιρετο, αλλά ο Τζωρτζ έλεγε πως ήταν το χειρότερο που είχε πιη στη ζωή του. Λίγη ώρα πριν από το μεσημέρι, φύγαμε από το μπάρ και πήραμε έναν πλαγίο δρόμο που ώδηγούσε στο ποτάμι. Περπατούσαμε αργά, γιατί ο Τζωρτζ δεν ήθελε να φτάσει στο Τράμπινγκτον Ρόαντ πριν από την ώρα του φαγητού. Σε μια στιγμή, είδαμε μπροστά μας δυο κύριους. «Νά τα ξαδέρφια μου!» είπε ο Τζωρτζ. Και μου έξηγησε πως έπρόκειτο για τον Ουίλλιαμ Φαραντάυ και τον Άντριου Σήλυ. Ήταν φανερό πως φιλονεικούσαν. Ο Ουίλλιαμ Φαραντάυ χειρονομούσε ζωηρά και, σε λίγο, τον είδαμε ν' άπομακρύνεται με μεγάλα βήματα προς το μέρος της πόλεως.

«Τόσο το καλύτερο!» είπε ο Τζωρτζ. Θα τα καταφέρω καλύτερα με τον Άντριου. «Αλλά τι σκοπεύεις να κάμεις;» τον ρώτησα. Ο Τζωρτζ γέλασε. «Νά έξασφαλίσω το φαί και το πιστό μας για σήμερα», μου απάντησε.

Και μου έξηγησε ότι ο Άντριου Σήλυ δεν ήταν πλούσιος και δεν ήταν πιθανό να είχε πολλά χρήματα πάνω του. «Είτε λίγα είτε πολλά, πρόσθεσε, δεν θα του άφισω ούτε πέννα πάνω του».

Ο Άντριου βρισκόταν τώρα κοντά στην όχθη του ποταμού και κάθε τόσο γυρίζει το κεφάλι του και κύτταζε προς όλες τις διευθύνσεις, προσπαθώντας να διαπεράσει με το βλέμμα του το πυκνό στρώμα της ομίχλης που σκέπαζε τα πάντα. Η στάσις του αυτή μάς φάνηκε πολύ περίεργη και δεν τον άφίναμε ούτε στιγμή από τα μάτια μας.

Ο Άντριου Σήλυ σταμάτησε κοντά, στη γέφυρα και τον είδαμε να ψάχνει ανάμεσα στους θάμνους. Όταν άνασκήκωθηκε κρατούσε στο χέρι του ένα δέμας.

Ο Μπέριτζ σταμάτησε. Δεν μπορούσαμε να προ-

βλέψουμε τί έπρόκειτο να έπακολουθήσει, συνέχισε σε λίγο. Ήμαστε κρυμμένοι πίσω από τον κορμό μιας ιτιάς και κυττάζαμε με έκπληξη και περιέργεια μαζί. Είδαμε, λοιπόν, τον Σήλυ να βγαίνει από το δέμα ένα σχοινί και να δένει μ' αυτό τα πόδια κι' έπειτα τα χέρια του. Ύστερα, πέταξε το κατέλλο του και πήγε σύρριζα στην όχθη. Ήμαστε έτοιμοι να τρέξουμε κοντά του, όταν, ξαφνικά, τον είδαμε να σκύβει και να παίρνει κάτι που είχε άφισε πάνω στο έδαφος. Ήταν ένα περιστρόφο. Προτού προφτάσαμε να κάμουμε την παραμικρή κίνηση, το στήριξε ανάμεσα στα μάτια του και πυροβόλησε. Το σώμα του κύλησε άμέσως μέσα στο νερό.

Μια στιγμή, είπε ο Ώντς, διακόπτοντάς τον. Είπες ότι είχε δεμένα τα χέρια του. Πώς μπόρεσε, λοιπόν, να σηκώσει το περιστρόφο από χάμω και να το μεταχειριστή με τον τρόπο που μάς είπες; —Δεν ξέρω, απάντησε ο άλγης. Πρόσεξε, όμως, ότι κινούσε με μεγάλη έλευθερία το δεξί του χέρι...

Είσαι βέβαιος γι' αυτό; Για πρόσεξε.

—Αν είμαι βέβαιος; Είμαι άπολύτως σίγουρος για ό,τι λέω. Το είδα καλά.

Ο Κάμπιον έβγαλε το καρβέ του και έσκυψε προς το μέρος του Ώντς.

Όσα άφηγείται ο Μπέριτζ, του είπε σιγά, συμπίπτουν με την περιγραφή που μου έκαμε ο Τσετόου, ο ένας από τους δυο Ίνδους φοιτητές, που άναγκάστηκαν το πτώμα. Οί θηλειές που ο Σήλυ είχε κάμει στα χέρια του και ιδίως εκείνη του δεξιού χεριού ήταν πολύ χαλαρές, σε τρόπο που του επέτρεπαν να τα κινή έλευθερα. Η σκέψις του ήταν σωστή. Εκείνοι που θα βρισκαν το πτώμα θακάναν τη σκέψη πως η χαλάρωσις ήταν άποτέλεσμα της παραμονής του μέσα στο νερό. Αυτή τη σκέψη, άλλωστε, έκαμε κι' ο Τσετόου. Εγώ, όμως, είδα τα πράγματα διαφορετικά. Από εκείνη τη στιγμή, ύποπτευθηκα τον Άντριου Σήλυ και, μ' όλο που δεν είχα άποδείξεις, κατάλαβα ποιο ήταν το σχέδιό του. Ήθελε να παραστήσει την αυτοκτονία του ως έγκλημα, βέβαιος ότι οι πρώτοι που θα ένοχοποιούντο γι' αυτό θα ήταν οι Φαραντάυ και περιεσσότερο από όλους ο Ουίλλιαμ. Έτσι, θα πραγματοποιούσε την έκδίκησή του...

Ο Ώντς γύρισε προς τον Μπέριτζ.

—Τί έγινε κατόπιν; ρώτησε.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Η συνέχεια.

ΕΙΝΑΙ το τελευταίο γράμμα που γράφω στη ζωή μου και το στέλνω σε σας, κύριε Εισαγγελέα. Όνομάζομαι Σάολ Μαριόν και είμαι ο μεγαλύτερος άδελφός του παληάτσου του Ίπποδρομίου, του Μπαρναμπέ. Είχα άποφασίσει να μην πώ τίποτα και να έπωφεληθώ απ' το ψέμα του άδερφού μου. Τώρα όμως μετάνιωσα και ή συνείδησή μου με πιέζει.

Είχα πάει στην τύχη στο Ίπποδρόμιο κι' άναγνώρισα στον παληάτσο Μπαρναμπέ τον άδελφό μου Ζάν. Όταν βγήκα απ' το τσίρκο και προχώρησα στο δρόμο, άκουσα κάποιον να με φωνάζει με τ' όνομά μου. Στάθηκα και τότε είδα έναν άνθρωπο να με πλησιάζει.

—Σάολ, μο έπε. Δεν με γνωρίζεις; Δεν με θυμάσαι; Ρίγησα, γιατί φυσικά τον είχα άναγνώρισει απ' το Ίπποδρόμιο, μα προσποιήθηκα άγνοια.

Είμαι εγώ, Σάολ, ο άδελφός σου, ο Ζάν Μαριόν! Άν γυρέσετε το φάκελλο του Ζάν Μαριόν, θα δήτε, κύριε Εισαγγελέα, ποιος ήταν ο άδερφός μου έδώ και δέκα χρόνια: ένας κακοποιός που κηλίδωσε τ' όνομά μας και άτίμασε την οικογένειά μας. Κατοδικάστηκε σε φυλακισι πέντε έτών κι' απ' τη στιγμή εκείνη χάθηκε για μας. Όμολογώ πως όταν τον είδα, άναστατώθηκα. Τού-ρι-ε-μιά βρισιά και προχώρησα. Γιατί να μη το δάλω στα πόδια; Δεν θα γίνονταν όσα έγιναν. Μα αυτός πάλι με σταμάτησε και έπεί:

—Ήσουν άνοχος, τ' ξέρω, μα πλήρωσα τ' άλάθη μου. Πέρασα και περνάω μιάν άθλια ζωή. Ξέρεις καλά πως άποκληρώθηκα γιατί εγώ το ήθελα. Όλη την περιουσία την πήρες έσύ. Κατάναυκα ένας ποληάτσος σε τσίρκο. Πρέπει να κάνω τ' ός άλλους να γελούν, ενώ εγώ, ο ίδιος κλαίω. Ναι, με καταριέσαι ακόμα το

Τη στιγμή που μ' έσπρωξε για να περάσει, άνοιξα γρήγορα το μεγάλο κοφτερό σουγια μου και τον έβυσα στο στήθος του...

Μαντεύω. Μα ήσυχασε, είχε η τελευταία μας συνάντηση άποψε. Σε λίγες ώρες θα φύγω με το Ίπποδρόμιο και δεν θα σε ξαναδώ ποτέ πιά. Ός την τελευταία μου πνοή θα είμαι ο παλιότσος Μπαρναμπέ. Άλλά μια και ή μοίρα μ' έφερε στην πόλη που γεννήθηκα και πέρασα τα παιδικά μου χρόνια, θέλω να σου ζητήσω μια χάρη.

Χωρίς να το καταλάβουμε, είχαμε προχωρήσει μιλώντας και είχαμε φτάσει μπροστά στην πόρτα του πατρικού μας σπιτιού. Μια θαθεία συγκίνησι με κυρίεψε και τον ρώτησα με καλωσύνη:

—Ποιά χάρη γυρεύεις;

—Όχι κύριε Εισαγγελέα, ο άδελφός μου, ο Ζάν Μαριόν, ο παλιότσος δεν άποκτόνησε. Δολοφονήθηκε άπο μένα σε μια στιγμή τρέλλας και παρορσας. Όταν θα στείλετε να με συλλάβουν, θα είμαι νεκρός. Είπε προτιμώτερο να σβύσει το καταραμένο μας όνομα.

ΣΑΡΛ ΜΑΡΙΑΝ

Πραγματικά, ο Σάολ κράτησε το λόγο του. Πλήρωσε το έγκλημά του με τη ζωή του. Κλείστηκε σπιτί του και άδιαφορώτας πιά για όλα, συντριμμένος για το φοβερό κακούργημα που είχε κάνει, στήριξε την κνήμη του πιστολιού του στον κροτάφο του, προσβόλησε και σωοιάστηκε κάτω νεκρός!...

Οί άστυνομικοί που έστελτε σε λίγο ο Εισαγγελεύς για να τον συλλάβουν τον βρήκαν παγωμένο πιά, μέσα σε μια λίμνη αίματος. Είχε έξιλεωθί, θυσιάζοντας τη ζωή του.

ΜΑΡΣΕΛ ΟΡΜΟΥΑ

Δραματικό διήγημα

μου μίσος εναντίον του ξαναφούντωσε στην καρδιά μου και του απάντησα με σκληρό ύφος:

—Όχι δεν είμαι παντρεμένος. Κι' αυτό έξ αίτίας σου. Όταν περνάω στο δρόμο με δείχνουν με το δαχτυλίδι λένε: «Αυτός είναι ο άδελφός του Ζάν Μαριόν, του κακοποιού». Πηγαινε, δεν θέλω να σε βλέπω πια.

—Θά φύγω, μου έπεί τότε. Ήθελα όμως πριν φύγω ν' άνεβώ να γονατίσω λίγη ώρα στο δωμάτιο που πέθανε η μητέρα μας. Αυτή τη χάρη σου ζητώ. Μη μου την άρνηθεις.

—Όχι, του απάντησα, όχι, είσαι άνάξιος να περάσης το κατώφλι αυτού του σπιτιού.

—Άφισέ με, Σάολ. Είπε η μοναδική, η τελευταία χάρη που σου ζητώ. Η μητέρα μας θα σε συνώραγε, αν ζούσε.

—Ποτέ!

Τα βλέμμάτα μας διασταυρώθηκαν μια στιγμή. Ο Ζάν μου έπεί άγρια:

—Άκουσέ με. Θέλω να μπό μέσα. Είπε δικαίωμά μου. Το μισό απ' αυτό το σπιτί μου άνήκει. Θέλω να δώ το δωμάτιο που πέθανε η μητέρα μου και να γονατίσω σ' αυτό, να κλάω και να προσευχηθώ. Άφισέ με...

Στεκόμουν άδριοις μπροστά στην πόρτα. Η όργη μάς είχε κυριεύσει και τους δυο. Ο Ζάν κατάλαβε πως δεν μπορούσε να με πείσει μ' άλλον τρόπο και θέλησε ν' μπη στο σπιτί δια της βίας. Τότε το μίσος μου εναντίον του με τύφλωσε. Και τη στιγμή που μ' έσπρωξε για να περάσει, άνοιξα γρήγορα το μεγάλο κοφτερό σουγια μου και τον έβυσα στο στήθος του. Έπειτα μπήκα μέσα.

Ήσουν σαν τρελλός. Όλη τη νύχτα στοιφογούνα στο κοεβδάτι μου. Είχα μετανιώσει για το τρομερό κακούργημα που είχα διαπράξει σε μια στιγμή που η όργη με τύφλωσε και μ' έκανε έξω φρενών.

Μα ήταν πια άργά πιά. Το κακό είχε γίνει. Σήμερα το πρωί μπροστά στην πόρτα του σπιτιού μου βρήκαν το πτώμα του. Με το δαχτυλίδι του βρεγμένο στο αίμα του είχε γράψει στον τοίχο: «Αυτοκτονώ. Δεν μπορώ να έπωφελώ πια».

Αυτό, κύριε Εισαγγελέα, ήταν ψέμα, το ευγενικό ψέμα ενός μεγάλου ένοχου, που είχε, ωστόσο, έξαγοράσει τα παλιά του σφάλματα. Ήταν η άνωτερότης μιας καρδιάς που την πάγωσε ο θάνατος τη στιγμή άκριβως που ο άδελφός μου ήταν άξιος της συγχώρεσης και της στήριξης μου.

Όχι κύριε Εισαγγελέα, ο άδελφός μου, ο Ζάν Μαριόν, ο παλιότσος δεν άποκτόνησε. Δολοφονήθηκε άπο μένα σε μια στιγμή τρέλλας και παρορσας. Όταν θα στείλετε να με συλλάβουν, θα είμαι νεκρός. Είπε προτιμώτερο να σβύσει το καταραμένο μας όνομα.

ΣΑΡΛ ΜΑΡΙΑΝ

Πραγματικά, ο Σάολ κράτησε το λόγο του. Πλήρωσε το έγκλημά του με τη ζωή του. Κλείστηκε σπιτί του και άδιαφορώτας πιά για όλα, συντριμμένος για το φοβερό κακούργημα που είχε κάνει, στήριξε την κνήμη του πιστολιού του στον κροτάφο του, προσβόλησε και σωοιάστηκε κάτω νεκρός!...

Οί άστυνομικοί που έστελτε σε λίγο ο Εισαγγελεύς για να τον συλλάβουν τον βρήκαν παγωμένο πιά, μέσα σε μια λίμνη αίματος. Είχε έξιλεωθί, θυσιάζοντας τη ζωή του.

ΜΑΡΣΕΛ ΟΡΜΟΥΑ

ΟΙ ΧΑΡΤΑΕΤΟΙ της Καθαρής Δευτέρας

Ένα έθιμο χιλιάδων ετών

Την Καθαρή Δευτέρα ο αθηναϊκός σύρρανος θα γεμίσει από χαρταετούς. Είναι παλιό αθηναϊκό έθιμο να ξεπετούν άετους το γλέντι για τα Κούλουμα. Σε παλαιότερες μάλιστα εποχές κι αυτοί οι γέροι της Αθήνας το είχαν για καλό να ξεπετάσουν το χαρταετό τους. Έτσι γέμιζε το στερέωμα από άετους όλων των χρωμάτων και των σχημάτων.

Αλλά το έθιμο του ξεπετάγματος των χαρταετών δεν είναι ελληνικό. Μας ήρθε από την Άπω Ανατολή και έχει ηλικία χιλιάδων ετών.

Οι Κινέζοι κι οι γείτονές τους Ιάπωνες και Κορεάτες είχαν πάντα τη συνήθεια, γέροι, νέοι, πλούσιοι και φτωχοί να διασκεδάζουν σε κάθε εποχή του έτους με το ξεπέταγμα των χαρτινών άετών. Τις ημέρες αυτές — όπως κι εμείς τη Καθαρή Δευτέρα — δρύνουν στις έσοχες και γλεντούν από το πρωί ως το βράδυ.

Οι Κινέζοι δεν θεωρούν τους άετους σαν ένα απλό παιχνίδι των μικρών. Είναι γι' αυτούς ύψηλο σύμβολο, που συμβολίζει την ανάλυση των ψυχών στο Θεό και συνεπώς έχει θρησκευτική σημασία.

Οι Κινέζοι ζωγράφοι φτιάχνουν άετους με εικόνες του Θεού, εικόνες πολεμιστών, ζώων, ψαριών κι ακόμα σκηνών από τις παραδόσεις τους.

Ο Κινέζος ξέρει να πετάει τον χαρταετό σε ύψη απίθανα. Μια μεγάλη κινέζικη γιορτή, που αντιστοιχεί με τη δική μας της Αναλήψεως, πέφτει την έννατη ημέρα του έννατου μηνός. Η έξοδος των Κινέζων είναι τότε γενική. Όλοι προσπαθούν να πετάξουν πιο ύψηλα τον χαρταετό τους.

Την ημέρα αυτή φτιάχνουν και το χαρταετό Δράκοντα που είναι πολύ μεγάλος και παράδοξος στην κατασκευή του! Έχει περιφέρεια δώδεκα μέτρων. Το κεφάλι του παρουσιάζει ένα φοβερό άγριο πρόσωπο θυμωμένο και τα μάτια και τα κέρατά του διαζούν φωτιές. Τα μάτια είναι κινητά κι όταν ύψωνεται κινούνται από τον άέρα και νομίζει κανείς πως βλέπει ένα πραγματικό τέρας των μυθικών χρόνων.

Όπως είπαμε πατρίδα των χαρταετών είναι η Κίνα. Λέγεται μάλιστα ότι έφευγαν από την Κίνα οι στρατηγοί Χαν-Σίν, ιδρυτές της δυναστείας των Χαν.

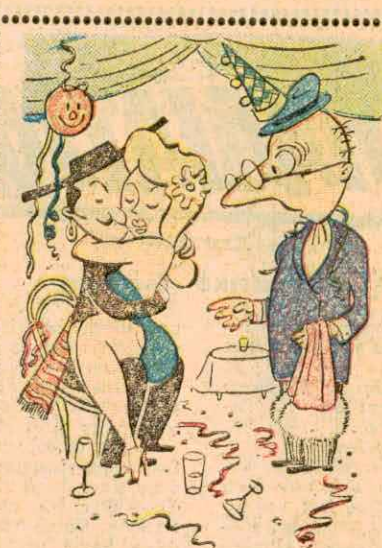
Η διασκέδαση με τους χαρταετούς κράτησε πολλά χρόνια. Το 1749 ένας Σκωτσέζος επιστήμων, ο Άλεξάνδρος Ουίλσον, σκέφτηκε να κάνει έναν χαρταετό να τον πετάει και πλάι του να βάλει ένα θερμόμετρο για να μετρήσει τη θερμοκρασία των νεφών.

Ύστερ' από τρία χρόνια ο Βενιαμίν Φραγκλίνος ξεπέταξε πολλούς άετους για να «πίσσει» τον ηλεκτρισμό μιας καταιγίδας.

Το 1794 κοντά στο άστεροσκοπείο της Βοστώνης έγιναν με χαρταετούς πειράματα για μετεωρολογικές παρατηρήσεις. Τα πειράματα έβγαλαν τόσο πολύ, ώστε το κεντρικό Μετεωρολογικό γραφείο των Ηνωμένων Πολιτειών έφώτισε όλους τους σταθμούς με χαρταετούς, για να τους ξεπετούν κάθε μέρα και την ίδια πάντοτε ώρα σε ύψος ενός μιλίου. Έτσι έγιναν πολλές παρατηρήσεις πολύτιμες για τη μετεωρολογία. Τότε χρησιμοποιήσαν και τον μεταγραφάφο που είναι όργανο αυτόματης έγγραφης των ημερησίων μεταβολών της ατμοσφαιρικής πίεσης.

Τους χαρταετούς τους χρησιμοποιούσαν άλλοτε στην Αμερική για ρεκλάμες, για προπαγάνδα στις εκλογές κλπ. και τους ύψωναν σε ύψος περίπου 5000 μέτρων!

Αυτή είναι η ιστορία των χαρταετών που θα ύψωνουν και πάλι στον αθηναϊκό σύρρανο την Καθαρή Δευτέρα.

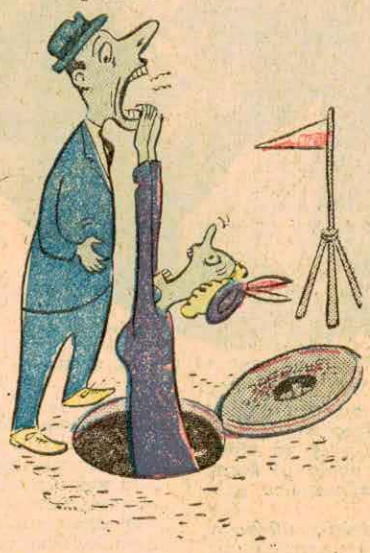

ΑΠΟΚΡΗΑΤΙΚΑ ΓΛΕΝΤΙΑ

— Συγγνώμη, ιπποτική μου Ίσπανη... Μπορώ να πάω στη γυναίκα μου;...

— Τι κάνεις, Άννούλα; Σου είπα πως κρατούν έτσι το νυφικό φόρεμα, μόνο όταν έχει σούρα!...

— Προο... ροσοχή!... Τα δόντια μου είναι ξένα!...
«Samedi-Soir»

ΠΕΝΤΕ ΤΡΟΠΟΙ για να χάσετε τον άντρα σας

Μερικά συνηθισμένα λάθη των γυναικών

«Αν μια γυναίκα χωρίς μνήμη ρωτήσει τον εαυτό της για το ποσοστό της ευθύνης της στη διάλυση του γάμου της, θ' αναγνωρίσει με ειλικρίνεια κι αντικειμενικότητα ότι έκανε όχι λίγα σφάλματα κι ότι θα μπορούσε πιθανότατα να διασώσει την ευτυχία της.

Θέλετε να βρεθείτε κάποτε και σεις στη θλιβερή αυτή θέση; Θέλετε να χάσετε τον άντρα σας; Υπάρχουν πέντε ασφαλείς τρόποι για να το κατορθώσετε...

1) Κατηγορήστε τον συνεχώς πως δεν σας αγαπάει πιά. Από όλες τις φαρμακερές παρατηρήσεις που θα μπορούσατε να του κάνετε, αυτή είναι η πιο καταστρεπτική για την ευτυχία σας. Έπειτα από τον καυγά σας, οι λέξεις σας αυτές θα εξακολουθήσουν ν' αντηχούν στ' αυτιά του. Και, με τη δύναμη της υποβολής, θα ελαστήσει στην ψυχή του ο όλεθρος σταύρος που ρίξατε σεις ή ίδια: Θ' αποκτήσει ρίζες μέσα του η ιδέα πως δεν σας αγαπάει πιά και τότε θ' αναζητήσει πιθανότατα κάποια άλλη για να την αγαπήσει.

Μια έξυπνη και ικανή γυναίκα πρέπει να επαναλαμβάνει διαρκώς στον άντρα της ότι ξέρει πόσο πολύ την αγαπάει. Κι' η υποβολή θα κάνει και πάλι το θαύμα της...

2) Μην ενδιαφερθείτε ποτέ για τη διαίτα που πρέπει ν' ακολουθήει ο άντρας σας, ώστε να νάνε πάντα γερός και δυνατός. Θάχετε άλλωστε τη δικαιολογία ότι κι ο ίδιος αδιαφόρησε πάντα για τη διατροφή του. Κι' όμως, αν δεν θέλατε να τον χάσετε, θα φροντίζατε να διατρέφεσθε όπως πρέπει, και συγχρόνως θα του μιλούσατε όσο το δυνατόν λιγότερο γι' αυτή την προσπάθειά σας.

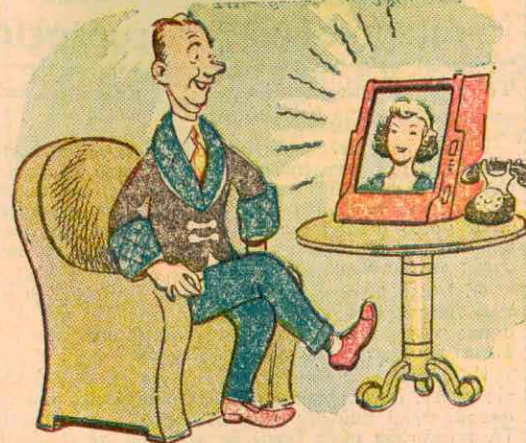
3) Αφίνετε το νοικοκυριό σας άσυνυρτο, παραμελημένο, τόσο, ώστε να μη μπορεί ο άντρας σας να φέρει στο σπίτι τους φίλους του. Τι πειράζει αν τον κάνετε έτσι να ντρέπεται, αν τον βλάπτει στις κοινωνικές του σχέσεις και στις δουλειές του; Σκεφθείτε ωστόσο τί μικρός παράδεισος θάταν το σπίτι σας, αν το διατηρούσατε καθαρό, συγυρισμένο, φρέσκο... Όταν είναι όλα άνω-κάτω το σπίτι διώχνει τον άντρα σας, αντί να τον τραβάει...

4) Κατηγορήστε τον άντρα σας στους φίλους του, αδιαφορώντας αν φέρνεται τ' όνομά του και τρώει το ψωμί του. Είναι άλλωστε κάτι που κάνουν πολλές γυναίκες.

Η συνήθεια να μιλάτε παντού και πάντα για τα λάθη και τις ελλείψεις του συζύγου σας, είναι πιθανόν να τον βλάψει πολύ στη σταδιοδρομία του. Μπορεί π.χ. αυτός που σας ακούει σήμερα, να συμβεί αργότερα ν' άρνηθεί στον άντρα σας μια σπουδαία θέση, επηρεασμένος από όσα είπατε έναντίον του. Τα χείλη της καλής γυναίκας πρέπει να νάνε σφραγισμένα, έξω από το σπίτι της, προκειμένου για τον άντρα της. Εκτός βέβαια, αν τον επαινεί και τον υπερασπίζεται...

5) Κάνετε του συνεχώς παράπονα για την οικονομική ή κοινωνική σας κατάσταση, για τα λεφτά που κερδίζει, κλπ. Μπορείτε να δικαιολογηθείτε στον εαυτό σας, λέγοντας: «Μά το κάνω για το καλό του, του υποδεικνύω τα λάθη και τις ελλείψεις του». Ναι, αλλά αυτό θα μπορούσε να γίνει μ' άγαπη και κατανόηση, κι όχι με γκρίνια. Αλλωστε, το πιθανότερο είναι ότι οι υποδείξεις σας αυτές θα πάνε όπωσδήποτε χαμένες. Γιατί λοιπόν να τις κάνετε;

Μια καινούργια μέθοδος, αρκετά αποτελεσματική για τη διατήρηση της αρμονίας του σπιτιού είναι οι οικογενειακές συσκέψεις, που γίνονται 2—3 φορές το μήνα. Σ' αυτές εξετάζονται ψυχραίνα κι αντικειμενικά όλα τα ζητήματα για ν' αντιληφθεί κανένας τα λάθη του και να προσπαθήσει να τα διορθώσει. Έτσι, εξυγιαίνεται η ατμόσφαιρα του σπιτιού.

Φωτογραφίες ΜΕ ΤΟ ΤΗΛΕΦΩΝΟ

Θα μεταβιβάζονται με ηλεκτρικά κύματα

μέγαν η του σχεδίου που θέλουμε να στείλουμε. Υπολογίζεται ότι με τη συσκευή αυτή μπορούν να μεταβιβασθούν 100 λέξεις στο λεπτό. Ένα άλλο πλεονέκτημά της είναι ότι αποκλείει κάθε κίνδυνο λάθους, όπως συμβαίνει κατά την αντιγραφή ενός κειμένου, γιατί τα έγγραφα, τα σχέδια κτλ. θα μεταβιβάζονται αυτούσια.

Η μεταβίβαση φωτογραφιών μ' αυτό τον τρόπο θα συντελέσει, εκτός των άλλων στην αποτελεσματικότερη καταδίωξη του εγκλήματος. Με μερικά τηλεφωνήματα, η φωτογραφία ενός κακοποιού θα είναι δυνατόν να μεταβιβάζεται σε διάστημα ελάχιστων λεπτών από το ένα άκρο μιας χώρας ως το άλλο. Και όχι αυτό μόνον, αλλά κι' από τη μία χώρα στην άλλη, χωρίς στο δίκτυο των διεθνών τηλεφωνικών επικοινωνιών. Έτσι το «Μούρφαξ», όπως έτόνισε τελευταία κι' ένας Άγγλος ειδικός, θ' αποτελέσει ένα από τα φοβερότερα όπλα έναντίον των διεθνών κακοποιών, που θα είναι δυνατόν ν' αναγνωρισθούν όπουδήποτε κι' αν καταφύγουν.

Το ίδιο αποτελεσματικό θα είναι η συμβολή του στην καταδίωξη των κατασκόπων, παραχαρακτών κτλ. Με το «Μούρφαξ» θα είναι δυνατόν επίσης να μεταβιβάζονται στη στιγμή τηλεγραφήματα, έγγραφα, επιστολές, σχέδια κτλ.

Οι επιστολές ή τα τηλεγραφήματα θα τοποθετούνται σ' έναν περιστρεφόμενο κύλινδρο μέσα στη συσκευή που, όπως είπαμε, θα είναι συνδεδεμένη με ένα κοινό τηλέφωνο. Η λήψις των θα γίνεται με τον ίδιο τρόπο και το μόνο που θ' απομένει θα είναι η παράδοση των στους παραλήπτες.

Η ταχυδρομική υπηρεσία θα διευκολυνθεί έτσι σε μεγάλο βαθμό και θ' αποφευχθεί η μεταφορά ογκωδών ταχυδρομικών σάκων από τη μία πόλη στην άλλη κι' από τη μία χώρα στην άλλη, όπως γίνεται σήμερα. Στο πλεονέκτημα αυτό πρέπει να προστεθεί και εκείνο της ταχύτητας. Γιατί η μεταβίβαση θα γίνεται σε διάστημα ελάχιστων λεπτών, χωρίς άλλη διαδικασία από τη συνήθει του κοινού τηλεφώνου με μια συσκευή «Μούρφαξ», τόσο στον τόπο της αποστολής, όσο και στον τόπο της λήψης.

Στην Αγγλία, μελετάται ήδη το δυνατόν της χρησιμοποίησης σε ευρεία κλίμακα των συσκευών «Μούρφαξ» στις δημόσιες υπηρεσίες, τις Τράπεζες, τις μεγάλες επιχειρήσεις κτλ. Θα επιτευχθεί έτσι μια σημαντική οικονομία χρόνου, ενώ, εξ' άλλου, η επικοινωνία του κέντρου με τις επαρχίες θα καταστή πιο στενή και πιο αποδοτική.

Η εταιρεία «Μούρφαξ» ύστερ' από την επιτυχία που σημείωσαν οι διάφορες δοκιμές της συσκευής της, προσπαθεί σήμερα να επιφέρει σ' αυτήν πολλές βελτιώσεις και να επιτύχει την κατασκευή της σε μεγάλη κλίμακα. Μ' αυτό τον τρόπο θα γίνει προσίτη σ' όλες τις χώρες, γιατί θα προσφέρεται σε χαμηλές τιμές.

Οι Άγγλοι ειδικοί, φυσικά, μιλούν μ' ενθουσιασμό για τις πολλαπλές εφαρμογές της συσκευής αυτής, η οποία κατά πρώτο λόγον θα εξυπηρετήσει τους δημοσιογράφους.

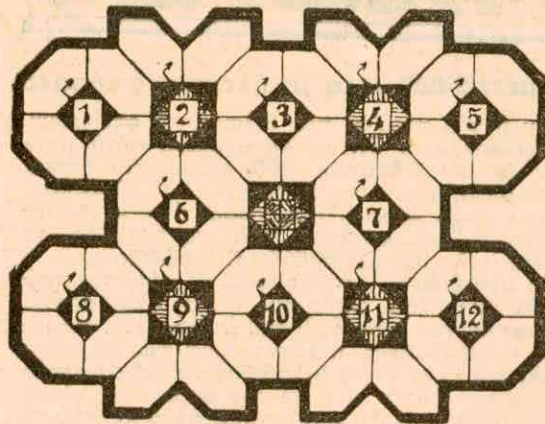

Φωτογραφία τοπίου που μεταβιβάστηκε με τη συσκευή «Μούρφαξ».

ΠΑΙΓΝΙΔΙΑ

Ρομβόλεξο

Γύρω απ' τον κάθε αριθμό θα τοποθετήσετε μέσα στο σχέδιό μας μία λέξη των 4 ή 8 γραμμάτων, ανάλογα με τους μικρούς ρομβόλους που υπάρχουν γύρω απ' αυτόν. Θ' αρχίζετε πάντοτε απ' το ρόμβο που περιέχει το

θέλος και θ' ακολουθήτε την κατεύθυνση που δείχνει αυτό.

Α' ΣΕΙΡΑ

- 1) Σημείον της άριμνητικής.
- 2) Κάτοικος πρωτεύουσας.
- 3) Μαθηματικός της αρχαιότητας.
- 4) Έχθρος της Δημοκρατίας.
- 5) Ή φουστάνελλα των Σκωτσέζων.

Β' ΣΕΙΡΑ

- 6) Έξωτικό νησί.
- 7) Από τα νεότερα πτηνά.
- 8) Φύσημα.
- 9) Μοναστήρι των Καθολικών.
- 10) Έδωσαν τ' όνομά τους σε μία Κυριακή.
- 11) Γυμναστική.
- 12) Σύγχρονη θεά.

Κ. ΝΙΚΟΛΑΪΔΗΣ

Κρυπτογραφικό

1 2 3 4 5 6 7 8 9 0	= Καλλιτέχνης της αρχαιότητας.
2 9 4 5 0	= Διακοπή σχέσεων.
3 4 5 3	= Τιμήμα.
4 7 2 4 9 0	= Νικήθηκε στη Σαλαμίνα.
5 6 3 8 5 3	= Ευρωπαϊκή χώρα.
6 3 4 5 0	= Νοικοκυρωσύνη.
7 0 6 5 3	= Θεά.
8 9 4 5 0	= Τέλος.
9 8 5 3 0	= Προφήτης.
0 1 3 2 6 9	= Πόλις της Πελοποννήσου.

Η προίικη

Τρεις καλοί θείοι αποφασίζουν να δώσουν ό,τι μπορούν για να προικίσουν μία όρφνη ανήλικη τους. Ο πρώτος είχε πολύ φτωχός και δίνει κάτι απ' το υστέρημά του, ο δεύτερος δίνει τα τριπλάσια και ο τρίτος ακριβώς όσα έδωσαν οι δύο πρώτοι μαζί. Μπορείτε να έρθετε πόσα χρήματα έδωσε ο καθένας τους ξέροντας πως συγκέντρωσαν εν όλω 30.000. 000 δραχμές;

Πρόβλημα

Νίκος: "Αν μου δώσης τα μισά απ' τα γραμματόσημά σου θα έχω 40.
Πέτρο: "Κι' εγώ, αν μου δώσης τα μισά απ' τα δικά σου θα έχω 35.
Πόσα γραμματόσημα έχει ο Νίκος και πόσα ο Πέτρος;

Μεταγραμμικτισμός

Πλεούμενο μικρό, του αλλάζει ένα γράμμα και γίνεται νησί.
—Μ' αυτό δεν είναι βαρύνει—

Λεξιγρίφος

Το πρώτο είν' άναίσθητο, το δεύτερο δεν είνε. Χωρίς το όλο αν λειτουργάς, καλέ παπά μου, κρίνει.

Χαρακτηριστικές εκφράσεις

Τις φράσεις που παραθέτουμε κατωτέρω τις ακούμε συχνά από γνωστά μας πρόσωπα. Η καθεμία απ' αυτές είνε χαρακτηριστική και προδίδει το έπαγγελμα ή την ιδιότητα αυτού που τη λέει. Μπορείτε να έρθετε ποιοι συνηθίζουν να λένε τις φράσεις αυτές;

- 1) Σε δυο λεπτά είνε η σειρά σας... Θέλετε καμιά έφημερίδα;
- 2) Μην έχετε κανένα διαταγμό. Πάρτε το. Το δοκίμασα εγώ ο ίδιος.
- 3) Δεν αισθάνεσθε τίποτα;
- 4) Θα μεταδοθή τώρα...
- 5) Κάνετε υπομονή δυο λεπτά της ώρας ώπου να έτοιμασθή.
- 6) Μεταξύ μας φυσικά.
- 7) Το έργο σας δεν είνε κακό, δυστυχώς όμως...
- 8) Ο πελάτης μου είνε λευκός, λευκότατος...
- 9) Είσαι η πρώτη μου αληθινή αγάπη...
- 10) Βγάλε το σασκάκι σας.

Τά κλουδιά

"Ένας έμπορος πουλιών μοίρασε τα καναρίνια του σε μερικά κλουδιά. Έβαλε σε κάθε κλουδί από 3 πουλιά και του περισσεύσαν δυο κλουδιά άδειανά. Τη στιγμή εκείνη όμως παρουσιάστηκε ένας πελάτης κι' αγόρασε τρία καναρίνια. Ο έμπορος τότε έβαλε τα υπόλοιπα ανά δυο σε κάθε κλουδί κι' έτσι γέμισαν όλα τα κλουδιά. Πόσα ήταν τα κλουδιά και πόσα τα καναρίνια;

Λεξιγρίφος

"Αν τη λάσπη την ένωσης με άρχαια κτητική, ποταμό θα φανερώσης στην ώρασι Άττική.

Αίνιγμα

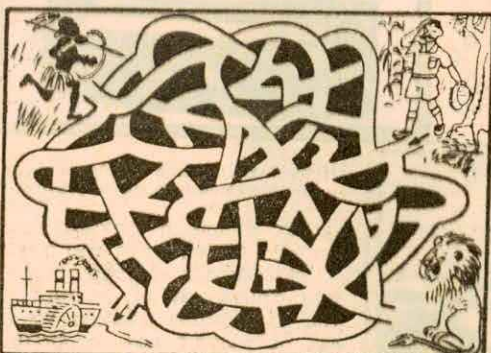
Τσιμπάει σκληρά το άρσενικό μου, και μάς ρουφάει το αίμα. Χώρα γνωστή το θηλυκό μου, δεν λέω κανένα ψέμμα.

Επιγραφή

Ζητείται η ανάγνωση της κατωτέρω επιγραφής:

Σ Ι Ν Ε
Χ Υ Σ Ε Ν Τ Η
Για να την διαβάσετε, θ' αρχίσετε απ' ένα σημείο και θ' ακολουθήσετε ένα κανονικό δρόμο.

Ακθύνινθος

Βοηθήστε τον εξερευνητή αυτόν να φτάσει στο ποταμόλιον, χωρίς να περάσει από χέρια του μαυρού ή από δόνητα του λεόντος. Πρέπει ν' ακολουθήσει τον πιο σύντομο δρόμο και να μην αναγκασθή να περάσει για δεύτερη φορά απ' το ίδιο σημείο.

Οι λύσεις στη σελ. 62

ΠΡΩΤΟΤΥΠΕΣ άμερικανικές εφευρέσεις

Το γκαράζ για μασέλλες κι' η μπετίλιν που τραγουδάει

Είδατε ίσως τελευταία στα επίκαιρα του κινηματογράφου μία χαριτωμένη εφεύρεση, που επιτρέπει στα καταικίδια ζώα, σκυλιά, γάτες κτλ., να γευματίζουν μόνα τους, όταν απουσιάζουν οι κύριοί τους. Ένα μικρό ντουλαπάκι ανοίγει σε ώρισμένες ώρες και παρουσιάζει πάνω σ' ένα δίσκο το γεύμα τους στους τετράποδους φίλους μας.

Οι Άμερικανοί είνε, στ' αλήθεια, απάραμιλλοι σε πρακτικές εφευρέσεις. Να μερικές από τις πιο αξιοσημείωτες ανάμεσα σε κείνες που έκαναν την εμφάνισή τους κατά τον τελευταίο καιρό:

Κι' έπειδή μιλήσαμε παραπάνω για τα σκυλιά και τις γάτες, ας αναφέρουμε μία άλλη εφεύρεση που τα άφορα, αλλά που δεν τους είνε καθόλου ευχάριστη. Τα τετράποδα αυτά έχουν ως γνωστόν, τη συνήθεια να τριβονται ή να τηθούν πάνω στα έπιπλα και με τον τρόπο αυτό τα γρατζουνίζουν ή τους χαλούν τη στιλπνότητά τους. Για να το αποφύγετε, δεν έχετε να κάμετε τίποτε άλλο απ' το να ρίξετε γύρω στα έπιπλα που θέλετε να προστατεύσετε μία πολύ λεπτή σκόνη, που αναδίδει μια όσημ ή εξαιρετικά δυσάρεστη σ' αυτά τα τετράποδα. Η όσημ αυτή, αντίθετα, δεν γίνεται αισθητή στον άνθρωπο. Το σκυλί ή η γάτα όμως απομακρύνονται άμείως.

Μία άλλη εφεύρεση άφορα τις νοικοκυρές. Πρόκειται για μία μηχανή του ραβίματος που χωράει στη φούχτα του χεριού! Κι' όμως μ' αυτή τη μικροσκοπική μηχανή, μπορείτε να ράψετε, να κεντήσετε και να βάλετε κουμπιά στα έσώρουχα ή τα φορέματά σας.

Άλλ' οι εφευρέται προνόησαν και για τους παίχτες του σκακιού, καθώς και για τους ταβλιστάς. Κατασκεύασαν μαγνητικά πιόνια και πούλια, που «κολλούν» στη θέσι τους και δεν κινδυνεύουν να μετατοπισθούν ή να πέσουν από μία άδεξια κίνησι των παικτών.

Οι καπνιστάι πίπας δεν έχουν ανάγκη να υποβάλωνται στον κόπο να την γεμίσουν, χωρίς σε μία άλλη εφεύρεση. Μία ειδική καπνοθήκη καθαρίζει και γεμίζει αυτόματα την πίπα, άκόμη κι' όταν βρίσκεται κανείς στο ύπαιθρο και φυσάει δυνατός άέρας ή βρόχη.

Το παιδάκι σας δεν θέλει να πέσει στο κρεββάτι του; Δεν έχετε παρά να πιέσετε το ελατήριο μιας ολοεικής άρκουδας, που προχωρεί άμέσως προς το μέρος του χορεύοντας, ενώ από το στόμα της θγαίνουν χαριτωμένα τραγουδάκια. Το παιδάκι γελάει κι' αβίνει την άρκουδα να το σηκώσει στα χέρια της και να το βάλει στο κρεββάτι του.

Μία άλλη μουσική εφεύρεσις είνε η γυζλίνα πουκάλα, που «λέει» ωραία τραγουδάκια, όταν τη σηκώνετε στα χέρια σας, για να βάλετε κρασί στο ποτήρι σας.

Μεταξύ των προσφάτων έπινοήσεων των Άμερικανών είνε και μερικές, που απόβλεπουν στο να βοηθήσουν τα μάτια. Είνε ανάγκη να προσθέσουμε ότι πρόκειται πάντοτε για τα άνδρικά μάτια; Πρέσ-παπί, άμπαζου, άνεμιστήρες, σταχτοδοχεία κλπ., ένα σωρό άλλα αντίκειμενα, από κείνα που στολίζουν τα άνδρικά γραφεία δεν έχουν πια κατά τον τελευταίο καιρό τα παλιά σχήματά των, που θα μπορούσαμε να τα αποκαλέσουμε κλασσικά, άλλ' απομιμούνται γυναικεία σώματα ή μέρη των, με τρόπο προκλητικό και σκανδαλιστικό. Το χαρακτηριστικότερο αυτού του είδους είνε ένα μεγάλο κύπελλο, στο όποιο εικονίζεται μία γυναίκα που γδύνεται... κατά δόσεις. Άφου την απολαύσετε σε έξη έξωτερικές εικόνες, που είνε ή μία πιο σκανδαλιστική απ' την άλλη, την βλέπετε, τέλος, ολόγυμνη, στο έσωτερικό του κύπελλου, καθώς το φέρνετε στο στόμα σας...

Μία άλλη περίεργη εφεύρεσις είνε το «γκαράζ για μασέλλες» με το μονόγραμμα του ιδιοκτήτου. Το «γκαράζ» αυτό είνε ένα κομψό κουτάκι από πλαστική ουσία, με ωραίες παραστάσεις στην έξωτερική επιφάνειά του. Η μασέλλα σας βόσκειται άσφαλισμένη μέσα σ' αυτό και ο άρισμός της εξασφαλίζεται από μικρές τρύπες, που βρίσκονται στη βάση του κουτιού.

Και είνε αρκετά χρήσιμη ή εφεύρεσις αυτή διότι με τον τρόπο που προφυλάσσουν τις μασέλλες των μερικοί υπάρχει ο κίνδυνος να γεμίσουν ή μασέλλα τους με μικρόβια, που, όταν ξανατοποθετηθή ή μασέλλα στη θέσι της, θα εισχωρήσουν κι' αυτά στο στόμα.

Φενάχ ο πετροκόπος

Το παρχαμυδάκι σας

Μία φορά κι' ένα καιρό ζούσε στην Ίαπωνία ένας εργάτης, ο Φενάχ, που για να κερδίσει το ψάμι του, έσπαζε πέτρες από το πρωί και το βράδυ πήγαινε στην καλυδα του κουρασμένος και πεθαμένος απ' την πείνα.

Η ζωή αυτή δεν του άρεσε και διαρκώς παραπονιόταν για την τύχη του.

—Ω! πως θα εύχαριστώ το Θεό, έλεγε, αν γίνω καμμία μερα πλούσιος! Θα κοιμάμαι όσες ώρες θέλω, θα τρώω όταν πεινώ και θα πινω όταν διψώ.

Ένας άγγελος, που περνούσε από κεί, άκουσε τα λόγια του και του είπε:

—Άς γίνη ό,τι επιθυμείς, φτωχέ μου άνθρωπε.

Κι' άμέσως ο Φενάχ βρέθηκε στη πόρτα ενός άρχοντικού, που ήταν οικο του, επαπλωμένος σε πλούσιο χαλί και ντυμένος στα μεταξωτά. Δεν πεινούσε, δεν διψούσε, δεν ήταν κουρασμένος πεια... και ήταν υπερεχρηστικμένος.

Μισή ώρα κράτησε ή εύτυχία του πετροκόπου. Και έζρετε γιατί;

Γιατί τη στιγμή εκείνη περασε από κεί ο Μικάδος. Δεν είνε μικρο πράγμα να περάσει ξαφνικά ο αυτοκράτορας της Ίαπωνίας, που ήταν ο πιο ισχυρός απ' όλους τους αυτοκράτορες της Άνατολής!

Ο Μικάδος ήταν περικλυμένος από σωματοφύλακες με χρυσές στολές κι' από περίφημους πολεμιστές. Τον συνδεδεαν οι πιο άμορφες γυναίκες του κόσμου, που ήταν ζαπλωμένες σε πυργούς που τοίς βαστούσαν στη ραχή τους άσπροι έλέφαντες.

Ο Μικάδος ήταν ζαπλωμένος σε πουπουλένια μαξιλάρια, μέσα σε χρυσό φορείο, στολισμένο με διαμάντια. Ο πρωτοπουργός του κρατούσε πάνω απ' το κεφάλι του μία μεγάλη όμπρέλλα, που στίς άκρες της ήταν κρεμασμένα κουνουάκια.

Ο Φενάχ κύτταζε με ζήλεια την πομπή.

—Πώς ήθελα να ήμουν Μικάδος! ψιθύρισε. Θα πήγαινα από τη μία πόλι στην άλλη με την ακολουσία μου άνεθαμένος σε χρυσό φορείο στολισμένο με διαμάντιδες! Ο πρωτοπουργός μου θα μου κρατούσε την όμπρέλλα κι' ο αούλάρχης μου θα μούκανε άέρα με βεντάλια καμωμένη από φτερά παγωνιού. Α! πόσο ήθελα να γίνω Μικάδος!

—Είσαι! του φώναξε ο άγγελος.

Κι' άμέσως ο Τενάχ βρέθηκε στο χρυσό φορείο περικλυμένος από ύπουργούς, πολεμιστές, σκλάβους που του έλεγαν:

—Μικάδο, είσαι άνώτερος κι' από τον ήλιο, είσαι αώνιος, είσαι άκατανίκητος! Η δικαιοσύνη ύποτάσσεται στη θέλησή σου κι' ο Θεός άκούει τρέμοντας τις συμβουλές σου.

—Ω! Τέλος πάντων! Νά άνθρωποι που καταλαβαίνουν πόσο άξίζω! μουμύρισε ο Μικάδος— Φενάχ.

Ο δρόμος όμως που περνούσε ήταν γεμάτος σκόνη κι' η άντηλιά κούραζε τα μάτια του Φενάχ.

Κάλεσε τότε κοντά του τον πρωτοπουργό του και του είπε:

—Πες στον ήλιο, ότι ο Αυτοκράτωρ τον διατάζει ν' άποσυρθή, γιατί μ' ένοχλεί!

Σε λίγο ο πρωτοπουργός γύρισε. —Μεγαλειότατε, Αυτοκράτορά μου, του είπε, δεν μπορώ να καταλάβω τι συμβαίνει. Ο ήλιος προσποιείται ότι δεν με άκουσε και εξακολουθεί τη δουλειά του!

Κορναβάλι

Το ποιηματάκι σας

Μασκαράδες νύθηκαν
ό Τότης με τη Μαρίνα
ο Πιερόττος είν' αυτός
κι' είν' εκείνη Κολομπίνα.

Και στους δρόμους περπατά
συντροφιά τ' ωραίο ζευγάρι
κι' οι διαβάτες στέκονται
και τους βλέπουν με καμάρη.

Σερπαντίνες τους πετούν
κομφετί τους δρόμους στρώνουν
κι' οι διαβάτες στέκονται
τους φωνάζουν: —Και του Χρόνου!

Ξάφνου, καθώς προχωρούν,
εξαφνίζονται με τρόπο,
μιά άρκουδα έλέποντας
να τους κλείνη έμπρός το δρόμο.

Μά όπως φεύγουν, γελαστοί
ο Ριρής θγαίνει στη μέση,
που ένα άρκουδοτόμορο
μασκαράτα είχε φορέσει!

Κ. ΜΑΡΜΑΡΙΝΟΣ

Το μωρό

Η ιστοριούλα σας

"Ένα πρωί, ο μπαμπάς του Τοτού παίρνει από το χέρι τον κανακάρη του και τον οδηγεί στην κρεβατοκάμαρα της μαμάς του.

—Έλα, Τοτό, του λέει, να δής το άδελφάκι σου.

—Μπα! ξαφνιάζεται ο Τοτός. Και που βρέθηκε;

—Στο άγόρασε ή μαμά σου χθές το βράδυ.

—Και πόσο το άγόρασε;

—Είκοσι χιλιάδες.

Ο Τοτός προχωρεί προς το κρεβάτι και παρατηρεί έξεταστικά το νεογέννητο.

—Λοιπόν, Τοτό, τον ρωτάει ή μαμά του. Πώς σου φαίνεται το άδελφάκι σου;

—Νά σου πώ, μαμά, της απαντάει χίστερα από μικρό διαταγμό. Με είκοσι χιλιάδες που έδωσες, δεν μπορούσες να βρής καλύτερο!...

MIKY - MAOYΣ

Χιονόμορ

Λέει ο Τάκης ο λιχούδης:
«Τί κουτοί οι λαχαροπλάστες!
Ένώ έχουνε μπροστά τους
Καταίφια και τις πάστες
Δεν κυτάνε να τα φάνε,
μόνο σ' άλλους τα πουλάνε!

*

Δάσκαλος: Γιαννάκη, μπουφές να μου πής τί ήταν εκείνο που σ' έκανε να εύχαριστήσής πολύ τώρα τελευταία;
Γιαννάκης: Μάλισα.
Δάσκαλος: Λέγε λοιπόν.
Γιαννάκης: Τις ημέρες που ήσαστε άρρωστος και δεν εύχόσαστε μία βδομάδα στο σχολείο...

*

Ο πατέρας: Τί καθαρός άέρας έδώ στην έξοχή. Μέσα στην Άθήνα ο άέρας είνε μολυσμένος.
Ο μικρός Τοτός: Τότε, μπαμπά, γιατί δεν χτίζουν την Άθήνα έδώ στην έξοχή;

Ο μικρός: Άν δεν πρόκειται να με φάν, τότε γιατί με...δοκιμάζει;..

προκατάληψη που έχετε, μην κακομελετάτε και χαρτί ελευθέρη κι' ασιόδοξη, αυτό το θείο και σπάνιο δώρο: την Άγάπη.

ΕΡΗ

Φταίτε έσείς

Απελπισμένον Θεο-σάλοπο λ'αν Κ. Δ. Δ.: Καταστρέψατε μόνη σας την εύ-τυχία σας! Έπειδή νομίζατε ότι τον είχατε πολύ υποχρεώσει, θε-ωρήσατε εύλογο να φλερτάρετε κι' έτσι θύμωσε κι' απομακρυνθή-κε. Αυτό του είδους τις «μηχα-νές» δεν τις καταλαβαίνω. Έτσι έχασε κάθε ιδέα για σας και σας κακολογεί. Τώρα... Έχετε μετα-νοήσει και γυρίζετε να τον πεί-σετε ότι ήταν ψέμματα. Μά πως να πείσθη; Γιατί θα σκέφτεται: «Αν πραγματικά με αγαπούσε δεν θα συλλογιζόταν ποτέ να μου κά-νη ένα τέτοιο πράγμα!» Κι' ό-ντως του δεν θα σταματά πιά ως εκεί, αλλά θα θεωρή όλη τη γνω-ριμία σας των 4 ετών ανέλιξη-ν. Και ρωτάτε πλέον τι να κά-νετε τώρα; Ένα μόνον: Να τον συνηθίσετε όπωσδήποτε, να του ζητήσετε συγγνώμη για όσα κά-νατε, και να του πείτε ότι τα κά-νατε γιατί τον αγαπούσατε πάρα πολύ και θέλατε να τον διευκολύ-νετε.

Α ν τ ω ν...: Δυστυχώς δεν δημοσιεύουμε άγγελίες τέτοιου περιεχομένου.

Σ. Κ.: Ζητάτε να σας δώσω θάρρος. Θάρρος για ποιόν, και για τι; Ν' αγαπήσετε αυτόν το νέο; Όχι! Κάνετε κουράγιο, μι-κρούλα μου, και μην μπλέκετε. Έχετε τόνον καιρό μπροστά σας για να έρθετε την πραγματικό σύν-τροφό της ζωής, εκείνον που δεν θα είναι τόσο νεαρός και έπιπό-λαιος, αλλά θα σας δημιουργήσει ένα εύτυχισμένο σπιτικό.

Δόκιμον μηχανι-κόν ψευδώνυμ...: Γιατί διατά-ζετε; Για να μπορείτε να εγχα-λέτε όλη αυτή την έγνοια από το κεφάλι σας, σας συμβουλεύω να τη συναντήσετε και να εξηγηθήτε σαν δύο καλοί φίλοι. Έτσι θα καταλάβετε αν ακόμα σας αγαπά. Υπάρχει και κάτι άλλο που βετι-κό: Να πάτε να έρθετε τους δι-κούς της και να ζητήσετε την κό-ρη τους. Αυτό θα σας εξωφύ-σσην εκτίμησής της. Έτσι η μά-να θα είναι διαθέσιμη και σας την δίνουν, ή όχι, και τότε θα σταματήσετε να τη σκέφτεστε και να υποφέρετε.

Μικροπαντρεμένην, Α. Μ.: Περισσότερο κινδυνεύετε να μπλέξετε έσεις παρά εκείνος. Λοιπόν, το καλύτερο που έχετε να κάνετε, αν τα μέσα σας βοηθούν, είναι να πάτε να τον έρθετε και να του πείτε ότι δεν μπορείτε να κά-νετε ούτε στιγμή χωρίς αυτόν. Να είστε θεααία ότι θα ευχαριστηθή-πάρα πολύ κι' έτσι όλοι οι φόβοι σας θα σβήσουν.

Κιθαρίστ' της Σε-βίλλης...: Δεν έχετε ότι τα λόγια στο δρόμο δεν δείχνουν σοβαρό άν-θρωπο; Τι ιδέα έχετε να έχη για σας ή κοπέλλα έπειτα απ' αυτά τα καμώματα; Φανήτε σοβαρός, μη την πειράξετε πιά και θα ήθε-πως θ' αλλάξει κι' αυτή τακτική. Αυτό είναι το μυστικό.

Είμαι ζεστός, Λα-μία: Μπορεί να έχετε αυτοκί-νητο, ραδιόφωνο, πλούτη και όλα τ' άλλα. Δεν έχετε όμως κοινή λο-γική. Ο μόνος τρόπος για να την κάνετε σύζυγό σας είναι να πάτε σπίτι της, και να την ζητή-σετε απ' τους γονείς της. Απορώ πως δεν το σκεφθήκατε!

Γιάννη...: Έν: Από όσα μου έχετε στο γράμμα σας φαίνεται ότι σας αγαπά κι' ίσως δεν έρπει να εκδηλώσει καλύτερα, το αίσθημά του. Κάνετε, όμως, ύ-πομονη, και να είσαστε θεααία ό-τι κάτι θα σας ρωτήσει πάλι και τότε θα έρθετε κι' οι δύο σας την ευκαιρία ν' ανοίξετε τις καρδιές σας.

MIPANTA

Η λεπτή επιδερμίδα του προσώπου χρειάζε-ται ένα προϊόν σαν το ΚΑΘΑΡΟ ΦΥΣΙΚΟ ΜΕΤΑΞΙ για να της δώση

ΥΓΕΙΑ * ΧΑΡΙ * ΩΜΟΡΦΙΑ

Η Πούδρα ΖΙΝΝΙΑ χάρις στη προνομιούχο χρησιμοποίησή της Κα-θαράς Φυσικής Μετάξης, διατηρεί τη φρεσκάδα και τη νεανικότητα της επιδερμίδος, προσδίδει δέ το χρώμα της νεό-τητας και της υγείας.

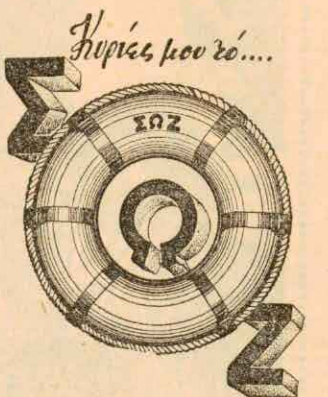
Zinnia

ΓΚΡΕΚΑ

MENTIO YM

Έλπις Πουλάτου

Βραβείον Έταιρείας Ψυχικών Έρ-ρευνών, όδός Κρήτης 6 (πάρδος Λυσίων πλατεία Βάθης). Δέχε-ται καθ' έκάστην. Τηλέφ. 52-869

Είνε το σωσίβιο που σώζει τις κάλτσες σας. Με απλό τρό-πο χρήσεως και ελάχιστα έ-ξοδα ασφαλίσετε τις κάλτσες σας από κάθε κίνδυνο.

Ζητήσατέ το απ' όλα τα κα-ταστήματα και περίπτερα.

Τιμάτα 5.000.

Διαρκής παρακαταθήκη: Πει-ραιώς 8, τηλ. 55-424.

Ο ΓΙΑΤΡΟΣ ΣΑΣ

Απαντήσεις επίστωλών

Α μ α ρ τ ω λ ή κ ό ρ η Φ. Σ. 31: Όλες τις αμφιβολίες θα σας τις λύση μια εξέταση από έ-να γυναικολόγο γιατρό. Άνευ της εξέτάσεως αυτής όλα τ' αλ-λα αποτελούν πιθανοφανείς υπο-θέσεις. Δεν έχω και τόσο έμπι-στοσύνη σ' άπειρα χέρια έμπειρι-κών.

Α. Ο. Ρ. 169 Χ.: Άνευ εξέ-τάσεώς σας από έναν ειδικό νευ-ρολόγο γιατρό δεν σας συνιστώ την όρμονοθεραπεία. Το άθροι-σμα των ψυχικών ανωμαλιών, που μου περιγράφετε, θεραπεύεται κυρίως με την ψυχοθεραπεία. Το αίσθημα της κατωτερότητας και ματαιοδοξίας για το όποιο πα-ρανοήσθη, είναι μια άνοση κτη-κή άδριστη κατάσταση που νομι-ζουν μερικοί, όπως και σεις, ότι παρουσιάζουν. Οι σκληρές σας θωτικές συνθήκες, που χυάτε από παιδάκι, συνετέλεσαν στα μαύρα αυτά αίσθηματά και στην τόσο ά-πελπισία σας. Όλοι, παιδιά μου δεν γεννιούνται πλούσιοι. Οι πε-ρισσότεροι ήταν φτωχά παιδάκια, τα οποία με κόπους, θάρρος κι' ατοπεποιθήν έγιναν μια μέρα πλούσιοι και σημαίνοντες. Το ίδιο εύχομαι και σε σένα. Μου κάνει μεγάλο κακό να παίρνω τέτοια γράμματα άπελπισίας, από παιδιά που δεν έκλεισαν ακόμα τα εί-κοσι τους χρόνια, κι' έγιναν κι' όλα νευρωτικά.

Χρ. Χρ.: Πύργον - Ηλείας: Δεν βλέπω γιατί δεν μπορείτε να παντρευτήτε. Όλα τα περιγραφό-μενα συμπτώματα δεν παρουσιά-ζουν κάτι το μη φυσικό. Εισθε έ-νας νευρωτικός τύπος και διηνε-κώς το μυαλό σας πηγαίνει στο κακό. Οι υπερβολικές και κάπως συχνές κατάρσεις έπηρεασαν την δραστηριότητα της γεννητικής σφαίρας. Αυτό δεν θέλει και ρω-τήμα, αλλά με μια σχετική όρμο-νοθεραπεία όλα θα πάνε καλά. Να κάνετε δώδεκα ένεσεις Teston ή Testosan Forte των 25 mg. από τρεις την έβδομοδα ένδομυϊκώς και κατόπιν να εξακολουθήσετε την θεραπεία με καταπότια των ι-δίων φαρμάκων των 10 mg., παίρ-νοντας απ' αυτά επί ένα μήνα ά-πό δύο ημερησίως. Μετά διακοπήν διημεν και άναλόγως των άποτε-λεσμάτων μπορείτε να επαναλά-θετε την ίδια θεραπεία.

Θ. Θ. 3. Αμαλιάδα: Να πάρετε μια φιάλη «Tonique Roche» από τρία κογλιόρια σούπας ημερησίως, ανά έν πρό των φα-γητών. Αν εξακολουθήσουν οι νυκτερινές όν., να ξαναπάρτε με-τά μικράν διακοπή και δεύτερη φιάλη. Συγχρόνως θα υποβλήθη-τε και σεις, στο σχήμα της όρ-μονοθεραπείας που γράφω παρα-πάνω προς «Χρ. Χρ., Πύργον - Η-λείας».

Α τ υ χ ο ν Σ ο π έ ν: Όλα τα περιγραφόμενα αντικειμενικά και υποκειμενικά συμπτώματα όφει-λονται στην άδυναμική και λυμ-φατική κατάστασή σας. Μικροσκο-πικώς δεν μπορείτε να έρθετε τα παθολογικά, τυχόν, στοιχεία των ούρων, αλλά διά γενικής μόνο έ-ξετάσεώς των. Το νευρικό σύστη-μα έκλονισθη με τ' άλλο ζήτη-μα. Και το φάρμακο που μου γράφατε είναι καλό, αλλά και μια σειρά από 15 ένεσεις Sulfate de strychnine de 0,002 mil, καθ' ημέ-ραν από μια υποδορίως, θα ήσαν πολύ συντελεστικές. Ώσασύτως ύ-περτροφία και πολυς ύπνος.

Θ έ μ ι δ α. Ναύπλιον: Οι βιταμίνες, τα λασπόλουτρα, και τα θαλάσσια λουτρά δεν θεραπεύ-ουν τους κισούς. Έφ' όσον δεν είναι πολύ άνεπτυγμένοι φρονώ ό-τι η χρήση ειδικών μόνο καλσών είναι αρκετή για την πρόληψη της άναπτύξεώς των. Οι ένεσεις άμα γίνονιν από έμπειρο γιατρό δίνουν πολλές φορές ένοδικά άποτελέ-σματα. Θαλάσσια μπάνια ως και ήλιοθεραπεία μπορείτε να κάνετε, πλην όμως δεν επιτρέπονται βίαιες κι' άπότομες κινήσεις. Ιδίως δέ μακρινό και κουραστικό κολλήπι. Για την δερματίτιδα που παθαί-νε

τε, ν' άποφεύγετε τα πράσινα σα-πούνια και μετά το λουτρό να πουδράρεστε μ' άφθονο τάλκ. Το καλύτερο σαπούνι σ' αυτές τις πε-ριπτώσεις είναι της γλυκερίνης.

Α δ ύ ν α τ η Θεσσα-λονικία: Διαιτητικώς να προ-τιμάτε τα ζυμαρικά, το ρύζι, το φρέσκο δούτυρο, τις τηγανίτες πα-τάτες, τις μαρμελάδες, τα κτυ-πητά αυγά, το πολύ ψωμί και γε-νικώς τα γλυκά. Να κάνετε μια σειρά από 10 ένεσεις Cysconate de calcium de 10 cc. συγχρόνως με μια Amp. Ascorbine ένδοφλεβίως καθ' ημέραν. Να κάμετε, ώσαύ-τως, στον παθολόγο γιατρό σας και ένεσεις ήπατικού έκχυλίσμα-τος, αν είσθε συγχρόνως κι' άναι-μική. Να κοιμάστε τουλάχιστον δέκα ώρες το 24ωρον, έκ των ό-ποιων τις δύο άπαυσιές σας το με-σημέρι μετά το φαγητό.

Ν ί τ σ α Σ ω μ. Φαρμα-Πάτρα: Τα προϊόντα έρω άργα-στηρίου μου Lait veloute «Ladas», Lait de maquillant «Ladas» και Coldcream «Ladas» κυκλοφορούν έντός των ήμερών σ' όλα τα κα-λά φαρμακεία και μυρωπλεία. Για την προμήθειάν των, ως και για την έκεί άντιπροσώπειν που ζητείτε ν' άποκτήσετε το ταχύτε-ρον στο γενικό άντιπροσώπω μου Γεώργ. Λαδόπουλον («Ιωνος 5»). Σας ευχαριστώ για τις φροντι-δες σας και για τα τόσο καλά λό-για σας.

Δ ύ ο π ρ ό σ φ υ γ ε ς, Πει-ραιά: Χρειάζεται πολύ μακρά ά-κομή θεραπεία για την άποστεί-ρωση του αίματος. Το ότι το αίμα σας μετά την λίγη θεραπεία που έκανατε άπεδείχθη άρνητικό, δεν έχει καμιά σημασία. Η θεραπεία θα εξακολουθήση επ' άρκετον χρονικό διάστημα. Απορώ πως πήρατε τόσο έπιπόλαια μια τόσο σοβαρή πάθηση. Υπάρχουν άφθο-να, εκεί και εδώ, Κρατικά Άν-τιφθοροισιακά, Άτρετα, όπου μπορείτε να κάνετε δωρεάν τη θε-ραπεία σας.

Π τ ω χ ή Κ υ ψ ε λ ι ώ-τι ς ς α: Αυτά δεν είναι κισοί, αλλά τριχοειδή επιδερμικά άγγεία που παρουσιάζονται στους μηρούς ιδίως των παχυσαρκών άτόμων πούχουν πολύ λεπτή και διαφανή επιδερμίδα. Πολλές φορές τ' άγγεία αυτά παθαίνουν ρήξιν και τότε στο μέρος αυτό γίνεται ένα έντονο μελανόσπασμο του δέρματος, σαν από γερό χτύπημα. Θεραπεύ-τικός ή ηλεκτροπηξία είναι άπο-τελεσματική, αν τα τριχοειδή άγγεία δεν είναι πολύ άπλωμένα σ' έκτασι. Η πάθηση αυτή έκτός της άντιασθησιακής, καμιά άλλη ένόχληση δεν παρουσιάζει. Πάντως η πασούσα πρέπει ν' ά-ποφεύγη τις σφιχτές ζώνες, κορ-σέδες και καλτσόδετες.

Κ αν Π ί τ σ α ν Γ ε ω ρ γ., Ένταυθα: Η επί τόσα έτη άμη-νόρροια και ή ηλικία σας, δεν πα-ρέχουν πολλές και εύνοικές έλπί-δες για δυνατή τεκνοποίηση. Πάν-τως μπορείτε να το διαπιστώσετε ασφαλέστερα με μια λεπτομερή γυναικολογική εξέταση.

Γ έ ρ ο ν. Χανιά: Πρόκειται περί σμηγματος, το όποιον προκα-λείται έκ των έκκρίσεων των ά-δένων της ούρηθρας. Χρειάζεται καθημερινή καθαριότης με χλιαρό χαμηλό νερό ή μ' άραιό θορικόνε-ρο, γιατί η παραμονή του προκα-λεί φλεγμονή της θάλασσας. Ν' ά-ποφεύγετε το σαπούνι γιατί έρε-θίζει και έπιδεινώνει την πάθηση.

Π ο ν ε μ έ ν ο ν δ ε κ α ο-κταετή νέον. Νάουσα: Στο χέρι σας είναι να σταματή-τε το κακό. Θεραπευτικώς να κάνετε μια σειρά από 12 ένεσεις Sulfate de Strychnine de 0,002 mil. από μια κάθε ήμερα υποδορίως και να παίρνετε το πρωί πρό το φαγη-τό, και το βράδυ πρό το ύπνου από ένα κουταλάκι του γλυκού Passinevrol.

Γ Ε Ω Ρ Γ. Μ Ι Χ. Λ Α Δ Α Σ
Ίατρος - Δερματολόγος

Μιά άπάτη

Όταν παντρευθήκαμε ήμουν 19 χρονών κι' ο Νίκος 23. Δεν ήταν ο άντρας μου ο πρώτος μου έρω-τας. Ο Παύλος, ο παιδικός του φί-λος, που τον γνώρισα λίγες μέρες πρό του γάμου μας, με γοήτευε. Ήταν ώραίος άντρας, με θέληση, μ' ένα βλέμμα που σ' επώπυτιζε.

Απ' την πρώτη στιγμή που είδα τον Παύλο κατάλαβα πως ήταν ένας κίνδυνος για μένα. Ήμουν άπειρη, νέα, πολύ όμορφη κι' από τότε που παντρευθήκα κατάλαβα ότι όλοι οι άντρες με πρόσεχαν. Μά έγω, ύ-στερ' απ' το γάμο μου, δεν είχα άλλη σκέψη παρά πως ν' άφοσιωθώ στον άντρα μου και στη μικρή μου Άννα, το πρώτο μου παιδί.

Μια μέρα ο Νίκος μου άνάγγει-λε πως ο Παύλος ήθελε να βαφτίση αυτός την Άννα. Έτσι, με το πρό-σχημα αυτό, ο Παύλος βρισκόταν όλη την ώρα σπίτι μας. Έτρωγε σχεδόν κάθε μέρα μαζί μας και δεν έκανε εύκαιρία, όταν βρισκόμαστε μόνοι, να με πολιορκίη με τις προτά-σεις του. Έγω κατά βάθος θα ή-θελα πολύ να γίνω δική του, μά ά-πό τ' άλλο μέρος σκεπτόμουναι τη λύπη που θα προξενούσα στον άν-τρα μου, που ήταν τόσο καλός κι' άφοσιωμένος σε μένα.

Ήθελε όμως μια μέρα που τα σχέδια του Παύλου για την κατά-κτησή μου πραγματοποιήθηκαν. Εί-χαν περάσει άρκετοι μήνες από τό-τε που ο Παύλος δεν έπαυε να μου λέη πως μ' αγαπά, όταν τυχαία ά-νεκάλυψα μέσα σ' ένα άδειο δοχείο, ένα γράμμα που άπευθυνόταν στον άντρα μου κι' έλεγε πάνω - κάτω:

«Αγαπημένε μου Νίκο, Φλέγομαι απ' την έπιθυμία να σ' άγκαλιάσω. Θ' άνταλλάσωμε πάλι άπόψε στο χορό. Είνε Άπόκριες. Νοιώθω τον πόθο να διασκεδάσω μαζί σου, πάντα μαζί σου. Θά σε περιμένω στις 10. Δικαιολογήσου στη γυναίκα σου κι' έλα. Η Μα-ρία σου».

Έφριξα. Ο άντρας μου μ' άπα-τούσε! Γι' αυτό λοιπόν άργούσε τα δάδα, γι' αυτό έφευγε μετά το φαγητό κι' όχι γιατί είχε πολλή δουλειά στο γραφείο του, όπως μούλεγε.

Μόλις γύρισε σπίτι έκείνο το βράδυ, του έκανα μια τρομερή σκη-νή. Έκείνος άρνήθηκε τα πάντα. Έ-φτασε μάλιστα στο σημείο να κλά-ψει γιατί δεν τον πίστευα. Μου έπτε πως δεν γνώριζε καμιά Μαρία και πως το γράμμα ήταν ψεύτικο.

Την άλλη μέρα όταν ήρθε ο Παύ-λος, οι ύποψίες μου δυνάμωσαν. —Άκουσε, Έλένη, μου έπτε, μην είσαι κουτή. Ξέρεις πολύ καλά πως ο άντρας σου σε άπατάει με μια χαριτωμένη μικρούλα...

—Φτάνει... φτάνει... Φύγε... φύ-γε!... το φώναξα.

—Τι άνόητη που είσαι, Έλένη!

«Αν έρχόσασταν μαζί μου, στη μικρή μου πατρίδα...

—Φύγε! Ξαναφώναξα. Μά αυτός πρόσθεσε: —Σου άφίνω τη διεύθυνσή μου, ώστε όποτε θέλησης νάρθης να με βρής.

Πέρασε ένα σημείωμα πάνω στο τραπέζι κι' έφυγε. Η σκηνή αυτή είχε άναστατώσει την ψυχή μου. Περίμενα έξω φρενών το γυρισμό του άντρός μου, που άρ-γούσε και τον φανταζόμουν με τη Μαρία του.

Όταν ήρθε άρχισα να φωνάζω, να τον προσβάλω, να τον κατηγορώ. Μά αυτή τη φορά, ο Νίκος δεν κρα-τήθηκε. Γι' άπάντησι στίς βροσιές μου, μούδωσε δυο γερά χαστούκια.

Τότε πιά δεν διάτασα ούτε στιγι-μή. Έτρεξα στο σαλόνι, πήρα τη διεύθυνση του Παύλου, έβαλα μερι-κά πράγματα στο μπουβάλα κι' έφυγα απ' το σπίτι. Ένώ ο άντρας μου μου φώναζε με όργη:

—Πας να βρεις το φίλο σου έ; Άντε, φύγε να μην σε ξαναδούνε τα μάτια μου! Μην τολμήσης να ξαναπατήσης εδώ μέσα!...

Πέρασαν έξη μήνες από τότε. Ζούσα σε μιάν έπαρχιά με τον Παύ-λο, μακριά απ' τον άντρα μου και το κοριτσάκι μου, την Άννα, που τη λάτρευα. Δεν ήμουν διόλου εύ-τυχισμένη. Ο Παύλος όταν ίκανο-ποίησε το κατρίτιό του, άόχισε να κυνηγή άλλες γυναίκες και να μου φέρεται δάναυσα. Μάταια περίμενα ένα γράμμα απ' το Νίκο στο ό-ποιο θα μούλεγε πως με συγχωρεί.

Μια μέρα που ο Παύλος έλειπε, μου έφεραν ένα τηλεγράφημα. Το άνοιξα με κακό προαισθημα και δι-άβασα: «Άννα άπεβίωσε άπόψε φωνάζον-τας τη μητέρα της... Νίκος».

Όταν γύρισε ο Παύλος με βρή-κε λιπόθυμη. Δεν ήθελε να μ' άφήση να φύγω. Μά κατάφερα ώστόσο να το σκάσω.

Το ίδιο βράδυ, άργά, έφτασα σπί-τι μου. Η κηδεία της μικρής μου Άννας θα γινόταν την άλλη μέρα. Έτρεξα στο σαλόνι κι' έπεσα με λυγμούς πάνω στο φέρετρό της.

—Τι γυρεύεις εδώ; μου έπτε ο άντρας μου. Θέλεις ακόμα να τη βα-σανίσης; Έσύ τη σκότώσες! Και σκοτώνεις σιγά-σιγά και μένα.

—Αναλύθηκα σε δάκρυα, άναγνώ-ρισα τα σφάλματά μου, μά ώστό-σο θέλησα και να υπερασπίσω τον εαυτό μου.

—Δεν την σκότωσα έγώ... Έσύ φταίς!... φώναξα.

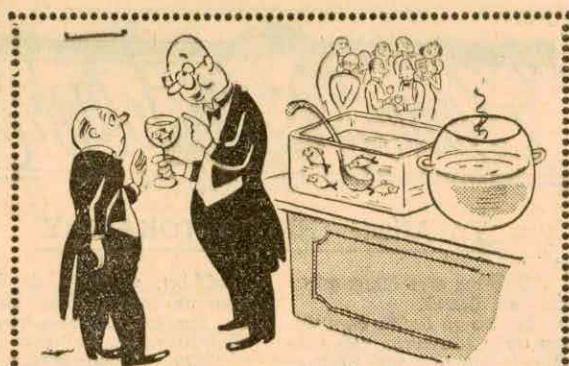
—Έγω; Έγω που δεν έκανα τί-ποτα, έγω που σύγγραφα τόσες φο-ρές, παρακαλώντάς σε να γυρίσης για τη μικρή που ήταν ετοιμόθανα-τη, που πήγαινα να τρελλαθώ απ' την άγωνία μου; Έγω φταίω, έγω;

—Μου έγραψες: έλα άνοιγόντας όρθάνοιχτα τα μάτια μου. Μά έγω δεν έλαβα ποτέ μου τίποτα, μονάχα το τηλεγράφημά σου σήμερα το πρωί, την ώρα που έλειπε ο Παύ-λος απ' το σπίτι... Αυτός κατακρά-τούσε τα γράμματά σου, ναί, αυτός.

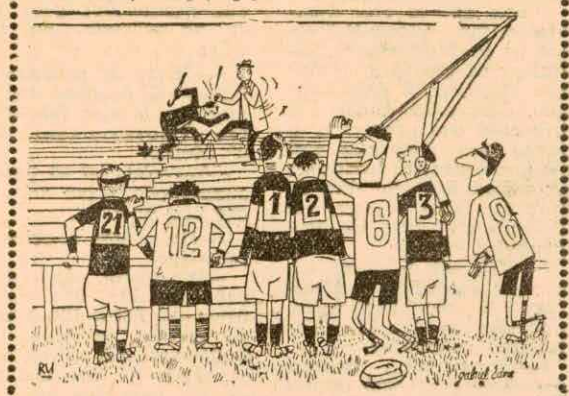
—Ναί, αυτός ο άθλιος είναι ο έ-νοχος... έπτε ο άντρας μου. Αυτός κατάστρεψε το σπίτι μας... αυτός έγραψε, χωρίς άλλο, και το ψευτι-κό έρωτικό γράμμα της άνοσηρης Μαρίας...

Λίγο έλειπε να λιποθυμήσω απ' την όδυν μου. Ο Νίκος με πλη-σίασε και με φίλησε τρυφερά. Ύ-στερα γονάτισαμε και οι δύο μπρο-ς στο μικρό φέρετρο και προσευχη-θήκαμε.

Ο άντρας μου με συγχώρησε... Μά έγω δεν θα συγχωρήσω ποτέ τον εαυτό μου για την τραγική άπε-ρισκέψιά μου...

ΤΟ ΛΑΟΣ ΤΟΥ ΜΕΘΥΣΜΕΝΟΥ... —Δεν θέλω να σας προσβάλω, φίλε μου, αλλά το κοκταίλ σου μυρίζει θάλασσα!...

—Η σειρά μας και η σειρά τους...

ΤΟ ΚΟΛΠΟ —Αδικά προσπαθείτε να με μεταπείσετε, δε-σποινίς. Σας είπα ότι σας άπολύω!...

—Δεν σου είπα, άγάπη μου, ότι άδυνατί-σες πολύ τώρα τελευταία!...

ΤΑ ΑΝΘΗ ΤΗΣ ΠΟΡΤΟΚΑΛΙΑΣ

«Ο ήλιος είχε δύσει πίσω απ' τα βουνά.

«Εκείνο το βράδυ δειπνούσα στην «άσιέντα» του ντόν Φρεντερίκο Μ... που βρίσκται στα περίχωρα του Κερναβάδα, κοντά στο ινδιάνικο χωριό του Ουλάπαν.

Γύρω απ' το ντόν Φρεντερίκο, ένας γέρος Μεξικανός με φαρδιές πλάτες, ζωσμένος με πιστόλια, η κόρη του Λουίτα, η έπιστάτης του, ένας «κάνου-μπόυ» με μία ούλη στο μέτωπο κι ο Μπερνάντο, ένας νέος που με μία καμικάια μπορούσε να σβύση ένα κερί από απόσταση δέκα μέτρων, και θριάμβευε σ' όλες τις ταυρομαχίες.

— Πώς τις βρίσκετε αυτές τις «πορτίλες»; με ρώτησε ο ντόν Φρεντερίκο, προσφέροντας ζεστές γαλέτες από καλαμπόκι.

— Περιφώνες!... Βρίσκω ότι έχουν ένα λεπτό άρωμα άθους πορτοκαλιάς κι αυτό μου θυμίζει τους χωριάτικους γάμους.

— Α, μπράβο, το κατάλαβες, λοιπόν... Άκου, Λουίτα, ο «Καβάσο» ξέρει απ' αυτό, κατάλαβε άμεσα το άρωμα.

Δεν παραξενεύτηκα που άκουσα τον άμφιτρώνα μου να με άποκαλι «Καβάσο». Αυτό το όνομα δίνουν οι Μεξικάνοι στους Γάλλους.

— Συνήθως όμως δεν μεταχειρίζεσαι αυτό το άρωμα στις «πορτίλες» που κάνετε εδώ στο Μεξικό, γιατί όπου άλλου κι αν τις δοκίμασα μύριζαν άσχημα!

— Ναι, αυτό είναι αλήθεια, αλλά για μας έχει μία τραγική σημασία, που θα την καταλάβετε, αν σας διηγηθώ το δράμα που παίχτηκε εδώ, στην εποχή που ο «Ευίλιαν» Ιατάρα κι ο στρατός του έκαigan τις «άσιέντες» και μισείαν τα χτηματά τους στους Ινδιάνους. Η Λουίτα, η κόρη μου, που βλέπετε εδώ, ήταν μόλις δέκα πέντε χρόνων, ήταν όμως από τότε πολύ ώμορφη, καί...

— Παπάσιτο! Θα με κάνεις να κοκκινίσω... Η συστολή έκαμε τη σενορίτα Λουίτα πιο έλκυστική κι ο πατέρας της έξακολούθησε:

— Ένας ταγματάρχης του Ιατάρα ήθε να κατοικήσει σπίτι μου. Οι τρόποι του δεν ήσαν καθόλου λεπτοί και εύγενεις και μόλις πάτησε το πόδι του έδω μέσα, για να μας δείξει ότι ήταν κύριος αύτεξουσος, άρχισε να σπάει με την κάννη του όπλου του τους γλόμπους της λάμπας, λέγοντας ότι οι λάμπες καπνίζουν κι ο καπνός τον κάνει να βήχει. Την έπομνη της αφέλειάς του με κάλεσε στο δωμάτιό του. Τον έβριχα πλαγιασμένον σι

κρεβάτι, ντυμένον με όλα του τα ρούχα. Μου ζήτησε άμεσα ως συνεισφορά 40.000 πέσος και όλα μου τα ζώα. Προσάθησα να διαμαρτυρηθώ. Μά εκείνος δαζόντας το περιστροφό του σημάδεψε ένα μαμουδί που περπατούσε στον τοίχο, το σκότωσε και μου έιπε:

— «Έτσι θα πεθάνουν οι έχθροι του άρχηγού μου! Ισπάρτα... Μήπως θέλεις κι εσύ να συγκταλεχθής μαζί μ' αυτούς;

— Αναγκάστηκα να υποχωρήσω προς χάριν της κόρης μου Λουίτα.

— Που ήταν η σενορίτα Λουίτα;

— Κρυμμένη, κύριε, μέσα στον άχυρόνα, από την ήμερα που ήσαν εδώ ο ταγματάρχης κι οι άνδρες του. Φοβόμουν για κείνην, γιατί ήξερα τί την περίμενε αν την ανακάλυπταν. Θα έδιναν και τη ζωή μου ακόμα για να μη μάθω ο ταγματάρχης την ύπαρξη της Λουίτας. Ένα πρωί η όρντινάστα του ταγματάρχη ήρθε και μου έιπε:

— Σενορίο, ακάλυφα μία πορτούλα πίσω από μία στίβα ξύλα... Πρέπει να την άνοίξουμε...

— Άλλοίμονο, παιδί μου! του άποκρίθηκα. Έκει μέσα είναι μία γυναίκα που πεθαίνει σιγά-σιγά... Δεν μπορούμε να την άνισυήσουμε...

— Μία γυναίκα; Καλά, θα μιλήσω στον άρχηγό μου γι' αυτό.

— Κατάλαβα ότι το δράμα που φοβόμουνά πλησίαζε. Πήρα τότε την άποφασι, μπήκα στην κρυψώνα της Λουίτα και την είδοτοίησα: για τον κίνδυνο που διέτρεχε. Δεν ύπηρε προά ένα μέσον σωτηρίας. Της έδωσα άμεσα ένα ποτό, που το έδερουν μόνο οι Ινδιάνοι, ένα δυνατό ναρκωτικό. Έγτερα την έβαλα να πλαγιάσει στο κρεβάτι της, άνάμεσα σε δυό άναμμένα κεράια, μ' ένα σταυρό στο στήθος και άφισα να κούη το ναρκωτικό την ένέργειά του.

— Το ίδιο βράδυ γύρισε ο ταγματάρχης. Με ρώτησε γιατί ήμουν λυπημένος. Του έιπα ότι ή μοναχοκόρη μου πέθανε εκείνο το άπογευμα και τον ώδηγησα στην κρυψώνα της. Είπε την Λουίτα και δεν άμφέβαλε ούτε στιγμή πώς ήταν νεκρή.

— Κρίμα, έιπε. Η κόρη σου ήταν ώμορφη κι έπιθυμητή, ντόν Φρεντερίκο, κρίμα!... — Τό βλέμμα του πρόδιδε τη στιγμή εκείνη έναν άγριο πόθο που έκαμε να παγώσει το αίμα στις φλέβες μου.

— Έπρεπε να ένεργίσω ά

μέσως, χωρίς την παραμικρή άδογγορία, τον παραμικρό δισταγμό.

— Η άγωνία μου δεν είχε όρια. Γύρισα στον ταγματάρχη με ύφος περίλυπο και του έιπα συντομικώς:

— Ταγματάρχα μου, έχω να σας ζητήσω μία χάρη. Θέλω μία γραπτή άδεια να μεταφέρω το σώμα της πολυαγαπημένης μου Λουίτα στην Κερναβάδα να την θάψω στον οικογενειακό μας τάφο.

— Ο ταγματάρχης δέχτηκε. Δεν έδειξε την παραμικρή ύποψια. Κι' εγώ δεν έχασα πιά ούτε στιγμή.

— Κατασκευάσαμε ένα φέρετρο, που φρόντισα στα πέλγια να έχω άκρέτες χωραμάδες για ν' άναπνέη η Λουίτα μου. Κι' όταν σήκωσα το σώμα της κόρης μου ο ταγματάρχης έβαλε πάνω στο λείψανό της ένα μαυρόκετό από άνθη πορτοκαλιάς λέγοντας με κυνική αθάδεια:

— Ντόν Φρεντερίκο, βλέπεις αυτά τ' άλλα άνθη της πορτοκαλιάς που μάζεψαν οι άνδρες μου; Θα δγαλώ το χυμό τους και μ' αυτόν στύν άχυρόνα, από την ήμερα που ήσαν εδώ ο ταγματάρχης κι οι άνδρες του.

— Ντόν Φρεντερίκο, βλέπεις αυτά τ' άλλα άνθη της πορτοκαλιάς που μάζεψαν οι άνδρες μου; Θα δγαλώ το χυμό τους και μ' αυτόν στύν άχυρόνα, από την ήμερα που ήσαν εδώ ο ταγματάρχης κι οι άνδρες του.

— Ντόν Φρεντερίκο, βλέπεις αυτά τ' άλλα άνθη της πορτοκαλιάς που μάζεψαν οι άνδρες μου; Θα δγαλώ το χυμό τους και μ' αυτόν στύν άχυρόνα, από την ήμερα που ήσαν εδώ ο ταγματάρχης κι οι άνδρες του.

— Ντόν Φρεντερίκο, βλέπεις αυτά τ' άλλα άνθη της πορτοκαλιάς που μάζεψαν οι άνδρες μου; Θα δγαλώ το χυμό τους και μ' αυτόν στύν άχυρόνα, από την ήμερα που ήσαν εδώ ο ταγματάρχης κι οι άνδρες του.

— Ντόν Φρεντερίκο, βλέπεις αυτά τ' άλλα άνθη της πορτοκαλιάς που μάζεψαν οι άνδρες μου; Θα δγαλώ το χυμό τους και μ' αυτόν στύν άχυρόνα, από την ήμερα που ήσαν εδώ ο ταγματάρχης κι οι άνδρες του.

— Ντόν Φρεντερίκο, βλέπεις αυτά τ' άλλα άνθη της πορτοκαλιάς που μάζεψαν οι άνδρες μου; Θα δγαλώ το χυμό τους και μ' αυτόν στύν άχυρόνα, από την ήμερα που ήσαν εδώ ο ταγματάρχης κι οι άνδρες του.

— Ντόν Φρεντερίκο, βλέπεις αυτά τ' άλλα άνθη της πορτοκαλιάς που μάζεψαν οι άνδρες μου; Θα δγαλώ το χυμό τους και μ' αυτόν στύν άχυρόνα, από την ήμερα που ήσαν εδώ ο ταγματάρχης κι οι άνδρες του.

— Ντόν Φρεντερίκο, βλέπεις αυτά τ' άλλα άνθη της πορτοκαλιάς που μάζεψαν οι άνδρες μου; Θα δγαλώ το χυμό τους και μ' αυτόν στύν άχυρόνα, από την ήμερα που ήσαν εδώ ο ταγματάρχης κι οι άνδρες του.

— Ντόν Φρεντερίκο, βλέπεις αυτά τ' άλλα άνθη της πορτοκαλιάς που μάζεψαν οι άνδρες μου; Θα δγαλώ το χυμό τους και μ' αυτόν στύν άχυρόνα, από την ήμερα που ήσαν εδώ ο ταγματάρχης κι οι άνδρες του.

— Ντόν Φρεντερίκο, βλέπεις αυτά τ' άλλα άνθη της πορτοκαλιάς που μάζεψαν οι άνδρες μου; Θα δγαλώ το χυμό τους και μ' αυτόν στύν άχυρόνα, από την ήμερα που ήσαν εδώ ο ταγματάρχης κι οι άνδρες του.

— Ντόν Φρεντερίκο, βλέπεις αυτά τ' άλλα άνθη της πορτοκαλιάς που μάζεψαν οι άνδρες μου; Θα δγαλώ το χυμό τους και μ' αυτόν στύν άχυρόνα, από την ήμερα που ήσαν εδώ ο ταγματάρχης κι οι άνδρες του.

— Ντόν Φρεντερίκο, βλέπεις αυτά τ' άλλα άνθη της πορτοκαλιάς που μάζεψαν οι άνδρες μου; Θα δγαλώ το χυμό τους και μ' αυτόν στύν άχυρόνα, από την ήμερα που ήσαν εδώ ο ταγματάρχης κι οι άνδρες του.

ΧΑΛΑΛΙ ΤΟΥ!...

Κάθε που γεννιόσε η γίδα του, ο Ναστραδίν Χότζας οικονομούσε κάμποσο γάλα και το πουλούσε στους γειτόνους του ριχνοντας μέσα άλλο τόσο νερό.

Με τη νοθεία αυτή κατόρθωσε να μαζέψη κάμποσους παράδες κι άγοράσε έναν γαϊδάρο.

Έτσι τώρα η γυναίκα του η Φατιμέ πήγαινε στο χωράφι τους καβάλλα στο γαϊδάρο και καβάλλα γύριζε.

Ένα βράδυ καθώς γυρνούσε σπίτι της, ο γαϊδάρος ξαφνίστηκε, γλίστρησε, έπεσε στο ποτάμι και πνίγηκε.

Πάει το ζωντανό, πάει και το φορτίο, δυό σακκιά κριθάρι!...

Κατασχενωμένη η Φατιμέ και κατακουρασμένη έφτασε στο φτωχικό της σπίτι, κάθισε στην αλλη σε μία πέτρα κι άρχισε να κλαίει.

Μόλις άκουσε τους θρήνους της ο Ναστραδίν, έτρεξε κοντά της και τη ρώτησε τι έπαβε.

— Μεγάλη συμφορά μας βρήκε, άντρα μου! του άποκρίθηκε η Φατιμέ.

— Σαν τι συμφορά, γυναίκα; Μίλα μου να καταλάβω.

— Νά, ο γαϊδάρος έπεσε στο ποτάμι και πνίγηκε!

— Όχι δά!...

— Ναι, Χότζα μου, καθώς περνούσαμε άκρη-άκρη στο ποτάμι, ξαφνίστηκε το ζωντανό, πήδησε, κλώτσησε, παραπάτησε και μπλόυη! φρόνταξε στο νερό και πάει κι άκόμα πάει!...

— Έσκυψε το κεφάλι του ο Χότζας, συλλογίστηκε κάμποσο κι ύστερα της άποκρίθηκε:

— Μην κλαίς, Φατιμέ. Έτσι το θέλησε ο Άλλάχ! Το νερό μας τον έδωσε το γαϊδάρο, το νερό μας τον πήρε! Χαλαλί του!...

Ο Χότζας είχε κάποτε άνάμεσα στους μαθητάς του κι ένα άραπόπουλο που το έλεγαν Σιαμπάν.

Μία μέρα λοιπόν, που χύθηκε το μελάνι πάνω στο καφτανί του, η γυναίκα του άρχισε να τον γκρινιάζει μόλις γύρισε απ' το σχολείο.

— Τι χάλια είν' αυτό, Ναστραδίν; Τυφλαμάρα σ' έιασε;

— Άδικα φωνάζεις, γυναίκα, της άποκρίθηκε ο Χότζας.

— Μπορεί τί άδικα, που είσαι γεμάτος μελάνια!

— Δεν είναι μελάνι, Φατιμέ μου. Ο Σιαμπάν άργυρόρησε κι ήθε στο σχολείο τρέχοντας και καταϊδρωμένος.

— Ε, κι' ύστερα;

— Ύστερά, το παληόπαιδο... σφούγγισε τον ιδρώτα του με το καφτανί μου!

Απαγορεύεται η άναδημοσίευσις όποιουδήποτε θέματος του παρόντος τεύχους άνευ έγγραφου άδειας της Διευθύνσεως του «Θησαυρού».

ΔΙΕΥΘΥΝΣΕΙΣ συμφώνως τώ άρθρω 6 § 7 του Α. Ν. 1092/1938

Ιδιοκτήτης - Διευθυντής: Ιωάννης Παπαγεωργίου. Κατοικία: Βησσαρίωνος άρ. 3. Ύψευθυνος Τυπογραφείου: Σπύρος Μπέλλας, άδας Δύσεως, Ν. Ηράκλειον.

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ Έτησίαν Δρχ. 200.000
» Εξάμηνος » 100.000
» Τριμηνος » 60.000

Εμβάσματα Έσωτερικού διά ταχυδρομικής έπιταγής και Έξωτερικού διά ταχυδρομικής τοι-αυτής προς τον κ. Ιωάννη Παπαγεωργίου.

ΜΩΡΙΣ ΝΤΕΚΟΜΠΡΑ

Το ματωμένο ΠΟΡΤΡΑΙΤΟ

Παράξενο διήγημα

Ο έμφύλιος πόλεμος μεταξύ καθολικών και ουγενότων φαινόταν πώς είχε σταματήσει πιά. Όλα έδειχναν πώς ξαναγύριζε η ειρήνη στη Γαλλία. Στο Παρίσι, κυκλοφορούσαν άφοβα στους δρόμους οι φίλοι του ναυάρχου Κολιν, του άρχηγού των ουγενότων.

Άνάμεσα στους όπαδούς της νέας θρησκείας, έλαμπε με τα νείατα και την όμορφιά της, η πλούσια χήρα Έλιζα ντε Λαμπριζ. Είχε άμέτρητους θαυμαστάς που την πολιορκούσαν. Οι πιο έπίμονοι ήταν δυό: Πρώτος, ο ίπποτης Μπερνάρ ντε Σακρεμόν, σαστός Ηρακλής, εύεξαπτος και καθολικός. Δεύτερος, ο ουγενότος Μάρκ ντ' Άρζελν, δειλός και διακριτικός, που ζούσε άποτραδηγμένος απ' τον κόσμο, μελετούσε τις άπόκρυφες έπιστήμες και ζωγράφιζε θαυμάσια πορτραίτα.

Η ώραία χήρα άκούγε με κάποιο φόβο τις διηγήσεις των ήρώων του ένός κι ύφίστατο τη γοητεία των τρυφερών λέξεων του άλλου. Εύρισκε, μοιρασμένα στους δυό τους, τα θέληγνα που έλκυον κάθε γυναίκα: τη σωματική δύναμη και τη λεπτότητα του πνεύματος. Και δεν ήξερε ποιόν να διαλέξει...

Επιτέλους όμως, ώρισμένα σοβαρά πρόσωπα σκανδαλίστηκαν απ' αυτήν την κατάστασι και της έδωσαν να καταλάβη πώς δεν έπρεπε να διασκεδάει με τέτοια παιγνίδια, που άποτέλουγ παγίδες του Σατανά. Η Έλιζα βρήκε πώς είχαν δική κι έκλεισε την πόρτα της στους δυό νέους... μολοντί λυπήθηκε πολύ γι' αυτό...

Ο ντε Σακρεμόν έγινε έξω φρενών. Τριγύριζε διαρκώς κάτω απ' τα παράθυρα της ώραίας χήρας, χτυπούσε με μανία την πόρτα της. Του κάκου όμως... Και, στο τέλος, σταμάτησε τις προσπάθειές του.

Ο ντ' Άρζελν ύποτάχθηκε σιωπηλά και θλιμένα. Κατόρθωσε όμως να πείσει την Έλιζα να κρατήσει ένα πορτραίτο του, που τότε ζωγραφίσει ο ίδιος και τότε ύποβάλει σε παράξενες μαγικές τελετές. Όταν το κούταζε, η Έλιζα νομίζε πώς έβλεπε στα βάθη των ζωγραφισμένων ματιών του την ίδια φλόγα που ύπηρε και στα μάτια του Μάρκ.

Θελώντας ωστόσο ν' άποφύγη τις έπικρίσεις εις βάρος της, το κρέμασε πίσω απ' την πόρτα ενός ντουλαπιού του τοίχου, που χρησίμευε για γκαρνταρόμπα, σ' ένα σκοτεινό δωμάτιο. Έτσι η εικόνα του Μάρκ άντίκρυε διαρκώς τις τουαλέτες της άγαπημένης του κι άνέπνεε το γλυκό άρωμά τους...

Μία παράξενη έντύπωσι είχε κυριέψει από τότε την ώραία χήρα. Της φαινόταν πώς ένοιωσε κοντά της, μέσα στο σπίτι της, την παρουσία ενός άόρατου μάρτυρος κάθε κινήσεώς της.

Ένα βράδυ, λίγο άφου έπεσε στο κρεβάτι της, ζήτησε άπότομα. Τη φορά αυτή, φοβήθηκε. Γιατί της φάνηκε πώς βρισκόταν κάποιος στην κάμαρά της, μία σκιά που την είχε εϋφημένη, που δεν ήθελε να την άφισα να κοιμηθή περισσότερο...

Φωνάζε τους ανθρώπους της, τους διάταζε να ψάξουν παντού. Μά δεν ανακάλυψαν τίποτε. Ταραγμένη απ' το μυστήριο που την περιέβαλλε, η Έλιζα πήγε ως το παράθυρο και τ' άνοιξε. Πρόσεξε τότε ν' άπορία μία ύπόκυφη όχλοδοθι απ' έξω.

Εδώ κι' εκεί, στους δρόμους, στέ-

κονταν ομάδες ανθρώπων, που τά σπαθιά τους έλαμπαν στο άδύνατο φώς των δαυλών που κρατούσαν.

Η Έλιζα άνησυχσε. Τί συνέβαινε λοιπόν; Από ποιά κίνδυνο είχε θελήσει να την προφυλάξει ο άόρατος προστάτης της; Γιατί της έδινε τη σιωπηλή συμβουλή να κρυφτή, να φύγη;...

Ένας ήχος καμπάνας γέμισε ξαφνικά τον άέρα. Άμέσως άρχισαν να κινούνται τα φώτα στους δρόμους. Ο θόρυβος δυνάμωσε. Έπεσαν μερικοί πυροβολισμοί...

Η Έλιζα, τρομοκρατημένη, είχε άπομακρυνθί απ' το παράθυρο. Άκούγε όμως καθαρά τα σούρλιασματά, τις θλαστήμιες, τις τρομερές φωνές:

— Θάνατος!... Στην κόλασι οι ουγενότοι!... Ζήτω ο Γκούζ!...

Είχε άρχισει η σφαγή της φριχτής νύχτας του Άγιου Βαρβολομαίου. Οι δήμιοι έσερναν κι' όλας στο λιθόστρωτο τα πτώματα των πρώτων θυμάτων, γυμνά, λερωμένα από λάσπες και φτυσίματα, για να τα πετάξουν στο Σηκουάνα.

Ομάδες ανθρωπομόρφων θηρίων γύριζαν στους δρόμους κι' έμπαιναν στα σπίτια των ουγενότων, για να τους δολοφονήσουν με λύσσα. Ένας απ' αυτούς ήταν κι' ο Μπερνάρ ντε Σακρεμόν.

Ήταν μεθυμένος. Ώστόσο άκούλθουσε ένα ώρισμένο δρόμο, με το πρόσωπό του αλλοιωμένο απ' τη μανία.

Έφτασε σε λίγο έμπρός στο σπίτι της Έλιζας. Τώρα δεν τον σταμάτησε η κλειστή πόρτα. Την έσπασε κι' ώριψε μέσα, κραδαινώντας το βαρύ σπαθί του. Η νέα γυναίκα τον είδε να εμφανίζεται ξαφνικά στο κατώφλι της κρεββατοκάμαράς της, έξαγριωμένος, τρομακτικός, μ' ένα σαρκαστικό χαμόγελο στα χείλη, και να προχωρή άπειλητικά κατεπάνω της. Του έξφυγε στην άρχη, μα έκείνος την κυνήγησε με λύσσα, σκοντάβοντας στις άναποδογυρισμένες κορδέλες.

Καθώς έτρεχε η Έλιζα σάν τρελή, βρήκε ξαφνικά έμπρός στο ντουλαπί της γκαρνταρόμπα. Κρύφτηκε τότε εκεί μέσα και τράβηξε ένα έσωτερικό σύστη. Άφρισμένος ο Μπερνάρ, πέταξε το σπαθί του μ' όλη του τη δύναμη πάνω στην κλειστή πόρτα. Το όπλο τρύπησε πέρα ως πέρα το λεπτό ύφλο. Όταν το τράβηξε έξω ο ντε Σακρεμόν, το είδε δομμένο με αίμα, κατακόκκινο ζεστό!...

Εφεινε μία στιγμή ακίνητος, άποσβολωμένος... Ύστερα έφυγε τρέχοντας, για να συνεχίσι τα έγκλημάτα του...

Το πρωί, η Έλιζα συνήλε απ' τη λιποθυμία της. Ήταν έαπλωμένη στο πάτωμα του ντουλαπιού. Δεν είχε πάθει το παραμικρό.

Θυμήθηκε τα τρομερά γεγονότα της νύχτας. Μη άκούγοντας πιά κανένα θόρυβο, άποφάσισε να βγί απ' την κρύπτη της.

Καθώς άνοιγε την πόρτα του ντουλαπιού, είδε την τρύπα που άνοιξε το σπαθί του Μπερνάρ. Το όπλο είχε διαπεράσει, στο λαϊκό ακριβός, το πορτραίτο του Μάρκ που κρεμόταν πίσω απ' την πόρτα. Και το σκίσιμο ήταν αίματό-θαμμένο!...

Την άλλη μέρα, κρυμμένη πιά σ' ένα άσφαλες καταφύγιο, η Έλιζα έμαθε πώς είχαν βρή το Μάρκ νεκρό στο σπίτι του, την έπαιμένη της τρομερής νύχτας. Ο λαϊμός του ήταν τρυπημένος πέρα ως πέρα...

Κανείς όμως δεν μπόρεσε να έξακριβώσι ποιος τον είχε σκοτώσει, έφόσον δεν είχαν μπη στο σπίτι του δολοφόνου, όπως έδειχνε η άπολυτή τάξι που έπικρατούσε εκεί μέσα...

M. NOURY

Λευκοδερμία και ξάνθωμα

Το χρώμα (χρoιά) του δέρματος εξαρτάται εκ του ποσού του αίματος του, καθώς και εκ του ποσού και της χροιάς της χρωστικής των κυττάρων του, η οποία διαφέρει αναλόγως της ηλικίας, του φύλου, της φυλής, του μέρους του σώματος και των νοσημάτων ενός ατόμου.

Υ π έ ρ χ ρ ω α ς τ ο υ δ έ ρ μ α τ ο ς : Υπό την έπηρεα διαφόρων αίτιων, η χρωστική των κυττάρων του δέρματος μπορεί αντί να ναι η ίδια όμοιομορφος άπλωμένη παντού σ' όλη την έπιφάνεια του, να μαζεύεται σποραδικά σ' ώρισμένα μόνο σημεία του και να προκαλή μικρές ή μεγάλες χρωστικές κηλίδες (όπερ-χρωμίες), χρώματος έρυθρού ή καφέ σκούρου. Οι αιτίες που έπηρεάζουν την χρωστική των κυττάρων του δέρματος είναι έσωτερικές κι' έξωτερικές. Έσωτερικές αιτίες είναι: η κληρονομική διάθεση του ατόμου, η έγκυμοσύνη, η ήπατική και άσθηκική άνεπάρκεια, η γλω-ρωσι, ο λυμφατισμός, η φυματίωση, διάφορες λοιμώδεις παθήσεις και οι ισχυρές συγκινήσεις. Έξωτερικές δ' αιτίες είναι: Οι διάφοροι έρεθισμοί του δέρματος, η παρατεταμένη έκθεσι του σώματος στις ηλιακές ακτίνες.

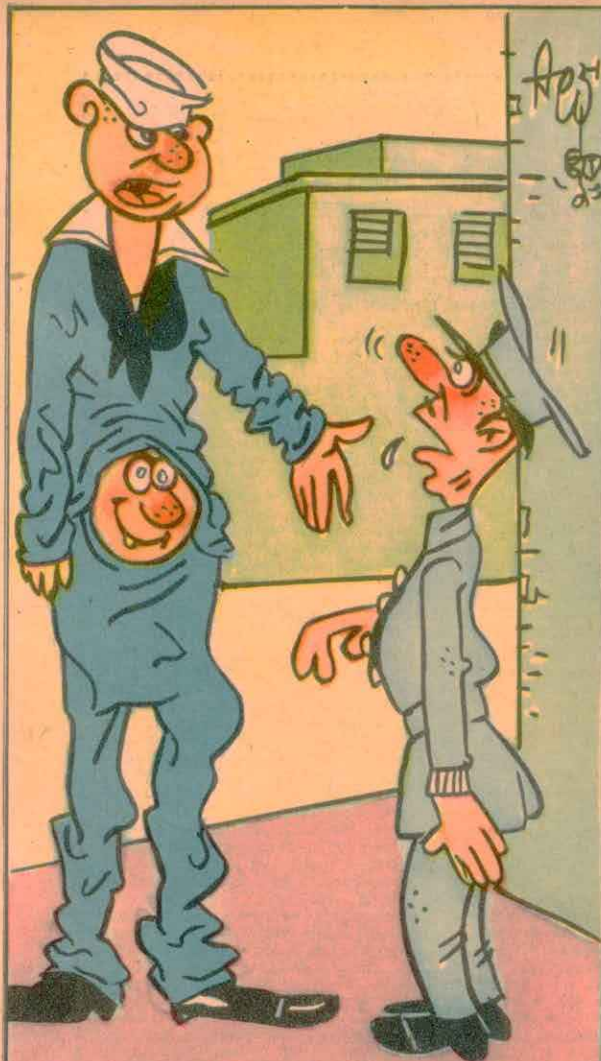
Όταν οι υπερχρωμικές αυτές κηλίδες είναι μικρές και διάσπαρτες λεγονται έφελιδες (πιτσιλάδες-φακίδες), και θγαίνουν στο πρόσωπο και στα άκάλυπτα ιδίως κι' έκτεθειμένα στον ήλιο μέρη του σώματος, όταν δέ είναι μεγάλες, σκετινωχρωμες ή μαύρες, λεγονται χλόασμα (λεκέδες) και θγαίνουν σε διάφορα σχήματα στο μέτωπο, στα μνηίγνια, στα μίλα των παρειών και στα μάγουλα. Για τις υπερχρωμικές κηλίδες του δέρματος δηλ. για τις έφελιδες γράφουμε άλλοτε.

Σήμερα θα μιλήσωμε για τις άσχωμίες του δέρματος και ειδικώς για την λευκοδερμία (Λευκή). Λ ε υ κ ο δ ε ρ μ ι α : Αντιθέτως με την υπερχρωμία, σ' άλλες περιπτώσεις η χρωστική ούσια των κυττάρων του δέρματος μπορεί να λείψη όλοτελα από διάφορα μέρη του δέρματος, μικράς ή μεγάλης έκτασεως, όποτε εμφανίζονται έπάνω σ' αυτό λευκές άποχρωματισμένες κηλίδες (άσχωμια του δέρματος-Λευκοδερμία). Στα άποχρωματισμένα αυτά μέρη το δέρμα παρουσιάζει συγχρόνως μία άτροφισι, καθώς και οι τρίχες που βρισκονται έπάνω σ' αυτό είναι άτροφικές και λευκές. Οι λευκές αυτές κηλίδες μεγαλώνουν και πικνώνουν σ' αν χρόνιω προοδευτικώς και περιβάλλονται τριγύρω χαρακτηριστικώς από μία μπόρνητορα πιο σκούρα από το κανονικό δέρμα. Αυτός ο άποχρωματισμός που τριγυρίζει τις λευκές κηλίδες όφείλεται σ' έρεθισμό των αγγείων του άσθηκικού στρώματος του δέρματος, ενώ οι λευκές κηλίδες είναι σημείον άτροφίας του στρώματος τούτου. Οι λευκοδερμικές κηλίδες είναι κατ' άρχάς άραιές και μικρές και μπορούν να παραμείνουν έτσι επί χρόνια.

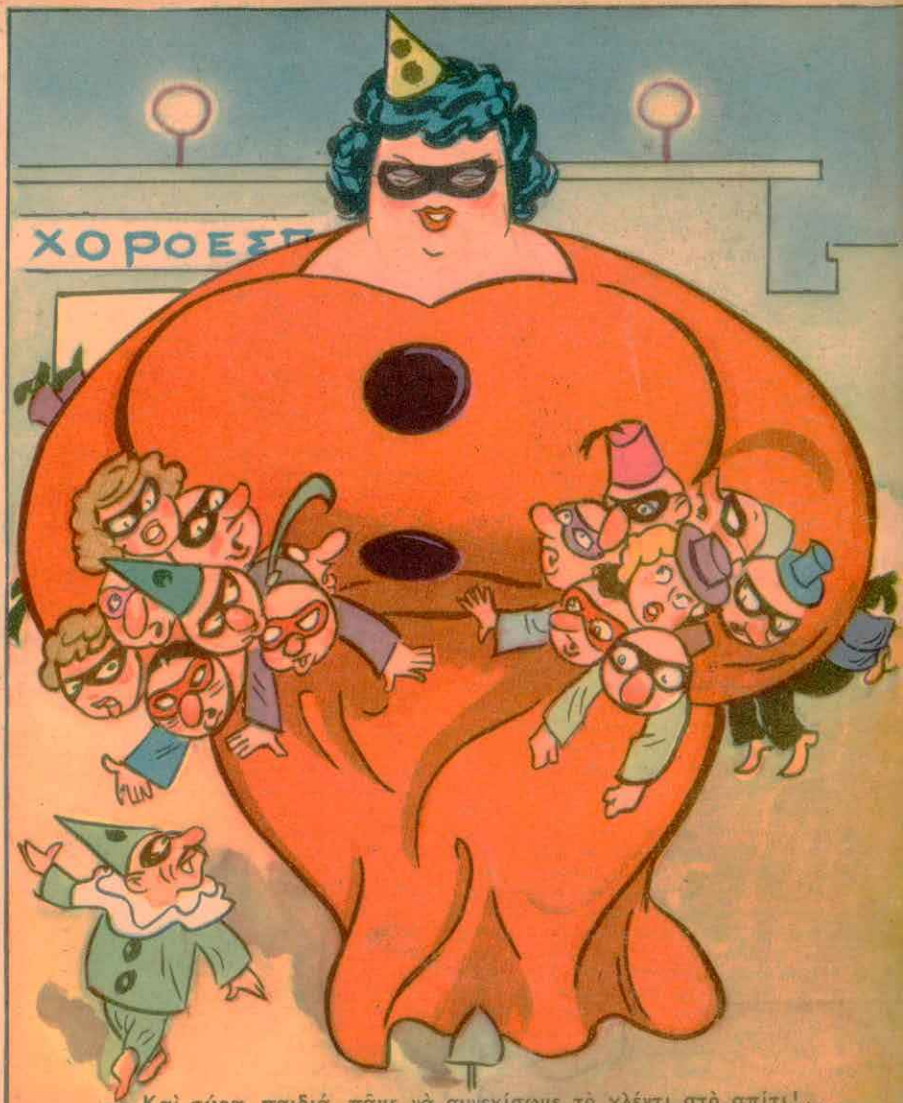
Θ ε ρ α π ε ι α : Άστυχώς μέχρι σήμερα δεν έχει έρεθθί ο ριζικός τρόπος του άπολύτου περιορισμού ή της εξαφανίσσεως των δερματικών άσχωμίων έκδηλώσεων, της τόσο άντισθητικής και άκνευριστικής για τους πάσχοντες δερματικής αυτής παθήσεως. Πάντως ο άσθενής όφείλει και μάλιστα στην άρχη της εμφάνισσεως των έκδηλώσεων, να άποβλήθω σε μία λεπτομερή εξέτασι του αίματος, του νευρικού του συστήματος και των διαφόρων όργάνων (ήπατος, νεφρικών κλπ.) πρόσ-ανεύρειν της γενικής αιτίας που δυνατόν να προύκα-με την παθήσι. Δια της έφορμής μιας αναλόγου προς την αιτίαν μκτης θεραπείας δι' άντινευρικούς καλ-σιοεφορμωχών ενέσεων, δι' ήπατικούς εκχυλισμάτων, που άπαρχουν παντού, πολυσταγματών και όρμονοθερα-πείας ή ειδικής θεραπείας αν εξακριβώθι έπικτήθη η κληρονομική συφ. παθήσι, έπιτυγχάνεται πολλάκις ο περιορισμός των έκδηλώσεων. Για την άσθητική άπο-κρυψι των λευκοδερμικών κηλίδων χρησιμοποιούνται πολλοί τρόποι αναλόγως της έκτασεως και του μέρους που βρισκονται αυτές. Έν πρώτους χρησιμοποιούνται ειδικές σκούρες instantanees αλοιφές δια την έ-φμερη άπόκρυψι των λευκών πλακών. Άλλο μέσον είναι η έκθεσι των άσχωμίων κηλίδων στην έπενέργεια των υπεριώδων ακτίνων, άφου προηγουμένως έπαλειθθούν αυτές δι' ειδικού έπιχρίσματος και ληθθούν μέτρα προ-φυλάξεως δια περικαλύμματος του περιφερειακού δερ-ματος των ούτως ώστε να χρωματισθουν μόνο οι λευ-κές πλάκες.

Ξ ά ν θ ω μ α κ α ι Ξ ά ν θ έ λ α σ μ α : Στις άντισθητικές θλάδες της χρoιάς του δέρματος πρέπει να προσεθι και το ξάνθωμα και ξανθέλασμα. Η δερ-ματική αυτή παθήσι παρουσιάζεται στα έλεφρα και ιδίως κοντά στον έσω κανθό των ματιών. Το ξανθέλασμα είναι κάτι μικρές κίτρινες κηλίδες, ενώ το ξάνθωμα είναι πλατείες και κάπως διογκωμένες, χρωματός κίτρινου ή σκούρου. Αίτια της παθήσεως ταυτης είναι: ο δια-άθησις, ο ίκτερος και οι διάφορες παθήσεις του ήπα-τος, και ιδιαιτέρως η άσθησι της χοληστερίνης στο αίμα η οποία άποτίθεται σε διάφορα μέρη του σώματος, ως και στο δέρμα των έλεφρων προκαλούσα το ξάν-θωμα και το ξανθέλασμα. Οι άντισθητικές αυτές έκ-δηλώσεις αν είναι μικρές άποφαιρουνται ταχέως δια της ηλεκτρομής, αν όμως είναι όγκώδεις και έκτεταμένες τότε δια χειρουργικής άσθητικής έπεμεδεσεως.

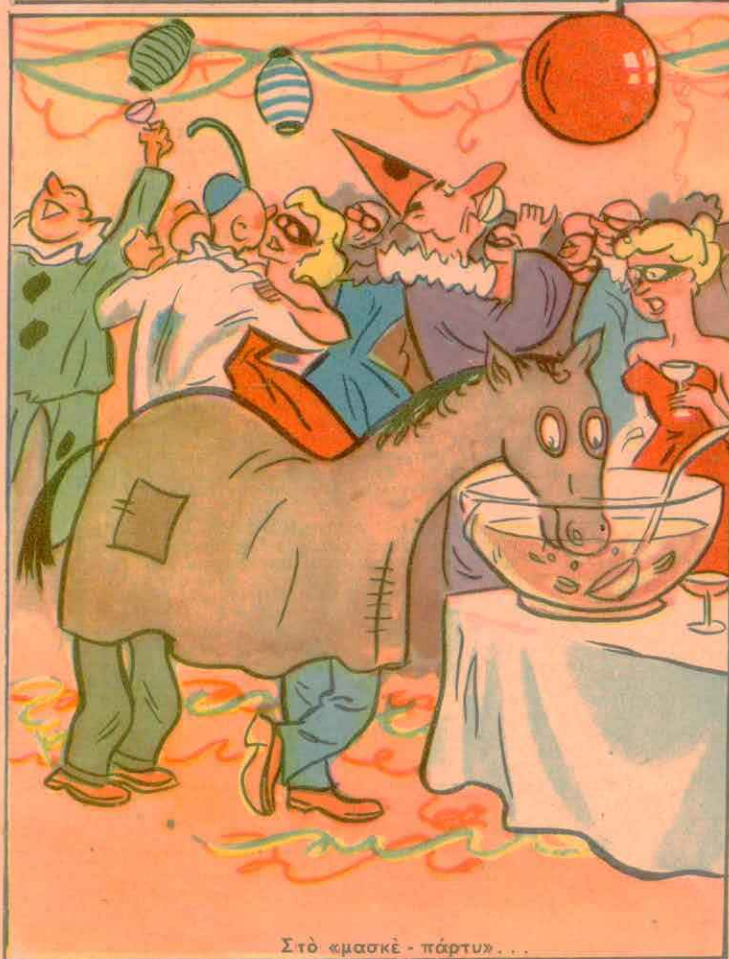
ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΜΙΧ. ΛΑΔΑΣ
Ιατρός - Δερματολόγος

— Γιατί, κύριε πόλιςμαν; Πειράζομε κανένα πού με-
ταμφιεστήκαμε σέ... 'Αμερικάνο;...
(Τού 'Αρχέλαου)

— Καί τώρα, παιδιά, πάμε νά συνεχίσωμε τὸ γλέντι στὸ σπίτι!...

Στὸ «μασκέ - πάρτυ»...

— "Ὅ,τι ἔχετε εὐχαρίστησι... γιὰ νά βγάλωμε τὰ ἔξοδα τοῦ κο-
σμικοῦ κέντρου!...
(Τού 'Αρχέλαου)